

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAZARDOUS
to a
DUKE'S HEART

New York Times Bestselling Author

SABRINA
JEFFRIES

LORDS *of* HAZARD

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

HAZARDOUS
to a
DUKE'S HEART

New York Times Bestselling Author

SABRINA
JEFFRIES

LORDS *of* HAZARD

Sabrina Jeffries için övgüler:

“Romantizmi seven herkes Sabrina Jeffries’i okumalı!”
—**Lisa Kleypas, *New York Times* en çok satan yazar**

“Büyüleyici... Verity, kimseye boyun eğmeyi reddeden, okuyucuların sevgisini kazanacağı kesin olan müthiş bir kahramandır. casusluk ve gizem havası, romantizme çekicilik katıyor. Elinizden bırakmak zor.”

—***Publishers Weekly, Accidentally His* hakkında**

“Bu iç açıcı tarihi romantizm, esprili atışmalar ve şehvetli arzularla dolu. Sürükleyici detaylar ve büyüleyici karakterler, okuyucuları daha fazlasını istemeye hazır hale getirecek çekici bir macera yaratıyor.... YORUM: Bu kitap, bağımsız ve zeki bir kahramanın yer aldığı eğlenceli ve kışkırtıcı bir Regency romantizmi arayan okuyuculara hitap edecek. Sophie Irwin, Eloisa James ve Virginia Heath hayranlarına tavsiye edilir.”

—***Library Journal, What Happens in the Ballroom* hakkında**

“Jeffries, cesur ve kararlı karakterlerin

—Publishers Weekly, *A Duke for Diana* hakkında

—***Publishers Weekly, A Duke for Diana* hakkında**

“Olivia’nın bilimsel yetenekleri, Tessa Dare’in *A Week to Be Wicked*

.....”
—***Library Journal, Who Wants to Marry a Duke* hakkında**

“Jeffries’in baş döndürücü üçüncü Duke Dynasty Regency romantizm romanında, yatak odasındaki kimya bilim laboratuvarında olduğu kadar yoğun... Jeffries’in romantizm, gizem ve gerilimi mükemmel bir şekilde harmanladığı bu roman, serinin okurlarını kesinlikle daha fazlasını beklemek için sabırsızlandıracak.”

—***Publishers Weekly, Who Wants to Marry a Duke* hakkında**

“Jeffries’in tüm kahramanlarını öne çıkaran şey, hiçbirinin sessiz ve sıkıcı olmamasıdır. Güzel mi? Çoğu zaman. Ancak yazdığı kadınlar neşeli, zeki, şeytani, cesur, bağımsız ve

siyasi ve kültürel açıdan bilgilidir. Onlar gerçek kahramanlardır; isterseniz kadın kahramanlar. Ve Olivia Norley kesinlikle bir kadın kahramandır.”

—**Bookpage, *Who Wants to Marry a Duke* hakkında**

“En çok satan yazar Jeffries, görünüşte sonsuz olan büyüleyici karakterler ve sürükleyici hikayelerden oluşan yazarlık hazinesinden ustaca yararlandığı, Regency dönemini konu alan bir başka örnek tarihi romanla yeni Duke Dynasty serisini muhteşem bir şekilde başlatıyor.”

—**Booklist, *Project Duchess* hakkında**

Sabrina Jeffries'in Kensington Yayınları

The Designing Debutantes Serisi

Accidentally His
What Happens in the Ballroom A
Duke for Diana

Dük Hanedanlığı Serisi

Gizli Dük
Kim Bir Dükle Evlenmek İster
Bekar
Düşes Projesi

Madeline Hunter ve Mary Jo Putney ile Antolojiler

Noel Öpücüğü
Karlı Bir Gecede Baştan Çıkarma

Bir Dükün Kalbine Tehlikeli

SABRINA JEFFRIES

kensingtonbooks.com

İçindekiler

Övgüle	
r Aynı	
Yazarın	
Diğer	
Eserleri	
Başlık Sayfası	
Telif Hakkı Sayfası İthaf	
Önsöz 1.	
Bölüm	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Epilog](#)

[Yazarın Notu](#)

KENSINGTON BOOKS,

Kensington Publishing Corp.
900 Third Avenue
New York, NY 10022

Telif hakkı © 2025 Sabrina Jeffries, LLC

Tüm hakları saklıdır. İncelemelerde kullanılan kısa alıntılar hariç, bu kitabın hiçbir bölümü
Yayıncının önceden yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta geçen isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimler bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Kitap logolu K, ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescillidir

ISBN: 978–1-4967–5103–4 (e-kitap)

ISBN: 978-1-4967-5102-7

AB'de ürün güvenliği ve uygunluk konusunda yetkili temsilci
eucomply OU, Parnu mnt 139b-14, Apt 123
Tallinn, Berlin 11317, hello@eucompliancepartner.com

Harika basın danışmanım Kimberly Rozzell'e, her zaman çıkarlarımı gözettiği (ve bana iyi tavsiyelerde bulunduğu) için teşekkür ederim.

Ve ne kadar büyürse büyüsün, her zaman benim bebeğim olacak olan tatlı Nick'ime. İyi ve açık bir kalbin var oğlum, ve bu dünyada önemli olan tek şey.

Yabancı bir ülkeye tatile gittiğini, ancak on bir yıl boyunca esir kaldığını hayal et...

Napolyon Savaşları sırasında Fransa, İspanya ve Birleşik Krallık, 1802'de Amiens Antlaşması'nı imzalayarak tüm düşmanlıkları durdurmayı taahhüt ettiler. Binlerce üst sınıf İngiliz sivil, 1792'de savaş başladığından beri ilk kez Paris'in harikalarını görmek için Fransa'ya akın etti. Ancak bu tedirgin barış uzun sürmedi. 18 Mayıs 1803'te, Britanya Adaları yakınlarında seyreden birkaç Fransız ve Hollanda gemisini ele geçirdikten kısa bir süre sonra, Büyük Britanya Fransa'ya bir kez daha savaş ilan etti. Napolyon, misilleme olarak, o sırada Fransa'da bulunan 18 ile 60 yaş arasındaki tüm İngiliz erkek sivilleri, bazen eşleri ve aileleriyle birlikte yakaladı. Bu binlerce sivil esir, "détenus" olarak adlandırıldı. Kaçmayı başaranlar veya serbest bırakılmak için pazarlık yapanlar dışında, Napolyon onları 1814'te savaşın o aşaması sona erene kadar esir tuttu.

Bu kurgu dizisi, bu türden üç détenus'u konu almaktadır.

Önsöz

Bitche Hapishanesi, Fransa

Nisan 1814

Lord Jonathan Leighton'ın akıl hocası ölüm döşeğindeydi.

Jon'un, Dr. Isaac Morris'e bakan donanma cerrahının bunu söylemesine gerek yoktu. En loş mum ışığında bile Jon, Morris'in şişmiş, rengi değişmiş bacağını ve ateşli cildini görebiliyor, ince saman şilte üzerinde yatarken işkence çekmiş gibi inlemelerini duyabiliyordu.

Suçluluk duygusu Jon'un kalbini delip geçiyordu. Bu zindandan kaçıp akıl hocasını da yanında götürmeyi ne kadar çok istiyordu. Ama sivil tutuklu kampından kaçmaya teşebbüs etmek, onu ve arkadaşlarını Bitche Hapishanesi'ne gönderen şeydi zaten. Zaten Morris bunu başaracak kadar iyi durumda değildi.

Cerrah Jon'a yaklaştı. "Korkarım artık fazla zamanı kalmadı."

Jon'u bir titreme sardı. "Kesi yapamaz mısınız?"

Aynı zamanda bir mahkum olan doktor başını salladı. "Kangren çok ilerlemiş, ayrıca bu kadar zayıf bir durumda ameliyat onu öldürebilir. Belki bir ay önce onu muayene etmeme izin verselerdi, ama o zaman bile..."

O zaman bile, tedavi edilmeyen kemik kırığını çevreleyen doku, Morris üzerinde yürümeye devam ettiği için iltihaplanmaya başlamıştı.

"Ona biraz şarap karıştırılmış su verdim," dedi cerrah, "ama yapabileceğim tek şey bu."

"En azından onu biraz rahatlatın. Tanrı aşkına, acısını dindirecek bir şey verin ona." Belki o zaman, sonunda serbest kalırlarsa Morris eve varana kadar dayanabilir.

Savaşın sona erebileceğine dair söylentiler vardı. Ama bu söylentiler daha önce de ortaya çıkmış, sonuçsuz kalmıştı. On bir yıllık

esaretin, üç yılı Bitche'de geçirdikten sonra, artık otuz yaşında olan Jon, umutlarının o kadar sık sarsıldığını görmüştü ki, artık toparlanamıyordu.

"Dr. Morris elimdeki az miktardaki laudanumu bile reddetti," dedi cerrah.

Yüzünü sakinleştirmeye çalışan Jon, savaşın bitmesini beklerken yıllarca birlikte vakit geçirdiği adama yaklaştı. "Ağrınız için bir yudum almaz mısınız, efendim?"

Morris başını salladı. "Bu... beni uyutur. Sana söylemem gereken şeyler var..."

...sana anlatmam gereken şeyler var...

Jon'u, kayadan oyulmuş hücredeki nemli havayla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti sardı. "Ölmüyorsunuz," diye yalan söyledi.

"Hadi... birbirimize... her zaman olduğu gibi... dürüst olalım," dedi Morris boğuk bir sesle.

Her zaman değil. Morris'in sırları vardı, ama Jon, adamın ölüm döşeğindeyken ona bu sırları soramazdı. Onun şu anki durumunu düşününce, onu sıkıştırmak doğru gelmiyordu.

Jon, Morris'in yatak denilebilecek şeyin yanındaki tabureye oturdu. "Ne istersen söyle, sırlarını her zaman saklayacağım." *Sana en azından bunu borçluyum.*

Morris zorla gülümsedi. "Öyle bir şey değil... Öncelikle, şunu bilmeni istiyorum... Seni... hiç sahip olmadığım oğlum olarak görüyorum."

O zaman savaş, lanet olsun! Jon, bu sözler dudaklarından çıkar çıkmaz onları bir kenara attı. Morris, Bitche'de kaldıkları süre boyunca savaşmıştı, ama kaçma girişiminde yaralandığı uyluk, yaralandığı andan itibaren ona acı vermişti. Morris'in bu ıstırabına son verme hakkı vardı.

"Ve sen," dedi Jon bunun yerine, "bende babam yokken bana babalık yaptın."

Büyük turunun bir parçası olarak Fransa'ya geldiklerinde, Jon pervasız bir gençti; Falconridge'in on ikinci dükünün üçüncü oğlu ve dükün ikinci eşinden olan tek oğluydu. Ancak Jon ve Morris esir düştükten sonra, Jon'un pervasızlığın ve gençliğin sadece Fransız esir alanlar tarafından değil, aynı zamanda diğer tutuklular, ya da Fransızların deyimiyle détenus'lar tarafından da istismar edilmesine yol açtığını anlaması uzun sürmemişti. Daha dikkatli olmayı ve iki arkadaşı ile rehberi ve yol göstericisi Morris'ten başkasına güvenmemeyi öğrenmişti.

Jon kaskatı kesildi. Morris'in ona olduğu kadar, o da Morris için güçlü olmalıydı. "Sen olmasaydın esaretten sağ çıkamazdım. Keşke o kadar düşüncesiz davranmasaydım..."

"Kendini... suçlama..." Morris, yüzünü buruşturan bir ağrı sarsıntısı geçirdiğinden, sözünü yarıda kesti. Sonra Jon'un yaralı ellerine doğru başını salladı. "Sen de acı çektin."

Morris'in acı çekmesine rağmen söylediğı bu nazik sözler, Jon'un çekingenliğini ortadan kaldırdı. "Ah, ama seni bizimle birlikte kaçmaya zorlamasaydım..."

"Seni terk edemezdim. Ayrıca, planın... işe yarayabilirdi... eğer... ihanete uğramasaydık. Senin... suçun... değil."

Ama öyleydi. Jon, atlayacakları mesafeyi ve ihtiyaç duyacakları ip uzunluğunu yanlış hesaplamıştı, bu da Morris'in uyluk kemiğinin kırılmasına neden olmuştu. Ve Jon ısrar etmeseydi, Morris ona ve arkadaşlarına asla katılmayacaktı, onlarla birlikte yeniden yakalanmayacaktı ve herkesin "Gözyaşı Malikanesi" dediğı yere gönderilerek cezalandırılmayacaktı.

Jon ve arkadaşları, başarısız kaçışlarının yol açtığı yaralanmalardan kurtulacak kadar genç ve dayanıklıydılar; nemli soğuk, yetersiz yemek, her an başlarına gelebilecek hastalık tehdidi ve Bitche'de bir arada tutulan ve büyük ölçüde kendi başlarına bırakılan insanların zulmü ise cabası. Altmışına yaklaşan Morris ise değildi.

Jon olmasaydı, o ve Morris'in Fransa'da esir olarak kalmayacakları gerçeğı bir kenara bırakılsa bile.

Yakındaki su matarasını gören Jon, onu Morris'in dudaklarına götürdü ve adamın yutkunmasını izledi; boğazındaki zayıf kaslar her hareketle titriyordu. "Biliyorum, babam sizi benim öğretmenim olmanız için ikna etti, efendim, oysa siz istemiyordunuz..."

"Önemli değil," dedi Morris sabırsızca. "Sana hatırlatmalıyım... eşyalarımın arasında... vasiyetimin ek maddesi var... seni mirasımın ...mal varlığımın."

"Hatırlıyorum," dedi Jon boğuk bir sesle, ancak Morris henüz ona okumasına izin vermemişti.

Morris başını kaldırdı. "Bana söz ver... Ida'nın... güvende olmasını sağlayacaksın."

Ida, Morris'in karısıydı. "Yemin ederim ki yapacağım. Kendim halledeceğim." *Eğer geri dönebilirsek.*

"Ida'nın Yorkshire'da bir ailesi var," diye devam etti Morris. "Ve vasiyetimde ona küçük bir miras bırakmışım."

Jon'u yeniden suçluluk duygusu sardı. Ida, Jon'un hatalarının bedelini ödeyecekti. Ve Morris'in tutuklu kampında geride bıraktığı "arkadaşı" Mademoiselle Bernard hakkındaki şüpheleri doğruysa, ondan saklayacağı çok şey olacaktı. Daha da kötüsü, ya Morris o kadına para bırakmışsa? Jon bunu Bayan Morris'e nasıl açıklayacaktı?

Yine de, Morris'in bir vasiyetnamesi *olduğu* için mutlu olmalıydı. Jon ve Morris'in eldeki nakit paralarını rüşvet, yiyecek ve ilaçlara harcadıkları düşünülürse, karısına bu paraya ihtiyacı olacaktı.

"Peki ya kızın?" Jon doğru hatırlıyorsa, kızı yirmili yaşlarında olmalıydı. Onunla hiç tanışmamıştı, ama yaşını doğru hatırladığını sanıyordu. Emin olmak zordu. Bitche'de zaman kavramını kaybetmek çok kolaydı.

"Victoria... o başka bir mesele." Morris inledi. "Söz ver bana... ona... iyi bir koca bulması için... yardım edeceksin."

"Elimden geleni yapacağım, yemin ederim," dedi Jon. Evdeki durumdan haberi olmadan verebileceği tek söz buydu.

Napolyon sekiz yıl önce Fransa ile İngiltere arasındaki tüm iletişimi kesmeden önce, Jon sevgili babasının ölümünü öğrenmişti, ama o zamandan beri hiçbir haber almamıştı. En büyük üvey kardeşi Alban artık dük olmalıydı ve ikinci en büyük üvey kardeşi Aubrey de varis olmalıydı. Jon, Alban'ın henüz bir varis doğurmamış olduğunu varsayarak, bunun *kendisini* yedek varis yaptığını düşündü. On bir yıl içinde her şey mümkündü.

Morris yataktan kalkmaya çalıştı ama birkaç saniye sonra tekrar yatağa düştü. "Kır evimizin... kira sözleşmesi... yakında... sona eriyor. Bu olduğunda..."

Victoria ve annesi, kuzeydeki akrabalarının yanına gitmedikleri sürece evsiz kalacaklardı; ama akrabaları şimdiye kadar ölmüş ya da durumları değişmiş olabilirdi. Victoria çoktan biriyle nişanlanmış, hatta evlenmiş bile olabilirdi. Kahretsin, Morris'in karısı ve kızı da ölmüş olabilirdi.

Jon bu düşünceyi, son zamanlarda neredeyse her şeyi attığı kalbinin zindanına itti. Aksi takdirde, kendi annesinin de ölmüş olabileceği ihtimalini düşünmek zorunda kalacaktı. Ya da iki üvey kardeşinin, onu ya da rahmetli babalarını durduracak kimse olmadan annesine ve kız kardeşine kötü davranıyor olabileceği ihtimalini.

Bunun üzerinde durmamak en iyisiydi, yoksa Morris'e hiçbir yardımı dokunmazdı.

Jon, demir kilitte bir anahtarın tıkırdamasını duydu ve kendini hazırlayamadan, hapishane kapısı açıldı ve en yakın iki arkadaşı içeri girdi.

İlk olarak, grubun en genci olan yirmi sekiz yaşındaki, siyah saçlı, yeşil gözlü Rupert Oakden girdi; babası, sekizinci kont ve kendisi gibi tutuklu olan kişi, tutuklu kampında öldüğünden beri Heathbrook'un dokuzuncu kontu olmuştu.

Heathbrook'un hemen arkasında, yirmi dokuz yaşında, gruptaki ikinci en genç kişi

—Glencraig Markisi'nin üçüncü oğlu Yüzbaşı Quentin Scovell. Mısır yakınlarında esir alınan *HMS Willoughby*'nin komutanı ve bir deniz subayı olan İskoç Scovell, gerçek bir savaş esiriydi ve bu nedenle teknik olarak bir tutuklu değildi.

"Gecenin ortasında buraya gelmek için izni nasıl aldın?" diye sordu Jon. Tutuklular ve subaylar için ayrılmış hücreler genellikle akşam saat 8'den sabaha kadar kilitliydi.

İki adam birbirlerine baktıktan sonra Heathbrook, hasta başucunda konuşulan sessiz bir ses tonuyla cevap verdi. "Napolyon tahttan çekildi. Muhafızlar ve komutan hepimize ne olacağını öğrenmeyi bekliyorlar ve kimse ne yaptığımıza ya da nereye gittiğimize pek dikkat etmiyor. Aslında bizi içeri alan bir muhafızdı ve kapıyı kilitlemeden gitti."

Jon'un kanı damarlarında coştı. "Demek söylentiler doğruymuş. Savaş bitti."

Scovell'in somurtkan yüz ifadesi, koyu renkli gözlerindeki şüpheyle uyumluydu. "Kanıt görene kadar buna inanmayacağım. Bize defalarca boş umutlar verdiler."

Jon başını salladı, günlük yükleri olan o bitmek bilmeyen umutsuzlukla mücadele ediyordu.

"Morris nasıl?" diye sordu Heathbrook.

İnlemeleri giderek artan akıl hocasına bir bakış atan Jon, onları kenara çekti. “Cerrah, onun ölmek üzere olduğunu söylüyor.”

Scovell acıma duygusunu gizlemeye çalışmadı. “Bizi serbest bırakırlarsa ona ne yapacaksın?”

“Bu lanetli yerdeki her şey gibi, bu da elbette zaman alacaktır.”

“Ya serbest bırakılmazsak?” diye ısrar etti Scovell.

“O zaman onu burada tek başına ölmeye bırakmayacağım. Ayrıca, vefat ettiğinde cenazesini düzenlemek ve mezarı başında birkaç söz söylemek istiyorum. Yani, eğer gerçekten serbest bırakılırsak, ikiniz bensiz devam etmelisiniz.”

İki adam itiraz edince Jon ekledi: “İsrar ediyorum. Biri onun ailesine ve benim aileme bize ne olduğunu anlatmalı.” Jon, Morris’in durumu kötüye gidince yazdığı bir mektubu çıkardı. “İçinizden biri İngiltere’ye vardığında bunu anneme verirse, o da Morris’in karısı ve kızına burada onun durumunun ne olduğunu haber verecektir. Herkese mümkün olduğunca çabuk döneceğimi söyleyin.”

Kont mektubu aldı. “Scovell gemisine geri dönmek zorunda kalabileceğinden, Londra’da tekrar buluşacağımıza söz verdiğin sürece mektubunu yanımda taşıyacağım.”

Jon başını salladı. “O güzel şehre varır varmaz bir haber göndereceğim.”

Başka bir tutuklu, yüzü ıslı ıslı, hapisane hücrelerine daldı. “Talleyrand, savaş esirlerini serbest bırakma emrini imzaladı!”

“Ne?” Jon’un kalbi bir sıçrama yaptı. “Emin misin?”

“Bütün gazetelerde yazıyor!”

“Bu, tutukluların da özgürlüğünü kapsıyor mu?” diye sordu Heathbrook.

Diğer adam gülümsedi. “Herkes. Bu lanet yerden temelli ayrılıyoruz. Fransa’dan nasıl ve nereden ayrılacağımız konusunda kafa karışıklığı olsa da, şu anda Bitche’den çıkabiliriz ve kimse bizi durduramaz.”

Sonunda iyi bir haber. Jon, Morris’e doğru koştu ve onu cesaretlendirmek umuduyla kolundan tuttu. “Duydunuz mu efendim? Özgürüz! Sonunda eve gidiyoruz!”

Morris cevap vermedi. Cildi soğuk ve solgundu, gözleri boşluğa bakıyordu.

Kalbi göğsünde güm güm atan Jon, cerrah nabzını kontrol edip Morris'in aralık dudaklarının üzerine bir ayna tutarken umuda sarıldı.

Sonra doktor üzgün bir bakışla onlara döndü. "Üzgünüm beyler. Nefes almıyor ve nabızı yok. O öldü."

Öldü. Bu kelime Jon'un kemiklerini kuruttu, o kadar derin bir acı bıraktı ki, onu nasıl dindireceğini bilemedi. O ana kadar, hayatının akıl hocasınıninkine ne kadar sıkı sıkıya bağlı olduğunu fark etmemişti. Artık bu bağ kopmuş, onu savaşın diğer kurbanlarıyla birlikte başıboş bırakmıştı; kendini son derece belirsiz koşullarda kendi haline terk edilmiş buldu.

Ve bunun suçlusu sadece kendisiydi.

Bölüm 1

Falcon House, Londra

Haziran 1814

Akşam karanlığı çökmek üzereyken, posta arabasından gelen at arabası Falconridge Dükü'nün Londra'daki konağının önüne yanaştığında, Jon gördüğü manzara karşısında şaşkına döndü. İskele ve koşturan işçiler arasında, evin yıkılıp yıkılmadığını, yenilenip yenilenmediğini ya da onarılıp onarılmadığını anlayamadı. Ön kapının üzerindeki cenaze arması ve kapı koluna bağlanmış siyah kurdele, kalbini dehşete düşürdü.

Yıllar önce ölen babası için olamazdı. Üvey kardeşleri ve kız kardeşi kesinlikle çok küçüktü, ama annesi...

Omurgasından bir ürperti geçti ve vücudu kaskatı kesildi. Annesi ölmüş olamazdı. Buna inanmayacaktı. Şerit ve arması herhangi biri için olabilirdi; bir amca, bir kuzen, bir büyük teyze. Hatta ev artık ailesinden başka birine ait bile olabilirdi.

Hayır, ev satılamazdı; en büyük üvey ağabeyine miras kalmıştı. Ama yine de, onun için eskisi gibi bir yuva olmayacaktı. Bir zamanlar, annesinin gözbebeği ve yaşlanan babasının şımarttığı en küçük oğluydu. Çocukken, annesinin giyinme odasındaki eski, yıpranmış kanepede uzanırdı. Babasının kütüphanesinde saatler geçirir, Zanzibar ve Malaya gibi alışılmadık isimlere sahip yabancı diyarlardaki maceraları anlatan yaldızlı ciltleri inceler.

O çocuk artık yoktu. Geriye kalan tek şey, sürekli ağır bir suçluluk duygusu taşıyan ve artık ait olduğu hiçbir yeri olmayan bir adamdı.

Bu yüzden, pencerelerdeki yeni sarı perdeler bile onu neşelendiremiyordu. Vahşi bir aslan şeklindeki demir kapı tokmağı,

parlak pirinçten yapılmış bir Yunan tanrıçası figürüyle değiştirilmişti ve kapının kendisi parlak turkuaz rengine boyanmıştı, ama bunların hepsi sadece görünüşteydi — Londra'nın bu bölgesinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Babası ölmüştü, üvey kardeşleri Alban ve Aubrey işin başındaydı ve muhtemelen hâlâ Jon'un annesine — üvey annelerine — zorbalık ediyorlardı; Jon ise parlak yeni binaları, yeni döşenmiş yolları, süslü arabaları ve alışılmadık sesleriyle bu tuhaf İngiltere'de kendine bir yer bulup bulamayacağını anlamak zorundaydı.

Yerine getirmesi gereken sadece iki sözü vardı: Morris'e, adamın ailesiyle ilgili verdiği söz ve yeniden yakalanıp Bitche'ye gönderildikleri gün kendine verdiği söz — onları kimin ihanet ettiğini bulacağı ve o kötü adamın ya da kadının bunun bedelini ödeyeceğinden emin olacağı sözü. Bundan sonra, hayatına devam etmek için elinden geleni yapacaktı, ne olursa olsun.

Bir iç çekişi bastırarak arabadan indi ve az miktardaki parasıyla faytoncuya ödeme yaptı. Çoğu tutuklu gibi, o da eve dönmenin bir yolunu bulmak için Fransa'da borçlanmak zorunda kalmıştı. Ancak çoğunun aksine, maaşına erişir erişmez borçlarını ödemeyi planlıyordu. Elbette, hâlâ bir tür maaşı vardı.

Falconridge üniformalı bir uşak, işçiler için paketlenmiş sandviçler gibi görünen bir şeylerle koşarak yanından geçti ve Jon ona seslendi.

Jon en acil soruyu önce sordu: "Burada kimin yasını tutuyorsunuz?"

Delikanlı ona şaşkın şaşkın baktı. "Bilmiyor musunuz efendim? O zamanlar bütün gazetelerde yazmıştı. Dük ve kardeşi yaklaşık altı ay önce öldüler."

Dük mü? "Falconridge Dükü ve kardeşi Aubrey'den mi bahsediyorsun?"

"Evet. Başka kim olabilir ki?"

İki üvey kardeşi de ölmüş. Jon bunu pek kavrayamıyordu. "Nasıl öldüler?"

"Frost Fair'de buzlar kırıldığında Thames Nehri'nde boğuldular."

Bu, her geçen saniye daha da fantastik geliyordu. "Frost Fair! Frost Fair de neyin nesi?"

Uşak, küfürlü sözlerine gözlerini kırıştırdı. “Thames Nehri donduğunda.”

Ah. Jon, nehrin bazen donduğunu unutmuştu. Büyük nehir en son donduğunda beş yaşındaydı, ama buzun üzerinde dolaşmasının çok tehlikeli olduğu düşünülmüştü, bu yüzden sadece üvey kardeşlerinin oraya gitmesine izin verilmişti.

Tanrım, Alban ve Aubrey. Ne korkunç bir ölüm şekli. Onlar bile bunu hak etmemişti. Erken ölümleri için biraz keder duymaya çalıştı, ama çocukluğunun tamamında ona nasıl eziyet ettiklerini ve onları görmeyeli ne kadar zaman geçtiğini düşününce, pek bir şey hissedemedi.

Uşak, elini evin yönüne doğru salladı. “Son düğ, ölmeden önce bu tadilatı başlatmıştı. Şimdi düşes, yeni düğ geldiğinde tadilatın bitmiş olması için uğraşıyor. Fransa’dan yola çıktığı söyleniyor.”

Kahretsin, yeni düğ. O olmalı. Artık Falconridge Düğü mü olmuştu? Babasının varisi mi?

Eğer o düğ olmak zorundaysa, Tanrı hepsine yardım etsin. İngiltere'deki değişiklikleri zar zor kavrayabiliyordu, bir düğkalığın geçirdiği değişiklikleri ise hiç kavrayamıyordu.

Onun düğkalığı.

Eller, acınacak derecede yıpranmış eldivenlerinin içinde terlemeye başladı. Hayır. Bu nasıl mantıklı olabilirdi? Yıllardır hapisteydi; şimdi nasıl bu kadar yüksek bir rütbeye sahip olabilirdi?

Jon orada şaşkın bir şekilde durdu. Kimse onun düğ olmasını beklemiyordu ve o da düğ olmak için hiç eğitim almamıştı. Bu delilikti.

Bu düşünce midesini bulandırdı.

Yukarıdan bir ses, "Ekselansları!" diye bağırdı ve onu ürküttü.

Kendine gel, dostum. Kabul etsen de etmesen de artık bir düğ'sün.

“İyi günler, Kershaw,” dedi, elinden geldiğince resmi bir üslupla.

Uşakları, yıpranmış yüzünde endişe ve kaygı ile ön merdivenlerden aşağı indi. Kershaw, Jon'un ayrılışından bu yana on yıl yaşlanmıştı ve bu, gri saçlarında ve kırışık alnında belliydi.

"Sizi yarın bekliyorduk," dedi adam boğuk bir sesle. "Sizi beklemediğim için beni bağışlayın..."

"Hayır, hayır, affedilecek bir şey yok. Dover'dan buraya gelen yolların on bir yılda bu kadar iyileşeceğini beklemiyordum. Düşündüğümünden bile daha hızlı geldik."

"Sizi görmek ne güzel... Ekselansları." Kershaw, kapıda duran bir uşağa işaret etti ve adam koşarak geldi.

"Sonunda burada olmak harika, Kershaw." Ne kadar yetersiz bir ifade.

Jon'un az önce çağırdığı uşak, sanki bir tanrıya bakar gibi ona hayran hayran bakıyordu. "Bir dük gibi görünmüyorsunuz," dedi, sesinde bir parça şüpheyile.

Jon zorla gülümsedi. "Kendimi de öyle hissetmiyorum."

Kershaw delikanlıyı eliyle uzaklaştırdı. "Geri kalan bagajınız nerede, efendim?" diye sordu, uşak Jon'un yıpranmış sandığını arabanın arkasından çıkarırken.

"Korkarım hepsi bu," dedi Jon. Üzerinde tek iyi giysisi vardı. Yıllar içinde eşyalarının çoğu satılmış ya da çalınmıştı. Geriye kalanlar giyimeye elverişli değildi, özellikle de o ve birkaç diğer tutuklunun Bitche'den Paris'e, hiç de iyi olmayan hava koşullarında kat ettikleri haftalar süren yolculuktan sonra.

"Artık evinizdesiniz, Ekselansları," dedi Kershaw yumuşak bir sesle. "Size mükemmel bir terziyi, ayakkabıcıyı, eldivenciye, çorapçıyı önerebilirim..."

"Teşekkür ederim. Korkarım hepsine ihtiyacım olacak."

"Rica ederim, efendim." Kershaw ona nazik bir gülümseme attı. "Uşağınız Bay Gibbons'a eşyalarınızı inceletip ihtiyacınız olan her şeyin bir listesini hazırlatacağım, efendim."

"Gerek yok. Her şeye ihtiyacım olduğunu varsay ve sandığımdaki giysileri yak gitsin. Hiçbiri kibar toplumda giyilebilecek türden değil. Yarına kadar bekle, o zaman bunları da yakabilirsin. Bu akşam tek istediğim ailemi görmek, güzel bir İngiliz yemeği yemek ve bir bardak..." Durakladı. "Sanırım mahzen ve çalışma odası her zamanki gibi bira ve viskiyle dolu, değil mi?"

"Viski mi, efendim?"

"On yıldır iyi bir İskoç viskisi içmedim, o yüzden evet, viski." Sesi sertleşti. "Ömür boyu yetecek kadar kötü şarap içtim ve bir daha asla Fransız konyayı içmeyeceğim."

"Anlıyorum. O halde size temin ederim ki mahzen ve çalışma odası fazlasıyla dolu, Ekselansları. Hatırlayacağınız üzere,

kardeşleriniz bol miktarda içki içmeye alışkındı. İçeri girip bir İskoç viskisi seçelim mi?”

Jon hâlâ tereddüt ediyordu. On yıldan fazladır eline bir damla viski geçmemişken, bir viski “seçebilmek” tuhaf geliyordu. Üstelik babası on yedi yaşındayken ona hiç izin vermemişti. Elbette, o adam hayatta olsaydı Alban ona hiç teklif etmezdi.

Eğer adam hayatta olsaydı. Ama değildi. Ne o, ne babası, ne de Aubrey hayattaydı. Bu durumda ailenin reisi olarak geriye sadece Jon kalmıştı. Dük.

Kershaw, sesinde bir titremeyeyle devam etti. “Düşes sizi gördüğüne çok sevinecek, efendim. Arkadaşınız mektubunuzu getirdiğinde, anneniz buna inanmadı. O ana kadar, sizin öldüğünüzü sanıyordu. Yıllardır sizden haber almadığımız için hepimiz öyle sanıyorduk. Fransa’dan son mektubunuz sekiz yıl önceydi ve o kadar çok hikaye duymuştuk ki...”

“Hiç şüphe yok,” dedi Jon. “Biz de Bitche’de öyleydik.” Kaçakların öldürülmesi, jandarmaların zulmü... savaşın neden uzadığına dair hikayeler. O anıyı zihninden silip attı. “Ama İngiltere hakkında pek bir şey yoktu. Kardeşlerim hakkında kesinlikle hiçbir haber almadım.”

“Evet, şey, karşınızda hâlâ yas tutan bir ev var,” dedi Kershaw ciddiyetle. “Huzur içinde yatsınlar.”

Uşak, Jon’un sandığını taşıyarak merdivenlere çıkmaya başladığında, mavi giysili bir kadın uşakın yanından hızla geçip merdivenlerden aşağı indi.

"Geldin! Sonunda geldin!" diye bağırdı, kız kardeşi olduğunu belli belirsiz tanıdığı bir ses. Yeşil gözleri parıldayarak onun önünde durdu. "Yaklaşan gelişinin bir yalan olduğundan korktuk," dedi duygudan boğulan bir sesle, "ve sonuçta senin öldüğün ortaya çıkacaktı!"

Kız kardeşi onu biraz beceriksizce kucakladı, o da boğazındaki düğümü yutmaya çalışarak ona sarıldı. “Böyle bir şeyin olması imkansız, Chloe. Seni ve annemi tekrar görebilmek için mezara girmemek için savaştım.”

Kız kardeşi artık bir kadın olmuştu. Mantıksız bir şekilde, sanki zaman içinde donmuş gibi, hatırladığı o fevri 8 yaşındaki kızla karşılaşmayı bekliyordu. Onu farklı bir şekilde görmek onu tedirgin etti.

Geri çekilip onu baştan aşağı süzdü. Siyah bukleleri sofistike bir

saç modeli olsa da, her yerinin nasıl dolgunlaştığını gizleyemiyordu. Ve anneleri gibi bir kadın için uzun sayılabilecek 1,80 metrelik boyundan sadece birkaç santim daha kısaydı.

"Büyümüşsün," dedi aptalca.

"Sen de öyle." Elini uzatıp şakaklarındaki gri saçları düzeltti. "Babam gibi görünüyorsun."

"Yani yaşlı ve saçları ağarmış mı demek istiyorsun?"

"Tabii ki hayır! Ama kahverengi saçların benimki gibi siyaha dönmemiş, babamınki de hiç dönmemişti. Ayrıca, sen... hatırladığımdan çok daha zayıfsın."

Onun çenesini okşamak için duyduğu dürtüye karşı koyamadı. "Hatırladığımdan daha hanımefendi gibisin. Artık önlük ve at kuyruğu yok, görüyorum."

"Korkarım önlükleri giyemeyecek kadar büyüdüm," dedi kız hafifçe gülerek. "Ve at kuyruklarımı yıllar önce kestim, böylece geri döndüğünde onları bir daha çekemezdin." Kaşlarını çatı. "İkinciyle ilgili bu kadar zaman geçireceğini *hiç* tahmin etmemiştim."

"İnan bana Mopsy, planlı değildi."

Yüzünde bir anlık hüznün belirdi, sonra gülümsemeye çalıştı. "Bana Mopsy deme, taliplerimi kaçıracaksın. İkinci sezonumun ortasındayım." Burnunu havaya kaldırarak, kendini beğenmiş birini taklit etti. "Babam bir düğ'tü, biliyorsun, o yüzden oldukça iyi bir parti sayılırım."

"O zaman neden ikinci sezonundasın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü Londra'da iyi erkek yok, aptal. Ama savaş onları yavaş yavaş geri getiriyor, bu yüzden belki de gerçekten kabul etmeyi düşünebileceğim teklifler alırım."

Bu endişe verici gelmişti. "Kaç tane evlilik teklifini reddettin?"

"Birkaç tane," dedi omuz silkerek. "Her akli başında kadının olması gerektiği gibi, ben de oldukça seçiciyim. Ama düzgün birini bulabilirsem evlenmeyi *gerçekten* düşünüyorum."

Görünüşe göre, Chloe'ye bir koca bulmayı da sorumlulukları listesine eklemesi gerekecekti.

Omzuyla onun omzuna hafifçe vurdu. "Bu yüzden artık bana Mopsy diyemezsin."

“Peki. Daha zarif olan Cockleshell Chloe mi, yoksa Periler Denice mi tercih edersin?”

Gülmemek için açıkça çaba sarf eden Chloe, başını salladı. “Gerçek adımlı kullanmanı tercih ederim. Ya da, eğer samimi olmak *zorundaysan*, Sis. O diğer takma adları bana yıllar önce vermiştin; artık pek uygun değiller. Onları sana geri veriyorum, sonsuza kadar bir kenara kaldır.” Kurnaz ifadesi, ona sekiz yaşındaki halini hatırlattı; çılgın planlar ve aptalca şakalarla dolu. “Aksi takdirde, annemin *sen* küçükken yaptığı gibi sana Bonny Jonny diye sesleneceğim.”

“Ah.” Bu tanıdık takma ad onu üzdü. O delikanlı, bugünkü halinden bir ömür boyu uzaktaydı. “*Şimdi* neden bu kadar uzun süre uzak kaldığımı hatırladım,” diye alaycı bir şekilde söyledi.

Koluna hafifçe vurarak, “Hadi, gidip annemi bulalım,” dedi. Onu merdivenlere doğru çekti. “Yukarıda, yeni mermeri döşeyen adamları denetliyor. Tory, senin geldiğini ona haber vermeye gitti.”

Hazırlıksız yakalanmış olan adam tereddüt etti. “Tory mi?”

“Dadımsı, Victoria Morris. Bilirsin, Dr. Morris'in kızı.” Ona inanamayan gözlerle baktığında, kız, “Gönderdiğimiz mektuplardan hiçbirini almadın mı?” dedi.

“1806'daki Napolyon fermanından sonra hiç gelmedi. Komutana, elden kaçanları el koyması emredilmişti. Bir jandarmaya rüşvet verip bir tane almayı başarmıştım, ama o yüzünden görevinden oldu; sanırım 1807'nin başlarında okuduğum son mektup oydu.” Zaten Bitche'ye gönderildikten sonra, evden gelen mektuplar çoktan unutulmuş bir anı haline gelmişti.

“Bu, Tory'nin benim mürebbiyem olmasından neredeyse bir yıl önceydi. Bu, ne senin ne de babasının bize neden hiç cevap yazmadığını da açıklıyor.” Kızın koluna girip tekrar merdivenlere doğru yöneldi. “Çok üzülmüştük.”

“Ben de, evden haber alamadığım için.” Kolunu sıktı. “Bayan Morris'le karşılaşmadan önce, lütfen onun nasıl dadın olduğunu açıklayabilir misin? Senden çok büyük olamaz.”

“Aslında benden yedi yaş büyük. Annem, Tory yirmi yaşındayken Bayan Morris öldükten sonra onu işe aldı.”

“Bayan Morris mi öldü?” Aklı karışmıştı.

“Tory, kalp kırıklığından öldüğünü söylüyor. Bir yıl boyunca mektup gelmeyince, Bayan Morris onun öldüğüne ikna olmuş. Ondan sonra sağlığı bozulmuş

. Doktorlar verem olduğunu söylediler, ama . . .”

Bunu çok sayıda tutuklu arkadaşında görmüştü. Ailelerinin yanlarında olmaması bazen onları bitkin düşürmüştü. Bu yüzden insanların gerçekten kalp kırıklığından ölebileceğine inanıyordu. Ve bu yüzden kalbini kimseye vermeyi asla düşünmüyordu. Onu korumak en iyisiydi.

Kadın iç geçirdi. “Her neyse, başından beri babamın seni o büyük seyahate çıkmasına izin verdiği için, annem Tory’nin ebeveynlerinin yokluğundan kendini sorumlu hissetti. Ya da daha doğrusu, ona yardım edebilecek kimsenin olmamasından. Bu yüzden Tory’den benim dadım olmasını istedi. Tory de hemen kabul etti.”

Jon sertleşti. Elbette kabul etmişti. Yirmi yaşında neredeyse yetim kalmış bir kızın başka ne seçeneği olabilirdi ki? Annesinin bu zavallı kıza yardım etmek için devreye girmesine sevindi.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında, babasının gerçekten öldüğünü fark edince durakladı. Bu evin artık ona ait olması ne garipti. Ama babasını tekrar görebilmek için bunu, hatta tüm dükaliği bile feda edebilirdi.

Göğsüne gelen darbe ani ve acı vericiydi. Yine de, kız kardeşiyle birlikte girişten geçene kadar bunu gizleyebildi. Tam da annelerinin koridordan aceleyle geldiğini, yüzünde gülümsemeyle dolu olduğunu görecektik kadar zamanında gelmişlerdi.

Annesi kendini kollarına atmadan bir saniye önce, yeşil gözlerinde parıltıyan gözyaşlarını fark etti ve fısıldadı: “Ah, benim değerli oğlum, gerçekten sen misin? Sonunda eve geldin!”

Annesinin gözyaşları karşısında Jon kendini çaresiz hissetti. Ailesi, onun başına gelenlerden en az onun onların işlerinden haberdar olduğu kadar az haberdardı. Şimdi onlara ne kadarını anlatması gerektiğini bilemiyordu. Yaşadıklarını olduğu gibi anlatmalı mıydı? Bu kesinlikle acımasızca olur ve hiçbir şeye yaramazdı. Öte yandan, aile olarak kaldıkları yerden devam edebileceklerini de bilmiyordu.

Annesi hıçkırarak ağlarken, onu sıkıca kucaklamakla yetindi.

Sonunda annesi geri çekilip mendiliyle gözlerini sildi. “Seni gördüğüme çok sevindim.” Ona öyle sevgi dolu bir bakış attı ki, bu bakış, yaralı ruhunun derinliklerini ısıttı. “Şu haline bak! Artık tam bir yetişkin adamsın!”

O güldü. “Gittiğimde de erkek olmuştum, anne.”

“Zar zor,” dedi annesi burnunu çekerek. “Daha çok ilk macerasına çıkan bir çocuk gibiydin.”

Bu arada, özellikle siyah ve gri yas kıyafetiyle, annesi, onun hatırladığı genç anne halinden çok, daha çok bir matron gibi görünüyordu. Saçları eskiden olduğu gibi mürekkep rengi değil, tuz-biber rengindeydi ve ince çizgiler, bir sanatçının fırça darbeleri gibi yüzüne kazınmıştı. Bu çizgiler, annesinin ne kadar acı çektiğini ona fazlasıyla anlatıyordu. Bu, onun ağlamak istemesine neden oldu. Onunla geçireceği o kadar çok yılı kaybetmişti ki.

“Her neyse,” dedi, tepkisini gizlemeye çalışarak, “eve dönmek güzel. Babamın ölümünü bensiz yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Ölmeden önce seni Fransa'dan kurtarmak için her şeyi denedi, biliyorsun, ben de öyle.” Yutkundu. “Orada o kadar uzun süre o kadar kötü bir durumda kalman çok adaletsiz ve acımasızdı.”

“Jon *hapishanedeydi* anne,” diye Chloe onu azarladı. “Bu ‘hoş olmayan bir durum’dan biraz daha fazlasıydı.”

“Ne dediğimizin önemi yok, abla,” dedi Jon ve koluna hafifçe vurdu. “Artık bitti.”

“Öyle olsa iyi olur,” dedi annesi, gözleri yine yaşlarla doldu. “Seni geri vermeyeceğiz. Kardeşlerin öldükten sonra, sana her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.” Ona baktı ve içini çekti. “Biliyorum, sana her zaman... nazik davranmadılar, ama Alban ve Aubrey, baban öldükten sonra bana yardım etmeye çalıştılar.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” *Ve şaşırdım.* Hayır, bu onun için küçük düşürücüydü. Babamın şımarttığı için ona kızmadıkları zamanlarda, ara sıra onlar hakkında iyi anıları vardı. Hiç şüphesiz, ikisini aynı anda kaybetmek annem ve Chloe için büyük bir şok olmuştu.

Aubrey ve Alban burada olsalardı, onca zaman uzak kaldıktan sonra onlarla aralarını düzeltebilir miydi? Bunu asla bilemeyecekti ve bu düşünce onu biraz boğdu.

Ortamı neşelendirmek için kararlı bir şekilde, etrafındaki bariz inşaat izlerine baktı. “Neden bana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Bu proje elinden kaçmadan önce birinin onu bitirmesi gerekiyor.”

Göz yaşlarını silerken ona minnettar bir gülümsemeyle bakan annesi, elini sallayarak giriş holünü işaret etti. “Ne düşünüyorsun?”

Sadece yarısı bittiğini biliyorum, ama potansiyelini en iyi sen görebilirsin. Her zaman sanatsal bir gözün vardı.”

“Öyle miydin? Hepsi çok uzun zaman önceydi.” Gözlerini etrafta gezdirerek, soluk limon rengindeki desenli ipek duvar kağıdını, Mısır desenli ve siyah püsküllü maun sandalyeleri ve dışarıdan fark ettiği uyumlu perdeleri inceledi. “Mükemmel. Babamın sandığından çok daha şık bir kadın olmuştun.”

“Annenin yeteneklerini unutmadığına sevindim.” Geniş odanın bir ucunu işaret etti. “Daha sonra, o duvarı yıkıp sade merdivenimizi görkemli, çift kavisli bir merdivene dönüştürmeyi planlıyorum. Sonra, salonda...” Kendini toparlayarak ekledi, “Ama bunu sana başka bir zaman gösterebilirim. Eminim yolculuğun ardından dinlenmek istersin.”

Adam ona hüzünlü bir gülümseme attı. “Keşke aksini söyleyebilseydim, ama yolculuk uzun ve zorluydu ve şu anda en çok istediğim şey sıcak bir şömine ve yumuşak bir yatak.”

“Ve biraz da yemek, sanırım,” dedi kız. “Aşçıya sana sıcak bir şeyler göndermesini söyleyeceğim.”

“Ama anne, bilmek istiyorum...” Chloe itiraz etmeye başladı.

“Sus canım. Kardeşinin yorgun olduğunu görmüyor musun?”

Jon elini uzatıp Chloe’nin elini sıktı. “Yarın bana istediğin kadar soru sorabilirsin kardeşim, sana cevap vereceğime söz veriyorum.”

“Oh, peki,” dedi kız huysuzca. “Ama sözünü tutmanı bekleyeceğim.”

“Başka bir şey beklemiyordum zaten.” Jon annesinin koluna dokundu. “Ayrıca bu gece için yatak örtüleri ve yarın giyecek bir şeyler lazım. Evde bana uyacak bir şey var mı?”

Annesi, yine buğulanmış gözlerle onu süzdü. Jon, annesinin ne gördüğünü biliyordu: boyuna göre fazla zayıf bir vücut, sıska bir yüz ve şakaklarında o sinir bozucu gri saçlar.

“Aslında,” dedi titrek bir sesle, “ayrılmadan önceki kıyafetlerin sana uyabilir, o zamanlar daha genç olsan da.” Sesi biraz sakinleşti. “Tabii ki modası geçmiş olacak, ama yeni kıyafetler ayarlayana kadar idare eder.”

“Aubrey’in ya da Alban’ın kıyafetleri ne olacak?” diye sordu Chloe.

Annesi başını salladı. "Hayır, korkarım ki onlar bazı yerlerden çok büyük, bazı yerlerden çok kısa gelir, babaninkiler de öyle."

"Eski kıyafetlerim şimdilik iş görür, eminim," dedi Jon.

Annesi başını salladı, sonra zorla gülümsedi ve yakınlarda duran, konuşmayı dinlememeye çalışırken belli olan uşaka döndü. "Kershaw, Jon için bazı giysilerle birlikte bir tepsi getirilmesini ayarlayabilir misin?"

"Elbette, Düşes."

Kershaw uzaklaşırken, Jon'un annesi onu kolundan tuttu. "Sana ana yatak odasını göstereyim."

"Ana yatak odası..." Jon kendini tuttu. "Doğru." Orası evin reisinin uyuduğu yerdı. Ve artık evin reisi oydu. Buna nasıl alışacaktı?

Annesine, evi yeterince iyi tanıdığı için yeni yatak odasını bulabileceğini söylemek istedi, ama annesinin sadece onunla birkaç dakika daha vakit geçirmek istediğini düşündü ve bunu reddedemedi. Eve dönemeyen kaç tutuklu olduğunu bildiği için, eve dönebildiği için minnettardı.

Annesi onu odaya götürdü ve etrafa bir göz attı. "Burası eskiden kardeşinin yatak odasıydı, umarım bu seni rahatsız etmez."

"Aynı zamanda babamın odasıydı, ben öyle hatırlıyorum."

"Peki, öyleyse." Ona sarıldı. "Kershaw birazdan yerleştirecek seni, sabah görüşürüz. Şu konu hakkında konuşacak çok şeyimiz var..." Bir an durakladı. "Ama yarına kadar bekleyebilir." Gözlerine bakarak titrek bir gülümsemeyle gülümsedi. "Eve dönmen ne güzel, oğlum."

Oğlan eğilip annesinin alnına bir öpücük kondurdu. "Eve döndüğüme sevindim. Hadi git artık. Akşam yemeği için giyinmen gerek. İşler o kadar da değişmemiştir herhalde."

"Ben bu evin hanımı olduğum sürece değişmez," dedi annesi gülümseyerek. Sonra odadan çıktı.

Odaya bakınarak neyin değiştiğini anlamaya çalıştı, ama babasının yatak odasının eskiden nasıl görüldüğünü hatırlayamayacak kadar çok yıl geçmişti. Önemli değildi, eninde sonunda burayı kendine ait bir yer haline getirecekti. Ya da en azından deneyecekti.

Tabii düğ olmaya alışabilirse.

2. Bölüm

Jon ertesi sabah uyandığında, nerede olduğunu hatırlayamadı. Yatağı, on yıldır uyuduğu hiçbir yataktan daha yumuşaktı ve kalın perdeler odayı o kadar karanlık tutuyordu ki, saatin kaç olduğunu bile bilmiyordu. Ama yıllardır ilk kez rüyasız bir uyku uyuduğu için şikayet etmiyordu.

Oturup etrafına baktı. Ancak o zaman evde olduğunu hatırladı. Babasının yatak odasındaaydı. Çünkü artık bir düğ olmuştu.

Doğru.

Saçlarını eliyle taradı, yataktan kalktı ve perdeleri açtı; güneşin bu kadar yüksekte olduğunu görünce şok oldu.

Yakındaki bir kapının tırmalanması, bir adamın içeri girmesinden önce aldığı tek uyarıydı. Babasının uşağı Gibbons, görünüşe göre artık Jon'un uşağıydı.

Gibbons, üzerinde kahve ve çay servisi ile bir gazete bulunan bir tepsiyi masaya koydu. "Sabahları hangisini içmeyi tercih ettiğinizden emin olamadım, Ekselansları, bu yüzden ikisini de getirdim."

"Kahve. Lütfen."

Gibbons tepsiyi pencerenin yanındaki küçük masaya koydu ve bir fincan kahve doldurdu. "Sabahları okumak için *The Times* ilk tercihiniz değilse, size başka gazeteler de sunabilirim. Kahve hoşunuza gitti mi, lütfen söyleyin. Ne kadar sert yapmam gerektiğini bilemedim."

Jon bir yudum aldı. "Mükemmel, teşekkür ederim, *The Times* da olur." Gibbons'ın gözle görülür şekilde rahatladığını fark edince, Jon adamın da kendisi kadar keyifsiz olduğunu anladı. Personel, on yıldan fazla süredir görmedikleri bir düğü ağırlamaktan dolayı gergin olmalıydı. "Kershaw sana yeni kıyafetlere ihtiyacım olacağını söyledi mi? Gençliğimden kalma kıyafetleri sonsuza kadar giyemem."

Gibbons başını salladı. "Terzi bu öğleden sonra saat üçte ölçülerinizi almak için gelecek. Bu arada, dolabınızdaki

en uygun eski kıyafetlerinizi dolaba koydum. Şimdi denemek isterseniz, gerektiği kadar daraltabilirim.”

“Harika.” Yataktan kalkıp eski kıyafetlerini incelemeye gitti. “Kahvaltı için çok mu geç uyandım?”

“Hiç de değil. Hâlâ sezonun ortasındayız, bu yüzden hanımefendiler genellikle öğleden sonraya kadar kahvaltıya inmezler.”

“Ah.” Sezon boyunca her şeyin ne kadar geç olduğunu unutmuştu.

“Gerçi, aslında anneniz sizi kahvaltı bekliyor.”

Kıkırdadı. “Bu hiç de sürpriz değil.”

Gibbons tarafından tıraş edilip giyindikten sonra, aşağı indi ve annesini kahvaltı odasında çay içerken buldu. Annesi ayağa kalkıp onu yanaktan öperek selamladı. “Umarım iyi uyudun, oğlum.”

“Her erkek, sıcak bir banyo ve dün akşam yediğim yemekten sonra iyi uyur. Bunları ayarladığın için teşekkür ederim.”

“Sevgi dolu bir annenin yapabileceği en az şey bu,” dedi sevgiyle. “Elbette. Ben sadece... buna alışkın değilim, hepsi bu.”

“Nasıl alışabilirsin ki?”

Onu kahvaltı büfesine doğru eliyle işaret ederek, annesi yerine geri döndü ve o tabağını doldurup karşısına oturana kadar bekledi. O yemeye başladığında — İngiliz sosisleri, ne kadar lezzetli! — annesi boğazını temizledi.

“Bugün ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu.

Mükemmel bir şeftaliyi ısırdı ve Bitche'de bir elmanın çürümüş kısımlarını kaç kez atlayarak yediğini annesi bilse ne düşünürdü diye merak etti. “Görünüşe göre, terziden bir ziyaret.”

“Elbette. Bu önemli. Ama sence... yani, yeterince dinlenmiş olabileceğini düşünüyor musun... şey... benimle çalışma odasındaki bazı şeylere bakmak için?”

Bunun ne olabileceğini hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.

“Mesela...?” “Oh, şu bu. Malikanenin işleriyle ilgili konular.”

Bir dilim tostı bitirdikten sonra sordu, “Acil meseleler, öyle mi?”

“Biraz acil, evet.”

Bir anda iştahu kaçtı. “Anlıyorum.” Tabağını kenara koydu. “şimdi halledebiliriz. Birine alışma odasına bir demlik kahve getirmesini söyleyin.” Bunun için kesinlikle kahveye ihtiyaı olacaktı.

“Affet beni Jon,” dedi annesi. “Muhtemelen biraz daha dinlenmek istersin, ama...”

“Sorun değil anne, yemin ederim.” Ayağa kalktı ve annesine kolunu uzattı. “Teşekkür ederim oğlum,” diye mırıldandı annesi kolunu tutarken.

Kahvaltı odasından çıkarken Chloe koşarak yanına geldi. “Oh, ne güzel, uyanmışsın! Tory ve ben gitmeden önce seni görebilmeyi çok umuyordum.”

Tory mi? “Victoria” mı? “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu.

“Parka,” dedi koridorun ilerisinden bir ses. “Yürüyüş için ne kadar güzel bir gün.”

Bu sadece Bayan Morris olabilirdi.

Jon, Chloe'nin arkasına baktığında, koridordan gelen siyah giysili bir kadın gördü ve nefesi kesildi. Minyon, mavi gözlü, bal rengi saçları sade bir topuz haline getirilmiş olan kadın, Truva Heleni'nin mkemmел vücuduna sahipti, ama bir azizin sakın ve dünyadan kopuk yüzüne sahipti. Tek dizinin üzerine çöküp, eski şövalyeler gibi ona bağlılık yemini etmek gibi sapkın bir istek duydu.

Ne kadar saçma. Kimsenin şövalyesi olacak durumda değildi. Ve hiç olamayacağından da emindi.

Yine de, ona bakmaktan kendini alamıyordu. Kız, beklediği gibi değildi. “Jon,” annesi tanıştırmaya başlamadan önce Chloe konuştu, “sana dadım ve arkadaşım Bayan Victoria Morris'i takdim edeyim. Tory, bu benim kardeşim, Falconridge Dükü Jonathan Leighton.”

Kız kardeşinin sesindeki gurur onu sarsmıştı. Kendini hiç de bir dk gibi hissetmiyordu.

Bayan Morris bunu fark etmemiş gibiydi, çünkü takdire şayan bir duruşla reverans yaptı. “Ekselansları.”

“Lütfen,” dedi, elini ona uzatarak, “bana karşı bu kadar resmi davranmayın. Babanız yıllarca en yakın dostumdu. Sanki sizi zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum.”

Gözlerinde bir acı parıldıadığında, açıkça yas tuttuğu babasından bahsettiği için pişman oldu. Chloe'nin üvey kardeşleri için neden yas tutmadığını sormak üzereyken

kız kardeşlerin ebeveynler ve çocuklar kadar uzun süre yas tutmak zorunda olmadıklarını hatırladı.

Bayan Morris, eldiven giymemiş, sert elini ona tutturmasına izin verdi; tırnakları, böylesine güzel bir kadına göre tuhaf bir şekilde pürüzlü görünüyordu. "O zaman ödeşmiş olduk," dedi sakın bir sesle, "çünkü kız kardeşin yıllardır senin övgülerini söylüyor."

"Peki gerçekte de beklentileri karşılıyor muyum?" diye sordu.

Bu açık sözlü soru onu şaşırtmış gibiydi. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı ve bu gülümseme, yüzündeki sükuneti bir anda silip süpürdü. "Bunu söylemek için biraz erken, değil mi? Görünüş aldatıcıdır. Mesela tütün çekiyor olabilirsin ve bu büyük bir hayal kırıklığı olur."

Ah, o bir azize değilmiş, kanatlarını saklayan yaramaz bir periydi. "Tütün kullanmıyorum, ama başka sinir bozucu alışkanlıklarım var. Mesela çaya kahveyi tercih etmek gibi. Fransızlar çok iyi kahve yaparlar, ama iyi çay bulmak zordu."

"Çaya kahveyi tercih etmek gerçekten de sinir bozucu bir alışkanlık," diye cevapladı kadın, "ama eminim bunu sana bırakabiliriz."

"Deneyebilirsiniz," dedi adam. "Burası bir mürebbiyeye yakışır bir ofis gibi görünüyor."

"Mürebbiyeye bağlı," diye espri yaptı.

"Ofise de bağlı," dedi Chloe huysuzca. "Çay sevmeyi yeniden öğrenmek için benim mürebbiyemi benden çalamazsın."

"Maaşını ben ödüyorsam yapabilirim," diye alaycı bir tonla karşılık verdi. Annesi ve kız kardeşi, Bayan Morris'e kişisel olarak bir şey yapması için para ödeyeceği imasından dehşete kapıldıklarında, o inledi. "Demek istediğim... Öyle demek istemedim... Affedin beni hanımlar, nazik bir ortamda bulunmayalı birkaç yıl oldu."

"Görünüşe göre, size öğretmesi için bir mürebbiyeye ihtiyacınız var," diye karşılık verdi Bayan Morris hafif bir gülümsemeye. "Ama korkarım ki zaten maaşlı bir işim var, Ekselansları, ve eminim Chloe'nin ikinci sezonunun ortasında annenizi ve kız kardeşinizi terk etmemi istemezsiniz."

Bu sözler her şeyi anında yumuşattı. Ve artık annesinin Chloe için onu neden işe aldığını anlıyordu. Morris gibi, o da hassas durumlarda ustaca manevra yapabilen biriydi. "Elbette hayır," dedi. "Yanlış bir şey söyledim."

“Kesinlikle öyle,” dedi annesi, sonra iki genç hanıma döndü. “Victoria, neden Chloe’yle yürüyüşe çıkmıyorsunuz? Bu bana oğlumla sohbet etmek için zaman kazandırır.”

“Akşam yemeğinde görüşürüz,” diye ekledi Jon, annesinin ikisini başından savmasını yumuşatmak için.

“Öyle olsa iyi olur,” dedi Chloe sertçe ve Miss Morris’in peşinden koridordan aşağı doğru yürüdü. Jon onların gidişini izlemekten kendini alamadı. Miss Morris’in arkadan da önden olduğu kadar ilginç olduğu ortaya çıktı. Şalı omuzlarından sürekli kayıyor ve keşfetmekten çekinmeyeceği kuğu gibi bir boynu ortaya çıkarıyordu.

Kaşlarını çatarak, bu akılsız düşünciyi kafasından silkeledi. Bir beyefendi, hizmetinde çalışan bir kadına, özellikle de hayatını mahvetmiş olduğu tek adamın sevgili kızına, şehvet duymazdı.

“Gel oğlum,” diye mırıldandı annesi, “özel konuşabileceğimiz çalışma odasına gidelim. Konuşmamız gereken şeyler var.”

Tanrı yardımcım olsun. “Dün, Bayan Morris’in...”

“Biliyorum.” Annesi elini oğlunun dirseğinin kıvrımına kaydırdı. “Eğer çok değişmediysen, kardeşlerine hiç benzemiyorsun.”

O sertleşti. “Kardeşlerimden bahsetmişken, sana ve Chloe’ye çok acımasız davranmadılar, değil mi? Babamın ölümünü öğrendikten sonra, öyle olabileceklerinden endişelendim.”

“Başa çıkamayacağımız bir şey değildi. Para işlerini ben yönetmiyorum olsam da, baban vasiyetinde evdeki konumumun sarsılmaz olmasını sağlamıştı. Çoğunlukla kardeşlerin kendi işlerine, Chloe ve ben de kendi işlerimize bakıyorduk.”

“Ve... şey... Alban ve Aubrey, Bayan Morris’ten yararlanmaya çalışmadılar, değil mi?”

“Denediler mi? Evet. Neyse ki genç hanım şapka iğnelerini çok iyi kullanıyor ve birkaç tanesi ‘kazara’ kışlarına saplandıktan sonra vazgeçtiler.”

Bu, içindeki tüm koruma içgüdülerini harekete geçirdi. “Böyle taktiklere başvurmak zorunda kalmamalıydı. Davranışları... iğrençti.”

“Kesinlikle katılıyorum. Neyse ki, maaşını dul payımdan ödediğim için, tepkisi yüzünden onu cezalandırmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.”

“Ah, ama artık ben dük olduğuma göre, dul payını kullanmana gerek yok.”

“Bunu karşılayabilirim,” dedi kadın, çalışma odasına girerken yumuşak bir sesle ve onun arkasından kapıyı kapattı. “Ayrıca, o zaman kim kime ödeme yaptığını öğrenirse, onun sadakatının tamamen Chloe’ye ait olduğunu kimse sorgulayamaz.”

“Haklısın.” Ama Bayan Morris’e yardım etmek için hiçbir şey yapamayacak olması onu rahatsız ediyordu. Babası ona çok özel bir görev vermişti ve o da bu görevi harfiyen yerine getirmeyi amaçlıyordu. Bir şekilde ona bir koca bulmalıydı.

Üstelik bir dükaliğin tamamını üstlenirken. Bu onu ciddiye aldı. Kendi babasının kesinlikle onun yapamayacağını düşüneceği bir şeyi yapması ne kadar ironikti.

Jon, İngiltere’den sürgüne gönderilmesi konusunda anne babasının yaptığı tartışmayı kulak misafiri olarak dinlediğini çok iyi hatırlıyordu.

“Onu nasıl büyük bir tura gönderebilirsin?” diye sormuştu annesi babasına. “Bu güvenli değil. Napolyon hâlâ kıta Avrupa’da sorun çıkarıyor, değil mi? Jon’un zarar görmesini istemiyorum.”

“Kaynaklarım savaşın bittiğini söylüyor. Ayrıca, başka ne yapabilirim ki? Ona bir subaylık rütbesi almamı mı tercih edersin?”

“Ve Hindistan’da bir savaşta öldürölme riskini göze alayım mı?”

Kesinlikle hayır.”

“O zaman bu benim tek seçeneğim, canım. Tanrı aşkına, geçen hafta onu bir aktrisle yatakta yakaladım! Sonra kocası onları birlikte yakalayıp onu vurmaya çalışan o kadın vardı. Belediye başkanının oğluna yaptığı şakadan bahsetmiyorum bile, bu yüzünden az kalsın hapse atılacaktı. Öfkeli adamı sakinleştirmek için ona para ödemek zorunda kaldım. Jon’un Eton’da yatakhane için içki soktuğu için başının belaya girmesi yeterince kötüydü; Londra’da da başını belaya sokmasına izin veremem.”

“Ama onu uzaklara göndermek...”

“O iyi olacak. Sen onu fazla şımartıyorsun. Büyük bir turneye çıkmak çocuğu medenileştirecek, ona dünyayı gösterecek, bir beyefendinin disiplinini ve ağırbaşlılığını öğretecek. Döndüğünde, bir dükün üçüncü oğlunun yapması gerektiği gibi, yararlı bir mesleğe yerleşmeye hazır olacak.”

“Ya yurtdışında da başı belaya girerse sevgilim, ve biz onu korumak için orada olmazsak?”

“Bunu hallettim. Büyük zorluklarla arkadaşım Dr. Morris’i onunla birlikte öğretmen olarak gitmeye ikna ettim. Morris iyi bir adamdır, evlenmeden önce pek çok büyük tur düzenlemiştir. Oğlumuz için uygun bir rehber olacak, başının belaya girmedüğinden emin olacaktır. Ve sonuçta sadece iki yıl sürecek.”

Jon, bu konuşmayı ne zaman düşünse acı duyardı. Bu, Morris’in onun özel öğretmeni olmak istemediği, ailesinden ayrılmak istemediği anlamına geliyordu; ikna edilmesi gerekmişti. Babası, Jon’un yaramazlıklarından o kadar endişeliydi ki, onu evde tutmaktansa, Jon’un şimdi aptalca bir yolculuk olduğunu anladığı bir yolculuğa göndermeyi tercih etmişti.

Peki Jon ne yapmıştı? Her zamanki gibi pervasızca davranmıştı. Sadece Morris’i de belaya bulaştırmıştı. İşte tam da bu yüzden Jon, o adamın kızına aşık olmamalıydı.

Annesi, Jon’un hatırlayabildiği kadarıyla o konsol masasının üzerinde duran brendi sürahisine doğru yürüdü. Sürahiyi açtı. “İster misin?”

“Hayır.”

Bu onu şaşırtmış gibiydi. “Neden?”

“Bu Fransız içkisi, değil mi?” Alışkanlıktan, masanın önündeki kanepede her zamanki yerine otururken annesine hafif bir gülümseme attı. “Onların içkisini içmeyi reddetmenin, beni esir alanlara karşı küçük ve önemsiz bir intikam olduğunu biliyorum, ama benim de küçük zevklerime ihtiyacım var.”

“Ama şu anda kahve içiyorsun, bu da Fransa’da edindiğin bir alışkanlık.”

“Fransızlar kahve *üretmez*. Yani, Martinik’te üretirler, ama İngilizlerin Martinik’ten kahve ithal etmesinden endişelenmeme gerek yok.”

“Vay canına, Fransız içeceklerini iyi biliyorsun.” Bir bardak konyak doldurdu ve oldukça büyük bir yudum aldı.

Bu onu hazırlıksız yakaladı. “Ne zaman içki içmeye başladın?”

“Kardeşlerin öldükten sonra.” Bardağa bakarak ekledi, “Birinin içmesi gerektiğini düşündüm. Kardeşlerin bir kaçakçıdan büyük bir miktar satın almıştı ve ben onu öylece... çöpe atmak istemedim.”

“Tabii. Çünkü dul payından Chloe’ye bir mürebbiye tutacak parayı karşılayabiliyorsun, ama normalde içmeyeceğin kaçak brendiyi çöpe atacak parayı karşılayamıyorsun.”

“Oh, tamam, hoşuma gidiyor, duyuyor musun?” Yeşil gözlerinde meydan okuyan bir bakışla bir yudum daha aldı. “Günün sonunda çok içimi ısıtıyor. Sen burada değildin, baban da gitmişti, kardeşlerin de...”

Yine gözyaşlarına boğulacağı belli olunca, adam ayağa fırlayıp kolunu annesinin omzuna doladı. “Sorun yok, anne. Ne istersen iç. Sana ne yapacağını dikte edecek durumda değilim, inan bana.”

“İyi.” Bardağı masaya koydu, görünüşe göre kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı, sonra masaya doğru yürüdü. “Çünkü konuşmak istediğim konu bu değildi.” Bir yığın kağıt çıkardı ve kavgacı bir tavırla masanın üzerine attı. “Aubrey ve Alban’dan beri bunların hiçbirini halletmedim...”

Nefesini topladı. “‘Dük’ tarafından halledilmesi gereken işler var ve sen yokken bunları halledecek kimse yoktu. Bu yüzden, en acil olanları bir an önce halletmemizin en iyisi olacağını düşünüyorum.”

“Elbette.”

Bu onu biraz yatıştırmış gibiydi. “Ve unvanını almak için resmi süreci tamamlaman gerekiyor.”

“Elbette.”

“Hepsini hemen yapmana gerek yok, anladın mı?” diye sordu, oğlunun kendisine karşı direnmediğini fark etmiş gibi görünüyordu. “Dinlenmeye ve bu eve alışmaya zamanın olduğunu biliyorum ve—”

"Anne," dedi adam sert bir sesle. "Bunları yapmaya hazırım ve istekliyim. Seninle ve Chloe'yle burada olmaktan çok mutluyum. Artık eskisi gibi pervasız bir genç de değilim. Çılgınca davranmayacağıma ve başımı belaya sokmayacağıma söz veriyorum."

Yurtdışında "çılgınca davranacağından" korktuğunu söylediğini hatırlıyorsa da, bunu belli etmedi.

Suçlayıcı ses tonunu yumuşatmak için çabaladı. "Akşamlarımı genelevlerde geçirmeyeceğim ya da aile servetini kumarda kaybetmeyeceğim. Dükaliği yönetip ailemle vakit geçirerek sakin bir hayat sürmeyi planlıyorum." Ve Morris'e olan borcunu yerine getirmek ve kendisini ve arkadaşlarını kimin ihanet ettiğini bulmak. Onun için bunlar öncelikliydi.

Annesi derin bir nefes verdi. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Yaşadığın onca şeyden sonra... Eh, neyse, önemli değil. İşleri yavaştan alalım."

"Yavaşça, evet." Diğer iki önceliği hariç. "Yine de Alban'ın mülkleri ne kadar iyi yönettiğini bilmek isterim."

Annesi iç geçirdi. "Emin olamıyorum. Beni defterlerin yanına hiç yaklaştırmadı ve dürüst olmak gerekirse, yaklaştırmış olsaydı da onlarla ne yapacağımı bilemezdim. O öldükten sonra, babanın arazi yöneticisi kira konusunda benimle konuşmaya çalıştı ama işleri karıştırmak istemediğim için bu konuya fazla girmekten korktum."

"Yani hiçbir şey yapmadın," dedi o, kayıtsız bir sesle.

Kadının bakışları ona yöneldi. "Avukatımız endişelenmememizi söyledi, tüm bunları halletmek için birini görevlendirdiklerini söyledi."

Jon küfür etmemek için kendini zor tuttu. Şimdi avukatlarının güvenilir olduğundan emin olması gerekiyordu. "Ben hallederim, anne."

Kadın hâlâ gergin görünüyordu, başını salladı. "Bir konuyu daha konuşmalıyız: Victoria. Chloe'nin artık bir mürebbiyeye ihtiyacı yok elbette. Ama korkarım ki, Chloe'nin istediği gibi Victoria'dan Chloe'nin arkadaşı olmasını istersem, genç hanımlar tüm zamanlarını Chloe'nin bazı beyefendilerle dans etmesini sağlamak yerine, toplum içinde beyefendiler hakkında kurnazca yorumlar yaparak geçirecekler. O zaman Chloe, ona kur yapmak için birbirleriyle rekabet eden talipleri olmasına rağmen, asla bir koca bulamayacak."

"Eğer bu doğruysa, neden onun yerine Bayan Morris ile sohbet etmeyi tercih etsin ki?"

O iç geçirdi. “Alban ve Aubrey’in yanında büyümek, kız kardeşini beyefendiler konusunda alaycı hale getirdi. Victoria’nın asla evlenmeme kararlılığı da bu duruma yardımcı olmuyor.”

Bir şok daha. “Miss Morris kadar güzel bir kadın neden asla evlenmemeye karar versin ki?”

“Güzel” kelimesi annesinin ona keskin bir bakış atmasına neden olunca, içinden bir inilti çıkmasını engelledi. Sözlerine dikkat etmeye başlamalıydı. Ne de olsa burası Bitche değildi; orada başını belaya sokacak tek sözler “Napolyon bir pislik” ve “Derhal serbest bırakılmayı talep ediyorum”du. Arkadaşı Heathbrook ikisini de denemişti. Bu, kontun ilkinde sert cezalar, ikincisinde ise alay konusu olmaktan başka bir şey kazandırmamıştı.

“Bu soruyu *ona* sormalısın,” dedi annesi. “Tanrı biliyor ki ben hiçbir fikrim yok. Nedenleri konusunda oldukça ketum davranıyor.”

Öyle de olmalıydı. Onun konumundaki bir kadının evlenmemeyi seçmesi aptallıktı. Babasının aile bağlantıları, onu toplumun tam merkezine olmasa da, en azından kenar mahallelerine taşıyabilirdi. Morris, Tanrı aşkına, bir vikontun kuzeniydi. Kızı en azından koca olarak bir beyefendi bulabilmeliydi.

Jon, Morris’in rahmetli karısına bıraktığı mirasın ne kadar küçük olduğunu bilmiyordu, ama bu mirasın kızıya geçeceği ve ona yeterli olacağı kesindi...

Miss Morris'e yardım ederken aynı zamanda kız kardeşinin sosyeteye girişine de yardımcı olmanın yolunu bulduğunda yüzünde bir gülümseme belirdi. "Endişelenme anne," dedi, omuzlarındaki yüklerden biri kalkmış gibi hissederek. "Miss Morris'i ben hallederim. Senin ikilemine mükemmel bir çözümüm var."

Bölüm 3

O akşam, Chloe hizmetçisini gönderdikten sonra, Tory Chloe'nin yatağına oturdu ve arkadaşının akşam yemeği için takılarını seçmesini izledi. "Kardeşin eve döndüğü için çok mutlu olmalısın."

"Dürüst olmak gerekirse, çok heyecanlıyım," dedi Chloe, "ama onu neredeyse hiç tanımıyorum gibi hissediyorum. Sen onu nasıl buldun?"

Tory dudaklarına bir gülümseme yapıştırdı. "Beklediğim gibi değildi." "Ne bekliyordun?"

Ya herhangi bir dük gibi ona tepeden bakan, katı ve resmi bir adam. Ya da babasının "konumunu suistimal ederek haylaz bir hayat süren pervasız bir adam" olarak tanımladığı genç Lord Jonathan.

Bunu söyleyemezdi. "Bilmiyorum. Sanırım üvey kardeşlerin gibi biri."

"O, ayrılmadan önce bile onlara hiç benzemiyordu. Bunu çok iyi hatırlıyorum."

"Şey, gördüğüm kadarıyla, yeterince iyi birine benziyor."

"Yeterince hoş!" Chloe en sevdiği bileziği taktı. "Bu kesinlikle yetersiz bir övgü."

Evet, öyleydi. Ama Victoria, dükün kız kardeşine, dükü esprili, çekici ve oldukça çekici bulduğunu söylemeye cesaret edemedi. Dürüst olmak gerekirse, fazla çekiciydi. Tam olarak yakışıklı değildi, çünkü bu, ünlü bir aktörün ya da mükemmel bir sanatçı modelinin tipik olarak sahip olduğu o cilalı güzelliği ima ediyordu. Ama güçlü çene hattı, keskin burnu ve dolgun dudaklarıyla kesinlikle dikkat çekiciydi. Şakaklarındaki o iki gümüş saç kanadı bile çekiciliğini artırıyordu.

"Kardeşiniz, başına gelen kötü durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyor gibi görünüyor, bu da etkileyici," diye cesaretini toplayarak Tory konuştu. "Bu tanım nasıl?"

“Duyduğum en ikircikli mürebbiye cevabı,” dedi Chloe alaycı bir şekilde ve Tory’nin yanındaki yatağa çöktü. “En azından gözlerinin muhteşem olduğunu düşünmüyor musun?”

“Evet.” Ve o gözlerin, çok güzel bir şekilde çukurda duran şekli, parmaklarını onu heykel gibi şekillendirmek için kaşındırıyordu. “Ela, gözler için çok *güzel* bir renk.”

Chloe itiraz edecekmiş gibi göründü, sonra Tory’nin ona sırtışını fark etti ve kendi “muhteşem” gözlerini devirdi. “Ne komik. Benimle dalga geçiyorsun.”

“Zaten kardeşin hakkında ne düşündüğüm neden umurunda ki?”

Bakımı altındaki kız aniden bileziğini bileğinde düzeltmeye aşırı ilgi göstermeye başladı. “Sadece onun hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum, hepsi bu. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, onun hakkında ne düşündüğümü bile bilmiyorum.”

Tory elini okşadı. “Elbette. Bunca zaman geçtikten sonra nasıl düşünebilirsin ki? Bir süreliğine onun öldüğünü bile düşündün. Ben de yıllardır babamın yasını tutuyordum, aynı şeyden korkuyordum, ama kardeşinin mektubundan onun eve dönmeye çok yaklaştığını öğrendim. Bu... bu...

.”

“Korkunç, eminim.” Chloe dehşet dolu bir ifadeyle Tory’ye sarıldı. “Çok üzgünüm—senin sevgili babanı ve Jon’u babasız burada gördüğünde nasıl hissettiğini hiç düşünmemiştim.”

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak, Tory Chloe’nin kendisini kucaklamasına izin verdi. Şu anda bakıcısından biraz teselliye ihtiyacı vardı. “Dürüst olmak gerekirse, bununla barıştığımı sanıyordum. Ama kardeşini bu kadar zayıf görmek, babamın da aylardır, belki yıllardır iyi beslenmediğini fark etmemi sağladı.” Gözyaşları artık akıyordu ve Tory onları sildi. “İkisi ne kadar acı çekmiş olmalı.”

“Biliyorum,” dedi Chloe. “Kulağa korkunç geliyor. Ama eminim ki, orada tek başlarına kalmaktansa birbirlerine sahip oldukları için mutluydular.”

“Doğru.” Bu, Tory’nin tek tesellisiydi — ciddi, çalışkan bir adam olarak hatırladığı babasının, Lord Jonathan’da bir dost bulmuş gibi görünmesi... yani dükte.

Tanrım, bir hata yapıp ona öyle seslenmeden önce, onun artık Lord Jonathan olmadığını hatırlaması gerekiyordu.

“Ekselansları” ya da “Dük” ya da “Falconridge” demenin alıştırtmasını yapmalıydı, gerçi son ikisi muhtemelen küstahça olurdu. Aile onu kendilerinden biri gibi davranabilir ve o da ona formaliteye takılmamasını söyleyebilirdi, ama Tory her bakımdan bir hizmetçiden pek de iyi durumda değildi.

Mendilini çıkararak gözlerini sildi. “Akşam yemeğine inmeye hazır mısın? Annenin zamanında gelmemizi ne kadar sevdiğini bilirsin.”

Chloe ayağa kalktı. “Evet, ama sanırım bu akşam Jon’a daha çok odaklanacak. Onu görmek için o kadar sabırsızlanıyordu ki, şimdi akşam yemeği boyunca ikimizi görmezden gelebilir.”

“Bu beklenen bir şey,” dedi Tory ayağa kalkıp siyah bombazin eteğini düzeltirken. “Ne de olsa o, annesinin uzun süredir kayıp olan oğlu.”

“Biliyorum, ama benim de bazı endişelerim var ve onun bu konuları ele almasını istiyorum,” dedi Chloe. “Unutma, konuşurken senin benim refakatçim olmanın ne kadar yararlı olacağını vurgulamalıyız; böylece balolarda bana rehberlik edebilir, ne giyeceğimi seçmeme yardımcı olabilir ve bunun gibi konularda destek olabilirsin. Jon geri döndüğüne göre, kararı verecek kişi o olacak.”

“Ben hiçbir şeyi vurgulayacak durumda değilim canım. Bunu kendi başına yapman gerekecek.”

Chloe iç çekerek kapıya yöneldi. “Sanırım bu doğru. Ama yine de, Jon’un da Alban gibi, ne pahasına olursa olsun beni evlendirmek isteyen biri olduğu ortaya çıkarsa diye, beni savunacak birine ihtiyacım var. Gerçek aşk dışında hiçbir şey için evlenmeyeceğim.”

“Öyle de olmalı.” Bu arada, Tory hiç evlenmeyecekti. Hiç evlenemezdi. İlgili alanlarını paylaşacak ve onu sadece bir mal değil, daha çok bir ortak olarak görecektir bir koca bulmayı arzulasa da, bunun olasılığından şüphe duyuyordu. Özellikle de diğer koşulları göz önüne alındığında.

Koridordan merdivenlere doğru yürürken, ana yatak odasından çıkan dükle neredeyse çarpışacaklardı.

“Oh!” diye haykırdı Chloe, “Ne kadar yakışıklısın Jon. Yakışıklı görünüyor, değil mi Tory?”

Uh-oh. Chloe, Tory’yi dükle eşleştirmek için kafasına takmış olduğu belliydi. “Çok çekici, evet.”

Kesinlikle yetersiz bir övgüyle onu yerden yere vuruyordu. Eski kıyafetleri ona mükemmel uyuyordu, ancak pantolonun bel kısmı açıkça çok büyüktü. Ancak ağır kravatı ve eski moda kesimli, geniş kadife yakalı frak, boynunu kalınlaştırdığı için o kadar da zayıf görünmüyordu.

"Siz ikiniz de çok güzelsiniz," dedi, ancak dikkatli bakışları sadece onun kıyafetini tarıyordu.

"Babamın yasını tutuyor olmama rağmen mi?" dedi kız, yarı şaka yarı ciddi.

"Sanırım çuval bezi giyseniz bile güzel görünürdünüz, Bayan Morris." Söylediklerinin farkına varmış gibi, aceleyle ekledi, "Gerçi bu tür bir kıyafeti tavsiye etmem. Muhtemelen cilde zarar verir."

"Çok kaşındırır," diye espri yaptı.

"Gerçekten de." Chloe'nin anlamlı bakışını fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü konuyu değiştirdi. "Eski kıyafetlerimin bana büyük gelmesinden endişelenmeli miyim, yoksa memnun mu olmalıyım, emin değilim. Kendimi hiç tombul olarak görmemiştim, ama belki de sonuçta öyleydim."

"Ya da belki de sadece iyi besleniyordunuz," diye cevapladı Tory. "Umarız yine öyle olursunuz."

"Gentleman Jackson'da egzersiz yapmaya, ata binmeye, uzun yürüyüşler yapmaya ya da başka bir şeye başlamam gerekiyor." Dük, önünden yürümelerini işaret etti. "Biraz güç toplamam lazım. Bitche'de bunu yapmak zordu."

"Hapishanede egzersiz yapamıyor muydun?" diye sordu Chloe, birlikte merdivenlere doğru ilerlerken.

"Arka bahçemiz kadar büyüklükte bir avluda günde iki saatimiz vardı," dedi, "ama çoğunlukla daha iyi yemekler bulmanın yollarını planlamakla geçirdik, ki bu Bitche'de neredeyse imkansızdı. Ve yeterince egzersiz yapabilseydik bile, bir erkeğin kaslarını geliştirmek için diyetinde bol miktarda et olması gerekir."

"Sana ne yediriyorlardı?" diye sordu Tory.

"Oh, her zamanki yemekler," dedi, bu konudan bahsetmekten açıkça çekiniyordu. "Sadece pek et yoktu. Ve kesinlikle burada, evimizde yiyeceğim kadar iyi yemek yiyemedik." Kız kardeşine bir göz attı. "Monsieur Dubois hâlâ aşçımız mı?"

“Oh, hayır,” dedi Chloe. “Annem, onun isteği üzerine emekliye ayırdı. Zaten yaşılanıyor ve huysuzlaşıyordu, üstelik görme yetisini de kaybediyordu. Yeni şefimizi seveceksin. Kaz turtaları muhteşemdir.”

“O zaman yakında mutlaka bir tane yemeliyiz. En son ne zaman kaz yediğimi hatırlamıyorum.”

Aubrey’in odasının önünden geçiyorlardı ki, bir hizmetçi dışarı çıktı ve dükü görünce selam verdi. Dük başını salladı ve yanından geçmeye devam etti, sonra adımını yarıda kesip hizmetçinin arkasındaki odaya bakakaldı.

“Ne oldu?” diye sordu Chloe.

“Neden Aubrey’in odası benim pahalı baskı koleksiyonumla kaplı?” diye sordu, sesinde bir keskinlik vardı.

“Oh! Oh, tanrım,” dedi Chloe. “Bu oldukça utanç verici. Hepsini indirtirmeye niyetliydik ama... şey...”

“Anlayacağın, kardeşin... yani üvey kardeşin,” dedi Tory çabucak, “karar verdi ki... şey...”

“Odasını süslemek için baskılarımı almak mı? Aubrey ne kadar kardeşçe davranmış.” Sesindeki alaycı ton maalesef anlaşılabilir bir şeydi.

“Öldüğünü sanıyorduk,” dedi Chloe, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. “Gerçi *ben* hep ölmediğine dair umudumu kaybetmedim. Annem bile Aubrey’in davranışına itiraz etti, ama...”

“Onu dinlemedi,” diye araya girdi Falconridge. “Ne sürpriz. Eminim o ve Alban benim asla geri dönmememi umuyorlardı.”

“Umuyorlar mıydı?” dedi Tory. “Hayır. Yokluğundan faydalanıyorlardı mı? Kesinlikle.”

“Bazı şeyler asla değişmez, sanırım.” Gözlerini ona dikti. “Ama onlara mazeret uydurmana şaşırdım. Anladığım kadarıyla sana karşı bazen pek centilmence davranmamışlar.”

Tory gözlerini kırıp, muhtemelen annesinden öğrendiği bu bilgiye duyduğu utançtan yüzünü buruşturunca, Chloe şaşkın göründü. “Neden bahsediyorsun?”

Bu onu şaşırtmış gibiydi. Chloe’nin o olaylardan haberi olmadığını duymamış olmalıydı. “Hiçbir şey.” Kız kardeşine gülümsedi. “Sadece ikinizin de, işleri Alban’dan farklı bir şekilde yürütmeyi düşündüğümü bilmenizi istedim.” Bakışları Tory’ye kaydı. “Daha iyi, umarım.”

Tory de öyle umuyordu. Zaten üvey kardeşlerinden farklı bir karakterde görünüyordu, ama izlenimlerine her zaman güvenmezdi. Daha önce onu yanlış yönlendirmişlerdi. Babasının ilk mektuplarından anlaşıldığı kadarıyla, Papa yurtdışındaki ilk birkaç aylarında Lord Jonathan'ın karakterinden pek emin değildi. "Yola çıkmazsak akşam yemeğine geç kalacağız," diye mırıldandı.

O da başını salladı ve hep birlikte merdivenlerden indiler. Salonuna girdiklerinde, düşes onları bekliyordu. Her zamankinden daha şık giyinmişti ama oğlunu görene kadar fularının ucunu sinirli bir şekilde büküp duruyordu.

Gülümsemeye başlayarak, her zamanki akşam yemeği öncesi şeri kadehini eline aldı. "Sen de ister misin, Jon? Söz veriyorum, Fransız malı değil."

"Hayır, teşekkürler anne. Şeri pek içmem. Ama varsa bir kadeh porto şarabı seve seve içirim."

"Yemekten önce mi?" Chloe ve Tory'ye şeri kadehlerini uzattı. "Porto şarabı yemekten sonra içilir," dedi Chloe alaycı bir tonla. "Ve sadece erkekler için."

Kadınlar hiç içmez, bunun yerine odadan çıkarılırlar." Dük kaşlarını çattı. "Doğru. Unutmuşum."

"Boş ver," dedi annesi çabucak. "Yakında hepsi aklına gelecektir. Büyük etkinliklere hemen atılmak yerine, bizimle birlikte yavaş yavaş alışman iyi olur."

Kaşlarını daha da çattı. "Yakında pek çok büyük etkinlik mi var? Sezon sona ermiyor mu?"

"Oh, hayır," dedi düşes. "Parlamento Temmuz sonuna kadar oturumda ve o zamana kadar oldukça dolu bir takvimimiz var. Ne yazık ki, yas tutuyorduk diye Müttefik Hükümdarların İngiltere ziyaretleriyle ilgili birkaç etkinliği kaçırdık, ama daha fazlası gelecek ve artık benim yasım neredeyse bitti, Chloe de yasını tamamladı, davetleri kabul edebiliriz. Henüz İngiltere'ye gelmemiş olan Wellington Dükü için Kral'ın düzenlediği şölene davet edildik. Muhteşem bir etkinlik olması bekleniyor."

"Affet beni anne," dedi Jon yorgun bir sesle, "ama bu şartlar altında savaşla ilgili hiçbir kutlamaya katılmak istemiyorum. Bu konuyu bir an önce geride bırakmak istiyorum."

"Oh!" Gözlerinde hüznü belirirken elini uzatıp Jon'un koluna dokundu. Bir an sonra tereddütle devam etti,

“Peki, bir iki hafta sonra nasıl hissedeceğine bir bakalım mı? Yapabileceğimiz başka birçok şey var. Sen buraya zamanında geleceğini varsayarak, bu hafta tiyatroya gitmeyi planlamıştım. Haymarket’teki Theatre-Royal’daki Falconridge locasını kullanmak niyetindeyim. *The Beggar’s Opera*’yı sahneliyorlar. Sen tiyatroyu her zaman sevmişsindir.”

“Ah. Babamın orada bir locası olduğunu unutmuşum.”

“Grenwood Dükü ve Düşesini de bize katılmaları için davet ettim,” diye ekledi annesi.

Oğlu ona boş boş baktığında Chloe şöyle açıkladı: “O da yeni dük oldu, yani ikinizin pek çok ortak noktası olacak. Ve o da oldukça zeki. Çok hoş bir çift.”

“O halde Leydi Sinclair’in balosu hızla yaklaşıyor,” diye ekledi annesi, “ve bunu kaçırmak istemeyiz. Çok keyifli geçecek.”

“Anlıyorum.”

Ama açıkça, anlamamıştı. Bu durum, yine kararsız görünen annesinin gözünden kaçmadı.

Tory, sezonun sosyal karmaşasının olmadığı bir dünya hayal etmeye çalıştı — ki elbette Fransız hapishanesinde böyle bir şey olamazdı! — ama bu onun kavrayışının ötesindeydi. Ne kadar acı çekmiş olmalıydı!

Kershaw akşam yemeğinin hazır olduğunu haber vermek için içeri girdi ve hepsi, dük annesini önde götürerek yemek odasına doğru ilerledi.

Tory, annesine çoğu zaman küçümseyici davranan rahmetli üvey kardeşlerine kıyasla, dükün annesine ne kadar nazik davrandığına hayran kaldı. Dükün davranışları onu etkilemişti, ancak Londra’da ayakları yere basar basmaz —ve kendi deyimiyle biraz güç topladığında— belki de eskiden olduğu gibi kibirli, otoriter bir adama dönüşecekti.

Ama şimdilik Tory, anne ve oğlunu birlikte izlemekten keyif alıyordu. Düşesin bu günlerde dayanabileceği birine ihtiyacı vardı. Üvey oğulları ona bunu nadiren sağlamıştı ve bu tadilatla çok fazla yük üstlenmişti. Belki ona yardım etmek, dükün bir zamanlar bildiği hayata yeniden alışmasına da yardımcı olurdu.

Yemek masasına oturur oturmaz çorba servis edildiğinde Jon eldivenlerini çıkardı ve Chloe nefesini tuttu.

"Ellerine ne oldu?" diye sordu, bu da hem annesinin hem de Tory'nin dikkatini ellerine çekti. Onlar da nefeslerini tuttular.

Her iki avucunda da derin izler vardı. Tory, ellerinin bu şekilde yaralanması için ne kadar acı çektiğini ancak tahmin edebilirdi.

"Halat yanığı." Ne söyleyeceğini düşünür gibi bir an durakladı. "Bazılarımız Fransız ve İngiliz oynuyorduk." Yüzlerinde şaşkınlık belirdiğinde, "İki takımın, karşı tarafı bir çizgiyi geçmeye zorlamak için halatı çektiği o okul çocukları oyunu," diye ekledi. "Tutuklu kampındaki hayat çok sıkıcı olabilir."

Tory ona inanmadı. O izler, bir okul çocuklarının oyunundan kaynaklanacak kadar derin değildi. Ama onun hikayesini sorgulamak ona düşmezdi.

Annesi ellerini tuttu ve nazikçe ovuşturdu. "Zavallı bebeğim. Çok kötü görünüyor."

"Ben yıllardır bebek değilim anne," diye takıldı.

"Sen her zaman benim bebeğim olacaksın," dedi annesi ve sırayla ellerini öptü.

Yemeğe başlarken Chloe sordu: "Bize mektubunu bir ay önce getiren arkadaşından daha geç eve dönmen neden oldu?"

Tory'ye gizlice bir bakış atarak, "Dr. Morris'i hapisanenin yakınında gömmek ve mezarını işaretlemek için bir taş yontmak zorundaydım. Beni affedin Bayan Morris, ama başka seçeneğim yoktu," dedi.

Tory ona hüzünle gülümsedi. "Bununla ilgilendiğin için sana çok minnettarım."

"Bitche'den ayrılabilirdiğimde, kiralanabilecek veya satılabilecek tüm arabalar, at arabaları, yük arabaları ve atlar, kampı terk eden ilk mahkumlar tarafından alınmıştı, bu yüzden Paris'e yürüyerek gitmek tek seçenektir."

"Ne kadar yürümek zorunda kaldınız?" diye sordu

Chloe. "Yaklaşık iki yüz mil."

Masada sessizlik oldu, herkesin yüzünde şaşkınlık vardı.

"Bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı," dedi Tory, ilk konuşan kişi olarak.

"O kadar da umursamadım. Kayadan oyulmuş bir hücrede üç yıl geçirdikten sonra açık havada olmak harikaydı. Neyse ki, küçük grubumuz Paris'e ulaştıktan sonra ulaşım aracı bulabildik. O zaman bile, yollar ya Fransa'dan kaçan ya da

savaş bittiği için Paris'e koşan insanlarla doluydu, her yerde yürüyen çeşitli birliklerden bahsetmiyorum bile. Calais'den Dover'a giden gemiye bindiğimde rahatladım ve İngiltere'ye vardığımızda neredeyse yere öpücük konduracaktım. Son ana kadar, diğer tutuklularla birlikte yeniden yakalanıp geri götürüleceğimizden korkuyorduk.”

“Sormamda sakınca var mı, ‘détenus’ tam olarak ne demek?” diye sordu Chloe.

“Fransızlar bize öyle diyordu. Biz de kendimize öyle demeye başladık.” Sesi acı bir tona büründü. “Kendimize rehineler demediğimiz zamanlarda, ki aslında öyleydik.”

Annesi gözyaşlarını tutmaya çalıştı. “Kaçırıldığın andan itibaren, Dışişleri Bakanlığı’ndan senin ve Dr. Morris’in serbest bırakılmasını talep etmeye başladık. Bunun imkansız olduğunu söylediler. Oysa Fransızların bazı İngiliz subayların geri dönmesine izin verdiğini biliyorum ve bir dükün oğlunun bir yüzbaşidan daha önemli olacağını düşünürdüm.”

“Birkaç üst düzey İngiliz subayın gitmesine izin verildi,” diye cevapladı, “ama sadece aynı derecede üst düzey Fransız subaylarla takas karşılığında. Dr. Morris ve ben sivildik. Hükümetimiz neden siviller karşılığında Fransız savaşçıları serbest bıraksın ki?”

“Çünkü doğru olan buydu!” dedi Tory öfkeyle, sırf asker olmadığı için babasına geri dönme şansı verilmediğini düşünerek.

Adam ona döndü. “Ah, ama onların bakış açısını anlayabilirsin, değil mi? İngiltere’nin argümanı, Napolyon’un en başından beri sivilleri hapsetmemesi gerektiği yönündeydi, bu yüzden İngiltere, bu durumda bir akademisyen ya da büyük turuna çıkan bir dükün üçüncü oğlu karşılığında askeri personel sunarak böyle bir davranışı ödüllendirmek niyetinde değildi. Bir asker karşılığında bir asker adil, ama bir asker karşılığında bir sivil kötü bir takas.”

Chloe ona gözlerini kocaman açarak baktı. “Ama... Ama Newcastle Dükü’nün geri dönmesine izin verdiklerini duydum.”

“Ancak üç yıl esaret geçirdikten sonra. Ve bunun nedeni, annesi—o da bir tutukluydu—Napolyon’u, yakalandığı sırada sadece on yedi yaşında olan oğlunu serbest bırakmaya ikna etmesiydi. Napolyon’un kendi kararnamesi, sadece on sekiz ile altmış yaş arasındaki erkeklerin alınacağını öngörüyordu. Ben uygun yaşıyordum ve o zamanlar ne varis ne de yedek varistim, bu yüzden kesinlikle kimse *beni* bırakmayacaktı,” dedi, sesinde bir parça öfkeyle. “Lanet olsun, bir markiz ve karısı vardı

. Onları da kimse eve göndermedi.”

Masada sessizlik çöktüğünde, görünüşe göre fazla konuştuğunu, çok canlı bir tablo çizdiğini fark etti.

Sonra annesi mırıldandı, “Dilini tut, oğlum. Ne kadar istesen de, kibar bir ortamda ‘kahretsin’ diyemezsin.”

Dük iç geçirdi. “Affet beni anne. Görünüşe göre Bitche içimdeki beyefendiliği yok etmiş. Daha iyi davranmaya çalışacağım.” Uşaklar çorba kaselerini kaldırdıktan sonra, Tory’ye bir göz attı. “Baban bana daha iyisini *öğretmişti*. O, büyük saygı duyduğum iyi bir adamdı. Tek konuştuğu şey, sana ve annene kavuşmaktı. Hayattayken annenin ölümünden haberi olmamasına sevindim.”

Bu nazik sözler, boğazını düğümledi. “Ve şimdi nihayet birlikte oldular. Bu düşünce bana teselli veriyor.”

Bir an için, açıklanamaz bir şekilde rahatsız görünüyordu. “Gerçekten de öyle. Zamanla, orada geçirdiğim yıllarla ilgili her şeyi hepinize anlatacağım, ama bu akşam, sadece evde olmanın tadını çıkarmak istiyorum.” Uşaklar balık yemeğini getirirken durakladı. “Öyleyse hanımlar, bana en son dedikoduları, en ilginç skandalları, benim daha kasvetli düşüncelerimden uzaklaşmam için aklınıza gelen her türlü önemsiz haberi anlatın.”

“Neden bizim dedikoducu olduğumuzu düşünüyorsun?” diye sordu Chloe alaycı bir şekilde.

“Toplumda adı geçen herkes dedikoducudur, kardeşim.” Baharatlı somondan bir parça kesti. “Gittiğimden beri işlerin o kadar da değişmediğini biliyorum.”

Tory hafızasını taradı, sonra da doğal bir tavırla, “Lady Manchester uşağıyla kaçtı,” dedi. Biraz somon yedi. “Onu suçlayamam. Kocasını hep yoktu—önce asker olarak, sonra da Jamaika valisi olarak. Yanında olmayan bir erkeğin ne yararı var ki?”

Dük gülmemeye çalışıyor gibiydi.

“Tanrı aşkına Tory, Jon’u cesaretlendirme,” dedi Chloe. “Onun, canı istediğinde dedikodu sipariş edebileceğini düşünmesini istemeyiz.”

Chloe’yi görmezden gelen dük, Tory’ye sordu: “Peki Manchester’ların çocukları var mı?”

“Aslında sekiz,” dedi Tory.

"O zaman çocuklar uşağa mı benziyor?" diye sordu Falconridge, anlamlı bir göz kırpışıyla.

Tory, ona göz kırpma dürtüsüne direndi. "Şey, babalarını pek sevemezler, değil mi?"

Dük buna içtenlikle güldü.

"Bu kadar kaba olmak zorunda mıyız?" diye sordu annesi, dudaklarını büzerek.

O, elini uzatıp annesinin elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "O zaman bana kaba olmayan bir şey söyle."

Annesi bir an düşündü. "Lady Foxstead'in akşam partisinde muhteşem bir arp-lavta vardı."

"Harp-lute da ne demek?"

"Arp ile lavtanın birleşimi," dedi Tory kuru bir sesle.

"Anlamak için bir tane görmen lazım," diye ekledi Chloe. "Ya da daha doğrusu, bir tane dinlemen lazım. Bu, şimdiye kadar dinlediğim en güzel enstrüman."

"Muhtemelen onu çalan kadın sayesindeydi," dedi Tory. "Lady Foxstead müzik konusunda oldukça yeteneklidir."

"Öğrenmesi o kadar da zor olmasa gerek," dedi Chloe. Tory gülümsedi. Chloe'nin tutkuları arasında çeşitli müzik aletleri çalmak, quilling, çapraz dikiş ve Tory'nin hatırlamadığı başka şeyler de vardı. Gerçi resim yapmaya olan son tutkusu kalıcı gibi görünüyordu.

Düşes oğluna sinsi bir bakış attı. "Bir sonraki akşam partim için bir arp-lüt almalıyız."

Yüzünde dehşet belirdi. "Parti mi vereceksin? Ne zaman?"

"Yas dönemimiz resmi olarak bittiğinde. Sanırım birkaç hafta sonra." Elini okşadı. "Dönüşünü kutlamamız gerekiyor. Ve tabii ki Chloe'nin birçok yeteneğini sergilememiz."

Chloe gözlerini devirdi. "Annem benim sosyeteyi kasıp kavurmamı bekliyor. Ama benim isteğim bu değil. Tecrübelerime göre, sosyete erkekleri uzun boylu, zeki ya da yetenekli kadınlarla ilgilenmiyor. Her yaklaşımlarına kıkırdayan kısa boylu ve aptal kadınları tercih ediyorlar."

"Bundan biraz şüpheliyim, kardeşim," dedi dük gülümseyerek. "Ben kesinlikle öyle tercih etmiyorum. Arkadaşlarım da öyle."

Chloe dik oturdu. "Onları ne zaman göreceğiz? Kontla tanıştık, biliyorsun, peki ya markizin oğlu? O

Yakışıklı mı? Esprili mi? Tanımaya değer biri mi?”

O kıkırdadı. “O, yukarıdakilerin hepsi, ama ikisini de ne zaman göreceğinizi bilmiyorum. Mülklerimizi kontrol etmek ve ne yapılması gerektiğini belirlemekle meşgul olacağız.” Balık masadan kaldırılıp yerine bir tabak rosto ve patates konduğunda durakladı. “Gerçi, böyle yemekler servis ederek onları buraya çekebileceğinden eminim. En son ne zaman İngiliz usulü rosto ve patates yediğimi biliyor musun?”

“On bir yıl oldu sanırım,” dedi annesi. “Ve sosyete işleri için çok meşgul olduğunla ilgili bu konuşmalardan hiçbirini kabul edilemez. Bir akşam partisi için zaman ayırman senin için iyi olacak ve tüm arkadaşlarını davet edeceğiz. Bu gerçekleştiğinde, güzelce çalınan bir arp-lavta olmasını talep ediyorum. Biz de sosyetenin gündemine oturabiliriz.”

Falconridge gülmemek için zorlanıyor gibiydi. “Sen bir düşesin anne. İstesin de istemesen de, sosyetenin her zaman gündemindesin.” Chloe’ye döndü. “Peki ya sen kardeşim? Harp-lute öğrenmek istemenin dışında, kendi adına ne gibi önemsiz haberlerin var? Belki de beni ilgilendirecek bir talipli?”

Chloe burnunu çekti. “Olsa bile sana söylemezdim. Yıllardır buraya gelmediğin halde böyle bir adam hakkında ne bilebilirsin ki?”

“Bow Street dedektifleri bunun için var, sevgili kızım,” diye alay etti. “Onlar her şeyi öğrenir ve patronlarına rapor ederler.”

“Jon!” diye bağırdı Chloe. “Sen *as/a*...”

“Yapardım.” Kaşlarını kaldırdı. “Artık eve döndüğüme göre, sana iyi bakıldığından emin olmak istiyorum ve bu da, servet avcılarının, çapkınların ya da alçakların kapının önünde dolaşmaması anlamına geliyor.”

Chloe burnunu havaya kaldırdı. “O zaman hemen dışarı çıkıp bana kur yapması için bir zampara tutacağım. Bu sana ders olur.”

“Ve *sana* haksızlık olur,” diye işaret etti Tory. “‘Yüzüne zarar vermek için burnunu kesme’ atasözünü duymadın mı?”

“Ben bu atasözünü hep saçma bulmuşumdur,” diye araya girdi düşes. “‘Yüzüne zarar vermek için burnunu kesmek’ ne demek?”

Chloe iç geçirdi. “O ‘yüzüne inat’ demek, ‘yüzüne rağmen’ değil, anne.”

Annesi kaşlarını çattı. “Bunun daha mantıklı olduğunu sanmıyorum. Neden biri burnunu kesmek istesin ki? Tabii ki, bu

yüzüne zarar verir!”

“Affedersiniz, Düşes,” dedi Tory, gülmesini zorla bastırarak, “ama bence asıl mesele de bu.” Jon’un merakla ona baktığını fark etti ve yüzü kızardı. Onun kardeşleri hariç, kendisine bakılmaya alışık değildi; onlar sarkıntılık ederlerdi. Bu aynı şey değildi. Ya da belki de *aynıydı* ve o sadece daha incelikliydi.

Sandalyesine yaslandı. “Peki, Bayan Morris, kız kardeşimin gizli ve uygunsuz hayranları var mı?”

Chloe’nin gözlerinin kendisine delici bir şekilde baktığını hissetti ama herkesi memnun edecek bir cevap bulmak zorundaydı. “Bildiğim kadarıyla yok, Ekselansları.” Bu doğrudu. “Ama bilsem bile, Chloe’nin güvenini sarsmadan bu meseleyi kendi başıma halledebileceğime güvenmenizi umardım. Ne de olsa kız kardeşiniz, mantığa kolayca ikna olan zeki bir genç kadındır.”

Bu muhtemelen biraz abartılı bir cevaptı, ama Tory, yeni işverenini memnun etmek için Chloe’nin kendisine olan güvenini sarsma riskini göze alamazdı.

Şarap kadehini ona doğru kaldırırken, mum ışığında güzel gözleri parladı. “Aferin, Bayan Morris.”

Soğukkanlılıkla başını salladı. Ama kalbi hızla atıyor ve elleri terliyordu. Üvey kardeşlerini atlatmanın yollarını her zaman bulmuştu, ama *bu* dük, dikkate alınması gereken biri olabilirdi. Ve bu, aile için iyi olsa da, onun için kötü sonuçlar doğurabilirdi.

Bu yüzden, onun yanında tetikte olması en iyisi olurdu.

Bölüm 4

Jon, akşam yemeğinin geri kalanının iyi geçtiğini düşündü. Küfürlerini kendine saklamayı başarmıştı ve annesi tadilat masraflarının şu ana kadar ne kadar tuttuğunu açıkladığında gözünü bile kırpmamıştı. Masraflar hakkındaki görüşlerini, muhasebeciyle birlikte mülklerin defterlerini inceleme fırsatı bulduğunda saklı tutacaktı.

Aslında muhasebeciler, çoğul. Babasının çalıştığı şirkette üç tane vardı. Kershaw ona bunu söylemişti. Babası ayrıca tüm mülkler için bir arazi idarecisi ve birden fazla mülk yöneticisi tutmuştu. Buna alışmak kesinlikle biraz zaman alacaktı.

Chloe hem zeki hem de sahip olduklarının değerini anlayamayacak kadar genç olduğunu göstermişti. Ancak Bayan Morris şaşırtıcıydı. Annesi, Chloe'nin mürebbibesini iyi seçmişti. Ya da belki Bayan Morris, mecburiyetten bu görevi üstlenmişti, ancak Morris'in herhangi bir kızı da babası gibi ihtiyatlı, zeki ve düşünceli olurdu diye bir şekilde şüpheleniyordu.

Onu hazırlıksız yakalayan, Bayan Morris'in kaprisli tarafıydı. Onun böylesine “kaba” bir dedikoduyu anlatmasını beklemiyordu. Bu, Morris'in ona öğretmiş olamayacağı bir şeydi.

Hizmetçiler son tatlıları toplarken annesi, “Jon,” dedi, “salona gelmek ister misin? Port şarabını da oraya getirebilirsin. Bizim için sorun olmaz.”

“Aslında anne, Bayan Morris ile biraz baş başa konuşmam gerekiyor.” Bütün kadınlar gerginleşince, “Ben kardeşlerim gibi değilim!” diye bağırarak istedi. Ama bu şartlar altında hanımların kendisinden emin olmamasını suçlayamazdı. Şu anki haline alışmaları zaman alacaktı.

Bu yüzden aceleyle devam etti, “Burada beyefendi olmadığına göre, Bayan Morris'in benimle buraya gelip porto şarabı içebileceğini düşündüm, çünkü babasının

mülküyle ilgili özel olarak konuşmam gereken bazı konular var.” Kadınlar rahatladığında, “Ama çalışma odama geçmemizin daha iyi olacağını düşünüyorsanız...” diye ekledi.

“Yemek odası gayet iyi,” diye sözünü kesti Bayan Morris, sonra cesaretle gülümsedi.

Tanrım, ne kadar güzel bir gülümsemesi vardı; bir denizciyi baştan çıkaran bir siren kadar parlak ve çekiciydi. Bu, uzun süredir kadınsızlık çeken bir erkek için onu tehlikeli kılıyordu.

“Ben de biraz porto şarabı alabilir miyim?” diye sordu Chloe, muhtemelen sadece onu kışkırtmak için.

“Salona götürdüğün sürece sorun yok,” dedi, bu sözleriyle onu açıkça şaşırtmış oldu. Annesini de.

“Jon!” diye bağırdı annesi. “Chloe porto şarabı içemez! Saçmalama.”

“Sen de bu aralar brendi içiyorsun anne,” diye işaret etti. “Chloe'nin, brendiye göre çok daha hafif olan porto şarabını içmemesi için bir neden göremiyorum.”

Annesi ayağa kalktı ve peçetesini masaya attı. “Peki. Ama onu brendiye el atarken yakalarsam, kulaklarını çekerim.”

Jon ayağa kalktı, annesinin böyle aptalca bir şey yapacağı düşüncesine gülmemeye çalışarak. “Aslında port şarabını sevmeyecek, biliyorsun. Alışması gereken bir tadı var.”

Chloe de ayağa kalktı ve annesine gizlice bir bakış atarak onun peşinden dışarı çıktı. “Sorun yok anne. Aslında porto şarabını denemek istemiyorum. Sadece Jon’la dalga geçiyordum. Ama brendi konusunda...”

Odayı terk ettikten sonra bile annesinin itirazlarını duyabiliyordu, özellikle de annesi kapıyı açık bırakmaya özen göstermişti. Ama hizmetçileri gönderdi. Bu konuşma sadece kendisi ve Morris’in kızı arasında kalmalıydı.

Bayan Morris'e baktığında, kız ilgiyle ona bakıyordu.

“Ne?” diye sordu.

“Sizi tam olarak anlayamıyorum, Ekselansları,” dedi kız, mum ışığı yüz hatlarını aydınlatıyordu. “Annenizi kızdırmaya mı *çalışıyorsunuz*? Öyleyse neden? Çünkü hepimiz düşesin ara sıra bir yudum brendi içtiğini biliyoruz, ama bunu *ona* asla söylemeye cesaret edemeyiz. Sanırım hepimizi kandırdığını sanıyor.”

Omuz silkti ve eskiden durduğu dolaba doğru yürüyerek porto şarabını aradı. Hâlâ orada olduğunu görünce şaşırmadı.

İngiliz bir beyefendinin hayatında pek çok şey değişebilir, ama porto şarabını sakladıkları yer hiç değişmez gibi görünür.

Kendine bir kadeh doldururken, cevabını düşündü. “Tüm bu nezaket kuralları artık benim için zor geliyor—kasıtlı körlük, sözleri nazikçe söyleme şekilleri ve erkeklerle kadınlar arasındaki katı kurallar.”

Dönüp, “İster misin?” anlamına gelen evrensel jestle şişeyi kaldırdı ve sürpriz bir şekilde, kadın başını salladı. Ona bir kadeh doldurduktan sonra, kadehi ona uzattı ve masanın ucunda, kadına en yakın koltuğa oturdu.

Kadın porto şarabını yudumladı, sonra yüzünü buruşturdu ve bardağı bir kenara koydu. “Kesinlikle alışması gereken bir tadı var.”

“Annem muhtemelen severdi. Porto şarabı, şarap ve brendinin karışımıdır.” “Fransız brendisi mi?” diye sordu kadın.

“Bilmiyorum. Bunu öğrenmem gerek.” Kendi kadehinden bir yudum aldı ve saf zevkten gelen bir iç çekişi bastıramadı. “Ama umarım değildir. Görünüşe göre, ben hala porto şarabını seviyorum.”

“Annen burada olup konuşmamızın uygunsuzluğunu protesto etmediği için sana bir şey sorabilir miyim?”

Gerginleşti, her şeye hazırlıklıydı. “Elbette,” dedi, kayıtsız görünmeye çalışarak.

“Babam tam olarak nasıl öldü? Mektubunda bundan bahsetmemiştin.”

Kahretsin. Bu konuşmayı bu kadar erken yapmak istememişti, ama kızın bilmeye hakkı vardı. “Açıklamalıydım. Ama mektubu yazdığımda, hâlâ hayatta kalacağını umuyordum. Tam da serbest bırakıldığımız sırada öldüğünde, mektubu Heathbrook’la gönderebilmek için aceleyle birkaç kelime daha karalamak zorunda kaldım.”

Kız ona bekleyişle baktığında, ekledi: “Cerrah, babanın uyluk kemiğindeki kırık nedeniyle kangrenden öldüğünü söyledi. Kemiğin bir parçası kopup deriyi delmiş, enfeksiyona yol açmış ve... şey...”

Kız ağlamaya başladı ve adamın içinde yine suçluluk duygusu kabardı.

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandı ve mendilini çıkarıp kızın eline tutuşturdu. Omzuna hafifçe vurdu. “Sakin ol,” dedi, sonra bu anlamsız sözleri duyunca yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim.”

“Lütfen, üzülme,” dedi kız, gözyaşlarını tutmakta zorlandığı belliydi. Gözlerini sildi ve mendiline burnunu sildi. “Neden bu kadar ağlıyorum bilmiyorum. Mektubun gelmeden çok önce, onun ölmüş olabileceği ihtimaline kendimi alıştırmıştım. Arkadaşların gelmeden önce, annen araştırma yaptı ve 1811’den sonra sana ve babama ait hiçbir kayıt bulunmadığı söylendi.”

“Bitche’ye gittiğimizde. Hayır, sana bunu söylemediklerini tahmin ediyorum.”

Ona dikkatle baktı. “Daha önceki mektuplardan, başlangıçta Verdun’a gönderildiğini biliyorum.”

“Doğru. İlk sekiz yılımızı oradaki esir kampında geçirdik.” Ona bir bakış attı. “Şartlı tahliyenin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Kadın gözlerini kırptı. “Sadece savaş esirleriyle ilgili olduğunu biliyorum.”

“Sadece subaylar için. Çoğu ülkede askerler esir alındığında, subaylar onurlu adamlar olarak kabul edilir. Kaçmaya teşebbüs etmedikleri sürece, tutuldukları kasabada yaşama özgürlüğü veren bir taahhütname imzalamaları istenir—ev kiralamak, pazardan yemek almak... kısacası herhangi bir beyefendi gibi yaşamak.”

Masada karşısına oturdu. Biraz mesafeye ihtiyacı vardı. “Elbette kurallar var. Örneğin, subaylar haftada bir kez kayıt yaptırmak zorundadır. Kuralları çiğnerlerse, sıradan askerlerle birlikte gerçek hapishanelere konurlar. Bu sisteme şartlı tahliye denir.”

“Kulağa medeni geliyor,” diye cesaretini topladı. “Ama sen ve babam orduda değildiniz.”

Adam öne doğru eğildi. “Çünkü Napolyon, bir öfke anında, belirli bir yaştaki tüm İngilizlerin —asker olabilecek her sivilin— savaş esirleriyle birlikte yakalanıp o hapishane kasabalarından birinde tutulması gerektiğine dair bir kararname çıkarmıştı.”

“Verdun da onlardan biriydi, sanırım.” Adam başını sallayınca, kız gözlerini kocaman açarak sordu, “Ama savaş zamanında siviller genellikle esir tutulur mu?”

“Hayır. İşte bu yüzden haksızlıktı. Savaş çıktığında sivil yolcuların genellikle evlerine dönmelerine izin verilir.” Eve dönemeyecekleri şeklindeki o korkunç haberi aldığını hatırlayarak vücudu gerildi. “Yaraya tuz basmak gibi, Napolyon’un kararnamesine tabi olan bizlere, subaylarla aynı taahhütnameyi imzalamamız emredildi. Eğer

imzalamazsak, bu tür kasabalarda bulunan gerçek zindanlara hapsedilirdik. Tahmin edebileceğin gibi, komutanımız rüşvet ödemediğimiz sürece bunu haftada bir yerine her gün yapmamızı emretse bile, çoğumuz imzalamayı ve kayıt yaptırmayı tercih ettik. Şüphesiz, bizler hala altın kafeslerdeki tutsaklardık.”

Parmağını bardağının kenarında gezdirdi. “Verdun’da, başımızı eğip jandarmaları ya da komutanı kızdırmadığımız sürece —ve yeterince paramız olduğu sürece— düzgün bir hayat sürebilir ve bir nevi ‘iyi’ bir topluluk oluşturabilirdik. Orada eşler ve aileler vardı, çünkü birçok kadın kocasını terk etmek istemiyordu. Bazı tutuklular yüksek rütbeli kişiler olsa da, aileleri olan esnaflar ve meslek sahipleri de vardı. İsterseniz, Fransa’da küçük bir İngiltere parçası diyebilirsiniz.”

“Kaç sivil tutuklu vardı?”

Omuz silkti. “On toplama kampında toplam kaç mı? Napolyon on bin olduğunu iddia ediyordu, ama ben çok daha düşük rakamlar duydum. Verdun’da bir ara sayımız bin beş yüze kadar çıkmıştı.”

“Aman Tanrım. Bu bir kasaba büyüklüğünde.”

Adam başını salladı. “Birbirimize bakmak için elimizden geleni yaptık. Gerçek savaş esirleri – neredeyse tamamı Kraliyet Donanması denizcileriydi – Citadel’de, gerçek bir hapishanede tutuluyordu, ama geri kalanımız kasabada yaşayabilir, düzgün yemek yiyebilir, tutukluların kütüphanesinden kitap okuyabilir, kulüplere katılabilir, hatta at yarışı bile yapabilirdik... tabii paramız yettiği sürece. Sadece eve gidemiyorduk ya da Verdun’dan ayrılamıyorduk.”

“O kadar da kötü gelmiyor.”

“Ailelerimizi göremememiz ve komutanımızın kaprislerine maruz kalmamız dışında. Bu kaprisler genellikle, ufak bir ihlal yüzünden insanları başka bir kampa yürüyerek götürmeyi de içeriyordu.”

Derin bir nefes aldı, kaçma girişimini ona anlatıp anlatmamayı düşündü, ama hemen vazgeçti. Kız şüphesiz onu suçlayacaktı ve haklı olarak. O buna hazır değildi

. . bununla başa çıkmaya hazır değildi. “Ancak durumumuzu değiştiren bir şey oldu ve baban, ben ve iki arkadaşımız Bitche Hapishanesi’ne gönderildik.”

“Komutanınızın o kaprislerinden biri, sanırım?”

“Öyle bir şey.” Porto şarabından büyük bir yudum aldı. “Citadel gibi, Bitche de gerçek bir hapishaneydi ama daha kötüydü.” Kızın gözleri fal taşı gibi açılınca, aceleyle devam etti, “Her neyse, hayal edebileceğin her türden insanla birlikte bir hapishaneye kapatıldığında—sadece tüccarlar değil, dolandırıcılar, hırsızlar ve . . .” Bardağına baktı. “Bitche, Verdun'dan farklı bir yerdi. Tek söyleyeceğim bu.”

“Hem senin için *hem de* babam için farklıydı herhalde?” diye sordu yumuşak bir sesle; yüzü eskisinden daha solgundu.

“Evet. Ve iki arkadaşımız için de. Dördümüz birbirimizi kolluyorduk. Ama savaş yakında bitmezse orada ölebileceğimizden korkmaya başladık.” Anıların verdiği titremeyi bastırdı. “Bütün bunları anlatmamın sebebi, posta ve diğer... zorluklar nedeniyle babanın vasiyetine bir ek yazmaya karar vermiş olması. Beni vasiyetin icracısı yaptı. Ve sana ve annene önemli miktarda para ayırdı.”

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. “Tanrı aşkına, bu parayı *nereden* buldu? Annem öldüğünde, hiçbir şeyi olmadığı için vasiyet bile bırakmamıştı. Babamın da kayda değer bir şeyi olabileceğine inanamıyorum.”

Şimdi işin zor kısmı gelmişti: Bayan Morris'i yalanına inandırmak. “Belki burada, İngiltere’de değil, ama Verdun’da diğer tutuklulara ders vererek çok para kazandı. Saygın ve varlıklı pek çok aile, çocuklarının böylesine yetenekli bir adamdan ders almasını çok istiyordu.”

Bayan Morris ona şüpheyle baktığında, hikayeyi süsledi. “Soylu beyefendilerin çocuklarına ders verdi ve onlar da ona cömertçe ödeme yaptı. Bitche’de, Prusya’da bir göreve atanmayı uman komutana Almanca öğretti ve komutan da ona iyi para ödedi. Kısacası, babanız beş bin sterlin biriktirmeyi başardı ve bu paranın tamamı size kalacak.”

Bayan Morris ona hayretle baktı. “*Öğretmenlikten* mi? O kadar para mı? Bu pek olası görünmüyor.”

Kahretsin. Kız gerçekten kendi iyiliği için fazla zekiydi. “Unutma ki, büyük turumuza devam edemedik, bu yüzden babamın yolculuğumuz için ayırdığı paralar da elindeydi. Baban elbette yarısını almamda ısrar etti, ama onun payı da oldukça fazlaydı ve bu da

birikmiş servetine eklendi.” Ve Tanrı, bu şekilde yalan üstüne yalan söylediği için onu muhtemelen öldürecekti. Ama elbette, böylesine iyi bir amaç uğruna yalan söylediği için affedilebilirdi.

Bayan Morris porto şarabını eline aldı ve uzun bir yudumla yarısını içti. Biraz sendeleyerek ayağa kalktı ve masanın yanında volta atmaya başladı. “İ-Inanamıyorum! Annem her zaman babamın daha fazlasını başarabileceğini düşünürdü, ama bu... Ne kadar harika!”

Sonra kendini toparlamış gibi göründü. Jon’a sert bir bakış attı. “O kadar olduğundan *emin* misin? Belki de miktarı yanlış okudun.”

“Hayır, beş bin pound, birkaç pound farkla.” Gerçi Falconridge hesaplarında ona “miras bırakmak” için o kadar para bulamazsa, Tanrı yardımcısı olsun. Yine de, annesi arp-lavta satın almaktan ve daha fazla tadilat yapmaktan bahsediyorsa, Jon’un Morris’in kızına küçük bir servet verebilmesi gerekirdi.

Port şarabının geri kalanını içtikten sonra, bunun kendisi için ne anlama geldiğini düşünür gibi odada dolaştı. Jon bununla bir sorunu yoktu. Mükemmel bir vücudu vardı ve akşam yemeği standartlarına göre elbisesi mütevazı olsa da, göğüsleri o kadar açıkta görünüyordu ki, Jon gözlerini ondan ayıramıyordu.

Dahası, her yönünü değiştirip yürümeye başladığında eteği etrafında dalgalanarak kalçalarını kısa bir an için ortaya çıkardığında, Jon tamamen büyülenmiş bir şekilde gözlerini ondan ayıramıyordu.

Çünkü çok *güzel* bir kalçası vardı. Bu, o yumuşak yuvarlakların üzerinde ellerini gezdirmenin nasıl bir şey olacağını merak etmesine neden oldu. Özellikle de kız çıplak ve onun... Tanrım, onu bu şekilde düşündüğü için cehennemde yanacaktı. Morris muhtemelen cennetten ona kızgın bir şekilde bakıyordu.

Kadın onun önünde durdu. “Düşes, babamın ölümünü bildiren mektubunuzu aldıktan sonra, babamın avukatına danıştım, ama avukat, durumdan emin olana kadar vasiyette ne yazdığını bana söylemek istemedi. Ölüm belgenizi getirip getirmediğinizi görmek için sizin dönüşünüzü beklemeyi tercih ettiğini söyledi. Açıkçası, şu ana kadar babamın bu kadar servet biriktirdiğinden haberim *yoktu*.”

Morris’in avukatıyla mı görüşmüştü? *Hem de bu kadar çabuk mu?*

Kahretsin.

Jon önce o adamla konuşmayı umuyordu. Kadının zaten oldukça zeki olduğunu kanıtladığı göz önüne alındığında, aptalca bir şekilde, onun, kendisini servetine ulaştırmasına izin verecek ve böyle bir babaya sahip olduğu için şükredecek çaresiz kadınlardan biri olacağını varsaymıştı.

“Farkındasın,” diye işaret etti, “miras zaten mevcut vasiyetinde olmayacak. O vasiyete bir ek var, yani ek, avukatının elindeki kopyadaki içeriğin yerine geçecek.”

“Elbette!” dedi kadın, ona gülümseyerek. Tekrar oturdu ve eteğini düzeltti. “Bunu düşünmemiştim.”

Tanrıya şükür. Ek maddeyi nasıl değiştireceği kimsenin tahmin edemeyeceği bir şeydi, ama elinde aslı vardı ve muhtemelen üzerinde değişiklikler yapabilecek birini tanıyordu, tabii o adam Verdun'dan sağ kurtulup İngiltere'ye gelmişse.

“Mesele şu ki,” dedi, planını uygulamaya kararlı bir şekilde, “bir küçük sorun var.”

Anında yüzü düştü ve güzel masmavi gözleri ona tam bir umutsuzluk dolu bir bakış attı. “Elbette. Her zaman olduğu gibi, değil mi?”

“Kötü bir şart değil, seni temin ederim,” dedi aceleyle. “Baban sadece paranın senin çeyizinde kullanılmasını şart koşmuş.” Bu, Jon'un Morris'e verdiği sözü yerine getirmek için aklına gelen en kolay yoldu: ona iyi bir koca bulmak.

Akşam yemeği için giyinirken Jon miktarı belirlemişti; servet avcılarının etrafında dolaşmasına neden olacak kadar büyük değil, ama saygın bir beyefendinin, eski bir mürebbiye olan bir kadınla evlenmenin avantajlarını görebileceği kadar büyük bir miktar.

Yine de kız hiçbir şey söylemedi, sadece orada oturup ona, çocukken penceresinin dışında beslediği yavru sincap gibi gözlerini kırpıştırarak baktı.

Jon onu dikkatle süzdü. “Ne dediğimi duydun mu...”

“Duydum.” Kız, Jon'un bütün gün taktığını fark ettiği madalyonu parmaklarıyla okşadı. “Sadece... Şey, babamın benim evlenmemi istemesi şaşırtıcı değil—kadınlar hakkındaki inançları her zaman gelenekseldi—ama bir an için, belki de... diye düşündüm.”

Midesi düğümlendi. “Belki ne?”

“Ben... O parayı nasıl kullanacağıma dair başka hayaller kuruyordum, hepsi bu.” Yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. “Ama bu aptalca, çünkü birkaç dakika öncesine kadar

birkaç dakika öncesine kadar o paranın varlığından bile haberdar değildim.”

Suçluluk duygusu yine onu sardı. O duyguyu bastırdı. Babasının istediği şeyi yapıyordu. Çoğunlukla. “Baban, kulübenin kira sözleşmesinin neredeyse biteceğini söyledi. O parayla sözleşmeyi yenilemeyi mi umuyordun? Elbette orada tek başına yaşamak istemezsin.”

“Hayır, başka bir kira ödemem.” Dişleriyle dudağını ısırıldı. “Kır evini elimde tutmak benim için çok pahalı.”

“O zaman parayı bir yıllık gelire yatırıp ondan geçinmek istiyorsun.” Jon, bunun kızın tüm hayatı boyunca yalnız yaşamasına neden olacağı için babasının bunu onaylamayacağından emindi.

“Önemli değil,” dedi, ancak yüzündeki ifade aksini söylüyordu. “Asla evlenmeye niyetim yok, yani o parayla hiçbir şey yapma şansım olmayacak zaten.”

Kızın nedenlerini öğrenmeden planından vazgeçmeye niyeti yoktu. “Senin gibi zeki ve çekici bir kadın neden böyle bir seçim yapsın ki?”

Kız başını yana eğdi. “Siz evlenmeyi düşünüyor musunuz, Majesteleri?”

Bu soru onu şaşırttı. “Eninde sonunda, benden bir varis bekledikleri için. Ama yakın zamanda değil.”

“Peki, ‘Sizin kadar zeki ve çekici bir beyefendi neden böyle bir seçim yapsın ki?’” dedi kadın, sesini taklit ederek.

Kız şimdi onunla alay ediyordu, ama o umursamadı. “Çünkü hiç miras alacağımı beklemediğim bir dükalığı yönetmeyi öğrenmekle meşgulüm.”

“Doğru eş size bu konuda yardımcı olabilir.”

“Sanırım, ama annem babamla bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Ayrıca, korkarım ki ben pek de iyi bir parti değilim, Bayan Morris.” Kesinlikle Morris’in kızı için değil.

Kadın acı bir kahkaha attı. “Doğru. Sen sadece geniş mülkleri olan genç, zengin bir dük’sün. Akli başında hangi kadın *seninle* evlenmek ister ki?”

Adam kadının alaycı tavrını görmezden geldi. “Görünüş aldatıcı olabilir, bunu bugün daha önce çok ustaca belirtmiştin.” Bu konuda söyleyeceği tek şey buydu; çünkü evlendiğinde, *bu kadınla* evlenmeyecekti. Kadının babasının ölümüyle ilgili gerçeği öğrenip, bunun için onu suçlayacağından her zaman korkacaktı.

“Her neyse,” diye devam etti, “soruma cevap vermiyorsun. Senin gibi yetenekli, adına beş bin sterlinlik bir serveti olan bir kadın, istediği herhangi bir erkeği koca olarak seçebilir ve böylece dünyada yalnız kalmaz. Her kadının eş ve anne olmak istediğini sanıyordum.”

“Her kadın değil,” dedi kız sert bir sesle.

“Peki. O zaman, sadece tartışma amacıyla, o parayla ne yapmak istediğini bana söyler misin?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” “Elbette.”

Ona sabit bir şekilde baktı, göğsü yumuşak, büyüleyici dalgalanmalarla inip kalkıyordu. “Kadın sanatçılar için bir okul açmak isterdim.”

5. Bölüm

Tory, bu kadar sinirli olmasaydı, dükün şok olmuş bakışlarından keyif alırdı. Bir eliyle ona dünyaları sunup, diğer eliyle onu elinden nasıl alabilirdi? Babasını suçlaması gerekirdi, ama dürüst olmak gerekirse, babası her zamanki gibi davranmıştı.

Ancak Falconridge, annesinin brendi içmesine karşı sergilediği hoşgörölü tavrı ve Chloe'ye karşı tutumuyla, ona farklı biri olduğunu düşündürerek onu kandırmıştı. Artık Tory o kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki, Falconridge'in inanamayan bir sesle "Ne yapmak istiyorsun?" dediğinde hiç şaşırmadı.

"Kadın sanatçılar için bir okul açmak."

Adam ayağa kalkıp kendine bir kadeh daha porto şarabı doldurdu ve Tory de ona kendininkini de doldurmasını istemeyi düşündü, ama aklını başına toplaması gerekiyordu. Zaten kafası bulanıklaşmıştı.

Bunun sebebi porto şarabı olmalıydı. Artık ince yapısını vurgulamadığı için, güzel kıyafetleri içindeki çekici görünüşüyle hiçbir ilgisi olamazdı. Ya da muhteşem ela gözlerinin belirli ışıklar altında altın rengi parıldamasıyla. Ya da sarı ışıldamalarıyla orta kahverengi saçlarının ne kadar hoş bir şekilde dağınık olduğuyla. Kesinlikle hayır.

Onun yakışıklılığının ne önemi vardı ki? Görünüşe göre, babasının on sekiz yaşındayken düşündüğü kadar pisliğin tekiydi.

Her kadının bir eş ve anne olmak istediğini sanıyordum.

Elbette öyle düşünmüştü. Her *erkek* öyle düşünürdü. Ve her erkek, her kadının bir eş ve anne olmasını isterdi. Çünkü Tanrı korusun, bir kadının kendi ilgi alanları ve hayattaki amaçları olması ne olacaktı?

O iç geçirdi. Karı ve anne olmak *istemediği* için değil, ama bu mümkün olmadığı için...

Dük, porto şarabından büyük bir yudum aldı. "Baban, sanat okulu işletme
... şey... bir sanat okulu işletme arzunu biliyor muydu?"

Sanki bunun bir önemi varmış gibi. "Hayır. Heykel yapmaya başlayana kadar ben bile pek bilmiyordum."

Dük ona baktı. "Heykel mi?"

"Söylediklerimi sürekli sorguluyorsunuz, Ekselansları," dedi, toplayabildiği en tatlı ses tonuyla. "Acaba işitme sorunuz mu var?"

Bunu söylediği anda, sözlerini geri almak istedi. O Fransız hapishanesinde başına gelen onca şeyden sonra, muhtemelen işitme sorunu *vardı*.

Özellikle de şu anda ona nasıl da öfkeyle baktığını düşünersek. "Çok eğlenceli, Bayan Morris," diye homurdandı ve bardağıyla birlikte sandalyesine geri döndü. "Hayır, sizi çok iyi duyuyorum, sizi temin ederim. Keşke duymasaydım diyorum sadece. Çünkü bir sanat okulu açmak istediğinizi anlamakta zorlanıyorum."

Ah, görünüşe göre dükün *kibirli* hali çoktan ortaya çıkmıştı.

Dudaklarına bir gülümseme yapıştırdı. "Okulları yöneten pek çok kadın var."

"Sanatçılar için değil. Bu saçma bir fikir." Bir yudum porto şarabı içti. "Sanatçılar için okul açmak konusunda ne biliyorsunuz, kadın olsun ya da olmasın?"

"Nasıl öğretileceğini biliyorum—altı yıldır kız kardeşine ders veriyorum. Eskiz yapmayı, yağlı boya ve sulu boya ile resim yapmayı ve heykel yapmayı biliyorum. Bir okulu yönetmenin iş kısmında biraz yardıma ihtiyacım olacak, bunu kabul ediyorum, ama o beş bin sterlini koşulsuz olarak alabilirsem, eminim o kısmı da bana öğretecek birini bulabilirim."

"Eminim bulursun," diye mırıldandı adam ve bardağını, port şarabı kenarından taşacak kadar sert bir şekilde masaya koydu.

Kadın çenesini kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek istediğim, hanımefendi, para ya da namusunuzu elinizden almak için bir fırsat bulurlarsa, istediğiniz her şeyi seve seve yapacak pek çok erkek var."

Siniri yükseldi, ki bu hiç de iyi bir şey değildi. Sinirini kontrol etmeyi öğrenmek için çok uğraşmıştı. "Sizin düşündüğünüz kadar kolay kandırılmam, Ekselansları."

Sanki onun ne kadar sinirlendiğini fark etmiş gibi, ona düşünceli bir bakış attı. “Neden *kadın* sanatçılar için bir okul?”

Belki de o kadar da pisliğin teki değildi. Ona kendini savunması için bir fırsat sunuyordu.

O da bu fırsatı hevesle değerlendirdi. “Çünkü böyle bir okul yok. Kraliyet Sanat Akademisi’nin kurucularından ikisi kadın olmasına rağmen, o kurum kadınlara sanat öğretmiyor. Ancak kadınların sergi açmasına izin veriyorlar, bu da o sanatçılara çalışmalarını ve yeteneklerini sergileme şansı veriyor. Sonuç olarak, birçok kadın sanat alanında maddi başarı elde etti: Catherine Andras, Anne Damer, Maria Bell...”

“Anlıyorum.” Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. “Okul yoksa becerilerini nereden öğrendiler?”

“Özel öğretmenlerden ya da sanatçı olan kardeşlerinden ve arkadaşlarından. Sorun şu ki, bazı kadınların bu tür bağlantıları yok.”

“Bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyorum.” Ona baktı. “Sadece meraktan soruyorum, *sana* kim öğretti? Anladığım kadarıyla, baban basit bir harita bile çizemiyordu.”

Tory alaycı bir kahkaha attı. “Belki çizebilseydi, evden her çıktığında kaybolmazdı. Gerçi bu, kafasındaki fikirlerle o kadar meşgul olduğu için çevresindeki sıradan şeylere dikkat edemediği için de olmuş olabilir. Yani, hayır, babam bana sanatçı olmayı hiç öğretmedi. Bu iş, anneme kaldı, ne zaman vakti olursa.”

Tory’nin ailesinin kulübesinin bulunduğu caddede, ona inanılmaz derecede yardımcı olan bir sanatçı arkadaşı da vardı... ta ki Tory, Bay Dixon’ın bir sanatçıdan çok bir kadın olarak ona ilgi duyduğunu fark edene kadar. Açıkça hamile olan karısına rağmen. Tory, Dixon’ın atölyesinde ona zorla öpücük kondurduğu günden beri ondan kaçıyor.

“Ve yeni kazandığın servetle gerçekten yapmak istediğin şey bu mu?” diye sordu Falconridge.

Sürekli soruları kafasını karıştırıyordu. “Ne önemi var ki? Babamın paranın çeyizim olarak kullanılmasını şart koştuğunu söylemiştin.”

Yine ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü. “Doğru. Ama o... şey... bu konuda bana biraz takdir yetkisi bıraktı.”

Kalbinde umut filizlendi.

“Şartları teyit etmek için avukatınla görüşmem gerekecek,” diye devam etti, “ama bunu yarın yapabilirim. Hâlâ parayı bu şekilde kullanmanın aptalca olduğunu düşünüyorum; bu sana dolgun bir çeyiz kadar fayda sağlamayacaktır. Ve baban da bunu onaylamazdı, sanırım.”

Kız ayağa kalkarak fikrini vurguladı. “Bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi? Belki hayatta olsaydı, onaylardı. Ne de olsa annemin sanatsal çabalarını desteklemişti.” Çünkü annesi, yeteneğiyle biraz para kazanmış bir gravürcünün kızıydı. “Hatta benimle birlikte okulu yönetmeyi bile seçebilirdi. Ama o şansı hiç yakalayamadı, değil mi?”

Dükün sırtı gerginleşti. “Hayır. Asla yapmadı.”

“Yani onun onaylamış *olabileceği* ihtimalini tamamen göz ardı edemeyiz.”

Falconridge ona döndü, yüzünde tuhaf bir çelişki vardı. “Sanırım hayır. Avukatıyla konuşacağım. Ama bu arada...”

“Bu arada, sana bir sanat öğretmeni olarak yeteneklerimi göstereyim. Sana heykel yapmayı öğretsem nasıl olur? Eğer öğretme becerimle seni etkileyebilirim, belki de parayı okul için kullanmama izin vermeyi düşünürsün. Tabii babamın avukatı da onaylarsa.”

“Ben de tam, bu arada annemin sana bir Sezon yaşatmasına izin verebileceğini söyleyecektim.”

Bu tuhaftı. Ona şüpheyle baktı. “Sezon neredeyse bitti.”

Adam omuz silktili. “Peki. Sezonun yarısı. Annemin akşam yemeğinde söylediğine göre, hâlâ pek çok etkinlik var.”

Kız elbisesine baktı. “Yas tutuyorum.”

Bu onu bir an duraksattı. Sonra itirazını eliyle savuşturdu. “Yas tutmana gerek yok.” Kız öfkeyle ona baktığında, ekledi, “Sanırım kimse yas tutmaya ne zaman başladığını bilmiyor. Çünkü anladığım kadarıyla, şimdiye kadar sosyeteye pek karışmadın. Yani muhtemelen yas kıyafetini bırakabilirsin ve kimse bunu çok erken bitirdiğini fark etmez.”

“*Ben* fark ederdim,” dedi kız, onun kendisini bu kadar duygusuz bulmasına biraz kırılmış bir şekilde.

“Bayan Morris,” dedi nazikçe, “daha önce bana, mektubumu okumadan önce onun ölümünü kabullendiğinizi söylemişsiniz.”

“Tamam, bu doğru... ama onun yasını gerektiği gibi tutmamak saygısızlık gibi görünüyor...”

“Hepimiz babanıza saygı duyduğunuzu biliyoruz. Başkalarının bilmesi önemli mi?”

“Ben... Sanırım önemli değil.” Üstelik, Falconridge evinin hizmetkârlarından biri olarak, Alban ve Aubrey için de yas tutması bekleniyordu. Bu yüzden onların ölümünden beri siyah giyiyordu. Aslında, gerçek sosyete o kadar nadir karışmıştı ki, muhtemelen kimse onun neredeyse altı aydır ortalarda olmadığını fark etmemişti bile.

“Yani, yas dönemini bitirirsen, beyefendilerle tanışmak ve bir sanat okulu açmak gibi saçma bir plan uğruna evlilik umudundan gerçekten vazgeçmek isteyip istemediğine karar vermek için hâlâ bolca fırsatın olacak.”

Aptalca bir plan mı? Ne cüretkar bir adam!

“Bence asıl çılgın plan, bana bir koca bulup bulmayacağı belli olmayan bir çeyiz için para harcamaktır.” Başını salladı. “Sonuçta ben ne bir rütbeye ne de bir öneme sahibim.”

“Hatırladığım kadarıyla, babanız Winslow Vikontu’nun kuzeniydi, bu da sizi vikontun ikinci dereceden kuzeni yapar. Bu kesinlikle *bir tür* rütbe ya da öneme sahiptir.”

“Ciddi olun lütfen. O viskontun üç erkek kardeşi var, yani babam asla miras almayacaktı. Diğer kuzenlerinden biri bahçıvan, Tanrı aşkına. Ayrıca, yirmi altı yaşında, evlilik için son şansımı kaçırmak üzereyim. Yani, dürüst olmak gerekirse, toplumun tüm o ışıltılı ışıkları arasında neden özel bir ilgi çekeyim ki?”

Onu baştan aşağı süzdü, bakışları ısındı ve bu bakış, açıklanamaz bir şekilde teninde hoş bir ürperti yarattı. “İnanın bana, Bayan Morris. Yirmi altı yaşında olsanız da olmasanız da, nereye giderseniz gidin ilgi çekersiniz.”

Onun gür sesinin vücudunun ilginç yerlerinde uyandırdığı tepkiyle mücadele etti. “Yani ben ve beş bin sterlinim.”

Adam gözlerini kırptı. “Doğru. Elbette. Gerçi zengin bir eş arayan bir küçük oğlu suçlayamazsınız. Başka çaresi yok.”

Buna itiraz etmek istedi, ama bir sanat okulu işletme hayalini gerçekleştirmesine yardım edebilecek bir adamı kızdırmak akıllıca görünmüyordu. “Sanırım haklısınız.”

“Demek istediğim, sen sevimli, iyi eğitilmiş bir kadınsın; herhangi bir erkek seni elde ettiği için kendini şanslı sayar.”

Siz bile mi?

Bu düşünce aklına gelir gelmez, onu bastırdı. En son ihtiyacı olan şey, kendi konumundaki bir kadınla asla evlenmeyecek olan dükle romantik bir ilişkiye girmekti. “Tecrübelerime göre, Ekselansları, erkekler genellikle bir kadında eğitimi bir değer olarak görmezler.”

“O zaman onlar aptaldır.” Gözleri, batmakta olan güneş ışığında parıldıyordu. “Eğitim herkes için bir değerdir. Sence baban neden bu kadar çok ders verdi? Çünkü eğitime inanıyordu. Ben de öyle.”

“Ama sanat eğitimi değil.” Cevap vermediğinde, ekledi, “Şuna ne dersiniz? Gündüzleri size heykel dersleri vereceğim, geceleri ise anneniz beni, sizin uygun gördüğünüz herhangi bir etkinliğe ya da kız kardeşinizin katıldığı ve gerçek bir davet gerektirmeyen herhangi bir etkinliğe götürebilir. Sezonun sonunda, beş bin sterlinimi nasıl kullanmam gerektiğini yeniden gözden geçirebiliriz.”

Uzun bir süre, bunu düşünüyormuş gibi göründü. Sonra başını salladı. “Ama bazı kurallar belirlemeliyiz.”

Kadın gülümsemesini bastırdı. “Oh, elbette, kurallar koyun. Toplum ve okullar kurallarla en iyi şekilde işliyor gibi görünüyor.”

Bu, onun kaşlarını zar zor kaldırdı. “Sosyal etkinliklerde, bir köşeye saklanmayacaksın ya da refakatçilerle oturmayacaksın. Ya da sadece kız kardeşimle sohbet etmeyeceksin. En azından toplumun bir parçası olmaya çalışmalısın.”

“Bir kadının ‘toplumun bir parçası’ olmayı öylece seçemeyeceğini biliyorsun.” Ellerini beline kavuşturup, yapabileceği en ciddi pozu aldı. “Bir erkeğe dans etmeyi teklif edemem, tanıtılmadan kimseye yaklaşılamam. Hatta, senin katılmam gerektiğini düşündüğün türden etkinliklere kendim davet edemem bile.”

“Elbette katılamazsın. Ama annem davet edilmeni sağlayabilir. O zaman hep birlikte gider ve tanıştırmaları biz hallederiz.”

“Biz mi? Sen de mi katılacaksın?” dedi, şüpheciliğini gizleyemeden.

O kıkırdadı. “Birinin sözünü tutmanı sağlaması lazım. Kız kardeşim ya da annemin bunu uygulayacağını sanmıyorum.”

Doğruydu, ancak Tory bunu *ona* asla itiraf etmezdi. Ayrıca, eğer o da katılırsa, onun sandığı kadar mükemmel bir kadın olmadığını hemen anlayacaktı. “Toplumun ‘kurallarını’ anladığın sürece. Fransa’dayken birkaçını unutmuş gibisin.”

“Eninde sonunda yetişirim.” Ona, gürleyen sesi kadar içini parçalayan çocuksu bir gülümseme attı. “Ve eğer bu seni rahatlatırsa, ara sıra bana doğru yolu gösterebilirsin.”

“İsterseniz. Sizi yanlış yola sürüklememeye çalışırım, Ekselansları.”

Gülümsemesi kayboldu. “Bana ‘Ekselansları’ diye hitap etmeyi de bırakmalısın. Toplum etkinliklerine bir katılımcı olarak katılacaksan, bir hizmetçi gibi konuşmayı bırakmalısın.”

“Ben bir *hizmetçiyim*.”

“Aslında değil.” İnce şekilli kaşlarından birini kaldırdı. “Ve o parayı nasıl kullanmaya karar verirsen ver, çok uzun sürmeyecek. Sonuçta, kız kardeşim bir mürebbiyeye ihtiyaç duyacak yaşta değil artık, sence de öyle değil mi?”

“Bu konuda hemfikiriz... Dük.”

“Daha iyi.” Kaşlarını çattı. “Bana ‘Jon’ demeni söyledim, ama bu halka açık yerlerde istenmeyen bir ilgiyi üzerimize çeker.”

“Kesinlikle öyle olurdu.”

“Ama özel olarak bana ‘Jon’ diyebilirsin,” dedi yavaşça. “Anladığımı kadarıyla, sen pratikte ailenin bir üyesisin.”

Sesi yumuşak ve boğuklaşmıştı, sanki biri tüylerle okşuyormuş gibi, derisinde garip hisler uyandırıyordu.

Tanrım. Ne düşünce ama.

“Bence özel hayatımızda bile nezaketi korumamız en iyisi.”

Özellikle de özel ortamlarda. Kız başını yana eğdi. “Ve şunu belirtmemi izin verir misin

dük olduğunu yeni öğrenmiş bir adam için oldukça otoriter olduğunu belirtmemeye izin verir misin? Bu beceriyi nereden öğrendin?"

"Fransa'da." Omuz silktilti. "İnsanlara hâlâ bir dükün oğlu olduğumu hatırlatmak, ara sıra, diyelim ki, riskli durumlardan kurtulmamı sağladı."

Kadın onu dikkatle süzdü. "Bu konuyla ilgili daha fazla şey duymayı çok isterim."

"Evlilik konusunda sizi rahatsız eden şeyin ne olduğunu daha ayrıntılı olarak dinlemek isterim," dedi adam, "ama nedense bana anlatacak kadar bana güvenmediğinizi sanıyorum."

"Düşüncelerimi sıradan bir dükle paylaşmam, biliyorsun," dedi kadın hafifçe. "En azından kraliyet mensubu biri olmalı."

"Belki de evlenebileceğin kraliyet dükü buluruz," diye karşılık verdi.

Bu o kadar saçma bir öneriydi ki, alaycı bir cevap gerektiriyordu. "Öyle bir durumda, onunla evlenmeyi de düşünebilirim, ama eğer sadece beş bin pound için benimle evlenirse, ona saygı duymam."

Oldukça dolgun dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Ben de saygı duymam." Aniden gülümsemesi kayboldu. "Ama konudan çok uzaklaştık. Koşullarımı kabul ediyor musun?"

"Kimse bana dans etmeyi teklif etmezse nasıl dansa katılacağımı hâlâ açıklamadın."

"Davet edileceksin," dedi, yine tuhaf bir ciddiyetle, "en azından ben ve diğer iki tutuklu arkadaşım, Komutan Scovell ve Lord Heathbrook tarafından."

Arkadaşlarıyla hiç tanışmadığı için nasıl cevap vereceğini bilemedi. Dükle dans etmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmemeye çalıştı, ama bunun ya büyüğü ya da utanç verici olacağını biliyordu. Hangisi olacağını söylemek zordu. "Arkadaşlarınız kaç yaşında?"

"Benden daha gençler," dedi, kaşlarını kaldırarak.

"O zaman sorun yok. Ayrıca, acıma danslarında oldukça iyiyimdir."

Adam burun kıvrıdı. "İnanın bana, Heathbrook ve Scovell sonunda size ulaşmak için sıraya girecekler. Bundan eminim."

"Sadece bu sözünüz bile, sosyete hayatından ne kadar uzun süredir uzak kaldığınızı gösteriyor, Ekselansları..." Adam kaşlarını kaldırınca, kendini tuttu. "Efendim. Soylu erkekler, aniden mirasçı haline gelen mürebbiyelere kolayca ısınmazlar."

. Ya da en azından, bu mürebbiyelerin gerçekten mirasçı olduklarından emin olana kadar.”

“Bunu basında duyurayım mı?” diye sordu alaycı bir sesle. Kız kızardı. “Hayır, tabii ki.”

Adam ona doğru eğildi. “Böyle sevimli bir şekilde kızarmaya devam et, tatlım, erkekler ayaklarına kapanacak.”

“Bana ‘tatlım’ demeye devam et,” diye karşılık verdi kız, bu şaşırtıcı sevgi ifadesine nabzının nasıl tepki verdiğini görmezden gelmeye çalışarak, “basın da neden beni savunduğun konusunda spekülasyonlar yapmaya başlayacak.”

Adam gerçekten üzgün görünüyordu. “Affet beni. O... şey... ağzımdan kaçtı.”

“Peki.” Kalbi deli gibi çarpmasına rağmen, kayıtsız bir gülümseme takındı. “Bana ‘tatlım’ demekten kaçırırsan, ben de ‘Ekselansları’ dememeye dikkat edeceğim.”

“Bunu yapabilirim. Gerçi sanırım bu, şartlarımı kabul ettiğin anlamına geliyor.”

Onun yanından geçip limana doğru yürüdü ve titrek ellerle kendine ikinci bir kadeh doldurdu. Buna ihtiyacı olacaktı. “Henüz derslerimiz için kuralları belirlememe izin vermediniz.”

Bu sözleri onu bir an duraksattı. “Elbette, kurallarını belirle. Sadece şunu unutma, her günün büyük bir kısmını dükaliğin hesaplarını incelemek, muhasebecilerimle, arazi yöneticilerimle ve malikane yöneticilerimle konuşmak, kendimi bu işlere alıştırmakla geçirmem gerekiyor...”

“Başka bir deyişle, anlaştığımızın size düşen kısmından şimdiden sıyrılmaya çalışıyorsunuz.”

Ağzını açtı, sonra kapattı. Sonunda, “Elbette hayır. Kurallarını söylemeye devam et,” dedi.

Hiç kuralı olmadığını fark edince porto şarabından bir yudum aldı. O bir sanatçıydı; kurallar ona göre bir lanetti.

Ama yine de, başkaları için kurallar koymayı severdi. Yoksa Chloe’nin dadısı nasıl olabilirdi ki? Yani, elbette onun için de kurallar koyabilirdi.

“İlk olarak,” dedi yumuşak bir sesle, “sana ders vermem için günde en az üç saatini bana ayırmalısın.”

“Üç saat...”

"Evet. Bu sanat derslerini ciddiye almalısın, özellikle de beni altın tasmalı, eğitimli bir kaniş gibi şehirde gezdirmeyi düşünüyorsan. Ya da daha doğrusu, gümüş tasmalı, çünkü beş bin sterlin büyük bir çeyiz sayılmaz."

Okul açmak söz konusu olduğunda bu bir servet sayılırdı.

Adam burun kıvırdı. "Senin bir pudel gibi eğitilebileceğinden şüpheliyim. Bunun için fazla inatçı görünüyorsun."

"Doğru." Bu söz onun dudaklarına bir gülümseme kondurunca, kız devam etti. "Mesele şu ki, dük olarak yapman gereken çok önemli işlerin olduğunu biliyorum, ama benimle ders yaparken dikkatini vermeni bekliyorum."

O canavar, ona sırtıtarak baktı. "Ben her zaman dikkatimi veririm."

"Güzel. Çünkü diğer faaliyetlerine davrandığın gibi davranmanı bekliyorum—odaklanarak ve öğrenme niyetiyle. Ders alırken, hiçbir türden kesinti olmamalı—ne toprak idarecinden, ne uşağından, hatta bu konuda tutuklu arkadaşlarından bile. Chloe için kesintilere asla izin vermedim, sana da izin vermeyeceğim."

Bu sözler, yüzündeki sırıtışı bir anda sildi. "Chloe bu kurala uyabildiyse, ben de uyabilirim."

"Diliniz, efendim," demeden edemedi.

Gözleri parıldayarak, ona doğru büyük adımlarla yürüdü. "Bana ve Chloe'ye bir tür ders verdiğiniz için, beni sizin sorumluluğunuz altındaki biri gibi davranabileceğinizi sanmayın, Bayan Morris. Siz *benim* mürebbiyem değilsiniz. Ve ben istediğim kadar küfür ederim."

Ve işte burada, o müdahaleci dük yine çirkin yüzünü gösterdi. "Babam küfürlerinize tahammül eder miydi?" diye sormak zorunda kaldı.

Kızın birkaç santim önünde durdu, yüzünde bir an şaşkınlık belirdi ama hemen silip attı. "Başlangıçta hayır. Ama sadece bana tarih, sanat, felsefe ve klasiklere dair geniş bir bilgi birikimine sahip, düzgün bir beyefendi olmayı öğretmeye çalıştığı için."

Sesi acı bir tona büründü. "Napolyon, bize ve diğer tutuklulara savaşta kibar ya da başka türlü kuralların olmadığını öğretmeye karar verdiğinde, babam bu çabadan vazgeçti. Hatta baban da küfür etmeye başladı. Fransız hapishanesindeyken küfür etmemek zor."

Sürgünün izlerinden kurtulamayan, huysuz dük geri dönmüştü. Bu, onu oldukça üzdü. “O halde küfür etmeme kuralını bir kenara bırakalım. Kendi babamın bile uymadığı bir kurala senin uymasını bekleyemem.”

“Peki,” diye tersledi. “Başka kuralların var mı?”

Bu işi yanlışı bir şekilde ele alıyor olabileceği yavaş yavaş kafasına dank etmeye başladı. Dükün, sorumlulukların... ya da kötü anıların ağırlığı altında ezilmeyeceği bir yere ihtiyacı vardı. Her şeyden çok, bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Ayrıca, onu kızdırarak hiçbir yere varamazdı. “Evet. Bir kural daha var.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Devam et.”

“Tek önemli kural: derslerimizden keyif almanız.”

Bu, onu açıkça hazırlıksız yakaladı. “Anlamadım?”

“Derslerimiz... ve sonrasında yapılacak çalışmalar.” Sesi yumuşadı. “Sanat yaratmak muhteşem bir şeydir, Dük. Aynı zamanda acı verici, özgürleştirici, kışkırtıcı ve fedakârlık gerektiren, tüm bu farklı duyguların bir araya geldiği zaman ödüllendirici bir deneyimdir. Sanat yaratmak ruhunuzu şarkı söyletebilir. Ama sadece ona teslim olursanız. Sadece o yönünüzü ortaya çıkarmayı başarırsanız. O yüzden, eğlenin. Bu benim son kuralım: derslerimizden keyif almanız.”

Bu fikir karşısında tamamen şaşkın görünüyordu. “Ben... şey... deneyeceğim.” Sonra yüzünü anlaşılmasız bir ifadeye bürüdü ve elini uzattı. “*Peki*, anlaşmamızın şartları üzerinde anlaştık mı?”

Kız elini sıktı. “Sanırım, evet.”

Ama elini çekmeye başladığında, o elini birkaç saniye daha tuttu ve tırnakları pürüzlü ve kısa olan parmaklarına baktı. O geldiğinde bir mermer parçasını yontmakla uğraşıyordu, o zamandan beri tırnaklarını güzelleştirecek vakti olmamıştı ve akşam yemeği yemek için eldivenlerini çıkarmış, tırnaklarının ne kadar kötü görüldüğünü unutmuştu. Gelecekte bu konuya daha dikkat etmesi gerekecekti.

Yine de bunlar bir sanatçının tırnaklarıydı, utanılacak bir şey yoktu. Ama onun dikkatli bakışları altında, kız utanmaya başladı. Özellikle de adam, sanki tırnakların varlığından şaşkınmış gibi, başparmağıyla tırnaklarını okşadığında.

“Gerçekten heykel yapıyorsun, değil mi?” diye fısıldadı, gözlerini ona doğru kaldırırken.

"Gerçekten yapıyorum." Elini yakından görünce yüzünü buruşturarak eline bir göz attı. "Ve sen gerçekten bir mahkumdun."

Adam sertleşerek kadının elini bıraktı. “Gerçekten öyleydin. Bunun konuyla bir ilgisi yok ama.”

Kızın içinden, bununla büyük bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Bütün durum tuhaf görünüyordu: çeyiz, ses tonunda her zaman bir parça suçluluk hissiyle babasından bahsetmesi, hatta yurtdışında geçirdiği zamanlardan bahsetmek istememesi.

Ona sırtını dönerek, eldivenlerini giymek için yanına yürüdü ve mırıldandı, “Yarın görüşürüz.”

Bunu belirsiz bir şekilde söylemesi, onu kesin bir sonuca varmaya kararlı hale getirdi, böylece o da bu taahhüdü kaçınamayacaktı. “Yarın sabah, tam olarak. Çünkü derslerimize sabah dokuzda sanat odasında başlıyoruz.”

Sonra o itiraz edemedi, kız kaçtı.

Ancak koridorda aceleyle ilerlerken, onun küstahlığı nedeniyle onu azarlamak için peşinden geleceğinden biraz korkarken, bunun o kadar da umurunda olmayabileceğini fark etti. Dük, oldukça büyüleyici bir adam olduğunu kanıtlıyordu.

Ve büyüleyici adamlar her zaman onun sonu olmuştu.

Bölüm 6

Derslerimizde eğlenecek miyiz? Derslerimize sabah saat dokuzda sanat odasında başlıyor.

Jon, az önce kılıçlarını çaprazladığı kadın, sonsuz bir zarafet ve bir parça... kibirle odadan çıkıp gittiğinde şaşkın bir şekilde durdu. Evet, kazanacağına dair mutlak bir güvenle bir dükü meydan okuyup, ona karşılık verme şansı bile tanımamak için doğru kelime bu olurdu.

Bu günlerde İngiliz kadınları gerçekten de farklıydı, bu da alışması gereken başka bir şeydi.

Ve şu lanet sanat odası neredeydi? Daha önce hiç böyle bir odaları olmamıştı. Daha da önemlisi, Tanrı aşkına, *yarın* "derslere" nasıl başlayacaktı? Bayan Morris'in bir sanat okulu işletebileceği hayaline kapılmaktan çok daha önemli işleri vardı.

"Ee?" diye sordu annesinin sesi kapı aralığından. "Siz ikiniz bu kadar uzun süre ne hakkında konuşuyordunuz?"

Lanet olsun, annesine gerçeğin bir kısmını anlatmak zorundaydı, yoksa Bayan Morris'e kendisi soracaktı.

"Chloe'nin mürebbiyesine, babasının mirasının vasisi olduğumu söylüyordum. Ve babası ona hatırı sayılır bir miras bırakmış." Ama paranın nereden geldiğini açıklamaya niyeti yoktu. Annesinin bunu onaylayacağından şüpheliydi.

Annesi yemek odasına girdi, kaşlarını çatarak. "Ne kadar 'güzel'?"

"Beş bin sterlin."

Şimdi de annesi ağzı açık kalmış bir şekilde orada duruyordu. "Dr. Morris'in o kadar parası mı vardı? Neden karısı bunu bilmiyordu? O paraya ihtiyacı olabileceğini sanıyorum. Özellikle de benden para almayı gururuna yakıştırmadığı için."

“O parayı Verdun’da kazanmıştı, bu yüzden ona güvenli bir şekilde göndermenin bir yolu yoktu. Tabii ben dönene kadar.” Artık annesine de yalan söylüyordu, ama başka çaresi yoktu.

Annesi yelpazesini açtı. “Yurtdışında, babanın seni büyük turneye çıkarmak için ona ödediğinden daha fazla para mı *kazandı*?”

“Bir kısmı babamın ona ödediği paradan geldi. Dr. Morris sadece benim büyük turum için Verdun’da olduğu için, harcadıklarımızdan geriye kalan ne varsa alabileceğini söyledim.” Bu para 1809’un başlarında bitmişti. “Dur, babamın Dr. Morris’e başlangıçta ne kadar ödediğini biliyor musun?”

“Şey... Yani, baban *tam olarak* söylemedi, ama bu tür şeylerin ne kadara mal olduğunu biliyorum. Arkadaşım Angela, oğlunun ayı liderine... pardon, *öğretmenine* ne kadar ödendiğini söylemişti. O meblağın sadece yarısıydı.” “Babam Morris’e daha cömert davrandı. Bu arada, o ‘*ayı lideri*’ teriminden nefret ederdi. Öğrettiği kişilere, o terime göre daha fazla saygı duyuyordu

.” Gerçi Jon’un durumunda, bu terim gerçeğe oldukça yakındı. “Bunu duyduğuma sevindim,” dedi annesi. “Ve babanın cömert olması da beni aynı derecede mutlu etti

cömert olmasına da sevindim. Gerçi Dr. Morris’in karısını ne kadar zor durumda bıraktığını düşünürsek, buna oldukça şaşırdım. İnsan, bunun sonucunda o adamın karısına karşı cömert davranacağını düşünür.”

Jon yüzünü buruşturdu. Morris’i onurlu bir insan olarak gösteremediği için şimdi omuzlarında bir suç daha vardı. Gerçi gerçek, ikisinin ortasında bir yerdeydi.

Yelpazesini ileri geri sallayarak, annesi yemek masasının etrafında dolaştı. “Victoria beş bin sterlinle ne yapmayı planlıyor? Tanrı bilir, o kadar parayla burada herhangi bir pozisyonda kalmasına gerek kalmaz.”

“Durum biraz karmaşık.” Ona, Bayan Morris’in bu parayı çeyiz olarak kullanması gerektiği “şartını” anlattı.

“Eh, babası bunu sınırlamakla haklıydı. Çeyiz, mirasını en iyi şekilde kullanmak olur. Ne de olsa o, iyi bir aileden *geliyor*.”

Onun ne kadar iyi yetiştirildiğini bilmiyordu, ama dans eden mavi gözleri ve gümüş rengi benekleri, saçlarından sarkan altın sarısı bukleleri ve keşfetmek için can attığı kıvrımlı vücudu ile kesinlikle çok güzel bir kızdı. Kesinlikle bir koca bulmakta

...ve sonra o mükemmel pembe dudaklarından bir öpücük göndererek o adamı baştan çıkarmak.

Yine de *onu* baştan çıkarmak için cazibesini kullanmayı denememişti. Ne kadar şaşırtıcı. Fransa'da birden fazla kadın bunu denemişti, ancak çoğu başarısız olmuştu.

Bayan Morris başarılı olabilirdi. Bir şekilde hem utangaç hem de masum olan ince gülümsemesi, her gösterdiğinde kalp atışlarını ateşli bir hıza çıkarıyordu. Bu kesinlikle sinir bozucuydu. Kadınların olağan bariz manipölasyonlarına karşı bağışık olan adam, onun farkında olmadan yaptığı manipölasyonlarla gardını aştığını fark etmişti.

Yoksa neden ona işlerin nasıl yürüyeceğini söylemek yerine, onunla o lanetli anlaşmayı kabul etsin ki?

Onun güçlü cazibesinden kaçmaya ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o anlaşma kesinlikle yüzüne patlayacaktı. Birincisi, onu öpme, okşama, baştan çıkarma isteğine kapılmadan onunla bu kadar yakın mesafede nasıl birlikte olabilirdi? Elbette bunların hiçbiri kabul edilebilir değildi, özellikle de kızın babasının ve dolayısıyla onun hayatını mahvettiği düşünülürse.

Lanet olsun. Kız kardeşinin mürebbiyesine ağzının suyu akıyorsa, çok uzun süredir bir kadınla birlikte olmamıştı.

Kız kardeşinin çekici, zeki ve kendisi için tamamen yasak olan mürebbiyesi.

Kendini zorlayarak asıl konuya geri döndü. "Annem, Bayan Morris'in parayı çeyiz olarak kullanmasının avantajlarını görmenize sevindim. Korkarım ki o, babasının şartından pek memnun değildi."

"Oh, boş ver, ona bunun ne kadar akıllıca olduğunu göstereceğim. Bırak da ben halledeyim."

"Aslında, bundan daha fazlasını yapmanı umuyordum." Annesi gri kaşlarından birini kaldırdı.

"Onu sosyeteye tanıtmayı istiyorum."

Annesi şaşkın bir ifadeyle baktı. "Onu ne olarak tanıtayım?" "Elbette, evlilik piyasasında uygun bir kadın olarak."

Ona gözlerini kırıştırdı. "Aynı zamanda kız kardeşini de sergilediğim sırada mı?"

"Ah, ama planımın güzelliği de bu. İkisi *de* senin desteğini alıyorsa, ikisine de dans teklif edilecek ve Bayan Morris'in şu anki durumuna bakılırsa, bir koca bulma fırsatını kaçırmaması aptallık olur. Bu da Chloe'nin dans tekliflerini kabul etmekten başka seçeneği kalmayacağı anlamına gelir."

"Ah! Şimdi ne demek istediğini anladım." Annem şömineye doğru yürüdü, bir an şömineye daldı, sonra birden dönüp ona baktı. "Bayan Morris tanıştırmayı kabul etti mi?"

"Kabul etti." Bazı şartlar vardı tabii. *Bunları* annesine kesinlikle söylememeliydi.

Annesi ona şüpheyile baktı. "Çeyiz için para harcamayı sevmemesine rağmen mi?"

"Dediğim gibi, babası ona seçim şansı tanımadı. Vasiyetinin ekinde yazıyor." Jon'un bir şekilde ortaya çıkarmayı planladığı, biraz değiştirilmiş hali. "Ben onun mirasının vasisiyim, biliyorsun." Gerçekte olduğu gibi.

"Öyleyse. Her şey halloldu, değil mi?"

Jon'un rahatlamasına neden olan şey, annesinin Bayan Morris'in Chloe'ye sezon boyunca eşlik etmesi fikrine karşı çıkmıyor gibi görünmesiydi.

Sonra annesi odada volta atmaya başladı. "Elbette, sosyete takviminde fazla zaman kalmadı."

"Sanırım daha önce bana sosyal takvimde bolca zaman kaldığını söylemiştin," dedi sert bir bakışla.

Annem kızardı. "*Senin* için, canım, Chloe için değil, özellikle de yaşını düşünürsek Victoria için değil. O, çeyiziyle bile koca bulmakta zorlanacak."

O, kendisinin yokluğunda sosyete mensup tüm erkeklerin kör ve sağır olmadıkça, bundan şüphe duyuyordu. Miss Morris'in soylularla ne kadar uzak bir bağı olursa olsun, kaliteli bir kız olduğu herkesin gözünde açıktı.

"Öyleyse, onu uygun bir şekilde tanıtarak başarısını garantilemeliyiz." Annesi durup ellerini beline koydu. "Mirasından bir kısmını elbiseler, ayakkabılar ve benzeri şeyler için kullanabilir misin? Çünkü ona bu tür şeylere ihtiyacı olacak."

Kahretsin, bunu düşünmemişti. "Babasının avukatıyla konuşmam gerekecek. Bunu hemen yapmayı planlıyorum." Bunları

tabii ki gizlice. “Ama eminim bunun için de para vardır.”

“Öyle mi? Çünkü bu tür şeyler ucuz değil. Ayrıca onu benim akşam partime de dahil etmemiz gerekecek, bu da odağı biraz değiştirmemiz anlamına geliyor.”

Planı her geçen an daha da karmaşıklaşıyordu.

Annesi yine odada volta atmaya başladı. “Tiyatroya gittiğimizde Greenwood Düşesi’ne danışarak başlayabiliriz. O, Victoria’yı kendi etkinliklerine davet etmek konusunda her zaman çok nazik davranmıştır. Düşes, eskizleri hakkında Victoria’dan tavsiye almayı sever.”

“Öyle mi?”

Annem elini sallayarak önemsemediğini gösterdi. “Ah, genç kadınların nasıl olduğunu bilirsin. Kendilerini sanatçı falan sanırlar. Nedenini anlayamıyorum. Ama Victoria renk ve çizgi konusunda iyi bir zevke sahip. Ben de zaman zaman tadilatlar konusunda ondan tavsiye aldım.” Durdu. “Victoria’yı tanıتما fikrini Chloe’ye anlattın mı?”

“Tanrı aşkına anne, az önce *sana* söyledim. Chloe’ye nasıl söylemiş olabilirim ki?”

Annem burnunu çekti. “Bu kadar huysuz olmana gerek yok. Sadece soruyordum.” Bir an durdu. “Gerçi, şimdi düşününce, muhtemelen Chloe’ye çoktan kendisi söylemiştir, yani iş bitmiştir. O ikisi hırsızlar kadar hızlıdır.”

“Sanırım ‘hırsızlar kadar sıkı’ demek istedin, anne.”

“Hayır, öyle demek istemedim.” Annesi ona şüpheyle baktı. “Demek istediğim, birbirlerine her şeyi hemen anlatıyorlar. Hani hırsızlar suçlarını planlarken olduğu gibi. Hırsızlar nasıl sıkı fıkı olabilir ki? Bu hiç mantıklı değil.”

“Peki.” Annesi, hatırlayabildiği kadarıyla popüler deyimleri hep çarpıtıyordu. Babası bunu görmezden gelirdi, o yüzden diğerleri de öyle yapardı. Belki de Jon’un bu geceki huysuz ruh hali, artık bunu kolayca tolere edemediğinin bir işaretiydi. Annesi, Chloe ve Bayan Morris’in hırsızlar kadar “yakın” olduğunu kastetmişti.

Jon inledi. Bu, kız kardeşinin muhtemelen onun mürebbiyesiyle “dersler” aldığını zaten bildiği anlamına geliyordu. Chloe’nin bunu nasıl yorumlayacağını düşünmek bile istemiyordu.

“Her neyse, Victoria’ya gerçek bir sosyeteye giriş partisi düzenleyemeyiz,” dedi annesi, “çünkü kraliçe bu yıl onun için tek salon partisini çoktan düzenledi.”

. Majesteleri, artık bu tür etkinlikler için yaşlandığını söylüyor. Aslında, son günlerde oldukça hasta görünüyor.”

“Bayan Morris’i en iyi şekilde nasıl tanıtacağınızı bulma işini size bırakıyorum. Sadece size nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin, ister üçünüze etkinliklere eşlik etmek olsun, ister davetiyeleri ayarlamak olsun, gerçi bu konuda insanların bana değil de size kulak vereceğini söyleyebilirim.”

Annesi başını salladı. “Artık dük sensin, oğlum. Herkes seni dinleyecek.” Ona yaklaşarak kolundan tuttu. “Ama şu anda yorgun görünüyorsun ve eminim uzun bir gün geçirdin, o yüzden belki de ikimiz de odamıza çekilsek iyi olur.”

O, nazikçe annesinin kolundan kurtuldu. “Öyle yapacağım, söz veriyorum. Ama önce babamın... çalışma *odamda*, bir kadeh porto şarabı daha içtikten sonra halletmem gereken birkaç iş var. Kahvaltıda görüşürüz.”

“Nasıl istersen.” Kadın onun yanağına bir öpücük kondurdu. “İyi uykular, sevgilim. Geri döndüğüne *çok* mutluyum.”

Kadın gidene kadar onu izledi ve tedbiren on dakika daha bekledi. Sonra kapıdan çıkıp koridordan ilerledi ve uykulu uşağa paltosunu istedi. “Kershaw’ın arabamın getirilmesi için gerekli ayarlamaları yaptığını varsayıyorum.”

Uşak başını salladı. “Dışarıda bekliyor, Ekselansları.”

“Teşekkür ederim.”

Birkaç dakika içinde Jon, daha önce Eastcheap’te hâlâ var olduğunu tespit ettiği Traveler’s Inn and Tavern’a doğru yola çıktı. Artık kendisine ait olan babasının eski cep saatini çıkardı ve saati kontrol etti. Oraya vaktinde varabilirdi. Heathbrook ve Scovell onunla orada buluşacaktı; ikisi de buluşmayı kabul eden notlar göndermişti.

Sürpriz bir şekilde, oraya vardığında özel bir odaya götürüldü; arkadaşları çoktan orada bekliyordu ve belli ki ilk bira bardaklarını çoktan bitirmişlerdi.

Scovell ayağa kalkıp elini sıktı. “Çok uzun sürdü.” “Saetime göre,” dedi Jon, “tam zamanında geldim.”

Heathbrook koltuğunda uzanmış halde kaldı. “Sanırım Scovell, eve gelmenin yeterince uzun sürdüğünü kastediyor.”

"Oh. Sanırım öyle." Jon, kapının hemen dışında duran hizmetçiden bir bardak bira sipariş etti. "Siz ikiniz yeni Londra'ya tam uyum sağlamış görünüyorsunuz."

"Elimden geldiğince," dedi Scovell. "Yüzbaşı rütbesine terfi ettim. Beni Portsmouth'a gönderip yeni askerleri eğitmemden söz ediliyor. Savaş bittiğine göre onlara neden ihtiyacımız olduğu ise kimsenin bilmediği bir şey."

"Amerika'daki savaş hâlâ devam ediyor, değil mi?" diye sordu Jon.

"Doğru. Ama elimden gelirse, bir sürü acemi askeri Amerika'ya götürmeye niyetim yok. Terziden yeni üniformamı yeni aldım ve üzerinde delik açmak istemiyorum."

Jon, ses tonundan onun sadece yarı şaka yaptığını anlayabilirdi.

"İkimiz de yeni kıyafetler aldık," diye espri yaptı Heathbrook. "Oysa sen sanki 1802'den çıkmış gibisin."

"Sen de sanki çok fazla domuz eti turtası yemiş gibi görünüyorsun."

Dürüst olmak gerekirse, bu biraz abartılı bir yorumdu. Heathbrook yıllardır olmadığı kadar sağlıklı ve dinç görünebilirdi, ama vücudunda hâlâ bir gram yağ yoktu. Jon esaretini bilgiyi özümsemekle geçirirken, Heathbrook ise İngiliz askerleriyle zorunlu olarak yakın temas halinde olmasını fırsat bilip, var olan her türlü savaş yöntemini öğrenmişti. Kont, bir daha hazırlıksız yakalanmamaya kararlı olduğunu söylemişti.

"En azından eski giysilerim artık bana oluyor." Heathbrook, Jon'un elini sıkamak için özenle kayıtsız bir tavır takınarak ayağa kalktı. "Sen bir palto giymiş iskeletsin... *Ekselansları*."

"Yeter artık," dedi Jon, bir kaşını kaldırarak. "Geldiğimden beri insanlar bana her beş dakikada bir 'Ekselansları' diye sesleniyorlar."

"Ne bekliyordun ki?" Scovell kıkırdadı. "Artık düğ sensin."

"Tanrım, artık ona Falconridge diye hitap etmek zorunda kalacağız, değil mi?" dedi Heathbrook alaycı bir gülümsemeyle.

"Bana ne dersiniz deyin umurumda değil," dedi Jon, "tabii 'Ekselansları' demediğiniz sürece."

"Buna alışsan iyi olur," dedi Scovell. "Hayatının geri kalanında Londra'nın her yerinde böyle olacak."

"Ya da en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca," diye araya girdi Heathbrook, "çünkü görünüşe göre yakında açlıktan öleceksin." Jon'a oturması için işaret eden Heathbrook, kendi rahat koltuğuna geri çöktü.

"Bunun bir nedeni var." Jon oturdu ve İngiltere'ye dönüş yolundaki karmaşık ve çetin serüvenini anlattı.

Scovell kollarını göğsünde kavuşturdu. "En azından bu, buraya gelmenin neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyor."

"Ayrıca," diye ekledi Jon, "Bitche'ye gönderildiğimizde geride bırakmak zorunda kaldığım eşyaları almak ve bazı sorular sormak için Verdun'da durdum."

"Ne hakkında?" diye sordu Scovell.

"Tabii ki Mademoiselle Bernard hakkında. Onu aramak için Paris'te de birkaç gün kaldım."

"Oh, Tanrı aşkına," diye mırıldandı Heathbrook, sandalyesinde dikleşirken. "O, şu kişi değil ki..."

"Dur," diye araya girdi Scovell, sadece askerlerin sahip olduğu gibi görünen o uyanık farkındalıkla odanın dışını taramak için bir an durdu. Hizmetçi Jon'un bira bardağıyla ortaya çıktığında, Scovell adamın gitmesini bekledi. Sonra Scovell kapıyı kapattı ve ona yaslanarak Heathbrook'a baktı. "Devam et."

Heathbrook gözlerini devirerek Jon'a kaşlarını çatı. "Mademoiselle Bernard, Verdun'daki Komutan Courcelles'e kaçış planlarımızı açıklamadı. Neden bunu yaptığını düşünmeye devam ettiğini anlamıyorum."

Jon burun kıvırdı. "Onun muhtemelen Morris'in metresi olduğu

konusunda hemfikirsin." "Dürüst olmak gerekirse, emin olmak zor," diye araya girdi Scovell. "Sadece

birlikte vakit geçirmeleri, sevgili oldukları anlamına gelmez. Sonuçta ev sahibemiz için çalışıyordu. Ama Morris'in onun hakkında oldukça gizemli davrandığını ve ne zaman birlikte olsalar çok samimi göründüklerini kabul etmeliyim."

"Göründükleri," diye mırıldandı Heathbrook. "Onu Paris'te buldun mu, Jon?"

"Onu hiçbir yerde bulamadım. Biz Bitche'ye götürüldüğümüz sırada Verdun'dan ayrıldığı söylendi, ama onu Paris'te bulamadım. Bu tek başına şüpheli bir durum."

"Belki, ama Paris büyük bir şehir," diye işaret etti Scovell. "Ve savaşın sona ermesiyle yaşanan kargaşada, birini bulmak çok zor olurdu."

“Annesinin bazı komşularını buldum, bana her iki kadının da tahttan çekilme olayının hemen ardından Fransa’yı terk ettiklerini söylediler, komşular sadece bunu söylediler. Bu çok şey ifade ediyordu.”

Heathbrook burun kıvırdı. “Belki bir şey ifade ediyordur, o kadar.”

Jon kontu süzdü. “Neden onu hep savunuyorsun?” “Neden onu hep suçluyorsun?” diye karşılık verdi Heathbrook.

“Çünkü biri bizi fena halde ihanet etti,” diye tırmandı Jon, “ve en olası şüpheli o.”

Heathbrook siyah kaşlarından birini kaldırdı. “Sen sadece Morris’e duyduğun hayranlığı mahvettiği için ondan hoşlanmıyorsun.”

“Sen ise o kadar güzel bir kadının kötü bir kadın olabileceğine inanamıyorsun.”

Scovell öne çıktı. “Bu bizi hiçbir yere götürmez beyler. Başka şüphelilerimiz var, bazılarını araştırmak için Fransa’ya dönmemiz gerekiyor.”

“Sizi bilmem,” dedi Heathbrook, “ama Napolyon Elba’da ölene kadar Fransa’ya dönmüyorum.”

Jon, Scovell’e düşünceli bir bakış attı. “İngiltere’ye vardığımızda kuzenin, binbaşidan daha fazla bilgi edinebileceğini söylemiştin.”

“Henüz savaştan dönmedi. Yine de kulaklarımı dört açıp gelişmeleri takip etmeye devam edeceğim.”

“O, bizim kötü adamımız hakkında neden bir şey bilsin ki?” diye sordu Heathbrook.

Scovell sessiz kalınca Jon, “Çünkü savaş sırasında istihbarat görevindeydi, bu yüzden Napolyon’un casuslarıyla ilgili şeyler duymuş olabilir,” dedi.

“Ben daha çok *Courcelles’in* casusları konusunda endişeliyim,” dedi Scovell, “çünkü onlardan biri ona planlarımızı söylemiş. O kişi olmasaydı, erkek ya da kadın, Bitche’ye asla gelmezdik.”

“Mademoiselle Bernard’ın Courcelles’in düzenli casuslarından biri olduğunu kesin olarak bilmiyoruz,” dedi Jon tedirgin bir şekilde. “Belki de kaçışla ilgili konuşmaları kulak misafiri olduğu için, ya bizden ya da Morris’in kendisinden duyduğu için bizi ihbar etmiştir.”

“Evet, ama Morris’in sevgilisiyse neden bizi ihbar etsin ki?” diye tersledi Heathbrook.

“Çünkü Courcelles, casuslarını hedeflerine her ne şekilde olursa olsun yaklaşmaları için eğitmişti,” dedi Scovell.

“Bir dakika,” dedi Heathbrook. “Bize, o jandarmın, bizi komutana ihbar edenin bir İngiliz olduğunu söylediğini duyduğunu söylemiştin.”

Scovell’in Fransızcası akıcıydı, ancak esaretinin ilk günden itibaren bu gerçeği gardiyanlarından saklamıştı. Bunun, onların onun anlamadığını sandıkları şeyleri duymasını sağladığını söylemişti; bu da onun tam anlamıyla bir asker olduğunu gosteren bir başka ornektir.

“Tam olarak öyle demedim,” diye karşılık verdi Scovell. “Jandarmın, kendi halkımızdan birinin bize kin beslediğine dair şaka yaptığını söyledim. ‘İngiliz’ demedi. Hatta bir erkek olduğunu bile söylemedi.”

“Yine de,” diye karşılık verdi Heathbrook, “‘kendi halkımızdan biri’ dediğinde, kiraladığımız evin sahipleri, sık sık gittiğimiz dükkanların sahipleri de dahil olabilir...”

“Ya da bizim çevremizin bir parçası sayılan Mademoiselle Bernard,” dedi Jon, kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Ya da başka bir tutuklu,” diye işaret etti Scovell. “Bana kalırsa bu ihtimal de göz ardı edilemez. Komutan, ikinizin de çok iyi bildiği gibi, diğer tutukluların zayıflıklarını kullanmakta ustaydı.”

Bu teori Jon’u her zaman tedirgin etmişti. “Eğer başka bir tutukluysa, o kişi muhtemelen şu anda İngiltere’ye dönmüştür. Bu gerçekten bir ihanet olurdu, değil mi? Kendi türümüzden birinin para, özel ayrıcalıklar ya da başka bir şey için bizi ele verdiğini düşünmeye dayanamıyorum.”

“Bizden önce başkalarına da oldu, yani imkansız değil.” Heathbrook’un sesi sertleşti. “Ama eğer bir tutuklu olduğunu öğrenirsem, o piçin boynuna ellerimi dolayıp canını sıkmaktan büyük zevk duyacağım...”

“Bu kana susamış tehditleri kes, Heathbrook,” dedi Scovell. “Eğer o kişinin İngiliz olduğunu öğrenirsek, onu yetkililere teslim edeceğimiz konusunda anlaşmıştık.”

“Kendi adıma,” dedi Jon, “ona ya da ben memnunum.”

“Ama dürüst olmak gerekirse,” dedi Scovell, “şu anda ilerleyebilmek için hâlâ yeterince bilgiye sahip değiliz.”

Haklıydı. Strateji söz konusu olduğunda Scovell her zaman haklıydı.

“O zaman bazı şeyleri öğrenmeliyiz, değil mi?” dedi Jon. “İşte benim önerim. Scovell, Donanma’daki bağlantılarını araştırmaya devam etmelisin, varsa Ordu’dakileri de. Özellikle istihbaratçılar arasında. Hükümetin casusları olmadığına dair söylediklerine rağmen, hepimiz casusları olduğunu biliyoruz.”

Jon, Heathbrook’a döndü. “Sen ve ben, Verdun’da en az sekiz yıl geçirmiş olan diğer tutukluları Londra’da bulmalıyız. İkimiz birlikte, bizi kimin ve neden ihanet etmiş olabileceği hakkında daha fazla bilgi edinebiliriz. Kaçarken yakalandıktan sonra Verdun’a bir daha dönmediğimizi düşünürsek, diğerleri bizim bilemeyeceğimiz şeyler biliyor olabilir.”

“Londra’da tutuklular tarafından yazılmış ve burada yayınlanmış bir dizi kitap var,” dedi Heathbrook. “Onları da okumalıyız. Rastgele bir yorumun, yazarın farkında olmadığı başka bir şeye işaret edip etmeyeceğini asla bilemezsin.”

“İyi fikir. İkiniz de şehirde olduğunuzda buluşup notlarımızı karşılaştırmalıyız.” Jon ayağa kalktı. “Bir şey daha var. Kaçma girişimimiz için sahte Fransız pasaportlarımızı yapan o gravürcü Beasley’in İngiltere’ye geri dönüp dönmediğini bilen var mı? Ona bir şey sormak istiyorum.”

“Ailesiyle birlikte Cheapside’da şu adreste yaşıyor.” Scovell bunu bir kağıda not aldı ve Jon’a uzattı. “Heathbrook ve ben kısa bir süre önce bir tavernada onunla karşılaştık ve Bitche’ye gönderildikten sonra Verdun’da olan biten her şeyi öğrenerek keyifli iki saat geçirdik. Sir Percy Tindale’in Arras’ta öldüğü söylentileri olduğunu söyledi, ne yazık ki.”

“Kahretsin,” dedi Jon. “Umarım söylentiler yanlış çıkarsa iyi olur.” Baronet, iki hafta önce Courcelles tarafından bir kural ihlali nedeniyle yakalanıp ceza olarak Arras’a gönderilene kadar onlarla birlikte kaçmayı planlıyordu. “Yol boyunca jandarmalardan bir şeyler duymuş olabilir.”

“Beasley, biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra Courcelles’i görevden aldıklarını söylüyor,” diye ekledi Heathbrook, “ve yeni gelen adam oldukça onurlu biriymiş.”

"Evet, Paris'e giderken orada durduğumda bunu duymuştum." Jon hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. "Morris'i dinleyip kaçmaya çalışmak yerine olduğumuz yerde kalmalıydık."

"Savaşın üç yıl içinde biteceğini bilmiyorduk," dedi Heathbrook. "Kimse bilmiyordu."

Heathbrook haklıydı, ama bu Jon'un suçluluk duygusunu hafifletmedi. Eğer Bitche'ye gönderilmemiş olsalardı...

Olan oldu, artık ağlamanın bir anlamı yok. "Peki beyler," dedi, adresi cebine koyarak, "kayıp olduğum fark edilmeden eve dönmeliyim."

"Öyle yapmalısın," dedi Heathbrook. "Yorgun görünmeye başladın, ihtiyar."

"Dürüst olmak gerekirse, *kendimi* biraz bitkin *hissetmeye* başladım." Jon durakladı ve iki adama baktı. "Ama kendime geldiğimde ve düzgün kıyafetler giyebilecek zaman bulduğumda, ikinizi de ailemle tanıştırmak isterim. Akşam yemeğine gelebilirsiniz. Eminim annem sizinle tanışmaktan çok memnun olacaktır."

Heathbrook sırtıttı. "Mektubunu teslim ettiğimde, çekici annenle tanışmıştım zaten. Ayrıca sevimli ve aynı derecede çekici kız kardeşinle de tanıştım."

"Harika!" dedi Jon, Heathbrook'un Chloe'ye ilgi duyması fikrine duyduğu şaşkınlığı gizleyerek. Adam, Verdun'a vardıklarında zaten gelişmekte olan bir çapkındı. "Ona düzgün bir talipli iyi gelirdi."

"Talipli!" dedi Heathbrook, açıkça endişelenmiş bir şekilde. "Dilini tut. Ayaklarım prangaya vurulmadan önce biraz hayatımı yaşamam lazım." Jon ve Scovell güldüğünde, Heathbrook somurtarak baktı. "Yani, gerçekten öyle."

"Merak etme," dedi Jon, rahatlamasını gizlemeye çalışmadan. "O da biraz ayak sürüyor, yani muhtemelen Chloe'den kurtulmuş sayılırsın."

Onlara Bayan Morris'ten ve onunla yaptığı anlaşmadan da bahsetmesi gerekiyordu. Ama bir şey onu engelliyordu. Bu... bir şekilde özel bir mesele gibi görünüyordu.

Özel mi? Hayır, kesinlikle değil. Böyle düşünmek başını belaya sokardı. Onlara söylemeliydi. Umursamaz davranmalıydı. Durumu duygusuzca açıklamalıydı.

Yine de, bir süre sonra arkadaşlarıyla ayrıldıklarında, nedense ondan bahsetmenin bir yolunu bulamamıştı.

7. Bölüm

Evdeki ikinci gecesinde Jon kötü uyudu. Bitche'de geçirdiği onca yıldan sonra ev çok sessizdi ve yorgunluğuna rağmen, halletmesi gereken daha fazla iş olduğunu düşünmeye devam ediyordu. Dük olarak resmi olarak atanmasını sağlamak. Rahmetli kardeşinin çalışanlarını ziyaret ederek durumlarını değerlendirmek. Mali durumu belirlemek için muhasebeciler, babasının bankacısı ve arazi yöneticisiyle hesapları gözden geçirmek. Dükaliğin mülklerini gezmek ve ne yapılması gerektiğini görmek için mülk yöneticileriyle görüşmek. Ve daha niceleri.

İnledi. Kimse onu bunlara hazırlamamıştı, çünkü kimse onun dük olacağını beklemiyordu.

O da dük olmak istememişti. Babasının onu büyük bir tura gönderme amacı, onun pervasızlığını ortadan kaldırmak ve onu bir beyefendi yapmaktı. Ancak Jon, Verdun'a vardığında, serbest bırakıldıklarında babasına faydalı olacak becerileri öğrenmeyi seçmişti. Hukuk, mimari veya kiracı yönetimi konusunda uzman olmayı ummuştu. Fransa'da eline geçirebildiği her kitabı okumuştı. Çok şey öğrenmişti.

Ancak *her şeyi* yönetmenin nasıl bir şey olacağını öğrenmemişti. Bu çok zorlu bir iş olacaktı; bunu kısa sürede fark etmişti.

Şafak sökmek üzereyken uykuya daldı, ancak birkaç saat sonra Bitche ile ilgili her zamanki kabuslarından biri yüzünden uyandı. Orada yatarken odasına bakındı ve kendine evde olduğunu hatırlattı. Saat yedi olmuştu. Güne başlasa iyi olurdu. Kahve içmeyi umarak bir hizmetçiyi çağırdı. Kısa bir süre sonra Gibbons, *The Times* gazetesi ve kahve servisi içeren bir tepsiyle aceleyle içeri girdi.

"Geciktiğim için özür dilerim, Ekselansları," dedi yaşlı adam, sesinde hafif bir endişeyle, "ama dün sizi saat..."

"Biliyorum. Uyuyamadım."

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm. İsterseniz, yatmadan önce size yardımcı olabilecek bir içki hazırlayabilirim."

"Denemeye değer," dedi, ancak dükalığın yönetimini onun yerine devralmadıkça bir fark yaratacağını sanmıyordu.

Bir süre sonra Jon, orada Bayan Morris'i görmeyi yarı umarak kahvaltı salonuna girdi. Ama masada sadece Chloe vardı; onun yokluğunda şehirde adeta çiçek açmış gibi görünen dedikodu gazetelerinden birini okurken, üzerine bolca ahududu reçeli sürülmüş bir dilim tost yiyordu.

"Görünüşe göre hâlâ mide bulandırıcı derecede tatlı reçellere düşkünsün," dedi, büfenin önündeki tabağını doldurup karşısına oturmadan önce.

"Herkes sevmez mi?"

"Ben tereyağını tercih ederim." Eve döndüğü için artık daha çok sevip sevmediğini görmek için kendine biraz çay doldurdu. "Bayan Morris nerede?"

Chloe gazetesini bırakıp ona dikkatle baktı. "Neden soruyorsun?"

Çünkü birazdan onunla dersim var ve dersi kısa kesmek zorunda kalacağım. "Sadece merak ettim."

"Muhtemelen sanat odasındadır." Chloe omuz silkti ve gazetesine geri döndü.

"Demek gerçekten bir sanat odamız var."

"Elbette." Gözleri hâlâ okuduğu gazeteye sabitlenmiş halde, tavanı belirsiz bir şekilde işaret etti. "Eskiden derslikti."

Sessizce hızlıca yemeğini bitirdi, sonra kalkıp çıkmak üzereydi.

"Ona o erikli kekten bir parça getirirsen seni daha çok sevecek," dedi Chloe.

"Kim?" diye sordu, anlamamış gibi davranarak.

"Annem mi?" Chloe ona gözlerini devirdi. "Tory."

"Onu göreceğimi, annemi değil de onu göreceğimi nereden çıkardın?"

Kız kardeşi kıkırdadı. "Düşmanımı ilk gördüğünde ne kadar şaşkın olduğunu fark ettim."

Kahretsin. "Hayal görüyorsun."

"Sen öyle diyorsan." Chloe gülümsemeye devam etti. "Ama yardımcı olacaksa, tanıştığı çoğu erkek üzerinde böyle bir etkisi var."

Bu hiç de yardımcı olmadı. Erkeklerin ona sarkıntılık etmesinden nefret ediyordu. O daha iyisini hak ediyordu. Annemin şu andan sezon sonuna kadar düzenlediği her lanet olası sosyete etkinliğine gitmek zorunda kalsa bile, onun daha iyi birini

, annesinin şu andan sezonun sonuna kadar dñzenleyeceęi her lanet sosyete etkinliğine gitmek zorunda kalsa bile.

Tanrım, bu dñřünce onu ne kadar yoruyordu.

“Bana vereceğin başka bir öęñt var mı?” diye sordu alaycı bir sesle.

Chloe birden ciddileşti. “Tory’ye karşı dikkatli ol. O çok şey kaybetti. Eğer yanında kalmaya niyetin yoksa, ona yaklaşma.”

"Neden kalmayayım ki?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum." Chloe ona baktı. "Bize söylemediğin planların olduğunu hissediyorum."

Chloe, onu gördüğñnden bu yana geçen yıllarda daha anlayışlı hale gelmişti. şimdi, sanki paylaşacak mı diye görmek istercesine bekliyordu. Oysa Chloe, onun paylaşmayı seven biri olmadığını bilmiyordu. Verdun'da bunu öğrenmişti. O sadece ona bakakaldığında, Chloe iç geçirdi. "Onun incinmesini istemiyorum."

"Bayan Morris, dñnyada inciteceğim son kişidir," dedi sertęe. "Onun babasına hayal edebileceğinden çok daha fazla borcum var ve onun iyiliğini, kızını inciterek geri ödemek niyetinde değilim."

"İyi. Yarın akşam bizimle tiyatroya geliyor, biliyorsun."

"Öyle mi?" Aslında öyle olmasını ummuştu.

"Lñtfen küfür etme ve kaba sözler sarf etmemeye *ęalıř*." Chloe, gazetesinin üstünden ona baktı. "İyi bir izlenim bırakmanı istiyorum. Yani, dñk ve dñřese karşı."

"Elimden geleni yapacağım. Söylesene, tavırlarında bu ani değişikliğe neden olan Bayan Morris mi, yoksa başka bir şey mi var?"

"Saçmalama. Elbette Greenwood'ları etkilemeni isterim. Biraz arkadaşın olsa fena olmaz."

"Arkadaşlarım *var*."

"Muhtemelen senin kadar kaba olan arkadaşlar." Kadın dedikodu gazetesine geri döndñ.

Başını sallayarak ayrılmaya başladı, sonra büfenin yanında durdu. Bir tabağa bir dilim erikli kek koydu ve bir fincan ęay doldurdu, Bayan Morris'in annesi gibi tatlı ęayı sevme ihtimaline karşı içine çeker ekledi. Uzun süre kalamayacağını söylediğinde genç kadının öfkesini yatıştırmak için kahvaltıyla onu rñřvet vermesi gerekebilirdi.

Döndüğünde Chloe'nin kaşlarını kaldırmış onu izlediğini gördü. "Annem için," dedi.

"Uh-huh." Kız kardeşinin melodik kahkahası onu koridorda takip etti.

Tabakları dengede tutmaya çalışırken sanat odasına ulaşması biraz zaman aldı, ama içeri bakıp Bayan Morris'i odanın ortasında, hâlâ yas siyahı giysiler içinde dururken görünce bu zahmete katlandığına memnun oldu. Odanın diğer ucundaki büyük pencereden içeri dolan ışık, kadının profilini ortaya çıkardı ve onun zarif ama düzgün vücudu bir kez daha onu etkiledi.

Sonra, Bayan Morris'in erkekler üzerindeki etkisiyle ilgili kız kardeşinin sözlerini hatırlayarak iç geçirdi. Ve bu kadın bir koca bulma konusunda endişeli miydi? *Onu* bulurlardı, hem de muhtemelen akın akın.

Bayan Morris, dişleriyle alt dudağını ısırırken kaşlarını çattı ve o, o zavallı yaralı eti ağzıyla yatıştırıp, sonra da öpücüklerle onun hoşnutsuzluğunu silip atmak için sapkın bir dürtü hissetti.

O rahatsız edici düşünceyi kafasından silkeledi. *Unutma, ona yardım etmeye çalışıyorsun, hayatını altüst etmeye değil... ya da kendi hayatını.* Onun en son ihtiyacı olan şey, fiziksel olarak harap bir adamın kocası olmasıydı. Ve *onun* en son ihtiyacı olan şey, bir dükalığın yükü omuzlarına yeni düşmüşken bir kadına kur yapmaktı. Şu anda yapacak yeterince işi vardı.

O anda kadın başını çevirip onu gördü. "İşte buradasın!" Kaşlarını çatması kayboldu. "Kesinlikle unutmuşsundur sandım. Ya da uyuyakalmışsındır. Bu şartlar altında bu gayet anlaşılır olurdu ama..."

"Kahvaltı yapmamış olabilirsin diye sana kahvaltı getirdim," diye araya girdi, *bu koşullar altında* neyin *anlaşılabilir* olabileceği konusunda kadının daha fazla spekülasyon yapmasını istemiyordu.

"Oh! Ne kadar naziksin." O, uzattığı fincanı, tabağı ve tabağı aldı ve küçük bir masanın üzerine koydu. "Ben... şey... daha önce kahvaltı yaptım."

"Ah." Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Chloe'nin düşüncesiz çöpçatanlığı yüzünden lanet olsun.

Sonra Bayan Morris'in tabağa attığı gizli bakışını yakaladı. "Gerçi erikli keke bayılırım." Siyah eldivenlerinden birini çıkararak, kekten bir parça kopardı

ve yedi, yüzünde mutluluk yayıldı. “Ve aşçınız çok iyi yapıyor.”

“Katılıyorum. Çay da fena değil.”

Kaşını kaldırdı. “Çayı sevmeyen birinden gelince, bu büyük bir övgü.” Görev bilinciyle bir yudum aldı. “Ama korkarım fazla oyalanamayız.” Yakındaki deri çantayı eline alıp askısını omzuna astı. “British Museum yakında açılacak ve gezmek için elimizdeki her dakikaya ihtiyacımız olacak.”

Uh-oh. “Neden müzeyi geziyoruz?”

“Çünkü bu müzede çok sayıda heykel var, bu sayede ben sana teknikleri gösterebilirim, sen de kendi eserine ilham alabilirsin.”

Adam bir iniltiyi zorlukla bastırdı. “Esir alınmadan önce Fransa’da bolca heykel görmüştüm.”

“Babamın teknik hakkında akıllıca konuşacak kadar bilgisi olduğunu sanmıyorum.” O tereddüt edince, kız ekledi: “Bak, ben yarın akşam düğün ve düşesle tiyatroya giderek *üzerime* düşeni yapıyorum, sen de seninkini yapmalısın.”

“Ah, ama bu seni uygun erkeklerle tanıştırmayacak.”

“Elbette tanıştıracak. Chloe nereye giderse gitsin, *her zaman* uygun erkekleri kendine çeker. Annen bunu sağlar.” Bir parça daha kek yemek için durakladıktan sonra eldivenini giydi. “Öyleyse, müzeye gidiyoruz.”

Kahretsin. Kadın açıkça ipleri eline almıştı.

Kapıya doğru yöneldi. “Ve muhtemelen hizmetçi merdivenlerinden inip bahçeden geçerek ahıra gitmeliyiz. Komşularımız gibi kimsenin bizi refakatçisiz olarak birlikte evden çıkarken görmesi iyi olmaz.”

“Ya da bu anlaşılmadan haberi olmayan annem.” Onu dikkatle süzdü. “Tabii ona ya da Chloe’ye söylemediysen?”

Yanaklarında iki kırmızı leke belirdi. “*Söyledin mi?*”

Adam doğruyu söylemeyi tercih etti. “Ve entrikacı küçük çöpçatanlara malzeme mi vereyim? Sanmıyorum.”

“Çünkü ne düşüneceklerini biliyorsun,” dedi kız, onun gururunu biraz fazla incitecek kadar rahatlamış görünüyordu. “Yani, aramızdaki bu anlaşmayı.”

“Biliyorum.” Adam omuz silkti. “Eğer öğrenirlerse, olsun, ama onları cesaretlendirmemek en iyisi.”

Kadının yüzü aydınladı. “Aynen öyle. Ya da başka kimseyi.”

“Doğru.” Arka merdivenlere doğru yürürken, “Çantada ne var?” diye sordu.

“Eskiz defterleri.”

Bu, o lanet şeyin neden onun boyunun neredeyse yarısı kadar olduğunu açıklıyordu. “En azından çantayı ben taşıyayım.”

“Tabii ki.” Çantayı ona uzattı. “Teşekkür ederim.”

“Tanrım,” dedi adam çantayı omzuna asarken. Böylesine minyon bir kadın nasıl bu kadar ağır bir şeyi taşıyabiliyordu? “Bu arada, içinde kaç tane eskiz defteri var?”

“Sadece iki tane, ama oldukça büyükler. Ama ayrıca kalemlerim, figür çizimiyle ilgili bir kitabım ve birkaç şey daha var. Hazırlıklı olmak her zaman iyidir.”

“Neye?”

Kadın ona anlamlı bir bakış attı. “Göreceksin.”

Kahretsin. Kendini neye bulaştırmıştı?

Tory müzede tanıdığı birine nadiren rastlardı, özellikle de sosyete mensup çoğu insanın hâlâ yatakta olduğu bu erken saatlerde. Bu yüzden, burada kimsenin olup da refakatçisinin kim olduğunu merak etmemesini içtenlikle umuyordu.

Yine de kıyafetini özenle seçmişti. Sol elinin yüzük parmağındaki yas yüzüğüyle birleştiğinde, siyah elbisesi, rahmetli kocasını yas tuttuğu izlenimini veriyordu. Bu da, refakatçisi olmayan bir erkeğe eşlik etmesinin kimseyi şaşırtmayacağı anlamına geliyordu.

Herkesin bildiği kadarıyla, Falconridge onun kardeşi olabilirdi. Dönüşünden beri henüz sosyete çıkmamıştı ve Tory, onu on bir yıl önce tanıyanların onu tanıyacağından ciddi şekilde şüphe ediyordu. Üstelik, yaz sergisi kısa süre önce açılmış olduğundan, sanatseverlerin çoğu muhtemelen Kraliyet Sanat Akademisi sergisindeydi.

Nitekim salonlar bomboştu. O ve dük, Yunan ve Roma mermerlerinin sergilendiği yere rahatlıkla ulaştılar. Ancak heykel galerisine girdiklerinde,

dük küfür mırıldandı ve dönerek onun önüne geçip yolunu kesti.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı kız, onu geçmeye çalışarak.

Onu durdurmak için kolundan tuttu. "Masum gözlerini korumaya çalışıyorum. Arkamdaki heykel çıplak bir adamı tasvir ediyor."

Sesindeki öfke onu güldürdü. "Biliyorum. O Discobolus. Disk atıcısını en az elli kez gördüm ve birden fazla kez çizdim. Erkek anatomisini başka nasıl öğrenebilirim ki?" Kendini ondan kurtararak, onun yanından geçip iki metre yüksekliğindeki heykele yaklaştı.

"Tanrım," diye mırıldandı dük, ona yetişmek için hızla dönerek. "Annem, senin bu tür müstehcen konulara olan ilginden haberdar mı?"

"Muhtemelen hayır." Kız ona sırtarak baktı. "Eğer bu seni rahatlatacaksa, buraya geldiğimizde Chloe'yi müzenin bu bölümüne getirmiyorum."

"Umarım getirmezsın." Heykeli yakından inceledi. "Gerçi bunu erkek anatomisinin bir örneği olarak kullanman doğru mu, emin değilim. Bu adam kadar belirgin kaslara sahip çok az beyefendi vardır. Ayrıca, anatomisinin önemli bir parçası eksik. Kesilmiş gibi görünüyor."

"Farkındayım."

Şimdi şok olmuş gibiydi. "Bir erkeğin anatomisinin o kısmını gördün mü?"

Yanaklarında bir sıcaklık hissetti. "Tabii ki gerçek hayatta değil. Ama British Museum'daki tek çıplak erkek heykeli bu değil. Yunanlılar ve Romalılar bunlara oldukça düşküdü. Diğerlerini de görmek ve onların özel bölgelerini bununla karşılaştırmak isterseniz..." Ona küstahça sırıttı.

"Çok komik," dedi o kuru ses tonuyla.

"Ama zaten buraya size Discobolus'u göstermek için gelmemiştim. Aklımda başka bir heykel vardı." Koleksiyonun en ünlü parçalarından biri olan Clytie'nin Büstü'ne gelene kadar konuşmaya devam etti.

Heykelin güzelliklerini anlatmaya başlamadan önce, dük, "Bu heykeli tanıyorum," dedi. Kaşlarını çatarak ona bir göz attı. "Bunu bir keresinde Charles Townley'in evinde görmüştüm. Müzeye bağışladı mı?"

“Aslında, o öldükten sonra ailesi tüm heykel koleksiyonunu yirmi bin pounda müzeye sattı.”

“Charles Townley öldü mü?” Heykeline bakakaldı. “Ne zaman? Nasıl?”

“Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama siz Fransa’ya gittikten birkaç yıl sonra oldu.”

Derin bir nefes aldı. “Ben yokken tanıdığım kaç kişi öldü acaba?”

Onun hüzünlü sesi kadının kalbini kırdı. “Sanırım epey kişi vardır. Yıllarca uzaktaydın.”

Adam dalgın bir şekilde başını salladı, ama kız onun hâlâ dalgın görüldüğünü fark etti.

Onu teselli etmek için elini tutmaya cesaret edebilmeyi diledi, ama sadece şunu söylemekle yetindi: “Adil olmak gerekirse, Charles Townley vefat ettiğinde neredeyse yetmiş yaşındaydı, yani dünyayı gezip birçok antika eşya toplayacak kadar uzun yaşadı.”

Nedense bu sözler onu gülümsetmişti. “Muhtemelen bunu iyi yaşanmış bir hayatın özeti olarak görüyorsun.”

Kızın, onun fazla keskin bakışlarından kaçındı. “Bu, iyi yaşanmış bir hayatın en güzel örneği. Benim için iyi yaşanmış bir hayat, çok beğenilen bir büst oymakla tanınmak, kadın sanatçılara ilham vermek ya da bir sonraki büyük Anne Seymour Damer’ı yetiştirmek gibi şeyleri içerir. Biliyorsunuz, müzede Sir Joseph Banks’in bronz bir büstü var.”

“Bilmiyordum.”

Sesinde yankılanan alaycı eğlence onu incitti. “Lütfen bana gülmeyin.”

“Affet beni. Gülmüyorum, yemin ederim.” Sesinden içten bir özür duyulduğunda, ona baktığında onun ciddi bir bakışla kendisine baktığını gördü. “Sadece heykel sanatının senin için bu kadar önemli olmasına hayret ediyorum. Yıllar önce Townley’in heykel evinden geçmiştim ama onlara hiç dikkat etmemiştim.”

“Neden kalbimi bıçaklamıyorsun?” dedi kadın hafifçe. “Onları nasıl fark etmedin? Heykel... heykel...” Clytie’nin büstüne döndü, duygularını tarif etmeye çalışmaktansa göstermenin daha iyi olacağını fark etti. “Clytie’nin hikâyesini biliyor musun?”

Adam ona şüpheyle baktı. “Baban yıllarca bana klasik edebiyat öğretti. Ne sanıyorsun?” Kız ona bakmaya devam edince, adam kendini toparlayıp bir öğretim görevlisinin bilgili ses tonuyla anlatmaya başladı: “Clytie, güneş tanrısı Helios’a aşık olan bir su perisiydi. Helios onu sevmiyordu ve Clytie, Helios’un sevdiği kadını ortadan kaldırarak onun sevgisini kazanamayınca, her gün yerden ona bakmaya devam etti, ta ki bir heliotrop haline gelene kadar.”

“Aslında biraz daha karmaşık, ama bu açıklama yeterli.

Peki, bu büstüne baktığında ne görüyorsun?”

“Bir demet çiçek yaprağının arasından çıkan bir kadının başı ve az giyinmiş göğüsleri.”

Az giyinmiş göğüsler mi? Tanrım, ne kadar da *erkekçesin*. Ama onu yine utandırmayı umuyorsa, onu hiç tanımiyordu. “Kafası, boynu, omuzları ve örtülü göğüsleri, evet. Bir çiçekten yükselen.”

“Bir heliotrop.”

“Bazı uzmanlar bu çiçeğin gerçekten bir heliotrop olup olmadığını sorguluyor.”

“Hıh,” dedi, yapraklara bakarak. “Heliotroplar, o minik yaprakları olan mor çiçekler değil miydi? Çünkü öyleyse, bu ona benzemiyor.”

“Hayır, benzemiyor. Townley ona hem lotus çiçeği hem de ayçiçeği demiş. Bu tuhaf, çünkü antik Yunanistan’da ayçiçeği yoktu. Ama bu konumuzla alakalı değil. Clytie’nin ifadesini nasıl tanımlarsın?”

Bu sefer heykeli daha yakından inceledi. “Kederli mi?”

“Ben ‘özlem’ derdim ama senin de dediğin gibi. Sanatçı, her kim ise, onun hüznünü nasıl yansıtmış?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Kadın iç geçirdi. Dük, bunu ondan zorla çıkarmaya çalışacaktı, değil mi? “Peki. Çenesini nasıl tanımlarsınız?”

Bu soru onu duraksattı. “Çenesi mi? Bilmiyorum. Savaşçı mı?” “Neden böyle düşünüyorsunuz?”

Dük kendi çenesini öne çıkardı. “Chloe’nin, direnmeye hazırlanırkenki halini andırıyor.”

“Güzel.” Dük, Sokrates’in öğretim yönteminden açıkça hoşlanmadığı için, onu bu ızdıraptan kurtarmanın zamanı gelmişti. “Clytie, Helios’un kendisine ilgi duymadığını bildiği halde ondan vazgeçmiyor, ancak aşağı doğru kıvrılmış dudakları, ondan umudunu kestiğini gösteriyor. Her gün gökyüzünde onun izlediği yolu takip ederken başını eğiyor ve—”

“...gözleri, artık hiçbir gerçek anlamı kalmamış olmasına rağmen aynı şeyi tekrar tekrar yapan birinin boş bakışına sahip,” dedi düşünceli bir şekilde. “O gerçekten de o çiçek haline gelmiş, hangisi olursa olsun.”

“Evet!” Kadın ona gülümsedi. “Çok iyi.”

O, özenli bir şekilde selam verdi. “Memnun oldum, hanımefendi. Bu, dersinizden yüksek not alacağım anlamına mı geliyor?”

Kadın, onun alaycılığına alaycılıkla karşılık verdi. “Yarın öğretmene elma getirirsen tabii.”

“Size erikli kek getirdim. Bu da sayılmalı.”

“Sanırım bu da olur... şimdilik.”

“Yeterli olacak,” dedi adam, gülümsemesini zorla bastırarak. “Elma mevsimi değil.”

“Sen bir dük’sün,” dedi kadın kuru bir sesle. “Sezon dışı bir elma bulabilirsin herhalde.” Sonra inledi. “Yapmanı önerdiğimden değil tabii. Elma mevsimine kadar bekleyebilirim. Yani... bana bir şey vermek zorunda olduğunu kastetmedim...”

“Merak etme. Şaka yaptığını anladım.” Büstüne bakarak yüksek sesle düşündü, “Townley bu heykeli neden ‘karısı’ olarak adlandırırdı acaba? Vücudunun yarısından fazlası eksik. Yoksa sadece onun parlak ihtişamının tadını çıkaran bir kadın mı istiyordu?”

Bu söz onu şaşırttı. “Townley ona gerçekten karısı mı diyordu?”

“Evet. En azından evini ziyaret eden onlarca sanat öğrencisi bana öyle söyledi. Ben kendim hiç duymadım, ama oraya sadece bir kez gittim, Venüs heykelini görmek için.”

“O da burada, müzede.”

“Öyle mi?” Aniden uyanıklaşan adam etrafına bakındı. “Nerede?”

Kadın kaşlarını çattı. “Sadece yarı çıplak olduğu için görmek istiyorsun.” “Ne?” dedi adam, alaycı bir öfkeyle. “Heykel sanatına derin bir ilgim var.

Heykel sanatına büyük ilgi duyuyorum. Anlamıyor musun?”

“Oh, evet, bu oldukça açık.”

“Sen çıplak bir erkek gördün,” diye işaret etti, “o yüzden en azından yarı çıplak bir kadını ben de görmeliyim.”

“Zaten kısmen çıplak bir kadına bakıyorsun,” dedi, onu azarlayarak. “Ve heykel hakkında anlatmaya çalıştığım noktayı kaçırıyorsun. Heykel, sadece bakması hoş insanları sergilemekle kalmaz. İnsanların nasıl *hissettiklerinin* inceliklerini yakalar—onları neyin özlemle doldurduğunu, neyin onları dar görüşlü yaptığını, kimin onlara ilham verdiğini. İnsanlık durumunu aydınlatır.”

“Ah,” dedi adam, ama kız onun bunun neden önemli olduğunu hâlâ tam olarak anlamadığını görebiliyordu.

Bu mantıklıydı. Şimdiye kadar dük olamamış olabilir, ama düşüşünü yumuşatmak için her zaman babasının dükaliğinin desteğine sahipti.

Tabii, Fransa hariç. Ama dük olmanın ayrıcalıklarına alıştıkça, o anıların da unutulacağına emindi. O olay bu gerçekleşmeden önce, o denemeli denemeli elinden elinden çabalamalı aşlamak ona ona insanların duygularını, özellikle de

altında olanların

Tabii dinleyecek olsa bile. Bunu sadece ona bir koca bulma yükümlülüğünü yerine getirmek için yapıyordu.

Kız iç geçirdi. “Devam edelim.”

Düşündürücü çeşitli heykelleri gösterirken galeride dolaşmaya devam ettiler. Odadan çıkmak üzereydiler ki, gür bir ses kulaklarını tırmaladı.

Donakaldı. Buraya gelmesi gereken onca insan varken... Bay Dixon. Onu mahallede bile nadiren görürdü, şehirde ise hiç görmezdi. “Bu taraftan,” diye fısıldadı ve dükü, bir sonraki sergiye açılan kapıyı örten perdelerin arkasına çekmeye çalıştı.

Dük direndi. “Ne yapıyorsun?” diye sordu, en azından fısıldamak kadar sağduyulu davranarak.

“O adamla galeriye girerken karşılaşamam. Lütfen...”

Onun kendisini perdelerin arkasına çekmesine izin vererek, heykelin örtülerin altında durduğu küçük, ışısız bir odaya girdi.

Orada bile Bay Dixon’ın sesini duyabiliyorlardı. “Bu, ünlü Clytie Büstü,” diye duyurdu Bay Dixon, o kibirli sesiyle.

"İstedğini elde edemeyen ve bunun üzerine somurtmayı seçen bir kadına özgü huysuz ifadesine dikkat edin."

Arkadaşları gülerken, Tory, bu tanımlamada bir parça gerçeklik olsa da, adamın küstah tavrına sinirlendi.

Falconridge eğilip kulağına fısıldadı, "Bu herif de kim?"

"Bir zamanlar bana heykel yapmayı öğreten bir komşum," diye fısıldadı Tory, onu küçük odaya daha da çekerek. Adamın biraz kaskatı kesildiğini mi hayal etmişti?

"Bir arkadaş mı?" diye sordu.

"Bana zorla öpücük verene kadar," diye mırıldandı.

Loş ışıktaki bile, onun öfkeli ifadesini görebiliyordu. "Zorla..."

Elini onun ağzına kapattı. "*Bizi burada görmemeli.*"

Adam başını sallayınca elini çekti, ama avucuna değen adamın sıcak nefesi omurgasından aşağı garip bir heyecan dalgası göndermeden önce. Tanrım.

Bu sırada Bay Dixon konuşmaya devam ediyordu. "Mahallemde, Clytie'nin Helios'a hayran olduğu gibi bana hayran olan bir heykeltıraş tanıyordum."

Ne? Ne cüretkar bir adam!

O ileriye ileriye hazır boğazına boğazını boğmaya
yalan ama ama Falconridge onu kendine doğru çekti ve
sabit tuttu.

Onun büyük utancına, Bay Dixon devam etti. "Ona karşı sert davranmak zorunda kaldım, karımın bana ihtiyacı olduğunu açıklamak zorunda kaldım."

Dük'ün kolu belini daha sıkı sardı. "Tanrı aşkına, o *evli* miydi?" diye kulağına fısıldadı.

"Şşş!" dedi kız, biraz fazla yüksek sesle.

Bay Dixon sustu. "Bir şey mi duydun?"

Ona olumsuz yanıt veren sesler korosu, içinden inlemesine neden oldu. Bu masalı hepsine anlatıyordu!

Neyse ki, Bay Dixon sanat, heykel ve kadınlar hakkındaki saçma sapan görüşlerini sıralamaya devam ederken grup galeride ilerlemeye başladı. O ve Falconridge, sesler bir sonraki galeriye geçtiklerine ikna edecek kadar azalana kadar hareketsizce durdular.

Dükün kollarından sıyrıldı. "O adamdan ne kadar nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Anlayamadım."

Gözleri ona kaydı. "Ona inanmadın, değil mi? Benim ona ilgi duyduğum konusunda?"

"Senin erkekler konusunda daha iyi bir zevkin olduğunu umuyorum. Ayrıca, zaferleriyle en çok övünen erkekler genellikle övünecek en az şeyi olanlar." Ona yakından baktı. "Ama sormak zorundayım, evlenmek istememeni sağlayan sebep o mu?"

"Tabii ki hayır!"

Kaşlarını kaldırdı. "Peki. Kısmen."

"Çünkü sana zorla öpücük verdi," dedi dük.

"Hemen yapmadı, unutma. Dürüst olmak gerekirse, onunla ilk tanıştığımda biraz hayran kalmıştım. Ne de olsa, Kraliyet Akademisi'nde birden fazla kez sergi açmıştı. Bu yüzden, bana heykel sanatının inceliklerini açıklamaya tenezzül ettiği için onu çok nazik bulmuştum."

"O zaman onun evli olduğunu biliyor muydun?"

"Elbette. Dediğim gibi, o ve karısı bu mahallede yaşıyordu. Karısıyla daha önce tanışmıştım; hamile olduğunu da belirtmeliyim. Onunla önceki karşılaşmalarım tamamen masumdu. Bu yüzden, o... şey... atölyesinde beni öpmekte ısrar ettiğinde, beni tamamen şok etti."

Falconridge'in dikkatli bakışları kadının yüzüne sabitlenmişti. "Ne yaptınız?"

"Elbette direndim, ama o çok güçlüydü. Neyse ki, yakınlarda son eserindeki mermer tozunu yıkamak için kullandığı bir kova sabunlu su duruyordu." Çenesini kaldırdı. "Ben... şey... onu yakaladım ve kafasına döktüm, sonra onu üstümden itip attım."

Dük güldü. "Elbette öyle yaptın."

Onun kahkahası, kızın da kahkaha atmasına neden oldu. O anda, özellikle sabunlu su kendisine de sıçradığı için hiç de eğlenmemişti, ama şimdi öfkesinin sisinden arınmış bir şekilde hatırladığında, Bay Dixon'ın her tarafı mermer tozuyla kaplı hali oldukça komik görünüyordu.

Bir süre sonra dük sordu: "Seni evlilikten soğutan, karısına sadık olmaması mıydı, yoksa öpücüğün kendisi miydi?"

Garip bir şekilde, örtülü heykellerle dolu bu loş ve gizemli küçük odada, dürüst olmak bir şekilde doğal geliyordu. "Her ikisi de, sanırım. Yine de, o zamandan beri birkaç kez öpüldüm ve bunun cazibesini anlamıyorum."

Dük şaşkın görünüyordu. "Fikrinizi birkaç öpücüğe mi dayandırılıyorsunuz? Belki de doğru adam tarafından öpülmediniz. Ya da en azından ne yaptığını bilen biri tarafından. Belki de hiçbir geçerli neden olmadan evlilikten vazgeçiliyorsunuz."

Öpüşmeye olan ilgisizliği evlenmemesinin ana nedeni olmadığı için – ki bunu da ona söyleyemezdi – onun argümanına karşı çıkamadı. "Ne öneriliyorsunuz, Ekselansları?" diye tersledi. "Fikrimi doğrulayacak kadar deneyim kazanana kadar tanıştığım her erkeği öpmemi mi?"

"Neden olmasın? Size memnuniyetle yardım ederim." Sonra yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum."

Kız kıkırdadı. "Ben inanabiliyorum. Bu, sizin sık sık söylediğiniz türden bir şey."

Neyse ki sizin için, bunu ciddi olarak söylemediğinizi biliyorum ve..."

Onun ani öpücüğü onu şaşırttı. Ama Bay Dixon'ın öpücüğü gibi değildi. Dükün öpücüğü tehditkar değildi, sanki ona her an itiraz etme şansı veriyormuş gibi.

Yine de onu daha önce hiçbir erkeğin öpmediği gibi öptü. Öpücüğü yumuşak ama doğrudan, nazik ama şaşırtıcı derecede heyecan vericiydi. Diğer erkeklerin öpücüklerinin hiçbirisi heyecan verici olmamıştı. Tabii, o erkekleri de pek sevmemişti. Falconridge'i ise oldukça seviyordu. Tabii, resmiyetçi ve otoriter davranmadığı zamanlarda.

Falconridge çok çabuk geri çekildiğinde, kız parmaklarını karıncalanan dudaklarına dokundurdu. Tıpkı şu anda vücudunun diğer yerlerinde olduğu gibi. Bu hiç mantıklı değildi. Neden o? Neden ona bunu yapan, onun statüsünün çok ötesinde bir adam olan o olmalıydı?

"Ee?" diye sordu adam, tüm vücudunda yankılanan gür sesiyle. Kız, onun resmiyetçi ve otoriter olabileceğini anında unuttu.

"Bir fikir oluşturmam için bu süre pek de yeterli değildi," dedi dürüstçe.

Adam ona keskin bir bakış attı. "İstersen bunu telafi edebilirim."

Düşünmeden, "Gerçekten yapabilir misin?" dedi.

Görünüşe göre, bunu bir tür meydan okuma olarak algıladı, çünkü onun sürprizine ve gizli zevkine, bir eliyle onu kendine çekti, diğer eliyle ise çenesini kavrayarak onu tekrar öpebildi.

Bu öpücük hızlı değildi. Ya da doğrudan. Daha çok... şehvetliydi. Sırayla hem şefkatli hem de sert davranıyordu, dudakları onun dudaklarıyla oynuyor, sonra onu ele geçiriyor, sonra ikisini de tekrar yapıyordu.

Nefes alamıyordu, ama baharatlı kolonyasının kokusu onu sarmıştı. Dengede duramıyordu, ama kollarının onu sarması ona güven hissi veriyordu.

Ne baş döndürücü bir his. Kollarını onun beline doladı ve sağlam göğsüne yaslandı. Anlaşılan bunu cesaretlendirme olarak algılayan adam, ağzını onun ağzının üzerine eğdi ve dilini hafifçe dudaklarının arasına soktu.

Tanrım, bu onun kanını kulaklarında uğuldattı. Kimse onu daha önce bu şekilde öpmemişti. Bu onu hem şok etti hem de cesaretlendirdi. Dilini onun diline değdirdi ve o, inleyerek, büyük elleriyle başını kavradı ve onu şimdiye kadar karşılaştığı en erotik şekilde öpmeye başladı.

Böylece, kalbi göğsünde taklalar atarken, kendini buna kendini buna bıraktı.

8. Bölüm

Jon kendine, ona sadece erkeklerle ilgili daha fazla deneyim kazandırdığını, babasının istediği gibi evliliği düşünmesi için onu baştan çıkardığını söyledi. Ama kendine yalan söylüyordu. Onu gördüğü ilk andan itibaren bunu yapmak istemişti.

Sadece becerilerinin çok paslanmamış olmasını umuyordu. Çünkü kızın masum tepkileri onu beklediğinden daha da büyülemişti. Kendini durduramıyor gibiydi. Yumuşak, uysal dudaklarını öpmeye devam etti, çekici vücudunu kendine bağladı ve onun zevklerinin tadını çıkardı. Onu keşfetmek, mat siyah elbisesini çıkarmak ve vücudunun her santimini ağzıyla taparcasına öpmek istiyordu. Tadı erik gibiydi, tatlı, sulu ve toplanmaya hazır.

Almak yasak, diye hatırlattı kendine.

Ama esnek vücudu kendisine yapışmış, göğüsleri neredeyse göğsüne baskı yaparken, o dolgun eti elleriyle kavramak ve ona göstermek için can atıyordu...

Ağzını onun ağzından zorla ayırdı. "Bunu durdurmalıyız," diye fısıldadı. Bu son derece tehlikeliydi, özellikle de ne kadar uzun süredir bir kadınla birlikte olmadığı düşünülürse. Üstelik ona yardım etmesi gerekiyordu, onu baştan çıkarmak için yollar aramaması.

Kadın içini çekti. "Evet." Kollarından kurtulup geri çekildi ve elbisesini düzeltti. "Affet beni, çünkü... çünkü..."

"Seni bu kadar derin öpmeme izin verdiğin için mi? Bunun için seni affetmeyeceğim. Hele de bundan bu kadar keyif aldığım halde." Kızın yüzünün kızardığını merak etti. Loş ışıkta bunu anlayamıyordu ama hayal edebiliyordu—sıcaklık vücuduna yayıldıkça yanaklarının hızla pembeleşmesini.

Ya da belki de bu sadece bir hayalden ibaretti.

Gözleri ona doğru parladı. "İtiraf etmeliyim ki ben de zevk aldım. Teşekkür ederim... şey... ders için, Dük."

“Hadi ama, yaptığımız şeyi düşünürsek, en azından baş başayken bana Jon diyebilirsin.”

Gözlerini kaçırdı. “Bir daha baş başa kalmamalıyız.”

“Bu kaçınılmaz. Derslerimiz özel olacak. Ve elbette, zaman zaman evde karşılaşacağız.”

“Peki... Jon,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu şartlar altında, bana Tory diyebilirsin.” Sonra titrek bir nefes verdi, bu da ona bir kez daha öpmek istemesine neden oldu. “Ama Chloe’nin ya da annenin yanında değil. Aşırı anlam yüklerler.”

Oh, kesinlikle öyle yaparlardı, lanet olsun onlara. “Yine de *Tory*, bu arkadaşlar arasında bir öpücükten başka bir şey değildi. Senin de dediğin gibi, öpüşme dersi.” Tekrar tekrar yaşamak istediği bir ders.

Tanrı onu korusun.

“Elbette,” dedi kız, aşırı parlak bir gülümsemeyle. “Çok iyi bir ders, yani bir tane daha almaya gerek yok.”

Değil miydi?

Hayır. Onu bir daha öperseniz, mahvolursunuz. Bir öpücük daha ve onu bir daha asla Morris’in kızı, daha iyi bir koca bulmasına yardım etmesi gereken bir kadın olarak göremezsiniz.

Her halükarda, kız kardeşinin mürebbiyesiyle bir flört ilişkisine girmeye cesaret edemezdi. Ve hayatı daha istikrarlı hale gelene kadar, bu ilişki bir flörtten öteye gidemezdi. Belki o zaman bile olmazdı. Çünkü Fransa’da olan biten her şeyi öğrendiğinde, babasını ondan bir çok yönden elinden aldığı için ondan nefret etmeyeceğinden nasıl emin olabilirdi?

“Öyleyse anlaştık,” dedi. “Bunun bir daha olmasına izin vermemeliyiz.”

“Olmamalı,” diye tekrarladı kız, hâlâ ona bakmadan. “Ayrıca, öpücüklerin ne kadar zevkli olsa da, evlilik konusundaki fikrimi değiştirmediler. Hâlâ sanatçılar için okulumu kurmayı tercih ederim.”

Zevkli, diye nitelendirmişti. *Dayanılmaz* değil. *Heyecan verici* bile değil.

Adam inledi. Onu baştan çıkarmak için yaptığı tüm çabalar boşa gitmişti. Gerçi olması gereken de buydu. Onu evlenmeye ikna edecek adam tarafından baştan çıkarılması daha iyiydi. O adam o olamazdı, o olmamalıydı.

“Her halükarda, Bay Dixon ile yaşadıklarım, birçok erkeğin sadakat gösteremeyeceğinden korkmama neden oluyor.” Tory perdeye bir göz attı. “Neyse ki, sanırım o çoktan gitmiştir.”

“Eğer gitmediyse,” dedi Jon sert bir sesle, “bu fırsatı değerlendirip onu biraz yerinden oynatabilirim.” Sadece erkeklerin sadakatinden şüphe etmesine neden olduğu için bile olsa.

“Tanrım, sakın böyle bir şey yapma,” dedi Tory, şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak. “Bu sadece seninle benim aramda neler olup bittiğine dair şüphelerini uyandırır.”

Elbette. “O zaman kendimi tutacağım. Ama sadece sen istediğin için.”

“Teşekkür ederim,” dedi, şaşkın bir ifadeyle.

Perdeye doğru yürüdü ve dışarıya bir göz attı, etrafta kimse olmadığı için hayal kırıklığına uğradı. Şu anda, Dixon'a öfkesini boşaltmaktan başka bir şey istemiyordu. “Görünüşe göre ortalık sakin.” Ona kolunu uzattı. “Gidelim mi?”

Kadın tereddütle koluna girdi. “Elbette.”

Ondan sonra, öpücükler, Dixon ve neden evlenmek istemediği hakkında başka bir tartışma olmadı.

Cep saatini çıkarıp saati kontrol etme dürtüsüyle mücadele etti. Neden erken ayrılmaları gerektiğine dair bir bahane uydurması gerekiyordu. Tutuklu sahteciyi ziyaret etmesi gerekiyordu, böylece şanslıysa avukatıyla görüşmeden önce ek madde işini halledebilirdi.

Ama sabahlarını bitirmek istemiyordu. Ona heykel yapmayı öğretmekten o kadar keyif almış görünüyordu ki, onun eğlencesini bozmak istemiyordu, özellikle de o pislik Dixon onun hakkında o kadar aptalca şeyler söyledikten sonra.

Özellikle de Jon'un, buna hakkı olmadığını bilmesine rağmen onu o kadar cüretkar bir şekilde öptükten sonra.

Bunun yerine, kızın kendisini Townley galerisinde gezdirmesine izin verdi. Kız ilk başta pek konuşmadı, belli ki onunla olan ilişkisinde hâlâ emin değildi. Ama Jon sorular sordu ve kız kısa sürede konuya ısındı.

Heykel sanatında kullanılan farklı malzemeleri gösterdi — bronz, mermer ve pişmiş toprak — sonra sanatçının bunlara nasıl yaklaştığını ve hangi malzemenin hangi konu için en etkili olduğunu anlattı. Temalar, teknikler ve araçlar hakkında konuştu.

Jon'un sürprizine, kız sanatına dair oldukça bilgili olduğunu kanıtladı. Annesinin onun ilgi alanlarından bahsettiği şekilden yola çıkarak, Jon onun daha çok bir amatör olduğunu varsaymıştı. Açıkça görülüyordu ki durum öyle değildi.

“Heykel yaparken tercih ettiğiniz bir malzeme var mı?” diye sordu. “Ya da tercih ettiğiniz bir konu?”

“Bronzları severim, ama yapımı pahalı olduğu için genellikle mermerle yetinmek zorundayım. Konulara gelince, ünlü kişilerin sıradan büstlerini yapmak yerine, hareket halindeki sıradan insanları yontmayı tercih ederim: yemek pişiren bir anne, topu olan bir çocuk, boks yapan erkekler... bu tür şeyler.”

Kadın “*boks yapan erkekler*” demeden önce, adam konuların hepsinin ev hayatıyla ilgili olduğunu varsaymıştı. Görünüşe göre öyle değildi.

“Peki ya siz?” diye sordu kadın. “Sizi hangi konular ilgilendirir?”

“Bunu hiç düşünmemiştim. Muhtemelen basit bir şey, bir nesne gibi. Bir sürahi ya da bir bank. Ya da belki bir hayvan, mesela bir at.”

Kadın gülümsedi. “Tam da aradığın şeyi biliyorum. Ama bir esere başlamadan önce, önce eskiz yapmayı denemelisin.”

Ona temkinli bir bakış attı. “Neden?”

“Böylece heykelini yapmaya hazırlanırken nesneyi eskizleyebilirsin. Bu sana eser için bir tür taslak, nasıl ilerlemek istediğine dair bir fikir verecektir. Eskiz defterleri bunun içindir. Hiç eskiz yaptın mı?”

Ona sert bir bakış attı. “Bir kez daha, kimin bana ders verdiğini hatırla. Mevcut sanat eserlerini veya manzaraları eskizlemek, her delikanlının büyük turda yaptığı şeylerin bir parçasıdır. Özellikle de Louvre gibi yerlerde.” Bir an durup alaycı bir şekilde ekledi, “Ya da imparatorun adını değiştirdiği şekliyle, ‘*Musée Napoléon*’.”

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. “Louvre’a gittin mi? Ne şanslısın! Orayı çok ziyaret etmek isterdim.”

“Şu anda gitmek istemezdin. Fransa bunun için hâlâ çok karışık bir durumda. Savaşın sadece bir sükûnet dönemine girdiğini düşünerek, benim yaptığım hatayı yapma.”

“İstesem bile o hatayı yapamazdım.” Ona ince bir gülümseme attı. “Fransa’yı ziyaret edecek param asla olmaz. Ayrıca, saygın bir kadın asla yalnız seyahat etmez, bu yüzden benimle seyahat edecek birini bulmam gerekirdi.”

İtalya, Mısır ya da Yunanistan’a giden bir gemide ikisinin birlikte olduğu çekici bir görüntü, onu sardı ama hemen bastırdı. O,

İngiltere'den bir daha ayrılmayacaktı. Fransa, onu ailesinden kopardıktan sonra seyahat etme arzusunu yok etmişti.

Düşüncelerinin saçma sapan dolaşımlarından habersiz olan Tory, oldukça basit bir sfenks heykelinin önünde durdu, sonra gülümseyerek çantayı ondan aldı. "Bu hem bir tür hayvan *hem de* bir nesne, çünkü Townley bunun orijinalinde bir şamdanın desteği olarak kullanıldığını iddia etmişti." Bir eskiz defteri çıkardı. "Bir kopyasını yapmak için hazırlık olarak bunu çizebilirsin."

"O kadar ayrıntılı bir heykel yapamam," dedi dürüstçe. "Bende o beceri yok." Birincisi, sfenksin bir kadın başı vardı ve o, bir yüzü yontmaya hazır olmadığını düşünüyordu. Bir masayı yontmayı bile zar zor hayal edebiliyordu.

Tory cevap vermek üzereyken, pencereden bir güneş ışığı girip tam yüzüne vurdu. Durup bakakaldı, sonra paniğe kapılmış bir ifadeyle ona döndü. "Saat kaç?"

Cep saatini çıkardı. "On bire on dakika var. Neden?"

"On bir!" dedi Tory, gözlerini kocaman açarak. "Gitmeliyiz. *Hemen* gitmeliyiz."

"Tekrar soruyorum, neden?"

Eskiz defterini çantasına tıktırdı, askısını omzuna attı ve kapıya doğru yöneldi. "Çok üzgünüm, ama annene ve Chloe'ye saat 11'de terzinin dükkanına gitmek için onlara katılacağıma söz verdim. Anlaşılan, senin ısrar ettiğin bu... sosyeteye giriş için elbiselere ihtiyacım var."

Çantasını elinden alan adam, onun yanında büyük adımlarla yürüdü. Kalmayı seçtiği halde derslerine son verenin kendisi değil de *kız* olması onu rahatsız etmişti. "Kesintilere izin vermeyeceğin gibi bir şey söylediğini hatırlıyorum. Sanırım bu kuralı sadece derslerimizi kesmek istediğimde uygulamayı düşünüyorsun."

Sesindeki sinirliliği duymuş olmalıydı ki, ona alaycı bir bakış attı. "Kesinlikle, en azından benim 'Sezonum'la ilgili durumlarda. Sonuçta, kibar toplumda tanıtılmak *benim* fikrim değildi. Ve elbiseler bir gecede kendiliğinden hazır olmaz, biliyorsun."

Haklıydı, bu da onu daha da sinirlendirdi. “Heykeller de öyle,” diye homurdandı.

Gözlerini gökyüzüne kaldırarak, “Oh, lütfen, burada olmak istemiş gibi davranma. Artık daha önemli dük işlerini halletmek için aceleyle gidebilirsin,” dedi.

Burada olmak istemiş miydi? Hayır. Geldiğine memnun muydu? Evet. Çünkü onunla konuşmak, başkalarıyla konuşmak gibi değildi. Onun yanında kendisi olabilirdi.

Ve onu öpmek...

Hayır, onu öpmek bir hataydı. Pişman olduğu bir hata değildi, ama yine de bir hataydı.

Zaten neden görüşme süresini kısaltmak konusunda onunla tartışıyordu ki? Sonuçta yapacak çok işi vardı. “Peki,” dedi sakın bir sesle, “seni eve kadar eşlik edeceğim, sonra da ‘dük’ işlerimi halletmeye gideceğim.” Yığınla “dük” işim.

Sadece düşüncesi bile onu yoruyordu.

"Bana eşlik etmene gerek yok," dedi kadın. "Müzeye her zaman tek başıma gidip geliyorum..."

"Bu tartışmaya açık değil," dedi sert bir sesle. "Bunu düşündüğümü bile duysa, baban mezarında ters dönerdi."

Sessizce müzenin girişine doğru yürüdüler. Ancak güneşin altına çıktıklarında kız, “Sen ve babam yakınmışsınız, öyle mi?” dedi.

Jon'un boğazı aniden tıkanmış gibi oldu. "Sonunda, beni hiç sahip olmadığı oğlu olarak gördüğünü söylemişti."

Kız ona keskin bir bakış attı, yüzünün rengi soldu. “Ne oldu?” diye sordu Jon.

Gözlerini ondan ayırarak adımlarını hızlandırdı. “Hiçbir şey. O hep bir oğul istemişti. Bir kızla ne yapacağını hiç bilememişti.”

“Ama son günlerinde sürekli senden ve annenden bahsediyordu,” dedi Jon nazikçe. “Elbette annenin öldüğünü bilmiyordu. Bilseydi, sana iyi bir koca bulmam için daha da ısrarcı olurdu, eminim.”

Bir iç çekiş kaçtı dudaklarından. “Muhtemelen. Ve elbette, o bu işi yönetmen için seni seçti, çünkü seni tam da bir oğul gibi,

kardeş gibi, kız kardeşine göz kulak olan türden.”

Tanrım, kendini Tory’nin kardeşi gibi hissetmiyordu ve hissedebileceğinden de şüpheliydi. Onun bu kadar yakınında olması, bu öğleden sonra başka bir yerde vakit geçirmek zorunda kalmamayı dilemesine neden oluyordu. “O zaman hayal kırıklığına uğrayacaktır, çünkü ben seni kız kardeşim olarak göremem.”

Bu sözler onu şaşırtmış olmalı ki, gülmeye başladı. “Bana öpüşüşünü düşünürsek, umarım hayal kırıklığına uğramaz. Eğer Chloe’yi de öyle öpersen...”

“Aklından bile geçirme,” dedi Jon titreyerek. “Cidden, gelecekte daha ihtiyatlı olacağıma söz veriyorum.”

“Şimdi hayal kırıklığına *uğradım*. Dikkatli olmadığın zamanları seviyorum.” Ona bir bakış attığında, kız inledi. “Ben... ben öyle demek istemedim...”

“Ne oluyor, Tory Morris,” dedi Jon, “benimle flört mü ediyorsun?”

Kız ona düşünceli bir bakış attı. “Elbette. Toplumda görkemli bir giriş yapıp, senin ve babamın istediği gibi bir eş bulmak istiyorsam, pratik yapmam lazım,” dedi acı bir sesle. Onun önünden geçip gitti, tıpkı kibirli bir soylu hanımefendi gibi. “Zaten başka kimin üzerinde pratik yapabilirim ki?”

Tanrı yardımcısı olsun. Eğer kız, kadınsı cazibesini *onun* üzerinde geliştirmeye başlarsa, birkaç gün içinde onu ayaklarının dibine diz çöktürüp, tüm ihtiyatını bir kenara atmasına neden olurdu.

“*Gerçi...* Siz üç hanımefendinin benim kötü tavırlarıma ve dilime karşı sürekli itiraz ettiğinizi düşünürsek, sanırım benim de pratik yapmam gerekebilir.” Ona karanlık bir bakış attı. “Flört etmek için değil, tabii ki. Ama kibar toplum sohbetleri için.”

“Harika bir fikir. Ne de olsa ben bir mürebbiyeyim. Eğer ben davranışlarını düzeltmene yardım edemezsem, kim edebilir ki?” Çenesini kaldırdı. “Katılacağımız ilk baloda başlayacağız. Bu, beyefendilerin beni dansa davet etmesini beklerken yapacak bir şeyim olur.”

Dans partneri bekleyeceğinden ciddi olarak şüphe duyuyordu, ama bunu çok geçmeden kendisi de anlayacaktı.

Evden iki blok ötede durdu. “Ve burada, Jon, yollarımız ayrılmalı, böylece birlikte içeri girmeyiz.” Gülümsayarak, çantasını almak için elini uzattı; o da isteksizce ona verdi. “Ayrıca, eminim yapacak işlerin vardır. Ve bir ata ya da arabaya ihtiyacın olursa, buradan ahıra koşup ahırdan bir tane alabilirsin.”

“Peki.” Adam selam verdi. “O zaman akşam yemeğinde görüşürüz.”

Yüzünde şaşkınlık belirdi. “Aslında görmeyeceksin. Cuma benim izin günüm. O akşamı kır evinde geçiririm.”

“Tek başına mı?” Bu tuhaf görünüyordu, ama neden rahatsız olduğunu tam olarak bilmiyordu. Belki de kadının davranışlarından kaynaklanıyordu. Bitche ona, bir insanda bir terslik olduğunda bunu fark etmeyi öğretmişti. Ya da belki de Fransa’da olanlardan sonra kimseye güvenemiyordu.

“Ben... şey... bir hizmetçim var.” Gülümsedi. “Heykellerimi çalışma odamda yapıyorum.”

“Heykellerinizi orada yapmak zorunda değilsiniz,” dedi, kadının nasıl tepki vereceğini görmek için. “Onları sanat odasına getirebilirsiniz. Çalışmanız için ihtiyacınız olan her şeyi temin ederim. Bana bir liste verin yeter...”

“Jon,” dedi kararlı bir sesle, “Orada çalışmayı seviyorum. Yalnız kalabiliyorum ve kimse beni rahatsız etmiyor. Bayan Gully bana akşam yemeği getiriyor, ortalığı temizliyor ve benimle kalıyor, ben de kendime ait bir gece geçiriyorum.” Evin yönüne döndü. “Sabah görüşürüz.”

“Tamam.” Muhtemelen kızın bu gece izin almasının tuhaf olduğunu düşünüyordu. Yine de, Morris’le birlikte bir hücrede o kadar uzun yıllar yalnız kaldıktan sonra, bir hizmetçinin olduğu bir kulübede yalnız kalmak isteyebileceğini hayal edemiyordu. Dükalığın yükünü omuzlarında hissediyor olabilirdi, ama yine de ailesiyle birlikte olmaktan memnundu.

Ama kız ailesiyle *birlikte* değildi. Artık bir ailesi yoktu, kısmen de onun yüzünden.

O uzaklaşırken, adam arkasından seslendi: “İçeri güvenli bir şekilde girdiğinden emin olmak için seni izleyeceğim.”

“İsrar ediyorsan,” dedi kız başını sallayarak. “Ama söz veriyorum, Mayfair’de tamamen güvendedim, özellikle de bu kıyafetle.”

Sonra caddeyi boydan boya yürüdü. Adam, göğsünde alışılmadık bir sıkışma hissederek onun gidişini izledi. Mesele sadece onun güzel olması ya da yarın gece nihayet onu siyah dışında bir kıyafetle görecektir olması değildi.

Hayır. O etrafta olduğunda, uzun zamandır hissetmediği bir canlılık hissi uyandırıyorlardı onda.

Bitche’de geçirdiği onca yıl boyunca, görünmez yükler omuzlarını ağırlaştırmıştı. Her zaman arkasını kollamak zorunda kalmak.

Morris'in sağlığı. İngiltere'deki ailesine ne olduğu konusundaki kendi korkusu. Ayrıca, kendisinin ve arkadaşlarının haksız durumuna duyduğu öfke, oradan sağ çıkamayacakları korkusu ve kendilerini dinlendirip beslemeye çalışarak geçirdikleri günlerin tam anlamıyla sıkıcı olması, neredeyse imkansız bir görevdi.

İngiltere'ye dönmek bu özel yükü kaldırmıştı, ama yeni durumu ona başka yükler getirmişti. Yine de bugün, onunla konuştuğunda ve sanatına olan coşkusuna tanık olduğunda, öpüşüklerinde ve flört ettiklerinde... kısa bir süreliğine de olsa kendini özgür hissetmişti.

Bu, onunla evlenebilmeyi dilemesine neden oldu. Ama ona babası hakkında, Morris'in muhtemelen genç bir Fransız kadınla annesine sadakatsiz davrandığı gerçeği de dahil olmak üzere her şeyi anlattığında, babasını ondan aldığı ve Morris'in gerçek yüzünü gösterdiği için ona kesinlikle kızacaktı.

Hayır, ona bu şüphelerini asla anlatmamalıydı. Bunun onu derinden inciteceğini tahmin ediyordu.

Kızın Falcon House'a girmesini izledi. Sonra ahırlara doğru yola çıktı. Adamı Beasley'i görme zamanı gelmişti. Babasının avukatı için o ek madde meselesini ne kadar çabuk hallederse, kızı sevdiği biriyle o kadar çabuk evlendirebilirdi.

Ne yazık ki o kişi kendisi olmayacaktı.

9. Bölüm

Saat neredeyse sekiz olmuştu ki Tory, Falconridge malikanesinde aceleyle çıkıp, mümkün olduğunca çok zaman geçirdiği kır evine doğru yola çıktı. Hâlâ, birbirinden güzel elbiselerden oluşan tam bir gardırop, ayakkabılar, el çantaları, şapkalar ve bunlara uyan mücevherlere sahip olacağına inanamıyordu.

Tabii, mücevherlerin *bir kısmı* ona ait olacaktı. Bir kısmı da Chloe'den ödünç alınacaktı. Ama ayakkabılar hariç. Tory'nin ayakları bunun için çok küçüktü.

Yine de, Jon'un onu o yeni, muhteşem elbiselerden birini giyerken görmesi düşüncesi, içini heyecanla doldurdu. Onu etkilemek isteyecek kadar olgun bir kadındı. Özellikle de öpüştükten sonra.

Hayır, şu anda *bunları* düşünmemeliydi, yoksa Bayan Gully yüzünden duygularını kesinlikle anlayacaktı.

Çok geçmeden sevgili evine yaklaşıyordu. Falcon House sadece bir mil uzakta olmasına rağmen, kulübe kasabanın en güzel bölgesinde olmayabilirdi, ama bölge saygın bir yerdi, esnaf, tüccar ve aileleriyle doluydu. Ayrıca, herkes Falconridge Düşesi ve kızı nezdindeki konumunun farkındaydı, bu yüzden ona saygıyla davranıyorlardı.

Ve eğer bir serseri ona sataşırsa, yakındaki kahvehanedeki adamlardan biri onu her zaman kovardı. Neyse ki bu nadiren olurdu, ama onu kendilerinden biri gibi davranan ve gelip gidişlerinde ona göz kulak olan arkadaşlara minnettardı.

Kulübenin kapısını açıp içeri koştu ve Bayan Gully'nin sabırla beklediğini görünce minnettar oldu. Ne de olsa o gece Bayan Gully'nin de izin gecesi idi.

"Geciktiğim için özür dilerim." Tory paltosunu çıkarıp askıya astı. Yeni bir gardırop ve her şeyle birlikte kısmi bir sezon geçirdiğini açıklamak istemediği için, Tory bundan hiç bahsetmemeye karar verdi.

Bayan Gully bunu çok şüpheli bulurdu. "Düşes kulağımı çınlattı. Asla gitmeme izin verilmeyeceğini sandım."

"Anlatın bakalım," dedi Bayan Gully gülümseyerek ekmeği yoğururken. "Ekselansları bu hafta ne yapıyor?"

"Şey," dedi Tory, "dük eve döndüğü için, kadın kendinden geçmiş durumda."

Bayan Gully yoğurmaya bıraktı. "Efendimiz nihayet geldiğini duydum. Nasıl biri? Üvey kardeşleri kadar kendini beğenmiş mi?"

"Henüz emin değilim. Bazen öyle. Ama bazen oldukça dostça davranabiliyor." Özellikle onu öperken. "Fransa'da tutsak kaldığı dönemden bahsetmediği sürece. O zaman her şeyden çok üzgün görünüyor, sanırım öyle diyebilirsiniz. Orada pek iyi zaman geçirmişe benzemiyor. Ayrıca, sabah pişirmeyi planladığınız o harika ekmekten biraz yiyebilir."

"Zayıf mı?" dedi Bayan Gully.

"Kendi isteğiyle değil, sanırım. Ama yarın gitmeden önce sana her şeyi anlatırım. Bu akşam yeni kocana kavuşmak için sabırsızlandığını biliyorum, böylece Hyde Park'ta Trafalgar Savaşı'nın canlandırmasını izleyebilirsin."

"Hadi canım, George bekleyebilir. Hâlâ vaktimiz var."

George Gully, Bayan Gully'nin üçüncü kocasıydı. Öncesinde iki kocasını kaybetmişti. Ve üç evliliği boyunca Morris ailesinin yanında olmuştu. Tory, onsuz ne yapacağını bilmiyordu.

"Geçen gün o aptal kocam bana ne dedi biliyor musun?" diye devam etti Bayan Gully. "Bir inek almamız gerektiğini düşünüyor. Peki sütü kim sağıyor sanıyor? Ben inek memelerine dokunmam, orası kesin. Herkes gibi süt alacağım. Bir inek, Tanrı aşkına." Hamur topunu bir tavaya koyup gece boyunca yavaşça kabarması için serin bir yere koyarken başını salladı. "Onu nerede tutacağız ki? Ve arkasını kim temizleyecek?"

"Pek pratik bir fikir gibi gelmiyor," dedi Tory. "Hayır, gerçekten."

"Ben bir inek istiyorum," diye bir ses kapıdan geldi. "Binmek için."

"İşte sevgili oğlum!" dedi Tory, kardeşi Cyril ona doğru koşarak gelip bir kolunu beline dolarken, diğer elinde

. Boyu o kadar uzamıştı ki alını Tory'nin çenesine değiyordu.

"Çocuk bugün çok huzursuzdu," diye mırıldandı Bayan Gully. "Onu zorlukla banyoya sokabildim."

On bir yaşındaki çocuğun zihni beş yaşındaki bir çocuğunki gibiydi, bu da bazen onu yetiştirmeyi zorlaştırıyordu. Bayan Gully her zaman onun beyni için fazla büyük olduğunu söylerdi, ama Tory kadar onu sevdiği belliydi.

"Seni bekliyordum, Sissy!" Cyril ona baktı, mavi gözleri her zamanki coşkusuyla parlıyordu. "Bir kelebek yakaladım. Görmek ister misin?"

Sissy, onun sarı buklelerini okşadı. "Tabii ki."

Cyril yatak odasına koştu — o hiçbir yere yürümezdi — ve battaniyesiz, iki elinde bir cam kavanozla geri geldi. Üstüne bir ip ile bağlanmış tülbent parçasını gösterdi. "Nefes alması için. Tıpkı benim gibi!"

Bu ironiyi fark etmedi değil. Cyril'in doğumda göbek kordonu boynuna dolanmıştı ve ebe onu çözmek için çok uğraşmıştı. Hemen ardından ilk nefesini aldığı için, her şeyin yolunda olduğunu düşünmüşlerdi— ummuşlardı. Ama büyüdükçe, her şeyin yolunda olmadığı anlaşılmıştı. O zamana kadar annesi ölmüş, Tory'yi Cyril'le baş başa bırakmış ve babasız kalmıştı.

Hiçbiri Cyril hakkında babaya mektup yazmamıştı, onun dönüşünü beklemek istemişlerdi. Şimdi ise babasına haber verseydi keşke diye düşünüyordu. Belki de sonunda bir oğlu olduğunu bilseydi, daha uzun süre dayanabilirdi.

Ama yine de, postalar yerine ulaşmadığı için mektubu zaten alamayacaktı. Üstelik, Cyril'in zorluklarını bilseydi...

"Kelebeği saklayabilir miyim?" diye sordu Cyril, yüzünde umut dolu bir ifadeyle.

"Kavanozda uzun süre yaşayamaz tatlım. Yarın onu serbest bırakmalısın ki çiçeklerin nektarını yiyebilsin."

"Onu okula götürmek istiyorum," dedi Cyril, sızlanarak. Annesi iç geçirdi. "Okula gidemeyeceğini biliyorsun."

"Çünkü ben aptalım," diye mırıldandı.

Kalbi sıkıştı. "Öyle deme!" Başını ellerinin arasına aldı ve o duygulu gözlerinin derinliklerine baktı. "Sen aptal *değilsin*."

Kelebeği nasıl yakalayacağını ve onu hayatta tutacağını bulmadın mı?"

Alt dudağını dışarı çıkardı. "Bayan Gully bana yardım etti."

"Elbette yardım etti, çünkü o ve ben senin ğretmenleriniz. Muhtemelen bunu kendi başına da çözebilirsin."

Yüzü biraz aydınlandı. "Muhtemelen." Gözleri yaşlarla doldu. "O zaman neden okula gidemiyorum? Diğer ocuklarla birlikte?"

Kadın boğazını yuttu. "Ah, canım. Belki bir gün, büyüdüğünde."

Ama onu asla okula gnderemeyeceğini biliyordu. Çocuklar, anlamadıkları kişilere karşı acımasızdı. Ve beş yaşında gibi davranan on bir yaşındaki bir çocuğa gerçekten kötü davranılırdı.

Çocukları büyümüş yaşlı insanlardan oluşan mahallesinde, insanlar genellikle Cyril'e karşı nazikti. Ve bazen ziyarete gelen torunları ona şüpheyle baksalar da, hiçbir şey söylememe nezaketini gösteriyorlardı.

Ama onu şehre yakın pazara götürdüğü tek seferde, çocuklar onunla dalga geçmişti; her yere taşıdığı dağınık bebek battaniyesiyle ve hayvanlara hayranlıkla bakan iri gözleriyle alay etmişlerdi. Daha da kötüsü, ona "aptal" demişlerdi, bu da onu açıkça oldukça etkilemişti.

Buna rağmen Cyril, arkadaş edinme ve okula gitme konusundaki kararından vazgeçmemişti. Ona bunu sağlayamadığı için çok üzülüyordu.

"şimdi," dedi, dudaklarına zorla bir glmsemi takınarak, "hava kararıyor, hadi seni yatağına yatıralım. Böylece yarın bahçede kelebeğinle oynamak için dinlenmiş olursun." enesinin altını gıdıkladı, o da kıkırdadı, sonra elini tuttu.

Kısa süre sonra onu annesinin eski yatak odasındaki tekerlekli yatağa yatırdı. Uykulu bir şekilde, ona iyi geceler öpücüğü verirken, o battaniyesinin kalıntısını sıkıca kavradı. Sonra mutfağa geri döndü.

Bayan Gully hâlâ orada duruyordu, elleri belinde. "Beni beklemene gerek yoktu," dedi Tory.

"Avukatının ofisinden kira sözleşmesiyle ilgili bir mektup daha göndermişler." Bayan Gully, mektubu Tory'ye uzatırken endişeyle kaşlarını çattı. "Sözleşme bittiğinde ne yapacağına dair bir karar verdin mi?"

Tory hâlâ okuluna dair umudunu kaybetmemişti, ama okul burada kurulamazdı; kulübe yeterince büyük değildi ve alanına göre çok pahalıydı. Üstelik, gözü Royal Academy yakınlarındaki bir dizi odada takılmıştı. Burası bir zamanlar, elbette tamamı erkeklerden oluşan bir sanatçı topluluğunun konaklama yeri idi, ancak topluluk maddi sıkıntılar nedeniyle dağılmıştı.

Orası çok aydınlıktı, dersler için yeterince büyük birkaç odası vardı ve hatta Tory ile Cyril'in yaşayabileceği küçük bir daire bile vardı. O da oldukça pahalıydı, ama dükü, babasının ona bıraktığı parayı vermeye ikna edebilirse...

“Bu hafta sonlarında avukatın yanına gidip, vasiyetname kesinleşene kadar bize biraz daha zaman kazandırabilir miyim diye bakacağım,” dedi küçük oturma odasına girerken. “Dük’ün dediğine göre, babam bana bir miras bırakmış.”

“Öyle mi?” diye sordu Bayan Gully, Tory’yi takip ederken, açıkça şüpheyile. “O zaman neden biz hiç duymadık?”

Tory, dük ile babasının tuhaf hapsedilme hikâyesini anlattı, ama anlatırken bile kafasında daha fazla soru belirdi. Dükün hikâyesinde o kadar çok boşluk vardı ki, hâlâ anlamadığı pek çok konu vardı. Dersleri sırasında bu soruların bazılarına cevap bulup bulamayacağını görmeliydi.

Bayan Gully başını sallayarak ellerini önlüğüne sildi. “Hâlâ bir koca bulmanın senin için daha iyi olacağını düşünüyorum. George’un çalıştığı beyefendinin senden birkaç yaş büyük bir oğlu var. Yakışıklı ve varlıklı, üstelik evli de değil. Daha kötüsü de olabilirdi.”

Daha iyisini de bulabilirdi. Bayan Gully, bir kocanın her şeyi çözeceğini düşünen dük kadar kötüydü. “Peki Cyril’e ne yapacağım, söyle bana?”

Bu, hizmetçisinin yüzüne acı dolu bir ifade getirdi. “Onu sonsuza kadar yanında tutamazsın, canım. Bizden daha uzun olduğunda ne yapacaksın? Onu nasıl beslemeye devam edeceksin? Zaten ikimizin yediğinden daha fazla yiyor.”

Tory çenesini öne çıkardı. “Planlarım var.”

“Kurmak istediğin o okul.” Gökyüzüne bakarak, Bayan Gully ellerini dua eder gibi birleştirip birleştirdi. “Bunun nasıl sonuçlanacağını

nasıl gideceğini. Düşündüğün kadar para kazandırmaz. Çocuğu nereye yerleştireceğini düşünmeye başlamalısın.”

“Onu, insanları yataklara zincirledikleri ve sakinlerinin yarısı deli olan o korkunç yerlerden birine göndermeyeceğim!”

“Öyle yap demiyorum canım,” diye itiraz etti Bayan Gully. “Ama geçimini sağlayabilirse onu evine kabul edecek insanlar var. Köyde iyi insanlar. George’un annesi olmasaydı ben de onu alırdım.” Bayan Gully yüzünü buruşturdu. “O kadın dilini kullanarak bir atın derisini bile yüzebilir. Ama benim George onu seviyor ve onu göndermek istemiyor, bu yüzden bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.”

“Zaten Cyril’i almanı beklemiyorum. Zaten başın yeterince dertte.” Tory iç çekmesini bastırarak yakındaki kanepeye oturdu. “Kimsenin onu almasını istemiyorum.”

“Ama yarım akıllı bir kadınla evlenecek pek fazla erkek yok... Cyril gibi bir *çocuğu* da peşinde sürükleyen bir kadınla.”

“Bunu çok iyi biliyorum,” dedi Tory acı bir şekilde. Bu yüzden asla evlenmeyecekti. Cyril’in onsuz kalacağını düşünmeye dayanamıyordu. Onun bakımını gözetmek için yanında olmazsa, Cyril’in solup öleceğine dair mantıksız bir korkusu vardı.

Zaten onunla daha fazla zaman geçirememekten nefret ediyordu. Düşesin kocasının ölümünden bir yıl sonra annesi vefat edene kadar, o ve annesi Cyril’in sürekli yanındaydılar.

O zamanlar iki aile arasında pek iletişim yoktu. Ancak annesinin ölümünden sonra Tory kendini bir kayanın ve sert bir yerin arasında sıkışmış bulmuştu. Bu yüzden düşesin Chloe’nin dadısı olma teklifini kabul etmiş ve o günden beri Cyril’i Falconridge ailesinden gizlemişti.

Kısmen, dünyalarını ayrı tutmak daha kolaydı. Aile ona karşı nefret dolu davranırsa —ki önceki düğ ve kardeşi kesinlikle öyle davranırdı— Cyril incinmezdi; onlar ona acıyacaklarını söylerse de o incinmezdi. Ama yeni düğün gelişi, üvey kardeşlerinin ölümleri, kira sözleşmesinin sona ermesi... ve daha pek çok karmaşık durumla işler artık çok karışmıştı.

Şakaklarını ovuşturdu. Kardeşi için bir çıkış yolu bulmak zorundaydı. Çünkü çocuklar ona şimdiden acımasız davranıyorsa, ona kur yapan herhangi bir erkeğin ona nasıl davranacağını hayal bile edemiyordu.

Deneyimlerine göre, erkekler Cyril gibi insanlara karşı hoşgörölü değildi. Kendini ortaya koyan ya da taleplerde bulunan yetişkin kadınlara bile hoşgörölü değillerdi; dükün, bir okul açma isteğine nasıl baktığı da bunu kanıtlıyordu. Dolayısıyla, dünyanın nasıl işlemedi gerektiğine dair katı kurallarına uymayan bir çocuğa bir kocanın nasıl davranacağını ancak Tanrı bilebilirdi. Göz açıp kapayana kadar Cyril'i bir yerlere gönderirdi. Daha da kötüsü, bir kocanın bunu yapma hakkı olurdu.

Cyril'i buna maruz bırakma riskini göze alamazdı. Onu burada, mutlu olabileceği bir yerde güvende tutmak daha iyiydi. Bu, hayatının geri kalanını bekâr olarak geçirmesi anlamına gelse bile.

10. Bölüm

Ertesi sabah, Jon, hâlâ yas kıyafetleri giymiş olan Tory'nin sanat odasının kapısında onu karşıladığını görünce şaşırdı.

"Tam zamanında geldim," dedi Jon.

"Öyle." Gülümsemesi onu içten içe ısıttı. "Sadece bugün dersimizin olacağını anladığından emin değildim."

Odaya girerken şaşkınlıkla ona baktı. "Senin koyduğun kuralları kabul etmiştim."

"Peki, anlaşmamızı nasıl algıladığını bilmiyordum. Katıldığım her sosyal etkinlik için bir ders mi? Çünkü dün hiçbir sosyal etkinliğe katılmadım."

O kıkırdadı. "Yemin ederim, o kadar katı değilim. Ama istersen, bir günde iki sosyal etkinliğe katılırsak, ikisine de katılmanı sağlarım. Aramızdaki dengeyi korumak için."

Kız başını yana eğdi. "Peki, katılmamı 'sağlamak' derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Sanırım çok ikna edici olabileceğimi biliyorsun," dedi alçak sesle.

Kızın yüzü kızardığında, onun kendisine karşı kendisinin ona karşı olduğu kadar güçlü tepki vermesini görmekten bir anlık zevk duydu. Sonra kendini azarladı. Ona kur yapmıyordu, onu yatağına çekmeye de çalışmıyordu. İkisi de kabul edilebilir olmadığından, karşılaşmalarını profesyonel düzeyde tutmalıydı.

Geceyi onu çıplak hayal ederek geçirmiş *o/sa* bile. Aslında, geç saatlere kadar uyuyup sanat odasına zar zor yetişmesinin sebebi de buydu.

Tory topuklarını döndü, siyah şalını çıkarıp yakındaki bir kancaya astı, sonra en büyük pencerenin hemen altındaki uzun masaya doğru yöneldi. "Belki de anlaşmamızın ayrıntıları konusunda herhangi bir karışıklık olmaması için bir sözleşme hazırlamalıyız."

Adam güldü. “Bunu, bu öğleden sonra babanın avukatıyla görüşmek istediğim pek çok konuya ekleyeyim mi?”

Tory durup ona öfkeyle baktı. “Ben olmadan avukatımla görüşemezsin.”

“Gidebilirim. Ben babanın mirasının vasisiyim. O adamla görüşmem gerekiyor.”

“Oh. Sanırım bu doğru.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “O zaman seninle gelmek istiyorum, en azından ilk seferinde.” Tavrı, *öfkeli bir kadın olduğunu* haykırıyordu.

Onun talebini düşündü. Dün öğleden sonra, Beasley ek maddeyi Jon’un isteğine göre düzeltmişti ve ek sayfa diğerleriyle oldukça uyumluydu. Ama bir avukatı kandıracak kadar mı? Bunu bilmiyordu. Yine de, planına devam etmenin tek yolu buydu, o yüzden kızın orada olmasına izin verebilirdi. Çünkü her şey bir anda alt üst olacaktıysa, bunun er ya da geç olmasını tercih ederdi.

Ayrıca aile bankacısıyla, Morris’in ailesi için beş bin pound ayrılması konusunda da anlaşmıştı. Eğer biri çeyizin neden Falconridge hesabından geldiğini sorarsa, Jon sadece Morris’in ölüm döşeğinde parasını kendisine emanet ettiğini ve kendisinin de görev bilinciyle bu parayı Morris’in kızı için bir hesaba yatırdığını belirtecekti.

“Alban’ın faytonuyla avukatımın yanına gideceğiz,” dedi. “Böylece refakatçiye ihtiyacın olmaz.”

Ancak o zaman kız rahatladı.

Masaya oturduğunda, küçük bir mermer sfenks heykeli, gerçek bir armut, bir at figürü ve Discobolus’un pütürlü bir kil kopyasını fark etti.

Sonuncuyu eline alıp incelediğinde, kız, “Onu ben yaptım. Benim berbat ilk heykelimden daha kötüsünü yapamayacağını göstermek istedim. Üstelik o çalışmayı, orijinalini incelemek için harcadığım onca zamana rağmen yapmıştım,” dedi.

“Yani, ilk denemelerinden birinde çıplak bir erkek figürü mü seçtin?” Gülümsememeye çalıştı, ama dudakları onu dinlemedi, istemese de yukarı doğru kıvrıldı. “Belli ki sen de benim kadar çıplak figürlere hayransın.”

Kaşlarını çatarak, “Hareket halindeki bir çıplak figür tasvir etmek istedim. Venüs heykellerinin hiçbirisi hareket halinde değil.”

“Bu, seçiminizi kesinlikle açıklıyor,” dedi adam yavaşça.

Kadın ona keskin bir bakış attı. “Benim seçimime odaklanmayıp seninkine odaklansak?”

Bu onu bir an durdurdu. “Tanrım, az önce tıpkı baban gibi konuştun. O da konuyu bana çevirmeyi severdi.”

“Kabul etmelisin ki bu iyi bir öğretim tekniği,” diye karşılık verdi kadın, bir kaşını kaldırarak.

“Öyle, gerçekten.”

“Peki, neyi yontmak istediğin konusunda daha fazla düşündün mü?”

Düşünmemişti, ama bunu itiraf etmemenin daha iyi olacağını biliyordu. Üstelik, sonunda bir koca bulup evlilik hayatına daldığında, *onu* yontmak istiyordu. Ne yazık ki, bu yeteneği yoktu. “Neden armutla başlamıyoruz?”

En basit olanı o gibi görünüyor. Ve sence bunun için eskiz gerekmez, sence?”

“Muhtemelen eskiz olmadan da idare edersin.” Masanın altından bir kova çıkardı. “Onu kilden yeniden yaratabilirsin. Yeterince iyi olursa, kalıbını çıkarırız ve bronz döküm yaparız.” Ona yaramaz bir gülümseme attı. “Tabii ki, bu kadar pahalı bir metali karşılayabileceğini varsayarsak, Ekselansları.”

“Dürüst olmak gerekirse, neye gücüm yeteceğini bilmiyorum.” Bankacı ona sadece çeşitli hesaplarda ne olduğunu söyleyebilirdi, mali yükümlülüklerinin ne olduğunu değil. “Dün gece geç saatlere kadar annemin bana verdiği hesap defterlerini ve belgeleri inceledim, ama muhasebecilerle ve arazi temsilcisiyle konuşana kadar hiçbir şeyi netleştiremem. Umarım bugün avukatınızla görüştüğten sonra bunu yapabilirim.”

Kadın başını salladı. “O zaman başlasak iyi olur. Pencerenin yanında çalışabilirsiniz. Yanınıza oturup gerektiğinde talimatları veririm.”

Oturduklarında, ona o kadar yakındı ki eteği pantolonuna değiyordu; o kadar yakındı ki onu kolayca kucağına çekebilirdi.

Kes şunu! Tanrı aşkına, onu kucağına çekmeyeceksin. Artık bir beyefendisin, Londra'dan ayrıldığın zamanki o çılgın delikanlı değilsin.

Ne yazık.

“Öyle düşünmüyor musun?” diye sordu.

Kahretsin. Az önce ne dediğini hiç anlamamıştı. "Ben... şey... tabii. Katılıyorum."

"Harika! Kabul etmeyeceğinden endişelenmiştim. Ama pişman olmayacaksın. Chloe, arkadaşın Heathbrook'u tekrar görmek için can atıyordu ve onu bu akşam tiyatrodaki locana davet edeceğini duyduğunda çok sevinecek. Sana onu davet etmeni kendisinin istemek konusunda tereddüt ediyordu. Sanırım geçen geceki Bow Street polisleri hakkındaki yorumların onu duraksattı."

Ah, kahretsin, az önce Chloe ile Heathbrook'u aynı locaya oturtmayı kabul etmiş miydi? Ailesinin sahip olduğunu daha iki gün önce hatırladığı locasına mı? Akli karışmıştı, ama arkadaşını davet etmekten kurtulmanın bir yolunu bulamıyordu.

İçinden bir iç çekiş kaçtı. Scovell'i de davet etse iyi olurdu. Ve annesinin buna bir itirazı olmadığından emin olmalıydı. Çünkü kadınlar söz konusu olduğunda Heathbrook'a zerre kadar güvenmiyordu, hele ki kız kardeşi söz konusu olduğunda hiç güvenmiyordu.

Tory'ye şehvet duymasının bedeli buydu; onun yanındayken aklını kaçıırıyordu. Bunu yapmayı bırakmalıydı.

Masanın altındaki kil kovaasına uzanan, onun şehvetine kayıtsız kalan Bayan Morris, armuttan çok daha büyük bir topak çıkardı. "Bu şekli yapmak çok kolay. Esasen, biri diğerinin yarısı büyüklüğünde iki topakla başlıyorsunuz."

Aklına uygunsuz bir şaka geldi ama onu zorlukla bastırdı. Eski Jon, yanında bulunan kadının tepkisini görmek için bu şakayı yapardı.

Eski Jon tam bir pislikti.

Bu arada, kadın kili eşit olmayan iki parçaya böldü ve ona daha büyük olanını uzattı.

O, eldivenli eliyle onu almaya uzandı ve kadın, "Bunun için eldivenlerini giymek istemezsin. Onları saklayamayacak kadar kirletirsin." dedi.

"Tamam," dedi, ama yine de tereddüt etti, kadının Sanki aklını okumuş gibi, kadın nazikçe, "Elleriniz o kadar da kötü değil, biliyorsunuz. Ben de mızımız bir tip değilim," dedi.

Sanki aklını okumuş gibi, kadın nazikçe, "Elleriniz o kadar da kötü değil, biliyorsunuz. Ben de mide bulandırıcı şeylerden hoşlanmam," dedi.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," dedi soğukkanlılıkla ve eldivenlerini çıkardı.

Kız, kil parçasını onun tahrip olmuş avucuna koydu. "Şimdi, onu bir top haline getir."

"Sanırım bunu yapabilirim. Hiç heykel yapmamış olabilirim, ama çocukken kesinlikle çamurla oynamıştım." O topunu yuvarlarken, kız da kendininkini yuvarladı ve adamın zihni yine daldı... kızın elinin vücudunun belirli bir bölümünü okşamasının nasıl bir şey olacağına... hafifçe yuvarlayıp sıkmasına ve...

"Çok güzel!" dedi kadın. "Ne kadar mükemmel yuvarlak bir top." "Şey... teşekkür ederim."

"Şimdi sanırım ne yapman gerektiğini tahmin edebilirsin."

Masaya uzanıp, sana kötü kötü davranayım mı?

Tanrım, kesinlikle cehenneme gidecekti. "Pek sayılmaz."

Kadın ona tsk diye seslendi. Daha önce kimse ona tsk dememişti.

"Elbette görebilirsin." Topunu onun topunun üzerine koydu. "Bu, armutun temel şeklini oluşturur." Kar adamı andıran şeyi onun önüne yerleştirdi. "Şimdi küçük topu bastır, böylece büyük topla daha iyi birleşsin."

O da dediğini yaptı, ama şimdi ikisi üst üste konmuş iki disk gibi görünüyordu. "Hiç de armuta benzemiyor."

Kız açıkça gülümsememek için kendini zor tutuyordu. "Çünkü onları birbirine ezip geçirdin. O kadar güç kullanmana gerek yok." Hızla her iki diski de alıp tekrar top haline getirdi, sonra küçük olanı tekrar diğerinin üzerine koydu. "Şimdi," dedi ve elini eline aldı, "hafifçe bastır."

Bu sefer, eline daha az baskı uygulamasını sağladı. Avucunun üstü elinin üstüne yumuşakça değiyordu, ama parmakları, elinin üstünde bükülürken güçlü ve yetenekli hissettiriyordu. Tanrıya şükür, dokunduğu yer avucunun üstü değildi. Orada çok az his vardı ve elinin her narin dokunuşunu hissetmek istiyordu.

O kadar yakına eğildi ki, sadece ona özgü gibi görünen kokuyu alabiliyordu — portakal çiçekleri ve bal. Ancak bu sefer daha topraksı bir kokuyla karışmıştı. Muhtemelen kil. Tek yapması gereken başını çeyrek tur çevirmekti ve kolayca öne eğilip ağzını onun ağzıyla kapatabilirdi. Ancak o çılgın dürtüyü yerine getirmeden önce, kız elini bıraktı ve geriye yaslandı, onu yoksun hissettirerek.

"Böylesi çok daha iyi," dedi kız. "Şimdi, ikisini birleştirip gerçek bir armut şekli vermek gerekiyor."

"Ah. Tamam." Biraz garip hissederek, iki topun birleştığı yeri eliyle kavradı.

"Bu kısım için," dedi Tory, "o kadar dikkatli olmana gerek yok. Kil bazen biraz iş gerektirir, o yüzden parmaklarını rahatça içine sok ve armut şeklini elde edene kadar iyice yoğur."

Bir iniltiyi bastırdı. Tam da bu anda "sıkı" çalışmak istediği şey bu değildi. Ve ne zamandan beri kadınların söylediği her şeyde çift anlamlı sözler duymaya başlamıştı?

Muhtemelen *onunla* tanıştığından beri. Verdun'da, evlenebilir genç İngiliz kadınlar çok azdı ve kime güvenebileceğini bilmek zor olduğu için diğer türden kadınlara karşı uyarılmıştı. Bitche'de ise hiç kadın yoktu.

Bu, onu neden bu kadar çok arzuladığını açıklıyordu. Hissettiği şey, saf ve basit bir şehvetti. Elbette, ateşli beynine ne kadar çok çift anlamlı söz girerse girsün, şehvetini kontrol altında tutabilirdi. Bu yüzden, kendini olduğu gibi "heykeline" konsantre olmaya zorladı.

"Güzel," dedi kadın. "Böylesi daha iyi." Bir an izledi, sonra ekledi, "Sen ve diğer mahkumlar armut falan yiyor muydunuz?" Bu tuhaf soru onu şaşkın bir şekilde ona bakmaya zorladığında, kadın, "Sadece diyetinizde meyve var mıydı diye merak ettim. Hapishanede, yani," dedi.

"Hayır," dedi kısaca. "Bitche'de menüde nadiren meyve olurdu."

"Menüde ne *vardı*?"

"Bir pound ekmek. Yarım pound sığır eti. Su." "Her öğünde mi?"

"Her *gün*. Şanslıysak tabii. Bu, her mahkuma ayrılan miktardı, ama her zaman alabiliyorduk." Kız nefesini tutunca, adam omuz silkti. "Kendi paramızla istediğimiz gibi bunu tamamlayabilirdik, ama babanla ben Bitche'ye geldiğimizde, çok az paramız kalmıştı ve kredi alabileceğimiz bir yol da yoktu."

Kız, "Peki ya babamın öğretmenlikten kazandığı para ne oldu? Benim çeyizim için ayırdığı para? Neden onu kullanmadınız? Eminim babam bunu size kıskanmazdı." diye sorana kadar, bir hata yaptığının farkında değildi.

Lanet olsun. Belli ki heykel yapma çabası onu o kadar meşgul etmişti ki, gerçeği ağzından kaçırmıştı. Bu kadar açıkça yalan söylemeye alışkın olmaması da işleri kolaylaştırmıyordu. "Ah, o para Verdun'daki bir bankacıdaydı."

Şüpheli bakışlarına, toplayabildiği en masum ifadeyle karşılık verdi. “O paraya ulaşmamızın imkânı yoktu. Fransa’dan ayrılırken, babamın oraya yatırdığı parayı çekmek için Verdun’da durmak zorunda kaldım.”

İnanılır bir yalan uydurduğu için kendini tebrik etti. “Ama... ama komutana demiştin,” dedi kadın, gerçekten şaşkın bir ifadeyle. “Paraların bir kısmının oradan geldiğini.”

Bir iniltiyi bastırdı. Bu sefer o kadar büyük bir gaf yapmıştı ki, boğulacak gibiydi. “Fonların bir kısmı öyleydi, ama hepsi değil. Bitche’de elimizdeki tek para o olduğu için, onu doktor, ilaçlar ve babanın son günlerinde bakımı için diğer şeyler için kullandım.”

Yanakları kızardı. “Özür dilerim. Babam için yaptıklarına nankörlük etmek istemedim. Sadece ikinizin neler yaşadığını anlamaya çalışıyordum.”

“Elbette. Bu hiç de şaşırtıcı değil.”

Ona çeyiz vermek için bir plan yapmaktan pişman olmaya başlamıştı.

Ona, babasının kendisine hizmet ederken öldüğünü ve bu yüzden ona beş bin sterlin hediye ettiğini söylemeliydi.

Ama öte yandan, öyle yapsaydı, Morris’in ondan istediği tek şeyi, yani kızın iyi bir evlilik yapmasını sağlamayı başaramazdı. “Ne sorarsan sor, seve seve cevaplarım.” Muhtemelen bunu söylediği güne pişman olacaktı, ama açık davranmazsa kız şüphelenmeye başlayacaktı.

“Teşekkür ederim,” dedi, elini onun koluna koyarken sesi ipek kadar yumuşaktı. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Eve geldiğin ilk gece söylediğin her şeyi düşündükten sonra, merak ettiğim o kadar çok şey var ki. Bitche’nin gerçek bir hapishane gibi olduğunu söylemiştin. Tam olarak nasıl? Yani, hapishaneler hakkında okudum ama hiç görmedim. Hücreleriniz zindanda mıydı, bir binada mıydı, yoksa... neydi?”

“Bizim sınıftan mahkumlar hücrelerde ikişer kişiydik, ama sıradan denizciler, askerler ve suçlular bizim altımızdaki zindanlara atılırdı. O adamlar gece gündüz eğlenir, kavga eder ve gardiyanlara sorun çıkarırlardı. Bu, bazen uyumamızı zorlaştırırdı,

aşğıdan gelen gürültülü sesler yüzünden, ama o bölgelere girmemize izin verilmediğinden, buna katlanabildik.”

Onun endişeli bakışını fark edince, “Hapis hayatımızın tüm ayrıntılarını duymak istemezsin, inan bana. Kısacası, hiç hoş değildi.”

Kadının kaşları kalktı. “Bir dük için hoş olmayan bir şey, bir profesör için o kadar da hoş olmayan bir şey olmayabilir.”

Bu azarlama biraz canını yaktı. “O zamanlar benim bir dük olmadığımı unutuyorsun. Ve inan bana, bunu tarif etmek için bu kadar hafif bir kelime kullanılabilirse, hepimiz için ‘hoş olmayan’ bir deneyimdi. Baban ve ben aynı hücreyi paylaştık. Deneyimlerimiz çoğunlukla aynıydı.”

“Hastalandıktan sonra onun için daha kötü olduğunu düşünürüm.” “Gerçekten de öyleydi.” Ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu.

“Peki, uyluk kemiği nasıl kırıldı?”

Adam gerildi. “Düşerek.” Ama bu konuyu konuşamazdı, yoksa pişman olacağı şeyler söyleyecekti. “Belki de bu derse devam etmeliyiz. Aksi takdirde, avukatının ofisine gitme vaktinden önce bitiremeyeceğim.”

“Sanırım haklısın.” Ona dikkatle baktı. “Ama başka sorularım da var.”

Adam bir iniltiyi bastırdı. “Ve zamanı gelince hepsine cevap vereceğim, söz veriyorum.”

Bu onu tatmin etmiş gibiydi, ama muhtemelen uzun sürmeyecekti. Bir gün ona Fransa’da olanların tam hesabını vermek zorunda kalacaktı. Ve *bundan* kesinlikle korkuyordu.

11. Bölüm

Tory, dükün sadece sorularından kaçınıp kaçınmadığını ya da gerçekten zamanı takip edip etmediğini anlayamıyordu. Ama onu avukata götürmeyi kabul etmişti, bu da beklediğinden fazlasıydı, bu yüzden şikayet edemezdi.

Ayrıca, onun heykel yapmaya çalışmasını izlemekten hoşlanıyordu. Ellerini kirletmekten hiç çekinmiyor gibiydi ki bu, konumunu düşünürsek şaşırtıcıydı. Ama yine de, nemli bir hapishanede epey zaman geçirmişti.

Şimdi, kile alıştıkça elleri daha akıcı hareket ediyordu; bu, parmaklarının kendi parmaklarının altında nasıl hissettirdiğini hatırlattı ona—dokunulduğunda sıcak ve sert. Dün gece o ustaca ellerini rüyasında görmüştü—müzede olduğundan daha da tutkuyla onu öperken, o ellerin en mahrem yerlerine dokunmasını.

Daha fazlasını isteyerek uyanmış, sonra da onun asla yerine getiremeyeceği böyle aptalca bir özlem duyduğu için kendini azarlamıştı. Onu istese bile, onunla asla evlenmezdi ve zaten o da bunu istemezdi. Bir dük, evlendiğinde Cyril'i de yanında getirmesine izin vermesi pek olası değildi.

Bu düşünce onu üzdü ve dikkatini elindeki işe, yani onun heykel dersine geri çevirmeye zorladı. Kaşları çatılmış halde, armut üzerinde ciddiyle çalışıyor gibi görünüyordu, ancak armut hâlâ dengesiz duruyordu. Bir gün bu konuda daha iyi olup olmayacağını henüz bilemiyordu, ama olmasa bile, çabalamadığından değil.

O lavaboya gidip ellerini yıkarken, o bir süre kilini düzeltip şekillendirdi. Sonunda masadan geri çekilip eserini çeşitli açılardan inceledikten sonra ona döndü. “Ne düşünüyorsun?”

"Bence... şey... ilginç," dedi kadın, elini havluyla silerken.

"Evet, ama iyi mi?"

Cevaplaması ne zor bir soru. "Bu tamamen öznel bir şey. Beğendin mi?"

"Korkarım elimden gelenin en iyisi bu." "O zaman sorun yok," dedi kız.

"Hmm." Kollarını kavuşturdu. "Peki, şimdi ne yapacağız? Yani, kil şaheserimi bronzla dönüştürmek için."

"*Başyapıt*" derken kullandığı kuru ses tonu, onu güldürdü. "Bu, samanı altına çevirmek gibi bir şey değil, biliyorsun."

"Elbette değil, yoksa herkes kilini bronzla çevirirdi ve o zaman tüm duvarcılar ne yapardı? Bronz evlerin hiç de pratik olmayacağını söyleyebilirim."

Büyük bir zorlukla gülümsemesini bastırdı. "Hiç kimse size oldukça deli olduğunuzu söyledi mi, Ekselansları?"

"Kimse cesaret edemez," dedi kibirli bir tavırla, sonra sırtıttı. "Ne de olsa düklerin biraz aptal olmasına izin verilir, değil mi?" Kaşlarını oynattı ve onu güldürdü. Kesinlikle şimdiye kadar tanıştığı hiçbir dük gibi değildi.

"Bir dük için içindeyse, insanlar genellikle görmezden gelir, kabul ediyorum." Ona alaycı bir şekilde kaşlarını çattı. "Peki, kilinizi bronzla dönüştürmeyi öğrenmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Elbette." Elini asil bir hareketle salladı. "Devam et."

Gülmemek için kendini zor tutarak yerine döndü ve oldukça karmaşık olan kayıp mum döküm sürecini anlattı; onun sadece açıklamalarını takip etmekle kalmayıp, konuyla ilgili sorular da sormasına şaşırdı.

Adamın süreci anladığından emin olunca, "Buna geçmeden önce, yaratımınızda yapmak istediğiniz her şeyi yaptığınızdan emin olmalısınız. Bronz heykelinizin modeli olarak kullanmak istediğiniz versiyon bu mu?" dedi.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Öyle olmasını mı istersiniz?"

"Bu sana kalmış. Hayalindeki armuta benziyor mu?"

"Bunu söylemekten hoşlanmıyorum Tory, ama hayal gücümün armutları canlandırmaktan daha iyi işleri var."

"Öyle mi? Peki ne hayal ediyor?"

Gözleri erimiş altın rengine dönerken ona dikkatle baktı. “Bilmek istemezsin,” dedi, kanında yankı bulan, sanki bir generalin savaş çağrısı gibi, boğuk bir sesle. Sonra gülümsedi ve büyüü bozdu. “Sana verebileceğim en büyük söz, başyapıtımın masanın üzerindeki gerçek armuta belli belirsiz benzediği.”

Sadece Falconridge böyle ifade edebilirdi. “Sana sorduğum şey, onu bu şekilde şekillendirmekten memnun olup olmadığın. Çünkü onu kalıba dökmeye başlarsan, pek fazla değişiklik yapamazsın.”

“Bu bir armut,” dedi o, yavaşça. “Daha ne kadar değişiklik yapabilirim ki?”

Kadın gülümsemesini zorlukla bastırdı. “Pes ediyorum. Bunu asla ciddiye almayacaksın, değil mi?”

“Muhtemelen hayır. En azından armuttan daha ilginç bir şey yontana kadar.”

“Haklısın.”

“Uygun, çünkü benim armut yorumum da sadece fena değil. Fena olmayan bir armut.” Başını yana eğdi. “Şiire ilgi duymaman ne yazık. Heykel yapmaktan çok kafiye kurmada daha iyiyim.”

“Bu pek bir şey ifade etmiyor.”

Yumruğuyla göğsüne vurdu. “Beni derinden incittin.”

“Elimden geleni yapıyorum.” Kız, sözlerini bir gülümsemeyle yumuşattı. “Armutunu bronza dökmek istiyor musun ki? Onu bir alıştırma parçası olarak görüp, senin deyimimle ‘daha ilginç’ bir şey üzerinde çalışmayı tercih edebilirsin.”

“Bu harika bir fikir.” Şöminenin üzerindeki saate bir göz attı. “Ama korkarım zamanımız kalmadı. Avukatına saat birde orada olacağımı söyledim ve öğlen çoktan geçti. Ayrıca, bugün henüz bir şey yemedim, bu yüzden yola çıkmadan önce akşam yemeğine kadar beni ayakta tutacak bir şeyler yemem lazım.”

“Kahvaltı bile etmedin mi?” diye sordu kadın, adamın bu konuda hiçbir şey söylememesine şaşırarak.

“Sabahın erken saatlerine kadar hesap defterlerini inceledikten sonra, maalesef geç uyandım. Odamda sadece bir fincan kahve içecek vaktim oldu. Sonra, anlaşmamızın bana düşen kısmını ihmal ettiğimi söyleyemeden buraya koştum.”

“Bir şey söylemeliydin! Sen heykelinle uğraşırken ben de aşağı inip sana kahvaltı getirebilirdim. Şu anda açlıktan ölmüş olmalısın, zavallı adam.”

Gözlerinde bir parıltı belirdi. “Gerçekten açım,” dedi boğuk bir fısıltıyla, bakışları kadının ağzına kaydı.

Artık yemekten bahsetmediğini fark edince, kadının teninde bir titreme belirdi. Odadaki gergin havayı dağıtmak için, gerçek armutu eline alıp ona uzattı. “Bunu yiyebilirsin.”

Onu elinden almak yerine, adam kadının bileğini tuttu. Gözlerini kadınınkine dikmiş halde, armuttan bir parça ısırıldı. “Mmm,” dedi çiğnerken, gözleri parıldıyordu.

Adam bileğini ne kadar uzun süre tutarsa, nefes alması o kadar zorlaşıyordu. Ama meyve suyu başparmağından akıp adam onu yaladığında, nefesini tutamadı.

Tanrı yardım etsin. Ona ne yapıyordu bu adam? Bir şekilde rüyalarını mı okumuştur?

Çünkü meyve suyunu yalayan sert dili, onu başka yerlerde de hissetme arzusu uyandırdı — şu anda nabzının çılgınca attığı bileğindeki nokta... dirseğinin hassas iç derisi... dudaklarının arası.

Sonra, sanki en azından düşüncelerini okumuş gibi, öne eğilip dudaklarını dudaklarıyla kapladı. O, armutu yediği gibi dudaklarını yalamaya başladığında, kalbi göğsünde çılgınca atıyordu. Ah, öpüşmede çok iyiydi, lanet olsun ona. Karşılık vermekten kendini alamadı.

Ağız onun ağızını yağmalarken, meyve tadı ve tıraş sabunu kokusu geliyordu. Armutu yere düşürerek, ellerini onun saçlarına kaydırıp ve parmaklarını saçlarının arasına geçirirken, saçlarının ne kadar kalın ve ipeksi yumuşak olduğuna hayran kaldı.

Bu, onun onu daha da açgözlülükle öpmesine neden oldu, ta ki dizleri jöle gibi titremeye ve kanı kaynamaya başlayana kadar.

“Tory,” diye fısıldadı dudaklarına.

Tory uzun bir iç çekiş çıkardı. “Bunu yapmamamız gerektiğini söylememiş miydik?” “Bunu hatırlamıyorum,” dedi adam boğuk bir sesle.

Bir de baktı ki, adam onu kendine doğru çekip kucağına oturtmuştu. “Kes şunu!” diye tısladı. “Biri görebilir.” Yine de

kucağından kalkamadı.

"Burada olduğumuzu kimse bilmiyor, değil mi?" Ellerini beline koydu ve yanağından çenesine, sonra da başka bir nabzın deli gibi attığı boynunun yanına doğru öpmeye başladı.

O nabzın tam üzerine bir öpücük kondurduğunda, kız kesik kesik nefes verdi. "U-umarım yoktur," diye mırıldandı. Yine de, onu orada tutmak için kollarını boynuna doladı.

"Buraya çıktığım andan itibaren seni kucağıma almak istedim," diye kulağına fısıldadı, sonra dişleriyle kulak memesini çekiştirdi. "Eğer birazcık bile sanatsal yeteneğim olsaydı, *seni* heykel yapardım."

"Giyisili olarak, umarım," diye fısıldadı ve harika erkeksi hatlara sahip çenesine burnunu sürttü.

Adam kıkırdadı. "Hareket halindeki çıplakları sevdiğini sanıyordum."

Onun için çıplak poz verme düşüncesi nefesini hızlandırdı. "Benden başka çıplaklar," diye kulağına fısıldadı.

"Yazık. Seni heykel yaparken heykel yapabilirdim."

Geri çekilip ona şüpheyle baktı. "Buna hazır olduğunu sanmıyorum."

Adam ona sıırttı. "Birkaç ders daha aldıktan sonra hazır olabilirim. Sen harika bir öğretmensin."

"Yağcı," dedi.

Kıkırdayarak, onu tekrar öptü—önce yumuşakça, sonra sert ve açgözlülükle, sanki bayılmak istemiş gibi hissettiren bir aciliyetle.

Sonra poposuna sert bir çıkıntı hissetti ve o büyük çıkıntının ne olduğunu anladığında yanakları ve vücudunun bazı gizli bölgeleri ısındı. Ne de olsa annesi onu aptal olarak yetiştirmede. Tory on sekiz yaşına girdiğinde, annesi ona bebeklerin nasıl yapıldığını her şeyi anlatmıştı. Ama annesi erkeğin sert penisini kadının içine soktuğunu söylediğinde, Tory fark etmemişti...

Tanrım, bu oldukça... *şiddetli* bir erkek bedeni parçası gibi hissettiriyordu.

Tory tepki veremedi, adam çenesinden boğazına doğru öpücükler yağdırdı, sonra fısıldadı, "Bu zarif boynunu yontmak isterdim..."

" dedi. Köprücük kemiği boyunca öpücükler yağdırdı. "Ve çıplak omuzlarını..."

Sonra eli, elbisesinin kumaşı, korse kupası ve geceliğinin üzerinden göğsünü kapladı. "Ve bunu da, diğeriyle birlikte."

"Jon..." diye mırıldandı, "gerçekten... yapmamalısın." Ama o bile, adam eliyle göğsünü okşarken sesindeki heyecanlı nefes alıp vermeyi duyabiliyordu. Böylesine ahlaksız bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? "Tanrım, *Jon*..."

Jon yumuşak bir inilti çıkardı. "Dudaklarından çıkan ismimin sesini seviyorum," dedi, kumaş katmanlarının arasından utanmadan göğsünü okşarken.

Meme ucunun sertleştiğini hissedebiliyordu ve kumaşın arkasından onun da bunu hissetmemesi için dua etti, ama Jon başparmağını meme ucunun üzerinde defalarca gezdirdiğinde, bir şekilde bunu başardığından korktu.

Tam aklını kaçırdığını düşünürken, merdiven basamaklarında bot topuklarının sesi duyuldu ve merdiven boşluğunda kıyamet sesi yankılandı. "Tory, sanat odasında mısın?"

Gelen, tam da Chloe'ydi.

Bir çığlık atmamak için kendini zor tutan Tory, onun kucağından fırladı, sonra eğilip fısıldadı: "Saklan! Seni burada benimle yalnız bulamaz."

Bir an tereddüt etti, gözleri donuk bir ifadeye büründü ve Tory ona bunu anlatabileceğinden neredeyse umudunu kesmişti.

Sonra uyuşukluğunu üzerinden atıp ayağa kalktı ve etrafına bakındı. "Tanrı aşkına, *nereye* saklanayım?"

"Çabuk! Kapının arkasına. Ama sessiz ol!"

Tam zamanında o yöne koştu, çünkü birkaç saniye sonra Chloe kapıda belirdi. "Seni çağırdığımı duymadın mı?" diye sordu huysuzca. "Bu öğleden sonra ayakkabıların için Wood'a gitmemiz gerekiyor, hatırladın mı? Bu geceki terliklerin hazır olması gerekiyordu."

"Ah! Doğru." Tory, yarısı yenmiş armutu eteğinin altına saklamak için yanına gitti. "Tamamen unutmuşum." Jon'la avukatın ofisine gitme planı suya düştü. "İşe o kadar dalmıştım ki, aklım başka yerdeydi."

Chloe, Tory'nin arkasından masanın üzerinde duran Jon'un kil armutuna baktı. "Bu iğrenç şey de ne böyle? *Bunu* sen yapmadın, değil mi?"

“Tabii ki hayır,” dedi Tory öfkeyle ve hızla bir şey düşündü. “Mahallemdeki bir bayan benden bunun kalıbını yapmamı istedi.”

“Tanrı aşkına, neden? Bronz dökmeye değmez ki.”

“Evet, ama o bunu karşılayabilir ve ben de bir iyilik olsun diye kalıbını çıkarmayı kabul ettim. Ama bu daha sonraya da kalabilir. Zaten yarın olana kadar dökümhaneye götüremem.” Chloe odaya fazla girmeden önce açık kapıya doğru aceleyle yöneldi. “Wood’a gidelim. Yeni terliklerimi görmek için sabırsızlanıyorum.”

Merdivenlerden aşağı indiler. Yarıya geldiklerinde Tory durdu. “Şalım unuttum. Sen git. Almam bir dakika sürer.” Chloe, aşağıda ceket dolabında bir sürü şal olduğunu söylemeden önce Tory merdivenleri hızla tırmandı.

Odaya girdiğinde Jon’u masada, kil armutuna bakarken buldu. “O kadar da kötü değil, değil mi?” diye sordu.

“Ah, Tanrı aşkına, ben olsam bunun için endişelenmezdim,” diye fısıldadı Tory. “Avukatla randevunu yarına erteleyebilir misin, ben de seninle gelebilirim?”

“Üzgünüm, tatlım,” dedi alçak sesle, “ama o saatte başka toplantılarım var.”

“*Tatlım*” kelimesi onu hem sevindirdi hem de sinirlendirdi. “Sanırım yapacak bir şey yok. Ama bana avukatın söylediklerini anlatırsın, değil mi?”

“Elbette. Yarın sabah dersimiz sırasında konuşabiliriz.”

Bugünkü ders sırasında yaptıkları her şeyi düşününce yüzü kızardı.

“Bu, herhangi bir tür... uygunsuz davranış içermemeli, farkındasın.”

Adam ona pişmanlık dolu bir bakışla döndü. “Hayır, olmamalı. Yarın ellerimi kendime saklayacağıma yemin ederim. Ve bugün kendimi kaptırdığım için gerçekten özür dilemeliyim. Benim... ilgime katlanmak zorunda kalmamalıydın.”

“İyi. Yani, teşekkür ederim.” Onun için bunların bir anlık oyalanmadan daha fazlası olduğunu bilseydi, bunları oldukça mutlu bir şekilde *katlanabileceğini* ona nasıl söyleyebilirdi? Böyle bir şeyi söylemeye cesaret edemedi. Kalbini koluna takan kadınlardan biri olmayı reddediyordu.

Sonra içini çekti. Kalbi değil. Asla kalbi değil. O kadar aptal olamazdı elbette. Bir dükü özleyen bir geyik gibi olurdu. “

gitmem gerek," dedi ve kapıya doğru döndü.

"Bekle," dedi adam yumuşak bir sesle ve şalının asılı olduğu yere doğru yürüdü. "Buna ihtiyacın olacak."

"Evet. Doğru. İyi." Tanrım, ama sesi tam bir aptal gibi çıkıyordu.

Adam şalı ona uzattı ve omuzlarına yerleştirdi. "İşte oldu."

"Teşekkür ederim," dedi, bir anlığına ona yaslanabilmeyi dilediği için kendine lanet etti. Chloe onları kesmeden önce yaptıkları şeye geri dönebilmeyi diledi. "Akşam görüşürüz."

Sonra kaçtı.

Jon, o gittikten sonra uzun bir süre açık kapıya bakakaldı. Sonra bir sandalyeye yığıldı ve küfürler yağdırdı. Açıkça aklını kaçırmıştı. Tory'yi gerçekten de limandaki bir fahişe gibi mi davranmış, onu kucağına çekip elini göğsüne mi koymuştu?

Evet. Evet, öyle yapmıştı. Hem de daha iki gün önce ona, kardeşlerinin yaptığı gibi davranmayacağını söyledikten sonra.

Başını masaya vurdu. Eğer Tory artık onunla hiçbir şey yapmak istemeseydi, onu suçlamazdı. Ya da belki bir sonraki derslerine birkaç şapka iğnesi ile gelseydi.

Sandalyeden kalkıp kendini toparlamaya çalıştı, sonra onların gittiğinden emin olana kadar bekledi ve ardından aşağı indi. Chloe'nin beklenmedik ortaya çıkışı, onun rahatı için çok tehlikeli bir durumdu. Bunun tek iyi yanı, artık Tory olmadan Morris ailesinin avukatı olan Trimnell adındaki adamla konuşabilecek olmasıydı.

Jon yemek yiyip yola çıktıktan sonra, adamın ofisini bulmakta hiç zorlanmadı. Jon'un gerçekten de Morris malikanesinin vasiyet icracısı olduğunu belirledikten sonra, yaşlı avukat şaşırtıcı derecede açık sözlü davrandı. Trimnell, Morris'in uzun süren yokluğu sırasında aile kasasının kurduğunu ve kulübenin kira sözleşmesinin iki ay sonra sona ereceğini açıkladı. Bu da Jon'a göre, Tory'nin bir koca bulmasının ve bunu bir an önce yapmasının daha da acil hale geldiği anlamına geliyordu.

Trimnell, Morris'in kızına hatırı sayılır bir çeyiz bıraktığını duyunca da çok sevindi. Vasiyetnamenin ekine neredeyse hiç bakmadı

ve Morris'in parayı Tory'nin çeyizine ayırması için Jon'a emanet ettiği yönündeki Jon'un iddiasını olduğu gibi kabul etti. Açıkçası, Trimnell Jon'un planına engel olmayacaktı.

Bu arada Jon, Tory'nin parayı bir okul için kullanmak istediğinden hiç bahsetmedi. Hâlâ bu girişimin başarısızlığa mahkum olduğunu düşünüyordu, ancak kendine, kızının makul bir süre içinde evlenmek isteyeceği birini bulamazsa, okulunun uygun şekilde finanse edilmesini sağlayacağını söyledi. O ve avukat, dostane iş tanıdıkları olarak yollarını ayırdılar.

Muhasebeciler ve arazi yöneticisiyle yaptığı görüşme daha zorluydu. Her ne kadar işlerini ellerinden geldiğince iyi yapmış gibi görünseler de, hiçbirine tam olarak güvenmiyordu. Bunun nedeni muhtemelen Fransa'daki hayatıydı; orada herkesin davranışlarının arkasında gizli bir neden varmış gibi görünüyordu. Olayları olduğu gibi kabul etmekte zorlanıyordu.

Özellikle de Alban'ın, babasının ölümünden sonra dükalığı yönetirken asgari düzeyde bir çaba gösterdiği kısa sürede ortaya çıkmıştı. İncelenip imzalanmayı bekleyen yığınla evrak, mülklerin çeşitli yönleriyle ilgili biriken mektuplar ve Alban'ın değerlendirip de hiçbir zaman harekete geçmediği yatırım raporları vardı.

Bunlar sadece Alban'ın ölümünden önce biriken belgelerdi. Sonrasında gelenler ise bütün bir odayı doldurmuştu. Nitekim, sadece bir saldırı planını tartışmak bile birkaç saatlerini aldı. Sonra Jon en acil evrakları gözden geçirdikten sonra, onları imzalayıp ertesı gün geri döneceğine söz vererek ayrıldı.

Tory'ye en az bir hafta boyunca heykel derslerini durdurması gerektiğini söylemeyi düşündü, ama bunu yaparsa, Tory hiçbir sosyal etkinliğe katılmayı reddedebilirdi. Sezon neredeyse bitmişti. Eğer bir koca bulacaksa, Jon anlaşmalarına uymak zorundaydı. Bu da ona pek seçenek bırakmıyordu; öğleden sonraları ve akşamları mülklerle ilgilenebilirdi, yeter ki Tory, kendisi onunla gitmese bile, annesi ve kız kardeşiyle birlikte sosyeteye çıksın.

Bu muhtemelen en iyisiydi. Bu sabahki pervasız davranışları hâlâ vicdanını rahatsız ediyordu. Kız daha iyisini hak ediyordu. Bir süre ayrı kalmak zarar vermezdi ve zaten bir süre sosyeteye katılmamak da onun için sorun olmazdı. Tabii ki bu gece hariç. Zaten arkadaşlarını tiyatroya davet etmeye söz vermişken

arkadaşlarını tiyatroya davet edeceğine söz vermişken, gitmekten vazgeçmeye niyeti yoktu.

Bu amaçla, muhasebecilerle ve arazi yöneticisiyle vedalaştıktan sonra Jon, iki arkadaşının da Londra'daki evlerine uğradı ve onları tiyatroya davet eden, son anda haber verdiği için özür dileyen bir not bıraktı.

Sonra Beasley'in evine uğradı ve iş günü olması gereken bir günde onu orada bulduğu için memnun oldu. Beasley, Jon ek maddenin onaylandığından emin olana kadar ödeme almamakta ısrar ettiği için, Jon ona zamanı gelince ödeme yapmanın doğru olduğunu düşünüyordu. Üstelik dün Beasley, karısı ve dört çocuğunun oldukça zor koşullarda yaşadığını fark etmişti ve Jon bunu değiştirmek için elinden geleni yapmaya niyetliydi.

"Ekselansları!" Jon, adamın gülümsemeyen karısı tarafından içeri alınırken Beasley haykırdı. "Neden buradasınız?" Beasley'in yüzü düştü. "Ek maddede bir sorun mu vardı?"

"Aslında hayır. Avukat onu son derece ikna edici buldu. Size minnettarım ve Bayan Morris bunu asla bilmeyecek olsa da, bilseydi eminim o da minnettar olurdu."

Bu abartılı bir ifadeydi. Jon'un ona bir koca bulmak için bu kadar uğraşmasını pek takdir etmeyebilirdi.

"Her şey yolunda gittiği için çok mutluyum," dedi Beasley.

Jon bir torba altın çıkardı ve adama uzattı. "On pound üzerinde anlaştığımızı biliyorum, ama sonuçtan o kadar memnun kaldım ki, birkaç tane daha ekledim."

Beasley çantayı kaldırırken kaşlarını çatı. "Birkaç fazladan paradan çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Bunu kabul edemem, Ekselansları. Bu çok fazla. Sadaka istemiyorum."

"Bu sadaka değil, Beasley," dedi. "Bana büyük bir iyilik yaptın ve bunu yapmak için çok risk aldığını biliyorum. Sonuçta sahtecilik idam cezasıyla cezalandırılır. Ama kimse sana ne yaptırdığımı sorarsa, seni buna zorladığımı söylemelisin. *Beni* asla asmazlar." Dük olmanın ayrıcalıkları vardı, elbette.

"Oh, kimseye bir şey söylemeyeceğim, efendim. Kimseye bundan bahsetmem. Gizliliğime güvenebilirsiniz." Çantaya baktı, sonra ekledi, "Dürüst olmak gerekirse, Ekselansları, parayı almaktansa başka bir konuda yardımınızı tercih ederim."

“Lütfen parayı al. Hak ettin. Ve elbette, elimden ne gelirse sana yardım edeceğim.”

Beasley aniden gerginleşerek ensesini ovuşturdu. “Şey... görüyorsunuz... İngiltere’ye döndüğümünden beri iş bulamadım. Ekselansları’nın bazı arkadaşlarınız veya ailenizden benim için iyi bir referans vermesini umuyordum...”

“Gravür işi mi arıyorsunuz?”

“Eğer bulabilirsem, bu harika olur, efendim. Ama eve dönen o kadar çok asker varken ve iş imkânları bu kadar azken...”

“Anlıyorum.” Jon bir an düşündü. “Aslında, sigortalatmak istediğim için değer biçilmesini gerektiren birkaç gravür baskım var. *Bu* tür bir işi yapmayı düşünür müsün?”

Beasley’in yüzü aydınlandı. “Her türlü iş, Ekselansları, memnuniyetle kabul edilir.”

“Harika! Baskılarımı size gösterebilecek durumda olduğumda size bir not göndereceğim. Bu arada, iyi gravürcülere ihtiyaç duyan baskı sanatçıları hakkında etrafa soracağım. Bayan Morris bir sanatçı ve annesi de vefat etmeden önce öyleydi, bu yüzden sizin hizmetlerinize ihtiyaç duyan birini tanıyor olabilir.”

Bu, Beasley’i daha da sevindirdi. “Gerçekten de tanıyor olabilir. Profesör Morris’in eşi bir gravürcünün kızıydı, en azından Verdun’da bana öyle söylemişti.”

Jon bunu bile bilmiyordu. Tory hakkında bilmediği daha kaç şey vardı? Bu onu tedirgin etti. “Peki, o zaman Bayan Morris ile bu konuyu konuşurum ve ne dediğini size bildiririm.”

“Teşekkür ederim, efendim. Çok nazıksınız.”

Jon ayrılmak üzereydi, sonra durakladı. “Beasley, iş arayan çok sayıda eski tutuklu var mı?”

“Oldukça fazla, Ekselansları.”

“Falcon House’a geldiğinizde bana isim ve meslek listesini verirseniz, onlara benim mülklerimden birinde ya da Lord Heathbrook’un mülklerinde iş bulabilirim. Yüzbaşı Scovell de kardeşinin mülklerinde iş olup olmadığını biliyor olabilir.”

“Öyle yapacağım efendim, teşekkür ederim.”

Jon ayrıldıktan sonra, kardeşinin faytonuyla Falcon House’a geri döndü ve az önce yaptığı teklifi düşündü. Bunu öncelikle, bugünkü görüşmesi sırasında daha fazla personele ihtiyaç duyacağı acı bir şekilde ortaya çıktığı için söylemişti

daha fazla personele ihtiyacı olacağı acı bir şekilde ortaya çıkmıştı. Ama şimdi bunun başka bir amaca da hizmet edeceğini fark etti: Kendisinin ve arkadaşlarının Londra'daki tutuklu topluluğuyla bağlarını yeniden kurmalarını sağlayarak, kaçış planlarını ele veren kişiyi ortaya çıkarabileceklerdi.

Sonuç olarak, verimli bir öğleden sonra olmuştu.

12. Bölüm

O akşam, Tory, Falcon House'un salonunda düşes ve Chloe'nin karşısında durmuş, onların görüşlerini gergin bir şekilde bekliyordu. İkisi de onu baştan aşağı süzerken konuşmak için çok uzun süre beklediler.

Düşes boğazını temizledi, sonra mendiliyle gözlerini sildi. "Ah, canım, o elbiseyle muhteşemsin. Babanın sana çeyiz vermeyi düşünmesine çok sevindim. Seni arkadaşlarıma göstermek için sabırsızlanıyorum. Tiyatroda herkesi etkileyeceğine eminim."

Düşesin nazik sözleri hoşuna gitse de, Tory'nin etkilemek istediği tek kişi Jon'du ve o, tiyatrodaki görüşeceklerini çoktan bildirmişti, bu yüzden tiyatroya birlikte gitmeyeceklerdi bile.

"Dün o elbiseyi denediğini kendi gözlerimle görmemiş olsaydım," dedi Chloe, "aynı elbiseyi giydiğine inanmazdım! Sana söylemiştim, Bayan Linley süslemeleri ve gereksiz detayları çıkardığında onu muhteşem bir şeye dönüştürecek. Kumaş muhteşem, ama aynı zamanda sade ve zarif. Diğer müşterisi parasını ödeyemediği için senin bedeninde yarı bitmiş bir elbiseyi elinde bulundurması bizim için büyük şans."

"Bana uyan bir rengi olduğu için şanslıyız," diye karşılık verdi Tory. "İyi bir terzinin bedeni düzeltebilir ama rengi..."

"Doğru. Ve o yumuşak leylak rengi sana her zaman çok yakışıyor. Bana giysem kaz gibi griye dönerdim." Chloe, Tory'nin etrafında yavaşça dolaştı. "Sırt kısmının bu kadar dekolte olmasına bayıldım! Mükemmel. Kap kollardan bahsetmiyorum bile."

Tory iç geçirdi. "Keşke etek bu kadar kısa olmasaydı. Oturduğumda ayak bileklerim görünüyor."

"Bu aralar moda bu, canım," dedi düşes. "Ben olsam bunu dert etmezdim."

"Zaten ayak bileklerin de çok güzel," diye Chloe araya girdi.

“Seninkiler de öyle,” dedi Tory.

“Tiyatroda pek önemi olmayacak zaten,” dedi Chloe. “Lokalde sandalyelerde otururken kimse ayak bileklerimizi fark etmeyecek.”

“Doğru.” Tory korsajına baktı. “Elbisenin dekoltesi fazla açık değil mi sence?” Gerçi dürüst olmak gerekirse, Jon bu sabah göğüslerine dokunmaya çalışmış olduğu için elbisenin mükemmel olduğunu düşünecekti. Tabii ki, bunu bir daha yapmasına asla izin vermemeliydi.

Asla. Hayatındaki en cüretkar ve şehvetli an gibi hissettirmiş olsa bile.

Chloe annesine dönerek sordu, “Anne? Ne düşünüyorsun?”

Yaka çok dekolte mi?”

“Oh, saçmalama,” dedi düşes, elini sallayarak. “Sirkeyle değil, balla daha çok hayran kazanırsın.”

“Bal ile *sinek* yakalamaktan kesinlikle daha iyidir,” dedi Chloe, Tory’ye göz kırparak.

“Saçmalama Chloe,” dedi düşes. “Kim sinek yakalamak ister ki? Senin yakalamak istediğin şey erkekler ve kadınsı özelliklerini biraz sergilemek kesinlikle yardımcı olacaktır.”

“Teşekkür ederim, Düşes,” dedi Tory, gülümsemesini saklayarak. “Beni harika bir şekilde rahatlattınız.”

“Ve bugün sen ve Chloe’nin aldığınız o leylak rengi terlikler, elbiseye çok yakışmış. Şüphelerim vardı ama hayal ettiğimden daha iyi uyum sağlıyorlar.”

“Gerçekten öyle, değil mi?” dedi Chloe. “Onları ben seçtim. Tory’ye ayakkabı almak her zaman keyiflidir; ayakları benim devasa ayaklarım gibi değil.” “Ayakların devasa değil,” diye itiraz etti Tory. “Sadece benimkinden biraz daha büyük

.”

“Oh, hayır,” dedi Chloe’nin annesi burnunu çekerek. “Chloe babasının ayaklarına sahip. Bu konuda yapılacak bir şey yok. Ama aynı zamanda zarif bir burnu var ve bu da bunu telafi ediyor. Beyefendiler ayaklara pek dikkat etmezler, ama her zaman zarif burunları tercih ederler.”

Öyle miydi? Tory’nin deneyimlerine göre, erkekler her şeyden çok düzgün vücut hatlarını tercih ediyor gibi görünüyordu. Ayrıca, bir burnu zarif yapan neydi ki?

Tory başını salladı. İşte tam da bu yüzden sosyeteye koca avına çıkmak istememişti. Kur yapma oyununun kurallarını hiç anlamamıştı ve kuralları bildiği oyunları tercih ediyordu.

Koca bulmaya çalışmaktansa oturup heykel yapmayı tercih ederdi, çok teşekkürler.

Gerçi, belli bir kişi ona gerçekten kur yapsa...

Hayır, bu da işe yaramazdı. Jon'un Cyril'e vereceği tepkiyi hayal edebiliyordu. Bir dükten ne beklendiğini anlayan biri varsa o da Jon'du ve Cyril'in sorunlarının doğum sırasında başladığını ne kadar açıklasa da, kafası... pek yerinde olmayan bir varis sahibi olma riskini göze almak istemezdi.

Annesi de kesinlikle onun bu riski almasını istemezdi. Annesi her zaman Chloe'nin bazı taliplerinin aptallığı hakkında yorum yapardı, bu yüzden Tory, dükesle Chloe'yi küçük kardeşiyle hiç tanıştırmamıştı.

"Gitmeliyiz, hanımlar," dedi düşes. "Önceden Diana ve kocasıyla sohbet etmek için zamana ihtiyacımız olacak. Ayrıca ikiniz de oyun başlamadan önce locaya gelen beyefendilerle flört etmek isteyeceksiniz."

"Kesinlikle," dedi Chloe, Jon'un arkadaşlarını davet edeceğine söz verdiğini daha önce ona söylemiş olan Tory'ye anlamlı bir bakış atarak. "Şahsen ben de oyunu sabırsızlıkla bekliyorum. *The Beggar's Opera*'yı izleme fırsatım hiç olmadı. Çok eğlenceli olmalı!"

Tory içten içe aynı fikirdeydi. İtalyan operasına yönelik bu ünlü hiciv eserini izleyeceği için de, tanımadığı insanlarla, beyefendilerle ya da diğerleriyle tanışacağı için de aynı derecede mutluydu.

Tabii, Jon'un arkadaşları hariç. *Onlarla* tanışmak istiyordu, çünkü Bitche'deki günleri hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umuyordu. Jon bu konuyu pek konuşmaktan hoşlanmıyor gibiydi.

Üçü kapıya doğru dönmüşlerdi ki Jon içeri girdi.

"Jon!" diye haykırdı düşes. "Oyundan önce buraya gelmeyeceğini sanıyordum."

Jon ilk başta cevap vermedi, sadece orada durup Tory'ye bakakaldı ve onu utandırdı.

"Harika görünüyorsun," dedi boğuk bir sesle, gözleri Tory'nin elbisesini süzerken parıldıyordu. Sonra nihayet kız kardeşi ve annesinin büyük bir ilgiyle izlediklerini fark etti, çünkü aceleyle ekledi: "Hepiniz muhteşem görünüyorsunuz."

"Neden buradasın?" diye sordu Chloe, onun kesinlikle gündelik kıyafetlerini kaşlarını çatarak inceleyerek. "Lütfen bana, çekip gitmeyi planlamadığını söyle."

"Hayır, hayır, gideceğim, ama yeni akşam kıyafetimi almak için terzinin dükkanına u radım. Giyinmemi bekler misin? Uzun sürmez."

Annesi burnunu çekti. "Sanırım. *O kıyafeti* giyemezsin, orası kesin."

O aceleyle dışarı çıkarken, Tory i  geçirdi. Avukatın ne dediğini çok merak ediyordu. Ne yazık ki, onunla baş başa kalana kadar beklemek zorunda kalacaktı, çünkü Bay Trimnell ile yaptığı görüşmenin onun için önemli kısmı, babasının vasiyetinde ne kadar esneklik oldu uydu. Bu, düşes ve Chloe'nin yanında konuşulabilecek bir konu değildi.

Kısa bir süre sonra Jon geri döndü ve Haymarket'teki Theatre-Royal'e doğru yola  ıktılar. Jon, arabanın kapısının yanında Tory'nin karşısına oturdu; annesi onun yanında, Chloe ise Tory'nin yanındaydı. Güneş henüz batmamıştı ve arabaya dolan ışıklar hepsini biraz ısıttı. Tory şalını çıkardı, sonra Jon'un boynuna bakarken yakaladı; Jon hemen bakışlarını yukarıya çevirdi.

Bu oldukça hoşuna gitmişti.

Bu arada, uygun akşam kıyafetiyle gerçekten çok çekici görünüyordu. Bu sabah sanat odasında onu kucaklarken kollarındaki kasları hissetmiş olduğundan, ona tam oturan siyah frakının altından o kasları görebildiğini neredeyse hayal edebiliyordu. Beyaz, desenli yeleği de geniş göğsünü hayranlık uyandıracak şekilde ortaya koyuyordu.

Ve o beyaz pantolon ve  oraplar! Bir beyefendide gördüğü en kaslı baldırlara sahipti, muhtemelen Fransa'dan ayrılırken yaptığı onca yürüyüşten dolayı. Boyu ve mekanın darlığı nedeniyle dizleri kızın dizlerine baskı yapıyordu ve kız, elbisesinin ve eteğinin içinden bile onları hissedebildiğini sandı.

Kıyafetindeki tek tuhaflık, kucağındaki ilginç görünümlü, düz ve yuvarlak siyah şeydi.

"Ah, Jon," diye haykırdı Chloe, "içinde yaylar olan o yeni opera şapkalarından birine sahipsin, değil mi? Onları duymuştum. Bir bakayım."

"Onu mahvetmezsen tabii," dedi Jon, gülerek şapkayı uzattı. "Bunlara 'elastik yuvarlak şapkalar' deniyor. Ya da *chapeau claque*,

, çünkü açıldıklarında çıkardıkları tıklama sesinden dolayı.”

Tory ve Chloe sonraki birkaç dakikayı şapkayı silindir şapka boyutuna açıp sonra tekrar düzleştirerek geçirdiler.

“*Chapeau bras* kadar pratik,” dedi Chloe, “ama çok daha çekici. Onlar sanki biri kafasına bir tekne takmış gibi görünüyor.”

“Bir dahaki sefere bicorne takmak istediğimde bunu aklımda tutacağım,” dedi Jon yavaşça. “Gerçi şapkacı bana *chapeau bras*’ın zaten modası geçiyor olduğunu söyledi.”

“Elbette öyle,” dedi Chloe. “Gülünç görünüyorlar. Ayrıca, bu yeni opera şapkalarının şapkayı kapalı tutan kullanışlı küçük kurdeleleri var, bu da şapkayı bir arabanın veya tiyatro koltuğunun altına sıkıştırmayı çok daha kolay hale getiriyor.”

Bunu göstermek için, Chloe eğilip şapkayı koltuklarının altına sıkıştırdı. “Kes şunu!” diye bağırdı annesi. “Kirleteceksin.”

“Annen haklı,” dedi Jon eğilip şapkayı alırken. Ama tekrar dikleşmek için acele etmedi çünkü...

Aman Tanrım, Tory’nin açıkta kalan ayak bileklerine bakıyordu.

Yanakları kızardı. Chloe’nin elbisesinin kendisinininki ile aynı uzunlukta olması ya da Tory’nin ayak bileklerinin beyaz çoraplarla kaplı olması fark etmezdi; Tory yine de kendini açıkta hissediyordu. Jon koltuğa yaslanıp yüzüne dikkatle bakmaya başladığında da bu his geçmedi.

Ne kadar sinir bozucu. Gözlerini başka yere çeviremiyordu. Bu sabah yaptıkları her şey bir anda aklına geldi ve sanki o da hatırlıyormuş gibi, bakışları Tory’nin korsajına indi ve yüzünde arzu parladı.

Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu. Ne yapıyordu bu adam? Neden bu flörtleşmelere ısrar ediyordu?

Tabii buna flört denebilirse. Bunlar daha çok, çimlere serpilmiş gül yaprakları gibi ona sunmaya devam ettiği, birlikte geçirdikleri özel anların şehvetli hatırlatmaları gibiydi.

Bu, ona karşı sahip olduğu gücü test etmek için ona da aynısını yapmak istemesine neden oldu. Mendilini çıkararak göğüslerinin üst kısmını sildi. “Şimdiye kadar oldukça soğuk bir Haziran geçirdiğimizi düşünürsek, burası çok sıcak. Umarım tiyatrodaki çok sıcak olmaz.”

“Sanmıyorum,” dedi Chloe. “Gerçi, dürüst olmak gerekirse, soğuktan çok sıcakı tercih ederim.”

“Bu konuda hemfikiriz,” dedi Jon, bakışları Tory’nin ellerinin hareketlerini açgözlülükle takip ederken. “Fransa’da soğuktan bıktım. Hem Verdun hem de Bitche kuzey sınırındaki dağlardaydı.”

Sonra Tory’nin onu izlediğini fark etti. Sertleşerek dikkatini kız kardeşine çevirdi; kız kardeşi de ona, hapishanede soğukla nasıl başa çıktıklarını sorarak yardımcı oldu.

Omuz silkti. “Tüm giysilerimizi üst üste giydik. Ayrıca, akşamları hücrelerimizi ısıtmaya yetmeyecek kadar az olsa da, ara sıra yemek pişirmemiz için ızgarada kömür yakmamıza izin veriyorlardı. Üstelik, başımızın üstündeki pencereler açık olduğundan, hücrelerimizi ısıtmaya çalışmak zaten boşunaydı.”

Böyle şeyleri bu kadar kayıtsızca söylemesi kızın kalbini kırdı. Bitche'deki hücresi ile Falcon House'daki saray gibi ortamının anıları arasındaki zıtlığı nasıl dayanmıştı? Evini çok özlemiş olmalıydı.

Babası da öyle hissetmiş olmalıydı. Bu düşünce gözlerini yaşarttı ve mendiliyle gözlerini silmek zorunda kaldı. Ama Jon fark ettiyse de bunu belli etmedi, çünkü o sırada pencereden Londra sokaklarına bakıyordu.

"Bu şehrin bu kadar değişmesine hiç alışabilecek miyim acaba?" dedi Jon dalgın bir şekilde. "Kendi ülkemde bir yabancı gibi hissediyorum."

"Ah, ama en azından arkadaşlarının arasındasın," diye hatırlattı Tory.

"Ve ailenin," diye ekledi Chloe. "Eğer istersen, sana şehri gezdirip yeni olan her şeyi gösterebilirim."

"Teşekkürler, Mopsy."

Kız ona kaşlarını kaldırdı. "Rica ederim, Bonny Jonny." Jon inlediğinde, annesi ve kız kardeşi güldü.

Tory sırtıttı. "Ben de bu takma adları kullanabilir miyim?"

Karşılığında iki kardeşten sadece ters bakışlar aldı. Şimdi gülme sırası ondaydı.

Kısa süre sonra tiyatroya vardılar ve Jon, hanımlara yardım etmek için arabadan indi. İlk inen oydu ve eldivenli elinin onun elinde olduğunu acı bir şekilde fark etti, özellikle de annesine yardım etmek için dönmeden önce elini sıktığında. Ama artık ona dokunmasa bile

ona dokunmadığında bile, onun her hareketini fark etmeden duramıyordu — şapkeyi açıp başına takışını, kız kardeşine gülümsemesini, sanki hayatı boyunca bir dükmüş gibi emir veren bir ses tonuyla uşağa konuşmasını.

Üç kadın Jon'u beklerken, uşak arabada bir şeyi işaret etti ve Jon başını sallayarak onu almak için elini uzattı. Tory'nin utancına, o şey onun dantel şalıydı. Anlaşılan, ona o kadar odaklanmıştı ki, daha önce sanat odasında diğer şalını yaptığı gibi, bunu da geride bırakmıştı. Tanrım, her yere eşyalarını bırakmaya devam ederse, onun tam bir sakar olduğunu düşüneceği kesindi.

Jon yaklaştı ve daha önce olduğu gibi şalı ona vermek yerine kendi elleriyle omuzlarına sardı. Şalı yerine oturturken elinin her dokunuşunu, dantelli kumaşı düzeltirkenki her hafif dokunuşunu hissetti. Dokunduğu her yerde teni canlandı. Neyse ki, işini bitirince annesini Chloe ve Tory'nin önüne geçerek tiyatroya eşlik etmek için yanlarına gitti.

Chloe yanına yaklaşıp fısıldadı, "Sen ve Jon oldukça samimi olmaya başladınız."

"Ne demek istediğini anlamadım," diye cevapladı Tory, yanaklarının kızarmamış olmasını umarak. "O sadece kibar davranıyor."

"Bence aradığın kelime 'özenli' ve bu ikisi hiç de aynı şey değil."

Hayır, değildi. Ama Jon'un oyununu anlayana kadar, bu konuda ne düşüneceğini, bırakın ne yapacağını, bilmiyordu.

Tiyatro lobisine yeni girmişlerdi ki Jon, iki yakışıklı beyefendi tarafından karşılandı.

"Lord Heathbrook!" Düşes, oğlu tek kelime bile etmeden önce konuştu. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Jon'un mektubunu bize getirdiğinizden beri kalbimde sizin için her zaman özel bir yeriniz olacağını itiraf etmeliyim."

Ah, demek bunlar Jon'un arkadaşlarıydı. Chloe yaklaşıp fısıldadı: "Heathbrook Kontu oldukça çekici, değil mi?"

Gerçekten de öyleydi; siyah saçları, yeşil gözleri ve haylaz gülümsemesiyle, tüm cazibesini şimdi, yelpazesini cilveli bir şekilde sallayan düşese yöneltmişti.

Ama Tory'nin ilgisini çeken diğer adamdı. Onun çekiciliği —kestane rengi dalgalı saçları, sıcak kahverengi gözleri ve ince vücudunun her santiminde görülen askeri duruşu—kontunkinden daha mütevazıydı ama en az onunki kadar etkileyiciydi. En önemlisi, bakışları Chloe'ye sabitlenmişti ve yaklaştıkları andan beri öyle kalmıştı.

Ne kadar ilginç, özellikle de Tory'nin bildiği kadarıyla o ve Chloe'nin daha önce hiç tanışmadıkları düşünülürse. Jon annesini onunla tanıştırdığında, Tory adamın adının Yüzbaşı Scovell olduğunu öğrendi.

"Scovell, Scovell..." dedi düşes, elini uzatarak onun elini tutmasını bekledi. "Oh, bir dakika. Siz Glencraig Markisi'nin oğullarından birisiniz, değil mi? Deniz subayı olan?"

"Evet, öyleyim," dedi kaptan, elini öperek. "Babamı tanıyor muydunuz?"

"Tanıyordum, eskiden. Vefat ettiğini duyduğumda çok üzülmüştüm. Ama anladığım kadarıyla en büyük ağabeyiniz unvanı ve mülkü miras almış. Siz, ne, babanızın üçüncü oğlusunuz?"

"Artık ikinci oğlum," dedi Kaptan Scovell. "Ağabeyim William, kısa bir süre önce vefat etti. Artık sadece dördümüz kaldık."

"Yine de, epey bir oğul var." Düşes ona düşünceli bir bakış attığında, Tory gülümsemesini zorla bastırdı; düşesin ne düşündüğünü çok iyi biliyordu: artık unvanı devralacak kişinin kaptan olduğunu. Tabii en büyük ağabeyinin kendi varisi olmaması ve uzun bir ömür sürmemesi şartıyla.

"En büyük ağabeyiniz... evli mi?" diye sordu düşes.

Kaptan Scovell gülümsedi. "Sanırım Ekselansları bunun farkındadır. Sizin gibi saygın bir hanımefendi, onun henüz bir varis bırakmadığını da muhtemelen biliyordur."

Düşes ona değerlendirci bir bakış attı, sonra Jon'a baktı. "Arkadaşlarının bu kadar zeki olduğunu bana söylememiştin, canım."

"Bitche'de hayatta kalmak için öyle olmak zorundaydık," diye araya girdi kont. "Değil mi, Falconridge?"

Jon, Tory'ye hiçbir neden yokken bir bakış attı. Sonra Chloe'yi Yüzbaşı Scovell'e tanıttı; Chloe adama her zamanki sakın gülümsemesini gösterdi, gerçek gülümsemelerini açıkça kont için saklıyordu. Ama

Kaptan Scovell bunu umursamıyor gibiydi, çünkü açık bir ilgiyle ona bakmaya devam ediyordu.

Ardından Jon, Tory'yi iki arkadaşına kız kardeşinin eski mürebbiyesi olarak tanıttı. Victoria Morris ismi Jon'un dudaklarından çıkar çıkmaz Lord Heathbrook irkildi. "Sen Morris'in kızı mısın? Jon, Morris'in kızıyla tanıştığını neden bize söylemedin?"

"Söylemedim mi?" dedi Jon, onun bakışlarından kaçınarak.

"Söylemediğini çok iyi biliyorsun," dedi Kaptan Scovell Jon'a, sonra ona elini uzattı. "Bayan Morris, babanız hepimizin büyük saygı duyduğu bir adamdı. Vefat ettiğinde çok üzülmüştük."

Kız gülümseyerek elini sıktı. "Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı."

Kont da elini uzattı. "Morris iyi bir adamdı ve onu dostumuz olarak görmekten gurur duyuyorduk."

Elini tuttuğunda, gözyaşlarını tutmaya çalışmasına rağmen gözleri doldu. "Son günlerinde sizin gibi üç arkadaşının olması beni çok mutlu ediyor."

"Biz de sizinle birlikte onun yasını tutuyoruz," dedi kaptan. "Çok iyi bir adamdı." Jon'a gizli bir bakış attı. "Ama merak ediyorum, Bayan Morris, Lady Chloe'nin mürebbiyesi olmaya nasıl karar verdiniz?"

Tory, Jon'un annesine gülümsedi. "Düşes, annem öldükten sonra bana bir iş verdi."

"*Bayan* Morris öldü mü?" diye haykırdı kont. "Jon, sen gerçekten çok gizemli bir adamsın, değil mi? Bize *bunu* bile söyleyemedin mi?"

"Sizi son gördüğümde fırsatım olmadı, hatırladınız mı?" Jon sertçe karşılık verdi. "Başka şeyler konuşuyorduk."

İki adam da ona baktı ve sessizleşti.

"Bunu unutmuşum," dedi kont. "Evet, başka şeyler." "Doğru," dedi Kaptan Scovell.

Üç adam birbirlerine gizli bir bakış attılar.

"Görünüşe göre gizemli olan tek kişi Ekselansları değil," dedi Tory.

"Bizi bağışlayın, Bayan Morris," dedi kaptan. "İngiltere'ye döndüğümüze göre yapacak çok işimiz var ve bu da uzun

tartışmayı gerektiriyor. Ama bu gece, hoş misafirlerimizle vakit geçirmeyi tercih ederiz." Kollarını ona uzattı. "İzin verir misiniz?"

"Onur duyarım," dedi Tory.

Lord Heathbrook, Chloe'ye kolunu uzattı; Chloe kolunu tutarken Tory'ye gülümsedi. Jon, bir an tereddüt edip Tory'ye bir bakış attıktan sonra annesinin koluna girdi. Sonra üç çift merdivenlere doğru yürüdü.

"Size bir şey sorabilir miyim, Bayan Morris?" Yürürken Kaptan Scovell sordu.

"Elbette."

Lord Heathbrook ve Chloe'nin sanki birbirlerini ömür boyu tanıyormuş gibi konuştukları yere doğru başını salladı. "Lady Chloe'nin bir taliplisi var mı?"

Tory dürüst olması gerektiğini düşündü. "Birkaç tane var. Şu anda listenin başında kimin olduğunu bilmiyorum."

"Ah."

"Oradaki arkadaşınız onun ilgisini kolayca çekmiş görünüyor," dedi Tory. "Eğer ona kur yapmak istiyorsanız, onunla rekabet etmeniz gerekebilir."

Kaptan kıkırdadı. "Heathbrook için endişelenmiyorum. Karşılaştığı her kadını etkiler, ama henüz kalbini çalan birini görmedim." Ona baktı. "Umarım Leydi Chloe'nin kalbi çoktan başkasına ait değildir."

"Hayır," dedi Tory. "O *da* tanıştığı her *erkeği* büyülüyor. O ve arkadaşın bu konuda birbirlerine çok benziyorlar."

"Erkekleri büyüleyen tek kadın o değil," dedi kaptan, elini okşayarak.

Tory, duyduğu sözlerin iltifat olduğunu anladı. "Teşekkür ederim, ama bu konuda kendimi kandırmıyorum. Sosyete'deki beyefendilerin çok azı eski mürebbiyelerle ilgilenir."

"Şaşırabilirsin," dedi adam.

Tory, Jon'un bu arkadaşını sevdiğine karar verdi. Onu rahat hissettirmeyi başarmıştı. Jon'la birlikteyken hiç böyle hissetmemişti. Heyecanlı mıydı? Evet. Tamamen kendinden geçmiş miydi? Evet. Ama rahat mıydı? Hiç de değil.

Kutuya neredeyse varmışlardı ki, Tory'nin aklına, yeni arkadaşının Jon'un kaçındığı bir soruyu cevaplayabileceği geldi.

“Şimdi *sana* bir şey sormak istiyorum,” dedi. “Siz üçünüz Bitche hapishanesine tam olarak nasıl düştünüz? Dük’e bunu her sorduğumda, konuyu değiştiriyor.”

"Bu garip. Bence bu büyük bir sır değil. Verdun'dan kaçmaya çalıştığımız için Bitche'ye gönderildik."

13. Bölüm

Jon, Scovell ile Tory arasındaki son konuşmayı duyunca iç geçirdi. Her şeyin canı cehenneme. Arkadaşlarına ona ne kadar çok şey anlattığını söylemeli ve Tory'nin meraklı doğasına karşı onları hazırlamalıydı. Ama kaçış hakkında konuşmak istememesini anlamazlardı. Olayları onun gördüğü gibi görmüyorlardı.

Ne yazık ki, şu anda bu konuda yapabileceği bir şey yoktu, çünkü kutuya girdiklerinde annesinin misafirleri Greenwood'lar çoktan oradaydı.

Sonraki birkaç dakika boyunca herkes birbiriyle tanıştırıldı. Greenwood Dükü'nün iriliği Jon'u oldukça şaşırttı. Adam sadece uzun boylu değil, aynı zamanda iri yarıydı; bu, Jon'un tanıştığı diğer dükler için alışılmadık bir durumdu. Greenwood Düşesi, kocasından çok da kısa değildi; alev alev yanan saçları ve Tory'ninki kadar nazik bir gülümsemesi vardı. Jon, birkaç dakikalık hoş sohbetin ardından, onların kız kardeşinin söylediği kadar cana yakın olduklarını fark etti.

Grenwood'un karısı, Jon'un annesi, kız kardeşi ve Tory ile geçmişte o kadar samimi olmuştu ki, ona Diana diyorlardı. Birkaç dakika içinde dört kadın bir köşeye çekilip Diana'nın onlara göstermek için getirdiği bir eskizi tartışmaya başladılar ve beyleri kendi hallerine bıraktılar.

Grenwood, neşeli bir gülümsemeyle Jon ve arkadaşlarına yaklaştı. "Karım, üçünüzün son zamanlarda Fransa'dan gelen Napolyon'un esirlerinden olduğunuzu söyledi."

"Sivil esirler," dedi Jon. "Scovell hariç tabii. O bir deniz subayı olduğu için savaş esiriydi."

"Savaşta savaşmış iki kayınbiraderim var, ikisi de ordudaydı," dedi Greenwood, Scovell'e. "Sizi bir ara tanıştırmalıyım. Muhtemelen pek çok ortak yönünüz vardır."

"Boney'den nefret etmek sayılırsa," dedi Scovell, "o zaman evet, ortak noktalarımız var."

Jon başını salladı. "Korkarım hepimizin ortak noktası bu."

"Elba'ya sürgün edildiğini duyduğuna sevindiğine eminim," dedi Greenwood.

"Sözlerle ifade edilemeyecek kadar mutluyum," dedi Heathbrook. "Napolyon'un adını bir daha duymazsam, bu çok erken olur."

Müzisyenler gelip enstrümanlarını akort etmeye başlayana kadar savaşın sonu hakkında sohbet etmeye devam ettiler. Herkes bunun oyunun başlamasına on beş dakika kaldığını gösterdiğini bilsede, annesi ayağa kalkıp misafirlerini, kendisinin liderliğini takip etmelerini beklediği ördek yavruları gibi topladı.

Jon, babasının ölümünden bu yana annesinin epey otoriter bir hale geldiğini kabul etmek zorundaydı. Bu durumu eğlenceli buluyordu, gerçi çoğu zaman annesinin entrikalarına direniyordu. Ama bu gece, annesinin onu oturttuğu yerde – locanın ikinci sırasında, annesiyle Greenwood'un arasında – oturmaktan memnundu. Jon'un o adama bir dükalığı yönetmekle ilgili soracağı pek çok soru vardı.

Ne yazık ki bu, annesinin Chloe ve Tory'yi Heathbrook ve Scovell ile eşleştirdiği anlamına geliyordu. İki çift, güvercinler gibi koltukların ön sırasına oturacaktı. Jon kendine, işlerin olması gerektiği gibi olduğunu söyledi. Chloe'nin kontla birlikte olmamasını yürekten dilesse de, ne kadar aksini istese de Tory'nin diğer bekar erkeklerle birlikte olması gerektiğine katılıyordu.

İki düşes, oyun başlamadan önce bir dinlenme odası bulmak için kalkıp ayrıldılar, ama Chloe ve Tory beylerin yanında kaldılar ve Tory'nin Scovell'in yanında oturduğunu görmek Jon'u çileden çıkardı. Scovell'in koca olarak kötü bir seçim olacağı anlamına gelmezdi—ondan daha sadık, şefkatli bir beyefendi bulamazdı, ama onu Scovell'in kollarında hayal etmeye çalıştığı her seferinde, onu oradan kapıp kaçırmak için şiddetli bir arzu onu ele geçiriyordu.

Sanki Jon'un aklını okumuş gibi, ona gizli bir bakış attı; Jon ise görmezden gelmiş gibi yaptı. Sonra Scovell'e döndü. "Peki, hepinizin cezalandırıldığı bu kaçıştan bahsedin bana. Neden başarılı olamadınız?"

Jon bu soru karşısında gerildi. Elbette kadının bunu bilmeye hakkı vardı, ama bunun daha fazla soruyu beraberinde getireceğinden emindi.

Scovell koltuğuna yaslandı. "Biri planlarımızdan haberdar oldu — kim olduğunu bilmiyoruz — ve Verdun komutanına haber verdi, onun

jandarmaları girişimimiz sırasında bizi yakaladı. Bunun için bizi Bitche'ye götürdü.”

“Ama elbette böyle kaçışlar deneyeceğinizi bekliyorlardı,” dedi Tory öfkeyle.

“Gerçekten de öyle,” dedi Heathbrook. “Bizim girişimimizden önce o kadar çok başarılı kaçış olmuştu ki, Napolyon, kamplardan kaçmaya çalışan herhangi bir İngiliz subayının askeri mahkemeye çıkarılmasını ve kurşuna dizilmesini emretmişti.”

İki genç hanım nefeslerini tuttu. “Yine de böyle bir riske girdiniz mi?” diye bağırdı Tory, tekrar Jon’a bakarak.

“Napolyon daha sonra bu kararnameyi iptal etti,” dedi Jon, “ama o zamanlar tutukluları da vuracağından korkuyorduk. Umurumuzda değildi. Orada sekiz yıldır kalıyorduk ve sonu görünmüyordu. Duyduğumuz kadarıyla Napolyon savaşı kazanıyordu ve orada sekiz yıl daha mı kalacağımızı, yoksa daha mı uzun süre kalacağımızı bilmiyorduk. Var olmak dışında değerli hiçbir şey yapmadan gençliğimizin eriyip gitmesini izliyorduk.”

“Verdun’da bizimle birlikte olan babamın, İngiltere’de annemin öldüğünü kaçak bir İngiliz gazetesinde okuduktan kısa bir süre sonra vefat ettiğini de unutmamak lazım,” diye ekledi Heathbrook. “Yani, beni Fransa’da tutan hiçbir şey yoktu ve annemin yerine malikanenin yönetimini devralan kuzenimin yönetiminde küçük kardeşlerimin iyi olup olmadığını kontrol etmem için geri dönmemi isteyeceğini biliyordum.”

“Peki durumları iyi miydi?” diye sordu Tory.

Heathbrook omuz silkti. “İyi olacaklar. Kuzenim onları okula gönderdi, en azından o piç kurusuyla çok fazla temas etmediler.”

“Lord Heathbrook, dilinize dikkat etseniz iyi olur,” dedi Tory, Chloe’ye bir göz atarak. “Burada genç bir hanımefendi var.”

“Aslında iki tane var,” diye espri yaptı Jon. Tory ona kaşlarını kaldırıncı, “En azından artık Fransa’da kötü alışkanlıklar edinen tek kişinin ben olmadığımı biliyorsun,” dedi.

Tory sadece başını salladı.

“Affedersiniz, Bayan Morris,” dedi Heathbrook. “Dük haklı. Hepimiz yeniden düzgün beyefendiler olmaya alışmak zorundayız. Her neyse, kaçmak istememizin asıl nedeni eve gitmek istememizdi. Ailelerimizi çok özlemiştik.”

“Elbette özlediniz!” diye bağırdı Chloe, onların adına öfkelenmiş gibi görünüyordu. “Kim özlemez ki?”

Scovell burnunu çekti. “Şey, kaçışımızdan iki hafta önce, bize eşlik etmesi gereken bir arkadaşımız bir suçtan dolayı başka bir zindana gönderilip, muhtemelen orada öldüğü için, bazılarımız bunu denemeye isteksizdi. Bitche’den kaçmaya çalışan bir grubun parçalara ayrıldığını söylemeye gerek bile yok...”

“Yeter, Scovell,” dedi Jon. “Bu tür kanlı hikâyeler, güzel genç hanımlarımız için de uygun değil.” Ayrıca Tory’nin, babasının tereddüt eden başlıca kişi olduğunu öğrenmesini istemiyordu; ki bunun iyi bir nedeni olduğu ortaya çıktı.

Tory, açıkça öfkelenmiş bir şekilde dikleşti. “Aksine efendim, bu tür şeyleri duymak, erkeklerimizin eve dönmek için ne kadar zorlu bir süreçten geçtiğini anlamamıza yardımcı oluyor.”

“Hayır, hayır,” dedi Scovell, “dük haklı. O kadar uzun süre en kaba erkeklerin arasında yaşadıktan sonra, bazen şu anda nerede olduğumuzu unutuyoruz.”

“Ve biz bu oyuna eğlenmek için geldik, Bayan Morris, Fransa’daki geçmişimizden bahsetmek için değil.” Chloe ve Tory’nin şok olmuş bir sessizliğe büründüğünü görünce Jon, azarlamasının ne kadar sert geldiğinin farkına vardı.

“Affedin beni, hanımlar,” diye ekledi aceleyle. “Görünüşe göre ben de kibar sohbet etme becerisini kaybetmişim. Verdun ve Bitche’de olanlardan bahsetmekten bıktım usandım. Ama sorularınıza cevap vermemek benim bencilliğim olduğunu anlıyorum.” Onların tahmin edebileceğinden çok daha bencilce.

“Ah, Jon,” dedi Chloe, anında yumuşayarak. “Ne demek istediğini anlıyorum. Şey, *tam olarak* anlamıyorum, çünkü senin yaşadıklarını yaşamadan bunu anlamam imkansız, ama bu gece eğlenmeni istiyorum.” Tory’nin bakışlarıyla buluştu. “Hepimizin eğlenmesini istiyorum ve Tory’nin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum.”

Tory doğrudan gözlerine baktı. “Öyle,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama aynı zamanda, enfekte olmuş bir yarayı deşmenin acısı genellikle iyileşmeye yol açtığı gibi, bize acı veren şeyleri konuşmanın da aynı etkiyi yaratabileceğini düşünüyorum.”

Buna verecek bir cevabı yoktu. Nasıl verebilirdi ki? Yarası o kadar uzun ve derindi ki, onu deşmenin kan kaybından ölmesine neden olacağından korkuyordu. “Eminim haklısınız, Bayan Morris. Ama lütfen

yeterli bandaj getirebilene kadar kesmeyi erteleyebilirsek

..”

Bu, Tory hariç herkesi güldürdü. O ise ona sadece acıyarak gülümsedi. “Elbette.”

Onu mahveden şey, onun acıma duygusuydu. Bunu hak etmediğini öğrenirse ne derdi acaba?

Bunu asla öğrenmemesini umdu. Ya da en azından şimdilik. Onun yumuşak gülümsemelerinin ve nazik şefkatinin tadını biraz daha çıkarmak istiyordu. *Bu* ne kadar bencilceydi?

Sanki genel bir mutabakat varmış gibi, arkadaşları başka konulardan konuşmaya başladılar. Tory ve Scovell daha samimi bir şekilde konuşuyorlardı — bu da onun dişlerini gıcırdatmasına neden oldu — ama Heathbrook ve Chloe konuşmalarını gizlemeye çalışmadılar.

“Sen ve Bayan Morris annenizle ne sıklıkla tiyatroya geliyorsunuz?” diye sordu Heathbrook, Chloe’ye.

“Mümkün olduğunca sık. Ama Tory genellikle gelmez. Annem, dadımın bizimle tiyatroya gelmesinin uygun olmadığını söyledi.”

Jon öfkелendi. Tory ve Chloe artık her şeyden öte arkadaştı. Annesinin buna engel olacağına inanamıyordu.

Chloe devam etti, “Sanırım Tory benimle birlikte olursa doğru beyefendilerle konuşmayacağımdan endişeleniyordu.”

Ah, evet, Jon annesiyle yaptığı o konuşmayı hatırlıyordu.

“Ama Bayan Morris bu akşam burada,” dedi Heathbrook, Tory’nin Scovell ile konuştuğu yere bakarak.

“Evet, şey, işler değişti. Annem onu sosyeteye tanıtıyor şimdi. Babası ona güzel bir çeyiz bırakmış, o yüzden annem doğru elbiseleri, tanıştırmaları ve her şeyi ayarlıyor.”

Heathbrook’un sorgulayan bakışları ona yöneldiğinde Jon içinden bir inilti çıkmasını engelledi. Lanet olsun Chloe’nin o koca ağzına. Şimdi arkadaşlarının sorularıyla uğraşmak zorunda kalacaktı. Morris’in parası öldüğünde çoktan bitmiş olduğunu gayet iyi biliyorlardı.

Neyse ki o sırada oyun başladı, annesi ve Greenwood Düşesi sahneye çıktı ve ortalık bir süreliğine sakinleşti; bu da ona, çeyiz hakkında soru sorarlarsa diye makul bir hikâye uydurma fırsatı verdi. Perde arası geldiğinde, Heathbrook

ve Scovell, arkadaşlarıyla yeterince rahat hissettikleri için, hanımları esprilerle eğlendirdiler; bu espriler, Tory'nin müzikal kahkahasını birden fazla kez ortaya çıkardı.

Jon artık dayanamadı, bu yüzden Greenwood'la sohbet etmeye başladı ve dükün mülklerini tam olarak nasıl yönettiğini öğrenmek istedi. Ancak konuşacak fazla zamanları yoktu, bu yüzden Greenwood onu birkaç gün sonra ata binmeye davet etti ve Jon kabul etti.

Sonra İkinci Perde başladı. Başlangıçta her şey yolundaydı, ta ki İkinci Sahne açılana ve Jon, bu perdenin –her ne kadar mizah dolu bir hiciv olsa da– sahte parmaklıklar ve sahte gardiyanlarla donatılmış bir hapisanede geçtiğini fark edene kadar. Annesine doğru bir göz attığında, annesinin dehşet içinde kendisine baktığını gördü.

"Ah, Jon," diye fısıldadı annesi, "Bunun böyle olacağını hiç bilmiyordum... İstersen gidebiliriz."

"Gitmemize gerek yok, anne."

"Ama bu bir *hapisaneyle* ilgili!" diye tısladı annesi.

"Evet, farkındayım," dedi Jon, içinden çığınca bir kahaha fışkırırken. Son on yıldır kaçmaya çalıştığı tek şey hakkında bir oyun seçebilecek tek kişi annesiydi.

Heathbrook'a baktı ve arkadaşlarıyla bayanlar arasında da aynı konuşmanın yapıldığını fark etti.

Kont, Jon'a gözlerini devirdi, ama Scovell geriye yaslanarak fısıldadı, "Biliyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jon omuz silkerek. "Hiçbirimiz onu izlememiştik." "Ben izlemiştim," dedi Greenwood yanından.

"Newcastle'da.

bu şartlar altında annenin onca oyun arasından tam da bunu seçmesi tuhaf gelmişti."

"Bilmiyordum," dedi annesi, Greenwood'a fısıldamak için öne eğildi. "Bunun, hapisanede eğlenen suçlular hakkında değil, bir opera yazar dilenciler hakkında saçma bir komedi olduğunu sanmıştım. Eğer bir fikrim olsaydı..."

"İnan bana, sorun değil anne." Jon annesinin elini okşadı. "Zaten bu sahte hapisane, gerçek olanla hiç alakası yok. Orada ne eğlenmeler vardı ne de şarkı söyleniyordu, komik olsun ya da olmasın." "Haklı," dedi

Heathbrook. "Bitche'de de kadınlar yoktu.

Gardiyanların da o adamlar gibi uzun ve yakışıklı

bu adamlar gibi uzun ve yakışıklı değillerdi.”

“Oyuncuların hepsi uzun boylu ve yakışıklı olmalı,” dedi Tory, pişmanlık dolu bakışlarıyla Jon’a bakarak, “yoksa kimse oyunlara gelmez.”

“Konusunun ne olduğunu biliyor *muydun?*” diye fısıldamak için öne eğildi. Tory başını hayır anlamında sallayınca gülümsedi. “Sanırım herkes için bir sürprizdi. Tabii, popüler oyunlara geri kalanımızdan açıkça daha aşına olan buradaki Greenwood hariç.”

“Newcastle’da gerçekten olağanüstü tiyatrolar var,” dedi Greenwood o kadar doğal bir şekilde ki, diğerleri güldü.

Ondan sonra baraj yıkıldı ve oyunu acımasızca alay ettiler. Bir ara Jon, Heathbrook ve Scovell’in baş başa konuştuğunu fark etti. Sadece Chloe’yi tartışıyor olmalarını ve Tory’nin çeyizini konuşmuyor olmalarını diledi. Sonra Scovell, Jon’un annesiyle kısa bir süre konuşmak için ayrıldı ve Jon biraz rahatladı, özellikle de Scovell, Tory ile sohbet etmeye geri döndüğünde ve Chloe ile Heathbrook da aynısını yaptığında.

İkinci ve son perde arasında ara verildiğinde, Jon önündeki dördünün flörtleşmesinden kaçmak için koltuğundan kalktı. “Hanımlar, bir şeyler içmek ister misiniz?”

Sürpriz bir şekilde, Scovell ve Greenwood da ayağa kalktı ve arkadaşlarının isteklerini not ettikten sonra, onunla birlikte locaların dışındaki salona doğru yola çıktı; orada sadece panç ve diğer hafif içecekler değil, şarap da vardı.

Bayanların duyamayacağı bir mesafeye gelir gelmez, Scovell Jon’u kenara çekti. “Artık Bayan Morris’ten bize neden bahsetmediğini anlıyorum. Böyle bir mücevheri kendine saklamak istemiştin.”

“Hayır, kesinlikle değil,” diye itiraz etti Jon. “Ama Morris’in son isteği, ona iyi bir koca bulmama yardım etmemdi ve ikinizin de eş aradığını sanmıyordum.”

Scovell’in sabit bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. “Yani, ona gerçekten ilgi duymuyor musun?”

“Şu anda bir eşe ayıracak vaktim yok, ama onun bir an önce bir kocaya ihtiyacı var.” Sesi sakın ve kayıtsız tutmak için çaba sarf etti. “Chloe, bir mürebbiyeye sahip olmak için çok büyük, ve Tory, sizin de dediğiniz gibi, bir mücevher. Başka bir hanımefendinin çocuklarına bakarak geçireceği bir hayattan daha iyisini hak ediyor.” Ya da Chloe’nin refakatçisi olarak geçireceği, Jon’un onu her gün görebileceği, her gün özleyebileceği bir hayattan...

Lanet olsun. Bunu atlatacaktı. *Atlatacaktı.*

“Annenize inanacak olursak,” dedi Scovell, yüzünü inceleyerek, “kolayca bir koca bulacaktır. Anladığım kadarıyla Morris ona çeyiz parası bırakmış.”

Lanet olsun. Bir stratejist olan Scovell’in ses tonu tarafsızdı, ama Jon adamın zihnindeki soruları adeta duyabiliyordu.

Scovell'e yalan söylemekten ne kadar nefret etse de, Jon bu durumdan başka bir çıkış yolu görmüyordu. Arkadaşları, Morris'e olanlardan dolayı duyduğu suçluluk duygusunu hiç anlamamışlardı. Onu bu düşünceden vazgeçirmeye çalışırlardı ve o buna dayanamazdı.

“Gerçekten de öyle. Bu, sizin için olduğu kadar benim için de bir sürpriz oldu. Ama hiçbirimizin haberi olmadan, Morris İngiltere’den ayrılmadan önce fonlara biraz para yatırmıştı ve on bir yıl sonra bu para epey bir birikim haline gelmişti.”

“Annen beş bin sterlin demişti.” Yine, Scovell’in sesi olabildiğince sakin ve dengeliydi. “Bu, Morris’in yatırımı için mükemmel bir getiri. Acaba neden Fransa’dayken bunu teminat gösterip kredi alamadı?”

Kahretsin, Jon planını sürdürdükçe kendini daha da çaresiz hissediyordu. Annesi ve kız kardeşi kesinlikle yardımcı olmuyordu. Ama annesini suçlayamazdı; Tory’nin çeyizini pazarlamak onun işiydi. Jon bunu onun işi *haline getirmişti*.

“Zengin bir eş mi arıyorsun, Scovell?” diye karşılık verdi Jon. “Çünkü kız kardeşimin de güzel bir çeyizi var, gerçi bunun için Heathbrook’la mücadele etmen gerekebilir.”

Scovell sinirlendi. “Kaba davranmana gerek yok, *Falconridge*. Bayan Morris’in sözde ‘çeyizinden’ bahsetmek istemiyorsan, bunun beni ilgilendirmedğini söylemen yeterdi.”

“Bu seni ilgilendirmez,” diye tersledi Jon.

“Peki. Ama ben olsam dikkatli olurum dostum. Bayan Morris bana oldukça zeki bir kadın gibi geldi...”

“Sen bunun yarısını bile bilmiyorsun,” diye mırıldandı Jon.

“Ve bir gün,” diye devam etti Scovell, “babasının parasının hesabını sorabilir. Eğer sorarsa, babasının yatırımları hakkında uydurduğun çocuk masallarıyla yetinmeyebilir.”

"Bana yalancı mı diyorsun?" diye sordu Jon, Scovell'in bakışlarını sabit bir şekilde karşılayarak.

Scovell'in bakışları acıyordu. "Hayır. Ama Morris'in kızına, o adama karşı hissettiğin, yanlış anlaşılmış bir yükümlülük duygusunu yerine getirmek için yardım ettiğinden şüpheleniyorum. Ve sen bu yolda ilerlemeden önce, ne kadar ilerlersen yolun o kadar engebeli hale gelebileceğini belirtmeye çalışıyorum."

Jon konuşmak için ağzını açtı, ama konuşmadan Scovell elini kaldırdı. "Ama dediğin gibi, bu beni ilgilendirmez."

Sonra adam uzaklaştı.

Jon derin bir nefes alarak, daha yavaş bir tempoda onun peşinden gitti. Scovell sorunun tam da özünü yakalamıştı: Jon hikâyesini ne kadar süslemek zorunda kalırsa, o kadar dayanılmaz hale geliyordu. Ve Tory için kendisi ne kadar çok şey sunabilmeyi dilesse de, bunu yapmamasının nedenleri değişmemişti.

Herhangi bir saygın kadın için ne kadar cazip bir aday olmazdı ki o — bazen Bitche'ye geri döndüğünü hayal ederek soğuk terler içinde uyanan, kibar toplum için fazla açık sözlü konuşan... kadının babasını hayal kırıklığına uğratan ve nihayetinde onun ölümüne neden olan bir dük? Kadın başka herhangi biriyle daha iyi olurdu. Çünkü bir kadının babasını kurbanlık koyun gibi kesime götürmek, herhangi bir talipli için affedilemez bir günahtı.

Nitekim, bu geceden sonra Tory ile yaptığı anlaşmadan bir çıkış yolu bulması gerektiğini düşünüyordu. Heykel dersleri için baş başa kaldıkları her seferinde, yaramazlık yapma isteğine kapılıyordu ve her seferinde aklı başına geldiğinde, bunu yaptığının pişman oluyordu.

Ayrıca, her taraftan ilgisine ihtiyaç duyan insanlar tarafından kuşatılmıştı ve annesine dükalığın yönetimini devralacağına söz vermişti. Bunu yapmak istiyordu.

Artık İngiltere'deki diğer tutuklular arasında şüphe uyandırmadan dolaşmanın bir yolunu bulduğuna göre, bunu yapabileceği her yerde özgür olmak istiyordu. Annesi ve Chloe, Tory'nin sosyeteye tanıtılacağını birkaç kişiye açıkça belirtmiş olduğundan, Tory anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeyi reddetmeye cesaret edemezdi, yoksa annesi bu işin içyüzünü ortaya çıkarırdı.

Jon yüzünü buruşturdu. Tamam, korkakça bir çıkış yolu seçiyordu, ama ona dokunmamak, onu öpmemek ya da daha kötüsü

Her Şeyden önce, babasının ölümüne kadar yaşadıkları acılar hakkında bilmek istediği her Şeyi ona anlatarak, böylece onun babasından ne olursa olsun nefret etmesini garantilemek.

Onun kendisinden nefret etmesini istemiyordu. Ayrıca, kızın aralarında bir gelecek olduğunu düşünmesini ve sonra kaŐıŐla ilgili tüm gerŐeĐi öğrenip ondan nefret etmesini de istemiyordu. Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını bir süreliğine yerine getirmezse, kız sözünü tutmadığı için hayal kırıklığına uğrayacaktı, ama bu ondan nefret etmekle aynı Şey değildi. Bunun üstesinden gelebilirdi.

Buna katlanabilirdi.

Peki, bu gece ona söyleyecekti, eve vardıklarında, annesi ve kız kardeşi hâlâ etrafta olup onları gözetlerken, onu bir kenara çekecekti. O koşullar altında yaramazlık yapamazdı.

Ve bazen geceleri yatakta yatarken onu hayal ederse, bu kime zarar verirdi ki? En azından Morris'in anısını iğnemiyordu, kızını baştan çıkarmıyordu. nemli olan da buydu.

14. Bölüm

Tory eve dönüş yolunun çoğunda pencereden dışarı baktı. Bu akşam öğrendiği her şey onu şaşkına çevirmişti. Jon ve arkadaşları — ve muhtemelen Bitche'ye de gitmiş olan babası — Verdun'dan kaçmaya çalışmışlardı. Hâlâ nedenini tam olarak anlamamıştı. Verdun'daki hayat o kadar iyi bir yaşamsa, neden kaçmaya çalışsınlar ki?

Ama yine de, Jon'un Verdun ve oranın nasıl bir yer olduğu konusunda tüm gerçeği söylediğine güvenemiyordu. Babası hakkında onu üzecek herhangi bir şeyi açıklamakta isteksiz görünüyordu.

Farkında olmadığı şey, bilmemek daha kötüydü. Özellikle de Yüzbaşı Scovell, kaçakların parçalara ayrıldığına dair o yorumu ağzından kaçırdıktan sonra, korkunç şeyler hayal etmeye başlamıştı. Üstelik sadece babası için üzölmüyordu. Jon, Fransa'yı geride bırakmak için neredeyse çaresiz görünüyordu, bu da ona orada Jon'un da başına pek çok korkunç şey geldiğini gösteriyordu. Yara izleriyle dolu elleri gibi.

Ama yine de Jon'un bu konuyu konuşmasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Yarın ders sırasında, baş başa kalabilecekleri ve annesinin ve Chloe'nin duygularını incitmek zorunda hissetmeyeceği bir anda, ondan daha fazla bilgi almak için ısrar etmesi gerekecekti. Ona şimdi de ısrar edebilirdi, ama hepimiz için zor bir akşam olmuştu ve durumu daha da zorlaştırmak istemiyordu.

"Jon'un arkadaşları siz hanımların eşlik etmesinden keyif almış görünüyordu," dedi düşes, kendinden oldukça memnun bir şekilde. "Tiyatroda ikinizi de soran başka beyefendiler de vardı, gerçi çoğu Chloe'yi zaten tanıyordu. Herkese *senin* kim olduğunu, Victoria, ve güzel bir çeyizin olduğunu söyledim. Bu, işlerin harika bir başlangıç yapmasını sağlar."

"Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi Tory, başka ne söyleyeceğini bilemeden. "Jon'un arkadaşlarını gerçekten sevdim. Bunca zamandır yaşadıkları yer göz önüne alındığında biraz kaba olabilirler, ama ikisi de çok zeki ve mantıklı,

ve eminim yakında centilmen gibi davranmaya alışacaklardır.”

“Umarım alışmazlar,” dedi Chloe. “Açık sözlü konuştuklarında daha ilginç oluyorlar.”

“Canım, sana hiçbir şey öğretmedim mi?” dedi düşes. “Açık sözlü konuşmak, bir hanımefendi ya da beyefendinin geliştirmesi gereken bir beceri değildir. Nezaket kuralları, çirkin gerçekleri gizlemeyi gerektirir. Yoksa nasıl geçinebiliriz ki?”

Tory, Jon’a bir göz attı, ancak Jon başını sallarken bile hoşgörölü bir şekilde gülümsüyordu. Şüphesiz Chloe’nin tarafındaydı. Ama Tory, Chloe’nin görüşüyle annesinin görüşü arasında kalmıştı. Tory her zaman dürüstlüğün en iyisi olduğunu düşünürdü, ama aynı zamanda nazik olmanın da önemli olduğuna inanırdı ve açık sözlü olmak her zaman nazik olmak anlamına gelmezdi.

“Lord Heathbrook, Yüzbaşı Scovell’in Tory’den açıkça oldukça etkilendiğini söyledi,” dedi Chloe, gülümseyerek Tory’ye dirsek attı. “Ve görünüşe göre o kolay kolay etkilenmez biri.”

“Hepimiz Bayan Morris’ten etkilendik,” dedi Jon, bakışlarını ona yoğun bir şekilde sabitleyerek. “Zorlu koşulları takdire şayan bir şekilde atlattı.”

“Aslında bence kaptan *Chloe’den* daha çok etkilenmişti,” dedi Tory. “Bütün akşam gözlerini ondan ayırmadı.”

“Oh, hadi canım,” dedi Chloe. “Ben öyle bir şey fark etmedim. Ayrıca, o benim için fazla ciddi. Ben kont gibi neşeli birini tercih ederim.”

“Ve kont, koca olarak daha önemli bir konumda olurdu,” dedi düşes. “Tabii şu anki Glencraig Markisi, bir oğul bırakmadan ölmezse.”

“Zaten muhtemelen çok aceleci davranıyoruz,” dedi Tory. “Beyefendiler İngiltere’ye daha yeni geldiler. Henüz eş arıyor olduklarını sanmıyorum.”

Bu çok yazık. Kaptan, Chloe’den on yaş büyük olsa bile, ona çok iyi bir koca olurdu. Chloe’nin ona hayran olacak birine ihtiyacı vardı ve Tory yanılmıyorsa, Kaptan Scovell tam da öyle birine benziyordu.

Kendisine gelince, Tory iki beyefendinin de ilgilenmemesini umuyordu, çünkü yurtdışında yaşadıkları onca acıdan sonra onları reddetmekten nefret ederdi

. Ama yine de okulunu açmaya kararlıydı, böylece *hem* kendine *hem de* Cyril'e bakabilecekti.

"Sonunda oyunu beğendin, değil mi Jon?" diye sordu Chloe. "Hapishane sahnelerine rağmen?"

"Beni güldürdü, evet." Jon, Tory'nin bakışlarıyla buluştu. "Hatta acımı hafifletti bile denebilir."

"Ne acısı?" diye sordu düşes sert bir sesle.

"Oğlunuz, oyunda söylediğim bir şey yüzünden bana sataşılıyor." Tory ona kaşlarını kaldırdı. "Ona aldırma."

"Aksine," dedi Jon, "iyi bir kahkaha atmayı severim ve beni kendimden en çok çıkaran şey gülmektir."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye karşılık verdi Tory.

Jon'un keyfi oldukça yerindeydi. Her zamanki gibi, Tory bunu nasıl yorumlayacağını bilemedi.

"Evet, Jon'u neşelendirmek istiyorsan ona ayak uydurmalısın," dedi düşes. "O da çocukken böyleydi."

Hepsi şaşkınlıkla ona baktılar. Sonra Tory, düşesin ne demek istediğini anladı. "Yani, ona gülecek bir şey vermelisin."

"Ben de öyle dedim," diye cevapladı düşes. "Onu eğlendirin. Ona mizah katın. Anlarsınız ya."

"Ah, tabii *ki*," dedi Chloe, Tory ile göz göze gelerek.

Neyse ki Jon düşesin yanında oturuyordu, çünkü gözlerini o kadar bariz bir şekilde devirdi ki, Tory bunu vagonun içindeki loş ışıktaki bile görebildi. Açıkça gülmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Bu yüzden ben, şahsen, oyunu, hapishane sahnelerini ve her şeyi çok sevdim," diye devam etti düşes. "Beni çok eğlendirdi. Şarkılar da çok eğlenceliydi."

"Gerçekten öyleydi," dedi Tory. "Hepimizi eğlendirdiler."

Bu, Jon'u güldürdü ve bu, onu olması gerekenden daha fazla memnun etti.

Birkaç dakika sonra eve vardılar. Sonunda insanlardan uzaklaşıp rahatlayabileceği bir yere geldiği için rahatlamıştı. Ama Jon, daha önce olduğu gibi ona yardım ederken eğilip fısıldadı: "Yatmadan önce oturma odasında seninle konuşmam gerek."

Kız başını salladı. Neyi konuşmak istiyor olabilirdi ki?

Ah! Avukatın söylediklerini ona anlatmayı planlıyor olmalıydı. *Bunu* kesinlikle duymak istiyordu, ancak Jon'un yarınki dersine kadar beklemeden ona anlatmasına biraz şaşırmıştı. Neden onu çalışma odasına çağırılmamıştı ki? Bu gayet kabul edilebilir bir şey olmaz mıydı?

Ah, ama orada biri onları duyarsa, şüphe uyandırabilirdi. Bu, elbette, onunla Jon arasında bir meseleydi. Herkes çeyizden haberdardı ve bu sorun değildi, ama o ve Jon anlaşmalarını gizli tutmayı başarmışlardı, ki o da bunu tercih ediyordu. Bu yüzden, Chloe kıyafetlerini değiştirip bitirdiğinde Tory'nin odasına gelip gelmeyeceğini sorduğunda, Tory daha sonra geleceğini söyledi. Bu, Chloe'nin kaşlarını kaldırmasına neden oldu, ama Tory umursamadı.

Düşes ve Chloe merdivenleri çıkarken, Tory çok rahat bir şekilde oturma odasına girdi. Jon da kısa bir süre sonra içeri girdi.

Aşırı sıcak geçen o günde ateş yakılmamış olan şöminenin yanındaki iki rahat koltuğu işaret etti. Şömine kapıdan olabildiğince uzaktaydı, bu da iyi bir şeydi. Bu sayede biraz mahremiyetleri olacaktı.

"Biraz şeri ister misin?" diye sordu. "Evet, teşekkürler."

Ona bir kadeh doldurdu, sonra kendine de bir kadeh doldurdu. Kadehi ona uzattığında, kadın, "Şeri pek sevmezsin sanıyordum," dedi.

Omuz silkerek, kızın yanındaki koltuğa oturdu. "Toplumun bir parçası olmak istiyorsam, şeri içmeyi öğrenmem gerektiğini düşündüm."

Kadın cesaret verici bir yudum aldı, sonra parlak bir gülümsemeyle, "Sanırım bu, babamın avukatını ziyaretinle ilgili," dedi.

Jon'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzündeki ifade, bunu beklemediğini açıkça gösteriyordu.

"Öyle değil mi?" diye sordu kız, kalbi küt küt atarken. "Gidemedin mi?"

Derin bir nefes aldı. "Evet, gittim. Her şey yolunda gitti. O... şey... paranın ne yapılacağı konusunda bana takdir yetkisi veren madde konusunda biraz temkinliydi, ama bir meslektaşıyla görüşüp

böyle bir maddenin uygulanabilir olup olmadığını belirleyeceğini söyledi. Yine de senin evlenmenin daha iyi olacağı konusunda benimle aynı fikirdeydi.”

Göğsünde acı bir hayal kırıklığı yerleşirken, içinden bir iç çekiş kaçtı. “Elbette öyle dedi. O bir erkek, değil mi?”

“Bu ne demek oluyor?”

“Erkekler, kadınların evlenmesi konusunda her zaman aynı fikirde olurlar.”

Jon şeri kadehinin kalanını bir yudumda içti, sonra kalkıp kendine bir kadeh daha doldurmaya gitti. “Annem de evlenmen gerektiği konusunda hemfikirdi. O bir erkek değil.”

“Oğlu, yani dük’e karşı çıkmazdı.” Sonra, ne kadar nankör konuştuğunun farkına vararak ekledi, “Affet beni. Sen ve annenin benim için yaptığınız her şeye minnettarım. Gerçekten öyleyim. Sadece bunun sana istediğini vereceğinden emin değilim.”

Kaşlarını çatarak ona baktı. “Peki o ne?”

“Beni başınızdan savmak.” Kadehine bakarak sustu.

“Seni başımızdan savmaya çalışmıyoruz,” dedi o kadar sert bir sesle ki, kız başını birden kaldırdı. Adam, okunması zor bir ifadeyle ona bakıyordu. “En azından ben öyle değilim.” Bir yudum şeri içti. “Annem açısından ise, Chloe bir koca bulduğu sürece sonsuza kadar onunla kalabilirsin.”

“Chloe’nin kocasının bu konuda söyleyecek bir şeyleri olur herhalde.”

Adam ona doğru yürüdü. “O noktaya gelmeyecek. Bu sezonun sonuna kadar bir teklif alacağınıza eminim.”

“Öyle mi?” Ayağa kalkıp karşısına geçti. Böylesine önemli bir konuşma sırasında onun üzerinde dikilmesinden hoşlanmamıştı. “Artık kehanet uzmanı mı oldun?”

Adam biraz şeri yuttu. “Hayır, ama kör de değilim. Tiyatrodaki erkeklerin sana nasıl baktığını görebiliyordum. Bu, kolayca bir koca bulacağını anlamam için yeterliydi.”

“Koca istemiyorum!” Ellerini beline koydu. “Neden o kalın kafana bunu sokamıyorsun?”

“Çünkü bu akıl almaz bir şey,” dedi boğuk bir sesle. “Bir eş hak ediyorsun, seni sevecek, sana bakacak ve hiçbir şeyin eksik kalmamasını sağlayacak birini.”

Teklif mi ediyorsun? Sözcükler dudaklarında asılı kaldı ama söylenmeden öldü. Teklif etmiyordu, yoksa daha önce onu öperken ve okşarken bunu yapardı.

Aralarındaki ani sessizlik, söylenmemiş sözlerle doluydu. Bakışları arzu ve saf erkek gururunun bir karışımıydı ve o, onun kollarında olma ihtiyacını o kadar güçlü hissediyordu ki, onun da bunu havada titreştiğini hissedebileceğinden emindi. Adam bir adım öne çıktı ve kız, onun kendisini tekrar kollarına alıp, bayılana kadar öpeceğinden emindi. Bunu yapmasını istiyordu.

Sonra kendini tutmuş gibi göründü. "Ancak seni buraya konuşmak için getirmedi." "

Derin bir nefes aldı. Elbette kendini tutmuştu. O, hiçbir şekilde bir düğün için uygun bir gelin değildi. "Ne hakkında konuşmak istemiştin?"

O, kendisine hiç yakışmayan bir hareketle, sinirli bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bu hareket, ona onun bu yeni dünyada kendini rahat hissetmediğini hatırlattı.

"Heykel derslerimizi bir süreliğine askıya almak zorundayım," dedi.

Karnında öfke yanıp sönüyordu. "Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirmiyorsun."

"Hayır," dedi aceleyle. "Sadece dersleri erteliyorum, yemin ederim. Ama bu haftaki toplantılarım, her şey elimden kaçıp gitmeden önce dükalığa karşı sorumluluklarımı yerine getirmem gerektiğini gösterdi." Oda içinde volta atmaya başladı. "Görünüşe göre Alban, düğün olarak geçirdiği son bir yıl boyunca *tek* bir şey *bile* yapmamış."

Kollarını beline kavuşturdu. "Bunu sana ben de söyleyebilirdim. İyi bir başlangıç yapmıştı, özellikle de baban her şeyi mükemmel bir düzene sokmuştu, en azından bana öyle söylendi. Ama zamanla Alban sıkıldı ve işlerin çoğunu çeşitli yöneticilere bıraktı. Kırsalda ava çıkmadığı ya da Aubrey ile genelevlere gitmediği zamanlarda günlerini çoğunlukla kulübünde geçiriyordu. O ikili, annen çaresiz kaldığında bile yararlı hiçbir şey yapmadı."

Yüzündeki ifade aydınlandı. "O zaman bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlıyorsunuz. Muhasebecinin ofisinde dağlar kadar evrak var, arazi temsilcisiyle gözden geçirilmesi gereken acil belgelerden bahsetmiyorum bile. Yarın, tüm mülklerin

. Ah, bir de gelecek hafta, sigorta amacıyla değer biçmek üzere gravür koleksiyonuma bakmak üzere bir meslektaşım buraya gelecek.”

“Eh, kulağa önemli geliyor,” dedi soğuk bir sesle.

Adam ona keskin bir bakış attıktan sonra soğuk şömineye dönüp bakmaya başladı. “Aslında... adamın bir işe ihtiyacı vardı. Mesleği gravürcü, bu yüzden ona sunabileceğim tek şey buydu. Ayrıca... şey... umarım sakıncası yoktur, ama Morris'in annenin de gravürcü olduğunu söylediğini duyduğumda, gravürcü arayan bazı matbaalar biliyor olabileceğini düşündüm. Ona soracağımı söyledim.”

Birine yardım etmeye mi çalışıyordu? Şimdi o alaycı sözleri için kendini çok kötü hissediyordu.

Adam ona yalvaran bir bakışla baktı. “Beasley'in karısı ve çocukları var. Durumları pek iyi değil. Geri dönebilecekleri bir aile mesleği olmayan tutukluların hiçbirisi iyi durumda değil.”

Bu, kadının kalbini daha da yumuşattı. “Ah, canım, elbette, elimden ne gelirse yaparım. İstersen, gravürler konusunu onunla ben konuşurum.”

“Bu harika olur, teşekkür ederim. Ayrıca bana işe ihtiyaç duyan tutukluların bir listesini de getirecek, ben de onlara malikanelerde ya da... başka bir yerde yer bulmaya çalışacağımı söyledim.”

“Çok nazıksınız,” dedi kadın. “Eminim minnettar olacaklardır.”

Elini yüzüne sürerek, “Sana dürüst olacağım, Tory. Yapılması gereken onca şey beni bunaltıyor,” dedi. Yüzündeki acıma ifadesini görmüş olmalı ki, birden kaskatı kesildi. “Ama sonunda heykel derslerine devam etmek istiyorum, gerçi bunun bir anlamı var mı emin değilim. İşini iyi bildiğini ve öğretmede yetenekli olduğunu şimdiden anlayabiliyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi kız, yine temkinli bir tavırla. “Yine de sevdiğim bir mesleği sürdürmek yerine evlenmem gerektiğini düşünüyorsunuz.”

“Evet, öyle düşünüyorum.” Sanki bir fikri kafasında tartıyormuş gibi tereddüt etti. “Ama sezonun sonuna kadar, kabul etmek *isteyeceğin* bir teklif gelmezse...” Derin bir nefes aldı. “Okul masraflarını karşılamak için sana beş bin sterlin vermeyi düşüneceğim.”

Gözlerini kırptı. “Gerçekten mi?” Sonra sözlerin anlamını tam olarak kavradı ve ona keskin bir bakış attı. “Ne demek ‘düşünürüm’?”

“Aynen söylediğim gibi. Bunun uygulanabilir bir teklif olduğuna beni ikna etmelisin, planlarınla ilgili raporlar sunmalısın...”

"Evet, evet, bunların hepsini yapabilirim!" dedi heyecanla. "Hatta bunun için mükemmel bir yer bile buldum."

Adam kaşlarını çattı. “Öyle mi?”

“Sen eve gelmeden önce seçmiştim. Kiralanıp kiralanmadığını sürekli kontrol ediyorum, ama henüz kimse kiralamamış gibi görünüyor.”

“Ah.”

Tek söylediği bu olunca, kız, “Teşekkür ederim, Jon,” dedi.

“Bu plana henüz onay vermedim,” diye uyardı.

“Biliyorum. Ama bu konuda açık fikirli davrandığın için teşekkür ederim.”

Jon başını salladı. "Yine de annem ve Chloe ile sosyal etkinliklere katılmaya devam *edeceksin*, değil mi?"

Kız gözlerini devirdi. “Evet. Gerçi yakında bunun anlamsız olduğunu göreceksin.”

“Bundan şüpheliyim,” dedi Jon yumuşak bir sesle. “Şimdi git, yoksa fikrimi değiştirmeye kalkışabilirim. Chloe seni bekliyor.”

Hızlıca gülümsedi ve kapıdan dışarı koştu. Merdivenlerin yarısına kadar çıkmışken, artık heykel dersleri almayacakları için babasının uyluk kemiğini nasıl kırdığını ona daha fazla soramayacağını fark etti.

Neyse, sanki o bir yere gidecekmiş gibi değildi. Akşam yemeğinde ya da başka bir sosyal etkinlikte ona her zaman sorabilirdi. Sonuçta, önündeki dönemde bu tür etkinliklerin bolca olacağı belliydi. Ama sonunda okuluna kavuşacaksa, hepsine seve seve katlanacaktı.

15. Bölüm

Jon, sonraki birkaç gün boyunca Tory'yi neredeyse hiç görmedi. Hanımları bir akşam partisine ve bir akşam yemeğine eşlik ettiği iki gece bile, onlarla orada buluşmayı ayarlamıştı, böylece arabanın daracık içindeki o acı verici anlardan kaçınabilirdi. Oraya vardığında, arkadaşlarıyla konuşmayı tercih etti—eğer oradalarsa—ya da Fransa'ya gitmeden önce görmediği eski arkadaşlarıyla. Ondan uzak durmak için her şeyi yapardı.

Ama bu da başlı başına bir cehennemdi. Diğer erkeklerin onu güldürmesini, koluna dokunmasını ya da kulağına fısıldamasını izlemek zorundaydı. Hiçbiri onu utandırmasa da, alaycı sözleriyle Heathbrook ya da sessiz, samimi sözleriyle Scovell bile; bir gün biri bunu başaracaktı. Jon bunu nasıl kaldıracağını bilmiyordu.

Bu gece, Tory'nin katılacağı ilk baloya —Lady Sinclair'in evinde düzenlenecek olan baloya— hanımlara eşlik etmeye söz vermişti ve bundan çok korkuyordu. İlk kez, onun diğer beyefendilerle dans etmesini izlemek zorunda kalacaktı.

Tabii kimse onu dansa davet etmezse. Ne Heathbrook ne de Scovell baloya katılamayacaktı; ilki malikanesinde, ikincisi ise Müttefik Hükümdarlar'ın huzurunda yapılacak deniz geçit töreni için Portsmouth'ta askerleriyle birlikteydi. Tory ise, geçmişinin başka bir partner bulmasını engelleyeceğine ikna olmuş gibiydi.

Phaeton'u Lady Sinclair'in evine doğru hızla ilerlerken, kızın boşuna endişelendiğini kendine söyledi. Annesi ve kız kardeşi bu konuda söz sahibi olsaydı, Tory'nin kesinlikle ona yakışan bir elbise giydireceğinden emindi; zaten çul ve kül giyse bile çok güzel görünecekti, bu yüzden beyefendiler sırf güzelliği için onunla dans etmek için sıraya gireceklerdi. Onunla konuştuktan on dakika sonra, onu ilginç bir sohbet arkadaşı olarak görecektir ve mürebbiye olarak edindiği deneyim, balo için gerekli tüm karmaşık kuralları bildiğinden emin olacaktı.

Böylece o haklı çıkacak, Tory ise bir eş olarak uygun olmadığı ortaya çıkacaktı. Bu da, onu diğer erkeklerle izlemekle geçireceği bir akşama kendini hazırlaması gerektiği anlamına geliyordu. Aklını ondan uzaklaştırmak için diğer hanımlarla dans etmesi gerekirdi, ama buna hiç niyeti yoktu. Bunun nedeninin evliliği düşünmeye hazır olmaması olduğunu kendine söyledi, ama bu bir yalandı. Eğer bu, Tory'ye sahip olmak anlamına geliyorsa, evlilik için dünyadaki tüm cesarete sahipti.

İnledi. Morris, farkında olmadan, onun için mükemmel bir kefarete seçmişti: vicdanı elvermediği için yatamayacağı ya da evlenemeyeceği bu güzele bir koca bulmasını istemişti.

Ne yazık ki, Sinclair'lerin Londra'daki konağına adımını attığı anda işkence başlamıştı.

"İşte buradasın Jon!" Chloe, onu selamlamak için yaklaşırken Tory'yi de yanına çekti. "Bundan kaçmaya çalışacağını düşündük, oysa seni diğer arkadaşlarımızla tanıştırmayı çok istiyorduk. Değil mi Tory?"

"Elbette," dedi Tory, nötr bir ses tonuyla, bakışları sabit ve kendinden emin bir şekilde ona odaklanmıştı.

İkisine de gülümsedi. "Annem nerede?"

"Oh, bir yerlerde Diana ile konuşuyor," dedi Chloe. "Seni bekleyip kıyafetinin uygun olup olmadığını görmek istedik."

"Peki uygun mu?" diye sordu.

Chloe onu baştan aşağı süzdü. "İdare eder," dedi Chloe alaycı bir şekilde.

"Ona aldırmayın, Majesteleri," dedi Tory. "Harika görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim, Bayan Morris. Ve siz iki hanımefendi, yıldızlardan bile daha parlak görünüyorsunuz."

Chloe kaşlarını kaldırdı. "Bu oldukça klişe bir iltifat. Elbette bundan daha iyisini yapabilirsiniz. Yani, Tory'nin elbisesine bir bakın. Onu ben kendim seçtim. Ne fark ediyorsunuz?"

"Çok... pembe." Tıpkı yanakları, dudakları ve kızarıklıkları gibi. Kollar kısaydı, güzel kollarını ortaya çıkarıyordu ve korsaj, iki güzel göğsün kremi üst kısımlarını ortaya çıkaracak kadar dekolteydi. Ondan başka birine nasıl bakabilirdi ki? Özellikle de etek, bacaklarına yapışan ipek kumaştan yapılmış ve bacaklarının şeklini görebileceğini hayal etmesine neden oluyordu. Tanrı yardımcısı olsun.

“Sen tam bir *erkeksin*,” dedi Chloe. “Bir hanımefendiye nasıl düzgün bir iltifat edileceğini bilmiyorsun.”

Tam olarak neyi takdir ettiğini söylerse, bunun hoşuna gideceğini sanmıyordu. “Ve sanırım Heathbrook’un bunu yaptığını düşünüyorsun?” diye sordu.

“Aslında, evet.” Chloe uzun eldivenlerini giydi. “Bu gece burada olamaması çok yazık.”

“Eminim ikinizin de partner bulmakta zorlanmayacağından eminim,” dedi Jon kuru bir sesle.

“Öyleyse, gidip bunun doğru olup olmadığını görelim,” dedi Chloe. “Gel Jon, bize eşlik et lütfen.”

Onun küstahlığına gülerek, her iki hanımefendinin de birer koluna girmesine izin verdi, böylece tiyatrodaki iki muhteşem aktrisin koluna asılı duran, hırpalanmış yaşlı bir beyefendi gibi balo salonuna girebildi.

Chloe'nin bolca partneri olacağı oldukça erken anlaşıldı. Ne de olsa o, önceki Falconridge Dükü'nün kızı ve şimdiki Dük'ün kız kardeşiydi. Bu arada, Tory... çekici, güzel Tory... odadaki *evli* beyefendilerin yarısı ona dans etmeyi teklif ediyordu. Her teklifi kabul etti—başka türlü yapamazdı ki—ve her seferinde ona “*sana demiştim*” bakışı attı.

Beş erkeğin onunla dans etmesini izledikten sonra, annesi yanına geldi. “Bunun olacağından korkuyordum.”

“Ne?” diye sordu, üçüncü kadeh şampanyasını yudumlarırken. Ya içecek ya da Tory'nin, onunla evlenemeyecek ama eşleri başka yerlerde eğlenirken ona aynı şekilde göz süzüp duran erkeklerle dans etmesini izleyerek çıldıracaktı. Bu arada, Tory'nin “*sana demiştim*” bakışı daha da keskinleşti.

Annesi burnunu çekti. “Bazı beyefendilerin Victoria hakkında pek de uygun olmayan bir şekilde konuştuklarını duydum. Görünüşe göre biri onu Chloe'nin dadısı olarak hatırlamış ve birkaç uygun bekara anlatmış. Şimdi bir ‘hizmetçi’ ile dans etmeyi kendilerine yakışmaz buluyorlar ve ‘kendini beğenmiş bir maceracı’ tarafından kandırılmayacaklarına yemin ediyorlar.” Burun kıvırdı. “Dedikodu yapanlar sadece kadınlar değil, kesinlikle—yemin ederim ki erkekler kadınlardan daha kötü olabilir.”

Tory'nin iyi isminin, kendi önemleriyle şişirilmiş bir sürü genç ahmak tarafından lekелendiğini düşününce öfkesi kabardı. Bir kenara attıkları mücevherin değerinden habersizlerdi.

“Bazı annelere, Tory'nin Chloe'nin arkadaşı olduğunu ve artık babasından hatırı sayılır bir çeyiz aldığını ağızından kaçırdım,” diye devam etti annesi, “ama bu bilgi bekarlara ulaşmamış gibi görünüyor. Ve eğer bekar beyefendilerden *hiçbiri* onunla dans etmezse, onun hakkındaki düşüncelerinde ısrar edeceklerdir.” Annesinin kimin onunla dans etmesi gerektiğini ima ettiğini çok iyi biliyordu.

“Hangi sözde beyefendiler onun hakkında bu kadar kaba konuşuyorlardı?” diye sordu sertçe.

Annesi fısıldamak için ona yaklaştı, “Punch kasesinin etrafında dolaşan adamlar.”

Boş bardağını geçen bir tepsiye koydu. “Ben hallederim, anne.”

“Dur, Jon! Ne yapmayı düşünüyorsun? Öylece oraya gidip onunla dans etmedikleri için onları azarlayamazsın.”

“İzle de gör,” diye mırıldandı, sonra annesine, “Dikkatli olacağım, söz veriyorum,” dedi.

Ama önce, onunla dans eden bekar erkeklerin olmaması sorununu çözmeyi planlıyordu. Tory, Chloe ile birlikte duruyordu ve o izlerken bile Chloe dansa davet edildi ve dans pistine gitti. Tory'yi yalnız yakalayabilmek için adımlarını hızlandırdı.

Onun önünde durup resmi bir şekilde selam verdi, yanında duran birkaç bekar beyefendiyi görünce memnun oldu. “Bayan Morris, bu dansın şerefini bana bahşeder misiniz?”

Kız ona boş boş baktı ve bir anlığına, onu gerçekten reddedebileceğini düşündü. Ama tabii ki kız aptal değildi. Bir reverans yaptı ve “Bu benim için bir onurdur, Ekselansları,” dedi.

Onu dans pistine götürdü. Oraya vardığında, aklına endişe verici bir düşünce geldi. Dansın başlamasını beklerken kız onun yanında duruyordu, bu yüzden ona biraz yaklaşarak fısıldadı: “Bunu söylemek için biraz aceleci davranmış olabilirim.”

“Öyle mi?” diye sordu kız, yanakları kızararak.

“Sekiz yıldır dans etmediğimi unutmuşum. Müziği tanıyabileceğimden bile emin değilim.”

Kız cevap vermediğinde, ona bir göz attı ve gülümsememek için kendini zor tuttuğunu gördü.

"Bunu komik buluyorsun, değil mi?" diye homurdandı.

"Bunun olağan bir durum olmadığını kabul etmelisin," diye alay etti kız. "Şu anda hayatımda olağan olan hiçbir şey yok."

"Neyse ki senin için, birazdan kotilyon dansı yapacağız," diye açıkladı kız, "ve eminim sen en son İngiltere'deyken de bu dansı yapıyorlardı."

Adam rahat bir nefes aldı. "Gerçekten de öyleydi." Ve şükürler olsun ki kotilyon, onu sıkıca sarılması beklenen samimi bir dans türü değildi. "Yine de her şeyi mahvetmeyeceğime söz veremem. Yıllar oldu."

"Ben idare ederim," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Bu yüzden mi dans etmedin? Berbat edeceğinden korktuğun için mi?"

"Kısmen. Ama seninle güvende olacağımı biliyordum."

Görünüşe göre bu yanlış bir sözdü, çünkü kız gözlerini kaçırdı. "Anlıyorum," dedi soğuk bir sesle. "Bunun benimle dans etmek *istediğin* için olmadığını tahmin etmeliydim."

"Öyle demek istemedim. Eğer tek nedenim yeteneksizliğim olsaydı, hiç dans etmezdim. Bu akşam dans etmeye niyetim yoktu. Ama..." Bunu ona yardım etmek için yaptığını söylemeden önce kendini durdurdu. Bu da pek iyi karşılanmazdı. Onun da gururu vardı.

"Ama ne?" diye sordu kız, ona sorgulayan bir bakış atarak.

"Şimdi bu fırsatı değerlendirmezsem, bir daha asla böyle bir şansım olmayacağından korktum," dedi dürüstçe. "Eninde sonunda biri seni kapacak ve bir bakmışım ki nişanlanmış olacaksın."

Kız ona sert bir bakış attı. "Belki fark etmişsindir, bu akşamki tek dans partnerlerim yaşlı, evli erkeklerdi."

Bunu düzeltmek niyetindeyim, diye düşündü, ama bunu söylemeye cesaret edemedi. Bunu, bir zamanlar kendisinin de söylediği gibi, bir "*acıma dansı*" olarak algılayacaktı. "Bu durum er ya da geç değişecek. Ayrıca, zekân ve hanımefendi tavırlarınla eminim ki son derece etkilediğin tüm o 'yaşlı, evli erkeklerin' evlenecek kız arayan oğulları var."

"Onları benimle dans etmeye ikna edenin zekâm ve tavırlarım olduğunu pek sanmıyorum." Kadın kısa bir süre aşağıya baktı, ama

değil, dekolte elbiselerine baktı.

Adam sertleşti. “İçlerinden biri sana hakaret mi etti? Çünkü eğer ettilerse, yemin ederim ki...”

“Onurumu mu koruyacaksınız?” Kız sert bir kahkaha attı. “Oh, lütfen ciddi olun, Ekselansları. Eğer bunu yaparsanız, beni mahvedersiniz. Bu, beni evlendirme planınıza pek yardımcı olmaz.”

Ne yazık ki haklıydı. Ve yine de bunu yapmaya yarı yarıya cazip geliyordu. O zaman onunla evlenmek zorunda kalırdı ve o da onun olurdu.

En azından, onun talihsiz kaçış planının sonunda babasını öldürdüğünü öğrenene kadar.

O anda müzik başladı ve eldivenli elini tutarken kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu, parmaklarından armutu yiyip, üzerlerindeki suyu yaladığı anı hatırlattı ona. Bakışları ona yöneldi ve onun da bunu hatırladığını görebiliyordu, çünkü o zaman olduğu gibi yine aynı eriyen bakışları vardı. Onu aklını yitirmesine neden olan bakışlar.

Yutkundu... sertçe... sonra kızın boğazına baktığını fark etti. Kahretsin, bu hayatının en uzun dansı olacaktı.

Sadece ellerini tutuyor olsalar da, uzun bakışmalar, yavaş dönüşler ...diğer çiftlerin arasından geçmek için ayrılmalara, sadece adımın şehvetli bir tamamlanmasıyla birbirlerine tekrar yaklaşmak, herhangi bir vals kadar erotikti. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Her hareketinde güzellik ve zarafet sergiliyordu. Ve dans sırasında her elini tuttuğunda, onu kucklamaya ve tatlı, ipeksi dudaklarını öpmeye can atıyordu.

Kız da bunu biliyordu. Dans ettikçe yanakları giderek daha da kızarıyordu. Onları yakından izleyen herkes, balodan önce bir noktada aralarında samimi bir bağ olduğunu anında anlayabilirdi. Yine de ikisi de gözlerini ayıramıyordu. Tanrıya şükür, dansçılardan hiçbiri onlara aldırış etmiyordu ve tüm seyirciler, aralarındaki havada parıldayan arzuyu görebilecek kadar uzaktaydı.

Tanrım, ona olan bu özlemi nasıl başa çıkmayı öğrenecekti?

Çok çabuk dansları bitti ve onu pistten çıkarmak zorunda kaldı. Yürürken sessiz kaldılar. Punch masasına göz attı ve bekarların hâlâ orada durup ikisini izlediklerini gördü. İyi.

Sonra kız boğazını temizledi. "Harikaydı Jon," diye mırıldandı. "Bir süredir dans etmemiş olabilirsin, ama kotilyonun nasıl yapıldığına dair anıların açıkça hala taze."

"Teşekkür ederim," dedi. "Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi dans partneriydin."

Kız gülerek onu şaşırttı. "Daha önce muhtemelen İngiltere'de okuldan yeni mezun olmuş kızlarla ya da Verdun'da evli hanımlarla dans ettiğini düşünürsek, bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Aslında, Verdun'da epeyce Fransız genç hanımla dans ettim." Chloe'ye ulaşmadan hemen önce, fısıldamak için ona doğru eğildi. "Yine de en iyisi sensin."

O, elini bırakmadan önce ona utangaç bir gülümseme attı. Onunla biraz daha vakit geçirmek istedi, ama ona uygun dans partnerleri bulma görevinin ikinci yarısı henüz bitmemişti. Ona selam verdi, sonra iki bayana sordu, "İkinizden biri punç ister mi?"

"Ben isterim," dedi Chloe. "Boğazım kurudu."

"Çok sevinirim, teşekkürler," dedi Tory.

"Hemen dönerim," dedi ve punç masasına doğru yöneldi. Bir bardağa punç dökerken büyük bir gösteri yaptı ve tam da beklediği gibi, bekârlardan biri yanına yaklaştı. Bu adamlar, kendilerinden daha önemli bir adamla samimi olmaya çalışmaya asla direnemezlerdi.

"Ee... Falconridge," dedi gaga burunlu adam. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Jon başını çevirip adama tepeden baktı. "Yine mi?"

En fazla yirmi beş yaşında görünen genç adam kızardı. "Birkaç gün önce ailemin verdiği partide tanışmıştık. Ben Knightdale."

"Ah, doğru. Sen Manderleigh'in veledi sensin."

Adam gözlerini kırptı, muhtemelen Manderleigh Kontu'nun alt unvanı olan Knightdale Vikontu'na sahip olduğu için kendisine yalakalık yapılmasına alışkındı. Sonra kendini kibirli bir şekilde dikleştirdi. "Sizin Ekselanslarınızın, kız kardeşinizin mürebbiyesi Bayan Morris ile dans ettiğinizi fark ettim. İtiraf etmeliyim ki şaşırdım, çünkü odadaki diğer, daha uygun herhangi bir hanımefendi sizinle dans etmekten onur duyardı."

Jon tekrar punç kasesine döndü ve bir bardak daha doldurdu. "Sizi ilgilendirmez ama, efendim,

İngiliz balosunda dans etmeyeli birkaç yıl oldu, bu yüzden biraz paslanmış dans becerilerim konusunda endişeliydim. *Eski* bir mürebbiye olan Bayan Morris'in, adımları tekrar hatırlayana kadar bana rehberlik etmekten mutluluk duyacağını biliyordum."

Knightdale burun kıvrırdı. "Elbette rehberlik ederdi. Siz bir dük, o ise meteliksiz bir hiç. Onunla konuşmaya tenezzül etmeniz bile nezaketti. Kahretsin, bizimle birlikte burada dans edebildiği için çok şanslı."

Lanet olası iğrenç herif. "Aslında," dedi Jon sakın bir sesle, "annem, yani düşes, onu sosyeteye tanıtıyor, eminim biliyordur. Babası Fransa'daki en yakın arkadaşımı, ayrıca Winslow Vikontu'nun kuzeniydi. Dahası, Dr. Morris ona beş bin sterlinlik bir servet bıraktı."

Jon, Knightdale'e o küçük sinsi herifin kıvrınmasına yetecek kadar sert bir şekilde baktı. "Yani, o oldukça uygun bir aday, muhtemelen buradaki bazı hanımlardan daha uygun. Dolayısıyla, sizin aranızdan kimin onunla dans edeceği konusunda pek endişeli olduğunu sanmıyorum."

Sonra, geri kalanlara küçümseyen bakışlarını bir an için yönelttikten sonra, iki bardak punçunu alıp uzaklaştı; Knightdale ve onun gibi sinsi tiplerin tepkisini görmek için geriye bakma dürtüsüne direndi.

İki kadına doğru yürüdü, ancak Chloe'nin dans pistinde Baron Bilmemkim ile birlikte bir sonraki şarkıyı beklediğini gördü. Tory'ye kadehini uzatarak, "Görünüşe göre kız kardeşim bir süre daha buraya gelip punçunu içemeyecek," dedi.

"İstersen onun için saklarım," dedi Tory.

"Gerek yok. Ben kendim içirim, setin sonunda ona taze bir bardak getiririm." Dans pistine doğru dönüp baktı. "Eskiden bu tür şeylerden nefret ederdim. Benim yaşımdaki tüm kızlar yanlarından geçerken kıkırdarlar, ben de neye güldüklerini anlamazdım. Ama şimdi genç hanımlar da aynı şeyi yapıyor, o yüzden sanırım bana gülmüyorlardı."

"Buna ben gergin bir kahkaha derim. O zamanlar bile zengin bir dükün oğluydun. Onlara attığın her bakış, bir gün seni koca olarak kapabilecekleri umudunu veriyordu. Peki ya şimdi unvanın da var? Senin yaşımda ve yakışıklı bir dük, koca avı oyununda büyük ödüdür."

"Ama senin için değil," dedi. "Senin için hiçbir koca ödül değildir."

Kız, parıldayan gözlerle onun bakışlarını karşıladı. “Sonunda beni dinlemeye başladın.”

“Burada ilgini çekecek tek bir erkek bile görmediğini gerçekten söyleyebilir misin?”

O, odayı gözden geçirdi. “Belki de o bordo yelekli beyefendi. Birlikte dans edersek, kıyafetlerimiz birbirine çok yakışır.”

Adam kıkırdadı. “Bu, bir koca seçmek için pek de geçerli bir neden sayılmaz.”

“Ama eğer teklif ederse onunla dans etmek için iyi bir neden, ayrıca dans etmeyi de çok seviyorum.”

Aralarında garip bir sessizlik çöktüğünde, söyleyecek bir şey aradı. Mucizevi bir şekilde, aklına bir şey geldi. “Sana söylemeyi unuttum. Baskıları değerlendiren tutuklu arkadaşım Bay Beasley’den, yarın sabah gelmesini rica ettim. Ben o sırada mülk yöneticilerimden biriyle meşgul olacağım, ama yine de onunla görüşmekten çekinmezsen...”

“Seve seve,” dedi kadın. “Deneyimli gravürcüler arayan matbaaların bir listesini hazırladım bile.”

“Teşekkür ederim. Eminim çok memnun olacaktır.”

Tam o anda, zimba grubundan bir adam yaklaşıp Bayan Morris’le tanıştırmak istedi. Tanrıya şükür, Jon, akşam partisinde yaptıkları kısa sohbetten adamın adını hatırlıyordu. Adama ters bakmamaya çalışarak tanıştırmayı yaptı.

O ahmak Tory’ye dans etmeyi teklif ettiğinde, Jon onun niyetini sormamak için kendini zor tuttu. Elbette böyle bir soru saçma olurdu. Jon onun babası ya da kardeşi değildi, ya da böyle bir şeyi sorma hakkına sahip biri değildi. O sadece... ona gizli bir çeyiz sağlayan ilgilenen biriydi.

Annesinin bu meselelere karışmasına rağmen, bunu kendine sürekli hatırlatması gerekiyordu.

Tory adamın dans davetini kabul etti ve arkasına bakmadan dans pistine doğru gitti. Onların dansını birkaç dakika izlemesi, artık onun başkalarıyla dans etmesini izleyemeyeceğini anlaması için yeterliydi. Artık onun ne kadar zarif dans ettiğini, elini tutmanın ne kadar harika olduğunu bildiği için

... onun başka biriyle evlenmesini izlemenin ne kadar zor olacağını.

Yeter. Bütün bu flört eden çiftlerden kaçması gerekiyordu. İçeri girerken daha önce bir kütüphane gördüğünü hatırlayarak, o yöne doğru yavaşça yöneldi. Onu tanıyan insanlar tarafından birkaç kez durduruldu, ama dansın son notaları kulağına ulaştığında, salona ve özgürlüğe ulaştı.

En azından bir süreliğine.

16. Bölüm

Tory buna inanamıyordu. Son dört dansta mükemmel eşler bulmuştu. Elbette hiçbiri, anlamlı bakışları ve ustaca adımlarıyla onu adeta karamel sosuna dönüştüren Jon'un yanına bile yaklaşamazdı, ama bunu ona asla itiraf etmezdi.

Hiçbir yere varamayacak bir flörtü sürdürmenin bir anlamı yoktu.

Düşes, yüzünde bir gülümsemeyle ona yaklaştı. “Jon’un seninle dans etmesi miydi, yoksa daha sonra genç beyefendilere söylediği sözler miydi bilmiyorum, ama her neyse, işe yaramış.”

Kalbi bir an durdu. “Neden bahsediyorsunuz?”

“Bekârların seninle dans etmemesinden, seni bir sürü yaşlı kocayla baş başa bırakmasından Jon’a şikayet ettim, o da bu konuyu halledeceğini söyledi. Ve halletti!”

Midesinde kötü bir his belirdi. “Bu yüzden mi punch kasesinin yanındaki o adamlarla konuşuyordu? Bu yüzden mi benimle dans etti?” Kocayı aramadığını ona defalarca söylemiş olmasına aldırmış etmedi. Dinlememişti.

Sözlerinin ardındaki hakaretin farkına varmış gibi, düşes aceleyle, “Hayır, elbette değil. Seni sevdiğini biliyorsun. Burada başka kimseyle dans etmedi. Bu sana büyük bir iltifattır, canım. Ve Viscount Knightdale ile dans etmek ne büyük bir başarı! O oldukça iyi bir parti, biliyorsun.”

“Öyle mi?” dedi Tory, onu neredeyse duymadan.

Elbette Jon, ona dans partneri bulmak için devreye girmişti. Bunu fark etmeliydi. Bu, daha önce tuvalete giderken onun kütüphaneye süzüldüğünü görmesinin nedenini de açıklıyordu. Ona karşı görevini yerine getirdikten sonra, saklanabileceğini düşünmüştü.

Lanet olsun ona! Başka herhangi bir kadın, onun kendisi için yaptıklarını tatlı bir jest olarak görürdü, ama başka herhangi bir kadın, dans ederken onun istediği şeyi

dans ettiklerinde onun istediğini... ona ihtiyacı olduğunu

. . .

Gözleri yaşlarla doldu. Ne kadar aptal olmuştu! Kendisine bir eşe hazır olmadığını söylediğinde *onu* dinlemeliydi.

Kendini toparladı. Neden umursuyordu ki? Ne kadar lezzetli öpüşürse öpüşün, onu koca olarak istemiyordu. Onunla Cyril arasında seçim yapmak zorunda kalacaktı ve her ikisinin de ebeveynleri öldüğü için Cyril'i seçmek zorunda kalacaktı.

Aralarında hiçbir şey olamazdı. Ve bundan *nefret ediyordu*.

"İyi misin, Victoria?" diye sordu düşes. "Biraz baygın görünüyorsun. Neyse ki, akşam yemeği her an servis edilecek. Biraz yemek seni neşelendirecektir, eminim. Bay Pierce Egan seni masaya götürecektir. Oldukça zeki biridir."

Düşes sesini alçaltarak, "Kimseye söyleme, ama onun skandal kitabı *The Mistress of Royalty, or the Loves of Florizel and Perdita*'yı okudum ve son derece esprili biri. Elbette sana uygun bir koca olmaz – sonuçta o bir İrlandalı – ama en azından bu akşamki akşam yemeğinde seni güldürecek," dedi.

Aniden Tory, Sinclair Kontesi'nin onlara doğru aceleyle geldiğini fark etti.

"Düşes," dedi Lady Sinclair, "oğlunuzu gördünüz mü? Greenwood Düşesi'ni akşam yemeğine götürmesi gerekiyor, ama onu hiçbir yerde bulamıyorum!"

Oh, hayır. "Kütüphaneye baktınız mı?" diye sordu Tory.

"Elbette kütüphaneye baktım. Ya da en azından biri baktı. Orada değildi. Ama uşaklar, faytonunu da çağırmadığını söylüyorlar."

"Bu, eve gitmediği anlamına gelmez," diye işaret etti düşes. "Yürüyüş yapmayı sever. Fransa'da tutulduğu yerden Paris'e ulaşmak için yüzlerce mil yürüdü. Eve yürüyerek gitmek onun için hiç de zor olmaz."

"Doğru," dedi Tory. "Ama Diana'yı akşam yemeğine tek başına gönderecek kadar kaba olabilir mi? Bu... ona pek uymuyor." Ve onun faytonunu burada bırakıp eve yürüyerek gideceğini de pek hayal edemiyordu.

"Yemin ederim, bu aralar onu tanıyamıyorum," dedi düşes, gözlerini gökyüzüne dikerek. "Çok tuhaf kaprisleri var. O Fransız hapishanesi ona bir şey yaptı."

Tory buna kesinlikle katılıyordu.

Lady Sinclair hâlâ onlara bakıyordu. "Diana konusunda ne yapayım?"

Düşes iç geçirdi, sonra kendini toparlayarak asil bir tavır takındı.

"Herkes oğlumun eve gittiğini ve benim de onun iyi olduğundan emin olmak için eve gittiğimi söyle. Böylelikle, Greenwood Dükü beni evine alması gerektiği için, şimdi karısını evine alabilir. Bu, Diana'nın sorununu çözer." "Kendi karısını akşam yemeğine götüremez," dedi Lady Sinclair.

"O

değil mi?"

Kontes Amerikalıydı, bu yüzden elbette bu tür konularda pek emin değildi. Tory de tam olarak emin değildi. "Öncelik kurallarına uyulduğu sürece bunu engelleyen bir kural olduğunu sanmıyorum, değil mi Ekselansları?"

"Kimse şikayet etmez." Düşes elini küçümseyici bir şekilde salladı. "İyi niyetli bir çaba gösterdiğinizizi söyleyecekler, Leydi Sinclair, ve bunun için sizi övecekler. Ama şimdi gitmem gerek. Victoria ve Chloe'ye eşlik eder misiniz? Ya da belki Diana'dan bunu yapmasını ister misiniz? *Onların* akşamını mahvetmek istemem. Onlar için arabayı geri göndereceğim."

"Olur." Leydi Sinclair elini sıktı. "Teşekkür ederim, Ekselansları. Çok nazıksınız."

"Hiç de değil," dedi düşes. "Sadece akşam yemeğini biraz daha geciktirin ki eşyalarımı toplayıp, arabayı çağırıp gideyim. Karşılığında, oğlumu bir dahaki görüşmemizde döveceğime söz veriyorum." Sonra oradan uzaklaştı.

Tory, düşesin Jon'u dövdüğü düşüncesine gülmek için kendini zor tuttu. Ama Jon'un gittiğine hâlâ ikna olmamıştı. "Sakıncası yoksa, Leydi Sinclair, hâlâ vaktim varken dinlenme odasına geçeceğim."

Chloe onu durdurup neler olduğunu sordu ve ona *bir şeyler* anlatmak zorunda kaldığı için salona varmak biraz zaman aldı. Ama ondan ayrılır ayrılmaz kütüphaneye yöneldi. Jon'un Diana'yı bu kadar acımasızca aşağılayacağına inanamıyordu. Ama yine de...

İçeri girmeden önce, kimse onu görmeyecek mi diye etrafa baktı ve içeri girince kapıyı sessizce kapattı.

Sinclair'lerin sıra dışı kütüphanesine sık sık girerdi ve orayı Falcon House kadar iyi tanıyordu. Büyük maun kitaplıklar tavana kadar uzanarak bir dizi niş oluşturuyordu; her nişte bir masa ve bir Hepplewhite kanatlı koltuk vardı, böylece kişi nişin arkasına oturup iki kitaplık arasında rahatsız edilmeden kitap okuyabilirdi.

"Ekselansları," diye fısıldadı.

Cevap yoktu. Her bir oyuğun önünden geçip içeri baktı.

"Burada mısınız, Majesteleri?" diye sordu yine, hâlâ fısıldayarak.

Son oyuğun içindeki koltuğun gizli tarafından derin bir iç çekiş duydu. "Kim soruyor?" diye homurdandı Jon.

"*Buradasınız!* Biliyordum!"

"Tory mi?" Sandalyeyi geriye iterek ayağa kalktı, elinde kitapla ona doğru döndü. "Ne oluyor be?"

"Ne oluyor, sen! Herkes seni arıyor!"

Buraya baktıklarını söylediler ama..."

"Baktılar." Omuz silkti. "Beni çağırdıklarında, onları görmezden geldim."

"Diana'yı akşam yemeğine götürmen gerekiyordu. Şimdi annen eve gidip durumu düzeltmek zorunda kalacak, böylece Greenwood Diana'yı götürebilsin ve..."

"Dur, sen neden bahsediyorsun? Bu tür etkinliklerde akşam yemeği en az gece yarısına kadar servis edilmez sanıyordum ve saat daha..." Cep saatini çıkarıp baktı. "Kahretsin."

"Evet, gerçekten de 'kahretsin'."

"Shropshire'daki mahsuller hakkında okurken kendimi kaptırdım ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim," dedi özür dilercesine. "Akşam yemeğinden çok önce balo salonunda olmayı planlıyordum."

Ellerini beline koydu, beyefendileri kendisiyle dans etmeleri için manipüle ettiği için hâlâ ona kızgındı. "Eh, kendinden utanmalısın! Her şeyi mahvetmekten bahsetmişken..."

"Hemen gidiyorum," dedi, köşeden ayrılırken yüzünde pişmanlık dolu bir ifadeyle. "Her şey yoluna girecek."

Kız onun önüne geçti. "Her şey yoluna girmeyecek! Şimdi içeri giremezsin. Lady Sinclair muhtemelen herkese eve yürüyerek gittiğini söylemiştir – bu arada, hizmetçiler faytonu almadığını söylediklerine göre, bu annenin önerisiydi – ve annen muhtemelen çoktan

arabadadır. İkisini de yalancı durumuna düşürmeyeceksin. Herkes akşam yemeğine girer girmez, dışarı sızıp Alban'ın faytonuyla eve gidebilirsin.”

“Birincisi, o artık *benim* faytonum. İkincisi, onu sürerek geri dönersem, hizmetçilerin dedikodularından kaçınamayız.” Ona keskin bir bakış attı. “Bu arada, benim burada olduğumu nereden bildin?”

“Şanslı bir tahmin.” Adam ona şüpheyile baktığında, kızın yanakları kızardı. “Ben... şey... dinlenme odasına giderken seni buraya girerken gördüm.”

“Beni takip mi ediyordun?” diye sordu.

Kız kaşlarını çatı. “Sadece sen böyle bir şeyi varsayacak kadar kibirli olabilirsin.”

Bu onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. “Beni kibirli mi buluyorsun?”

Kız ellerini havaya kaldırdı. “Nereden bileyim! Bir an önce, güzel sözler söyleyip beni dans pistinde döndürürken gözlerimin içine derinlemesine bakıyordun. Bir an sonra ise, bir koca bulup senden olabildiğince uzaklaşabilmem için beyefendileri soğuk bir şekilde rüşvet vererek benimle dans etmelerini sağlıyordun. Bence ‘Jon’ hiç de kibirli değil. Ancak ‘Falconridge Dükü’, en kibirli, en inatçı...”

“Beyefendilere seninle dans etmeleri için rüşvet vermedim,” diye itiraz etti.

“Öyle mi?” Kız ona dik dik baktı. “Onlara çeyizimden bahsettin mi?”

Adam çenesini öne çıkardı. “Olabilir. Ama bunun amacı da buydu, değil mi? Beyefendileri seni eş olarak düşünmeye ikna etmek?”

Kız ona öfkeyle baktı. “Yoksa beni kendilerinden aşağı gören beyefendiler mi, öyle mi?”

Adam kadına temkinli bir şekilde baktı. “Sadece seni tanımadıkları için, Tory. Seni tanımak için on dakika harcayan herkes seninle birlikte olmak ister.”

Yine başladı, içinden gelmeyen güzel sözler söylemeye. “Görünüşe göre sen hariç herkes, dansımızdan sonra ortadan kayboluşuna bakılırsa.”

“Ben *dahil* herkes,” dedi, sonra kendi kendine, “*kahretsin*” gibi bir şey mırıldandı ki bu, onun için bile oldukça kaba bir sözdü. “Ama benim ne hissettiğim önemli değil.”

“Benim için önemli.” Yüzünde hayal kırıklığı belirdiğinde, kız sözlerini hemen geri almak istedi.

“Önemli olmamalı.” Sonra gözlerini kaçırdı. “Bekârlarla dansların nasıldı?”

“Oh, Tanrı aşkına.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunu bilmek istiyorsan, kalıp öğrenmeliydin.”

Adam yüzünü buruşturdu. “Eminim bir ya da ikisinin sana uygun olduğunu fark etmişsindir. Erkekler ne kadar nazik, zeki ve yetenekli olduğunu duyduklarında daha fazlası da olacaktır.”

“Sanırım bir sonraki baloda partnerim olmazsa *bunu* sen duyuracaksın,” diye tersledi.

“Tory, lütfen,” diye başladı, sesi alçak bir tonda titriyordu.

“Ben bir hayır kurumu vakası değilim, lanet olsun sana!” Korkunç bir şekilde, gözlerinden yaşlar süzüldü. “Sana bir koca istemediğimi söyledim, ama sen dinlemiyorsun. Hayır, daha da kötüsü, sanki beni istiyormuş gibi davranıyorsun! Sonra da istemiyormuş gibi davranıyorsun! Ne düşünmem gerekiyor?”

Adam onu kollarından tuttu ve acı çekmiş bir ifadeyle ona baktı. “Lanet olsun, tatlım, seni istiyorum. Ama bu imkansız.”

Bu sözler kalbine sert bir darbe indirdi. “Elbette imkansız,” dedi titrek bir sesle. “Çünkü sen bir düğün, ben ise bir mürebbiyem...”

“Tanrı aşkına, bununla hiçbir ilgisi yok! Sadece...” Elini kaldırıp kızın yanağını okşadı, sonra başını salladı. “İnan bana, sen beni istemiyorsun.”

“Sorun da bu. Seni *gerçekten* istiyorum.” Artık bunu biliyordu. Bu yüzden, tamamen içgüdülerine kapılarak parmak uçlarına yükseldi ve onu tam dudaklarından öptü.

Geri çekildiğinde, adam onu artık özlemeye başladığı bir yoğunlukla izliyordu. “Lanet olsun,” diye mırıldandı ve iki eliyle başını kavrayarak, sanki öpmezse dünya sona erecekmiş gibi onu öptü.

Boğazından mutlu bir iç çekişle, kollarını ona sarıp onu kendine yaklaştırarak öpücüğüne karşılık verdi. Inleyerek öpücüğü derinleştirdi, kollarını beline dolayarak onu kendine yapıştırdı; bu hareket, kızın dizlerini eriyip kanını ateşe çevirdi.

Uzun süre, hevesle, derinlemesine öpüştiler. Nefesini kesip sonra geri verdi, dili onun diliyle oynarken

elleri sırtında, sonra da yanlarında yukarı aşağı dolaşmaya başladı.

Artık ikisi de ağır ağır nefes alıyordu ve adam boynuna doğru öpüşmeye başladığında kadın inledi.

"Bunu... durdurmalıyız," dedi boğuk bir sesle.

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" Kız ellerini indirip, açık siyah frakının içine, beyaz ipek yeleğinin diz boyu pantolonuyla birleştiği yere kaydırıldı. Tanrım, ne kadar ince bir beli ve kalçaları vardı. Kız, onu kıyafetleri olmadan görebilmeyi dileyecek kadar yaramazdı.

Onun sert kaslarını okşamak, ellerini gergin göğsünde gezdirmek, sıkı kalçalarına bakmak için can atıyordu...

Aniden Jon donakaldı ve kapıya baktı. O anda duydu; kapının diğer tarafında iki adam konuşuyordu.

"Sana söylüyorum, onun kütüphaneye girdiğini gördüğüme neredeyse eminim."

"Aptal olma, Knightdale. Balonun ortasında neden kütüphaneye girsin ki?"

"Elbette randevu için."

Tory inlediğinde, Jon elini tuttu ve onu daha önce bulunduğu oyuğa çekti. Sonra Argand lambasını kapattı. Kütüphane kapısının açıldığını duydukları anda lamba söndü.

Tory'yi sessizce masanın üzerine kaldıran Jon, onu vücuduyla korudu ve parmağını Tory'nin dudaklarına bastırdı.

"Sana burada olmadığını söylemiştim," dedi diğer adam.

Tory'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, onu duyacaklarından emindi.

"Muhtemelen dışarıda diğerleriyle birlikte bekliyordur,"

Adam somurtkan bir şekilde devam etti. "*Bizim* olmamız gereken yerde. Açlıktan ölüyorum. Zaten akşam yemeğini servis etmek için neden bu kadar bekliyorlar ki?"

Tory, gözlerini Jon'a dikti; Jon ise gözlerini devirdi.

Lord Knightdale küfretti. "Balo salonuna geri dönmüş olmalı. Ben de onu yakalayıp, akşam yemeği sonrası dans için ona teklif etmek umudundaydım."

"Neden? Az önce onunla alay ediyordun."

"O, onun bir serveti olduğunu duymadan önceydi. Göğüslerini gördün mü? Beş bin sterlinlik çeyiziyle öyle görünen bir kadın, küçümsenecek bir şey değil."

"Sen tam bir pisliksin, Knightdale."

Tory de buna tamamen katılıyordu. Bu sırada Jon kaskatı kesildi ve sanki Lord Knightdale'e saldırmak için oyuğun dışına atlayacakmış gibi görünüyordu. Tory aceleyle onu belinden sıkıca kavradı, sonra uzanıp dudaklarına öpücük kondurdu.

Jon sadece bir an tereddüt etti, sonra ona karşılık verdi; dili, ağzının içinde tüm duyularını canlandıran tembel vuruşlar yapıyordu. Çenesindeki hafif sakalları hissedebiliyor, dilindeki şampanyanın tadını alabiliyor, boynundaki keskin ve baharatlı kolonyanın kokusunu alabiliyordu.

Keşfedilme korkusunun öpücüklerine heyecan verici bir boyut kattığından bahsetmeye gerek bile yok. O da bunu hissetmiş olmalıydı ki, elini yukarı kaydırıp elbisesinin üzerinden göğsünü avuçlayıp okşadı, bu da onu daha fazlasını istemeye çılgına çevirdi.

Demek arzu böyle bir şeydi, bu duygu karmaşası onu onun ellerinde kil gibi yumuşatıyordu. *"Daha fazla, lütfen,"* diye düşündü, sonra bunu yüksek sesle söylediğinden korktuğu için bir an paniğe kapıldı.

Neyse ki, söylemiş olsa bile, diğer iki beyefendi duymamıştı. "Hadi, Cokesbury," dedi Lord Knightdale. "Onu balo salonunda arasak iyi olur."

"Muhtemelen dinlenme odasına gitmiştir," dedi arkadaşı, iki adam ayrılırken sesini alçaltarak.

Tory, kapının duyulabilir bir tıklamayla kapanmasını zar zor fark etti. Ama Jon'un başparmağıyla elbisesinin üzerinden meme ucunu okşadığında bunu kesinlikle fark etti.

"Sana fikir verdiler, değil mi?" diye mırıldandı, ağzına doğru.

"İnan bana, tatlım," dedi boğuk bir sesle, "seninle tanıştığım günden beri aklımda fikirler var. İşte bu yüzden benimle yalnız kalmamalısın."

Bu itirafı onu heyecanlandırdı. "Muhtemelen kalmamalıyım. Ama kalıyorum."

Düşük bir iniltiyle, boynunu öptü ve elini yukarı kaydırarak geceliğini omzundan sıyırdı.

"Jon!" dedi acil bir sesle.

"Seni ne kadar istediğimi göstereyim, böylece bir daha asla şüphe duymayacaksın. Seni mahvetmeyeceğime söz veriyorum. Ama..."

O düşünceyi havada asılı bırakarak, elbisesinin ve korsesinin birbirine bastırdığı göğüslerine doğru öpücükler yağdırdı.

Bir şekilde, elbisesini korsesinin kupasını ve geceliğinin bağcıklarını ortaya çıkaracak kadar aşağı indirdi. Birkaç saniye içinde göğüslerinden birini ortaya çıkardı.

O göğsüne bakarken, kız titrek bir nefes aldı. "Şimdi lambayı kapatmamış olmayı diliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Senin tüm çıplak ihtişamınla sergilendiğini görmekten daha çok istediğim bir şey hayal edemiyorum. Ama bununla yetinmek zorundayım."

Sonra başını eğip göğsünü ağzıyla kapladı.

Oh. Tanrım! Sıcak ağzı göğsünü emdi ve o, daha önce hiç yaşamadığı bir duygu patlaması hissetti. Sonra dilini meme ucuna değdirdi ve o, aklını kaçıracığını sandı. Bu muhteşemdi, *bu kadar* iyi hissettirebileceğini hiç hayal etmemişti! Dudaklarına doğru kıvrılarak, uzun ve alçak bir inilti çıkardı.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı göğsüne.

Onun yüzündeki memnuniyet ifadesinden gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Tanrım, tadı cennet gibi." Elini kullanarak diğer göğsünü okşadı, aynı anda iki muhteşem his, ve parmaklarını onun beline geçirdi. Onun bunu yapması ilahi bir şeydi, en iyi tatlıdan bile daha iyiydi, ve o tatlıları severdi.

Şimdi, annesinin deyimiyle "*aşk çeşmesi*"nin içinde ıslak ve sıcak hissetmesine neden olan bir ağrı, kasıklarının altında başlamıştı. Bu normal miydi? Eğer değilse, normal olmak istemiyordu.

"Bu delilik, tatlım," diye mırıldandı göğsüne doğru. "Beni durdur."

"Neden?" diye boğuk bir sesle sordu. "Bana yine soğuk davranmaya devam edebilmen için mi? Hayatta olmaz. Eğer bana ihtiyacın olduğu bu anı yaşayabiliyorsam, tadını çıkaracağım." Özellikle de dilini yine meme ucuna değdirdiğinde, nefesini kesen o anlarda.

"Sana ihtiyacım var, biliyorsun," diye boğuk bir sesle söyledi. "Cesaretim olsaydı, seni soyup bu masanın üzerinde alırdım. Ama bu seni mahvederdi." Sonra doğrulup ona baktı, gözleri alev alev yanıyordu. Yavaşça eteğini bacaklarından yukarı doğru çekmeye başladı. "Yine de, seni mahvetmeden bu tür bir zevki yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu sana tattırabilirim."

"A-Anlamıyorum."

Adam ona şeytani bir gülümseme attı. "Anlayacaksın." Sonra onu tekrar öpmeye başladı, bu sırada elini daha yukarı kaydırđı ve vücudunu kızın bacaklarının arasına sokarak bacaklarını ayırdı.

Kız ağzını onunkinden çekti. "Dur! Mahvolmanın ne demek olduğunu biliyorum ve eğer sen o... o... aletini... içime sokarsan..."

Adam sert bir kahkaha attı. "Ne kadar çok istesem de, 'erkem'i içine sokmayacağım, yemin ederim." Bunun üzerine elini bacaklarının arasına kaydırđı; kızın o kadar ıslak ve istekli olduğu, sanki hayatı boyunca onun dokunmasını beklemiş gibi hissettiğı yere.

Ama o sadece ona dokunmakla kalmadı. Onu okşadı, kendisinin hiç dokunmadığı yerlerini okşadı. Ve ne büyük bir keşifti bu! Hem büyüğü, hem mükemmel, hem de cesurca bir his uyandırđıyordu.

Sonra parmağını onun *aşk pınarına* kaydırđı ve kız boğuk bir inilti çıkardı. "Bu... ah tanrım... aman tanrım..."

Ağzını kulağına dayadı. "Benim için o kadar ateşli ve ıslaksın ki, tatlım, bu beni deliye çeviriyor."

"Sen de... bana aynısını yapıyorsun," dedi kadın boğuk bir sesle.

Adam inledi. "Güzel. Keşke yapabilseydim... yapabilseydik... Ama yapamayız. O yüzden bununla yetinmek zorundayız." Başparmağını çok hassas bir noktaya sürttü ve kadın neredeyse masadan atlayacaktı.

"Ohhh, Jon . . . Bu . . ."

Hiçbir şey söylemedi, sadece boş eliyle kadının çıplak göğsünü kavradı ve meme ucunu tekrar tekrar okşadı, aşağıda yaptığı gibi ritmik bir şekilde okşadı, bu da kadının nefes nefese kalmasına ve eline karşı gerilmesine neden oldu.

Bu sırada, ikinci parmağını da içine soktu, onu biraz gerdi, ama rahatsız edici bir şekilde değil, başparmağı ve parmakları uyum içinde çalışana kadar, içini ve dışını okşadı, vücudu alevlenmek üzere olan kömürler gibi kızışana kadar.

"Evet... öyle...," diye boğuk bir sesle söyledi, aşağısında küçük ateşler parlamaya başlarken. "Daha fazla... lütfen... Jon... *daha fazla*."

"Tory..." diye fısıldadı, yanağına doğru. "Keşke... lanet olsun... ne kadar da isterdim... sen... olsaydın..." Sonra, söyleyebileceğı her türlü pervasız sözü silip atmak istercesine, yine ağzını kapattı.

Ama o konuşacak durumda değildi. Daha fazla ateş patlak verirken, ritmik bir şekilde kasıklarını Jon'un başparmağına bastırdı. Sonra Jon'un eline karşı gerildi, vücudu alevler içinde yanıyor gibiydi ve bir an için her şey coşkuya dönüştü. *Aşk çeşmesinin* Jon'un parmakları etrafında kasılmasını hissedebiliyordu.

Görünüşe göre o da hissedebiliyordu, çünkü fısıldadı, "İşte böyle, güzelliğim.

Benim tatlı... meleğim... En sevgilim."

Vücuduna sarılırken, onun sahiplenici sözlerinden büyük zevk aldı. Yanaklarını, ağzını ve boğazını öperken, onu tatmin ettikten sonra geride kalan sıcak közlere bu sözler de eklendi. Onu arzulamak istemeyebilirdi, ama açıkça arzuluyordu. Ve bu, tüm ihtiyatına rağmen ona umut verdi.

"Harikaydı," diye fısıldadı. "Ben... Hiç bilmiyordum." Adam boynuna burnunu sürttü. "Demek hoşuna gitti, öyle mi?"

"Hoşuma gittiğini çok iyi biliyorsun. Peki ya sen?"

"Senin hoşuna gitmesini izlemekten keyif aldım."

İşte o anda anladı: Adam onu mahvetmemişti, yani bu karşılaşmadan kendi tatminini elde etmemişti.

Geri çekilip ona baktı. "Mahvolmadan *sana* zevk verebileceğim bir şey yok mu?"

Adam gözlerini kırptı, soruya açıkça şaşırmıştı. "Belki bir iki şey... Ama korkarım ki o özel zevkten vazgeçmek zorundayım. Çünkü eğer bunları yaparsan, kimse ne yaptığımı tahmin etmeden buradan çıkamam ve sonunda kiminle yaptığımı da anlarlar."

"Öyle olsa bile," dedi kız ateşli bir şekilde, "seni benimle evlenmeye zorlamam." "Ben seni *seni* benimle *bana* Onu onu onu kız tembel tembel bir titizlikle öptü; geri çekilip sertçe, "Sadece kendimi

"

"Ve ben de asla itibarım uğruna kendini feda etmene izin vermem." Boynunu öptü, sonra ona baktı. "Asla."

"Bu bir fedakârlık olmaz," dedi boğuk bir sesle, gözleri yarı karanlıkta parıldıyordu. "En azından benim için. Ama senin için gayet iyi olabilir."

"Neden?"

“Çünkü...” Bir an duraksadı. “Çünkü evlenmek istemediğini zaten söylemiştin. Sözüne inandım. Öyle yapmamalı mıydım?”

Eğer tüm zevklerine soğuk su dökebilecek bir şey varsa, o da evlenmek istemesine rağmen cesaret edemediğini hatırlatmasıydı.

Bir iç çekerek masadan indi ve eteğini düzeltti. “Hayır, sözüme güvenmelisin. Gerçekten de gitmeliyim. Burada çok uzun süre oyalanmışız. Öncelik kuralları gereği akşam yemeğine en son girenlerden biri olsam da, Leydi Sinclair’i tanırıysam, hepimizin yerlerine oturduğundan emin olana kadar yemeğin hazır olduğunu ilan etmeyecektir.”

Adam, kadının kıyafetini düzeltmesine yardım etti, sonra kapıya doğru yönelmeden önce ona hızlıca bir öpücük verdi; Lord Knightdale ve arkadaşının salonda beklememesini dileyerek.

Ancak fark edilmeden balo salonuna süzüldüğünde, farkında olmadan, asla sahip olamayacağı güneş tanrısı Helios’u özleyen Clytie’ye dönüştüğünü fark etti.

Ve bu konuda yapabileceği tek bir şey bile yoktu.

Jon kütüphanede oturmuş, tahrik olmasının geçmesini sağlamaya çalışıyordu; Tory’yi öpmek, Tory’yi okşamak... Tory’yi orgazma ulaştırmak nasıl bir şeydi diye düşünmekten kendini alamadığı için bu hiç de kolay bir iş değildi. Başarısından gurur duyması gerekirdi.

Bunun yerine, ona evlenme teklif etseydi keşke diye düşündü.

Lanet olsun sana, Morris, diye düşündü, ilk kez mentoru hakkında suçluluk değil, öfkeyle hatırladı. *Neden aptal, zalim ya da çirkin bir kızın olamadı, tercihen üçü birden? Neden esprili, nazik ve şehvetli Tory olmak zorundaydı?*

Morris’i düşünmek işe yaradı. Artık kimsenin dikkatini çekmeden Sinclair’lerden sıyrılabilirdi. Yine de, annesinin hikayesini sürdürmesine yardımcı olmak için bile olsa, eve yürüyüp faytonu bırakması daha iyiydi. Gerçi seçme şansı olsaydı, akşam yemeği salonuna dalar, Knightdale’i azgın bir pislik olduğu için boğazlardı ve Tory’yi odadan alıp İskoçya’ya götürür, evlenirdi.

Ama bunu yapamazdı. Knightdale onu düelloya davet edebilirdi ve o da adamı vurmak zorunda kalırdı. Tory onunla evlenmeyi reddedebilirdi. Ve o

İskoçya'ya faytonla gitmek istemiyordu. Tory'nin de istemediğinden şüpheleniyordu, onunla evlenmeyi kabul etse bile ki bu kesin değildi.

Zaten neden evlenmeme konusunda bu kadar kararlıydı? Bu geceden sonra, ondan yeterince hoşlandığına yemin edebilirdi. Yine de evliliğin *hâlâ* planlarında olmadığını açıkça belirtmişti. Evet, parayı okulu için kullanmak istiyordu, ama bunun arkasında başka bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Ya da belki de bu sadece gururunun sesiydi; kızın onu sevmemesi dışında, onu koca olarak istememesinin bir nedenini bulmaya çalışıyordu. Ne de olsa kız, onu kibirli bulduğunu söylemişti.

Kaşlarını çattı. Bunu kesip, herkes akşam yemeğindeyken eve gitmesi gerekiyordu. Tanrıya şükür, kimseye görünmeden dışarı çıkmayı başardı ve eve yürüyerek gidebildi.

Beklendiği gibi, Falcon House'a girer girmez annesi onu karşıladı. "Sen akşam yemeğine kalmayı unutup iyi dostlarımız Greenwood'ları aşağıladığın için, o harika balodan ayrılmak zorunda kaldım!"

Şaşırmış gibi davrandı. "Affet beni anne. Düşesi akşam yemeğine götürmem gerektiğini unutmuşum. Bu kadar kalabalık ortamlara alışkın değilim; yıllarca neredeyse tek başıma yaşadıktan sonra, bu kadar sohbet ve müzik bana fazla geldi." Bu, annesinin kabul edebileceği tek bahaneydi; gerçi buna inanırsa, annesi sandığından daha saf demektir.

Annesi iç geçirdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm Jon, ama bu tür etkinliklerde istediğini yapamazsın."

"Yapamaz mıyım? Sonuçta, senin de sürekli hatırlattığın gibi, ben düküm."

Bu sözler annesinin gözlerinde çelik gibi bir parıltı yarattı. "Evet, ama sen dükaliği eline almak isteyen bir dük. Bu da toplumun yarısını aşağılayamayacağın anlamına gelir."

"Not aldım, Anne." O eğildi. "Şimdi izin verirsen, ben—" "Neredeydin sen?"

ama senden ne iz ne de ses duydum. Uzun kulaklarını bile."

Bu onu şaşkına çevirdi. "Kulaklarım... bu aralar uzun mu?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. *Tavşanın* kulakları gibi! *Ne izi ne de tavşanı!*" "Doğru." O iç geçirdi. "Mayfair'de biraz dolaştım."

"Geceleyin mi? Yalnız mı? Hırsızlar tarafından saldırıya uğramamana şaşırdım." Tanrı aşkına. "Evet, Mayfair'in hırsızlarla dolu olduğunu biliyoruz. Ayrıca, Bitche'den sonra en azından bıçak olmadan hiçbir yere gitmiyorum

."

"*Silah* mı taşıyorsun?" diye haykırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Merak etme, sana karşı asla kullanmayacağıma söz veriyorum. Şimdi, sakıncası yoksa, yatmaya gidiyorum. Bunu sabah daha ayrıntılı konuşabiliriz." Özellikle de Greenwood ile oldukça erken saatte ata binmeye gitmeyi planladığı için; o zaman Greenwood'un karısına yaptığı hakaret için bolca özür dileyecekti.

"Henüz yatamazsın. Bir ziyaretçin var." "*Şimdi mi?*"

Annesi burnunu çekti. "Arkadaşın Heathbrook'a, eninde sonunda geleceğini bildiğim için seni bekleyebileceğini söyledim. Onu çalışma odana aldım."

Kahretsin. Heathbrook bu saatte onu ziyarete geliyorsa, kasabaya gelmiş olması bir yana, ciddi bir sorun olmalıydı. Jon o yöne doğru yürümeye başladı, sonra durup annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu gece sana bu kadar zahmet verdiğim için beni affet. Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

"Hıh. Öyle olsa iyi olur, genç adam."

Gülmekten kendini alamadı. Annesi onu hâlâ on sekiz yaşında görüyordu. Ama ne de olsa o bir anneydi, bu yüzden bu beklenen bir şeydi.

Birkaç dakika sonra çalışma odasına girdiğinde, Heathbrook'u elinde Jon'un viskisi ile odada volta atarken buldu.

Jon anında tetikte oldu. "Ne oldu? Ne var?" "Mademoiselle Bernard ve annesi İngiltere'de."

Jon birden durdu. "Nereden biliyorsun? Ne zaman geldiler? Şu anda neredeler?"

Heathbrook viskiden bir yudum aldı. "Mülkümün yakınındaki köye yerleşmiş başka bir tutuklu söyledi. Geri döndüğünde bir barda onlarla karşılaştığını söyledi. Anlaşılan Fransa'da pasaport almışlar. Ama ne zaman geldiklerini ya da nerede yaşadıklarını söylememişler."

"Onu bulmalıyız. Onları."

"Katılıyorum, en azından Mademoiselle Bernard hakkındaki şüphelerini gidermek için." Jon, Heathbrook'a somurtunca, "Sadece

nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Jon bir an düşündü. “Aslında, Beasley yarın öğleden sonra buraya gelecek, ona kızın nereye gittiğini biliyor mu diye soracağım.”

“İyi fikir.” Heathbrook ona baktı. “Beasley neden buraya geliyor *buraya geliyor?*”

Jon açıkladı, ama bu Heathbrook'u tatmin etmemiş gibiydi.

“Scovell, Bayan Morris için bir çeyiz uydurduğunu düşünüyor, çünkü ikimiz de biliyoruz ki Morris'in sonunda hiç parası yoktu. Hiçbirimizin yoktu.”

“Biraz parası vardı.”

“Beş bin pound değil.” Heathbrook viski bardağını yeniden doldurdu. “Ve bana öyle geliyor ki, bunun için Morris'in vasiyetnamesinin ek maddesini değiştirmek gerekecek. Beasley bunu nasıl yapacağını kesinlikle bilir.”

Jon kollarını göğsünde kavuşturdu. “Beni neyle suçluyorsun?”

“Kaçışımızın nasıl sonuçlandığından dolayı suçluluk duyduğun için Bayan Morris'e çeyiz sağladığınla.”

Jon kendine bir bardak viski doldurdu ve bir yudum aldı. Arkadaşlarına en başından beri gerçeği söylemeliydi. Ama onların bunu onaylamayacağını biliyordu. Onlar onun suçluluk duygusunun derinliğini hiç anlamamışlardı. Nasıl anlayabilirlerdi ki? “Morris ölüm döşeğindeyken bana ona iyi bir koca bulmamı istedi. Ne yapmam gerekiyordu?”

“Onu uygun beyefendilerle tanıştırmak.”

Jon bu sözlerle alaycı bir şekilde güldü. “İkimiz de biliyoruz ki, o çeyiz olmasaydı onun evlenme şansı hiç olmazdı.”

“Morris senin bu kadar ileri gitmeni beklemezdi.” Jon cevap vermediğinde Heathbrook sordu: “Bunu karşılayabilir misin?”

“Şu ana kadar yaptığım hesaplara göre, evet.” “O biliyor mu?”

Jon dönüp ona sert bir bakış attı. “Tanrım, hayır. Annem ve kız kardeşim de bilmiyor. Sakın ona söyleme. Çok utanır.”

Heathbrook ona soğukkanlılıkla baktı. “Eminim öyle olurdu. Muhtemelen çoğu kadın gibi o da gerçek aşkı bekliyordur.”

“Öyleyse, aptallar. Morris bana bir şey öğrettiyse, o da kadınların istediği türden bir aşkın var olmadığıdır.” Tory'ye karşı hissettiği bu ateşli arzu bile zamanla soğuyacaktı. En azından öyle olmasını umuyordu.

Yıllarca böyle bir ıstırap içinde yaşamayı hayal edemiyordu. “Morris gibi, karısını çok sevdiğini söyleyen bir adam bile metresi alabiliyorsa...”

“Ve ben hâlâ onun bunu yaptığından emin değilim.”

“Peki. Morris’in... Mademoiselle Bernard’a karşı davranışını unut. Peki ya Verdun’da karısı olmadığı için sıkılan ve başka yerlerde arkadaşlık arayan onca erkek ne olacak?”

“Onlar her yerde var, Jon. Bu, aşkın gerçek olmadığı anlamına gelmez.” Heathbrook gözlerini kısarak baktı. “Bana sorarsan, sen de aşık bir adama çok benziyorsun. Bu da, Bayan Morris’i nasıl başka erkeklere yönlendirebildiğin sorusunu akla getiriyor.”

“Onu kimseye zorlamıyorum,” diye çıkardı Jon. “Sadece ona düzgün bir hayat ve gelecek şansı veriyorum. Hepsi bu.”

“Sen öyle diyorsan öyle olsun. Ama umarım, çeyizini senin uydurduğunu öğrenirse diye hazırlıklı olursun.”

Jon irkildi. “Öyle bir şeyin olmaması için gerekli önlemleri aldım.”

“Peki o zaman.” Heathbrook viski bardağını masaya koydu. “Görünüşe göre işleri elinde tutuyorsun. Ben gidiyorum. Çıkışımı kendim hallederim. Bana ihtiyacın olursa, bir hafta boyunca işlerimi halletmek için kasabada olacağım.”

“Neden sana ihtiyacım olsun ki?” diye tersledi Jon.

Heathbrook başını salladı. “İşleri sandığın kadar iyi idare edemiyorsan diye.”

Jon cevap veremedi kont odadan çıktı.

17. Bölüm

Sinclair'lerin balosundan iki gün sonra, Tory, Bay Beasley'i oturma odasına davet etti. Adam onu görünce şaşırılmış görünüyordu, kim olduğunu açıkladığında ise daha da şaşırdı.

"Siz Dr. Morris'in kızısınız," dedi temkinli bir şekilde. "Evet! Onu tanıyor muydunuz?"

"Evet, tanıyordum. İyi bir adamdı. Sanattan beklediğimden daha fazla bilgisi vardı." Etrafına bir göz attı. "Dük bu sabahki randevumuzu belirleyen bir not gönderdiğinde, onun burada olacağını sanmıştım."

"Son zamanlarda çok meşgul." Son iki gündür onu neredeyse hiç görmemişti. Dün sabah saat on birde yataktan kalkıp sendeleyerek çıktığında Jon çoktan gitmişti. Bu anlaşılabilir bir durumdu, zira o makul bir saatte yatmışken, o ve Chloe ise balodan neredeyse sabahın üçüne kadar ayrılamamışlardı.

Dün akşam yemeğinde de oradaydı, ama orası önemli konular hakkında konuşmaya elverişli bir ortam değildi; mesela Jon ve arkadaşlarının Verdun'dan kaçmaya çalıştıkları gibi. Birincisi, annesi baloda kimin ne yaptığını anlatmak için can atarak sohbeti tekeline almıştı. İkincisi, Chloe Jon'a Lord Heathbrook hakkında sorular yağdırmış, Jon da isteksizce cevap vermişti.

Akşam yemeği bittiğinde, son zamanlarda sık sık yaptığı gibi çalışma odasına çekilmişti. Bu sabah, o ve Chloe aşağı indiğinde o çoktan gitmişti. Ama en azından nerede olduğunu biliyordu; malikanesinin yöneticilerinden biriyle konuşuyordu.

"Korkarım bugün dükün başka bir işi var," diye açıkladı Chloe, "ama onun yerine gravürler konusunda sizinle görüşebileceğimi söylediğimde, bu işi benim halletmemi memnuniyetle kabul etti." Gülümsedi. "Onun yerine benimle görüşmekten rahatsız olmazsınız umarım."

"Hayır, elbette hayır, hanımefendi. Dük hakkında kötü bir şey söylemek istemem, ama her gün öğleden sonralarımı Dr. ve Bayan Morris'in kızıyla geçirmeyi tercih ederim

.” Adam ona doğru eğildi. “Sanırım gravürler konusunda Ekselanslarından çok daha fazla şey biliyorsunuz.”

Kız güldü. “Baskı resimler benim uzmanlık alanım olmasa da, genel olarak sanat hakkında biraz daha bilgim var diyelim. Neyse ki, rahmetli annem sayesinde baskı resimciliği hakkında *biraz* bilgim var.”

“Babanız bana annenizden övgüyle bahsetmişti; ne kadar iyi bir gravürcü olduğunu söylemişti.”

Tory’nin yüzü aydınlandı. “Gerçekten de öyleydi. Babamın onun ne kadar iyi olduğunu takdir edip etmediğinden emin değildim, bu yüzden bunu söylediğini duyduğuma sevindim. Eğer görmek isterseniz, hâlâ annemin bazı gravürleri bende duruyor.”

“Oh, evet, hanımefendi, bu benim için bir onurdur.” Ellerini ovuşturdu. “Peki, Ekselansları’nın incelememi istediği bu baskılar nerede?”

“Bu taraftan,” dedi kız, onu merdivenlerden yukarı, Aubrey’in eski odasına götürürken. “Ekselansları bir not bırakmış, size bunların orijinalinde duvara yapıştırılmadığını, ancak çerçevelenebilmeleri için oldukça kolay bir şekilde sökülebileceğini söylememi istemiş.”

Beasley şimdi bir büyüteçle baskıları inceliyordu. “Bunlar çok nadir ve oldukça güzel. Elle boyanmış olanlar muhteşem. Dük’ün bunların duvarlara asılmalarına izin verdiğine inanamıyorum.”

“O yapmadı,” dedi kadın kuru bir sesle. “Dük Fransa’dayken üvey kardeşi yaptı.”

“Ah. Korkarım bu sık rastlanan bir hikaye. Détenus’lar eve döndüklerinde eşlerinin kendilerini başka beyefendiler için terk ettiğini, çocuklarının onları ölü ilan ettirmeye çalıştığını ve mülklerinin ele geçirildiğini gördüler. Bazı détenus’lar Fransa’da yeni aileler kurdukları için eve hiç dönmediler. Onca yıl süren iletişim eksikliği...” Başını salladı. “Aileleri paramparça etti. Ve birçok insan sevdiklerinin vefat ettiğini varsaydı.”

“Evet. Biz de aynı şeyi düşündük, özellikle de Ekselansları ve babam Verdun’dan Bitche hapishanesine nakledildikleri için.”

“Doğru.” Yüzünde hafif bir endişe belirdi.

Kadın ona gülümsedi. “Yüzbaşı Scovell, bunun kaçma girişimleri yüzünden olduğunu söylemişti.”

Şimdi Bay Beasley açıkça rahatsız görünüyordu. “B-bence bu doğru.”

“Ama benim anladığım kadarıyla Verdun yaşamak için iyi bir yerdi.

Sadece Fransa’dan kaçmak için neden gerçek bir hapishaneye girme riskini göze alsınlar ki?”

Adam iç geçirdi. “Tabii ki aileleri için. Lord Jonathan, kardeşlerinin İngiltere’de annesine ve kız kardeşine kötü davrandığından korkuyordu. Lord Heathbrook, kuzeninin rahmetli babasının yokluğunda işleri yönettiğini biliyordu ve bunu onaylamıyordu. Anlaşılan kuzeni biraz alçak bir adammış. Babanız da sizin ve annenizin durumundan endişe duyuyordu. Ve Komutan... *Kaptan* Scovell gemisine dönmek istiyordu.”

Kız ona sertçe baktı. “Hepsini oldukça iyi tanıyor olmalısınız.”

Boynuna taktığı kravatı çekiştirdi. “Kaçışlarıyla ilgili küçük bir konuda onlara yardım ettim.”

Bu onu şaşırttı. “Onlarla birlikte gitmek istemediniz mi?”

Adam başını salladı. “İstedim, ama yapamadım. Ailem benimle birlikteydi. Üç çocuk ve bir eşle Verdun’dan kaçmak imkansız olurdu ve onları geride bırakmaya cesaret edemedim.”

“Elbette. Kimse bunu senden beklemezdi.”

“Jandarmaların bazıları... erkek refakatçisi olmayan kadınlara kaba davranıyordu. O yüzden kalmam daha iyiydi. Verdun halkının çoğunluğunun çok nazik olduğunu itiraf etmeliyim. Tutuklular genellikle ellerindeki parayı dükkanlarda harcıyorlardı, bu da yerliler tarafından takdir ediliyordu. Yine de komutanımızın ve jandarmalarının kaprislerine maruz kalıyorduk. Farkında olmadan birini kızdırmak çok kolaydı ve sonra ailenle ya da ailen olmadan, büyük bir masrafla başka bir kampa yürüyerek götürülüyordun.”

Adam iç geçirdi. “Çoğumuz, kamplardaki yoksullar için açılan yardım hesaplarıyla hayatta kalmak zorunda kaldık. Bu yüzden, özellikle başlangıçta pek çok kaçış olayı yaşandı, ama bunların çoğu dük ve arkadaşları gibi genç, sağlıklı adamlardı. Tabii, baban hariç.”

Kalbi küt küt atıyordu. Şimdiye kadar, Jon ve arkadaşlarının babasını geride bırakmış olabileceği ya da babasının

geride kalmayı seçmiş olabileceği hiç aklına gelmemiştir. İkisinin de olmamış olması... Şey, bunu nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. Jon'dan daha fazla bilgi almak için ısrar etmesi gerekecekti.

“Bir adam oğluyla birlikte esir alınmıştı, oğlu yedi yıl sonra babasız kaçtı,” diye devam etti Bay Beasley. “Baba gitmeyi reddetti; oğlunun ayaklarını bağlayacağını söyledi. Geride kaldı. Ama oğlu, kaçışta babasını suçlamamaya özen gösterdi ve sonunda İngiltere’ye sağ salim geri dönebildi.”

“Babasına ne oldu?”

Bay Beasley kaşlarını çatı. “Birkaç yıl sonra hastalıktan öldü. Oğlu onu bir daha hiç görmedi.”

“Bu çok korkunç!”

Omuz silkti. “Verdun’da hayat böyleydi.”

Kız bunu sindirmeye çalıştı. “Size bir şey sorayım. Dük ve arkadaşları nasıl yakalandı? Yani, birileri tarafından ihanete uğradıklarını söylediler, ama kaçışlarının tam olarak nasıl ters gittiğini hiç açıklamadılar.”

Adam gözlerini kırptı. “Bunu Dük’e sormalısın. Kaçış planlarının ne olduğunu bana söylemediler, o yüzden ayrıntıları bilmiyorum.”

“Ama az önce onlara yardım ettiğini söyledin...”

“Evet, ama... şey... bana sadece onlara... ihtiyaçları olan şeyi temin etmem için yeterli bilgiyi verdiler. Ve yeniden yakalandıklarında, Verdun’da onları bir daha hiç görmedik, ancak nereye gönderildiklerini tahmin ediyorduk. ‘Gözyaşı Malikanesi’ne. Herkes Bitche’ye böyle derdi.” Artık gerçekten rahatsız görünüyordu, çünkü bir mendil çıkarıp alnını silmeye başladı.

Kız ona acıdı. “Bu kadar çok soru sorduğum için beni bağışlayın, Bay Beasley. Hepsine, özellikle de babama ne olduğunu çok merak ediyorum. Dük bu konudan bahsetmekten hoşlanmıyor.”

“Hepsi için acı verici bir dönemdi,” diye cesaretini topladı. “Bitche’de neler yaşandığına dair duyduğumuz hikâyeler...” Durdu, görünüşe göre babasının da orada olduğunu hatırlamıştı. “Her neyse, bu konudan bahsetmek istememeleri anlaşılabilir.”

“Eminim öyledir. Haklısınız, dük’e sormalıyım.” Bay Beasley’in büyüteçini işaret etti. “Şimdi, neden o baskılara bir bakmıyoruz? Ekselansları’nın,

. Korkarım bu konuda pek yardımcı olamayacağım. Bu tür şeylerin değerini bilen tek kişi annemdi, ben değil.”

Rahatlaması o kadar belirgindi ki, ona baskı yaptığı için kendini suçlu hissetti.

Sonraki iki saati, o sanatçıların ve baskı ustalarının izlerini ararken her bir baskıyı inceleyerek geçirdiler, ardından da yanına getirdiği bir deftere notlar aldı.

Bu arada Tory de, Bay Beasley’in engin bilgisine hayran kalarak kendi notlarını aldı. Bay Beasley’in Jon’un baskılarını değerlendirmesini izleyerek, annesinden öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrendi. Gerçi annesi, gravürlerin onu heykeltçilik kadar ilgilendirmediğini bildiği için, Tory’ye heykeltçilik hakkında bildiği her şeyi öğretmeye daha çok odaklanmıştı.

Bay Beasley son baskıyı bitirdi ve Tory’nin Jon’a verebileceği işinin faturasını yazarken, Tory’nin aklına bir şey geldi.

“Ah! Neredeyse unutuyordum. Ekselansları, çalışmaya ihtiyacı olan tutukluların listesini getireceğinizi söylemişti. Ona verebilmek için sizden alacağıma söz vermiştim.”

Bay Beasley cebine uzanırken gülümsedi. “İşte burada.”

Birkaç kağıda yazılmış listeyi kadına uzattığında, kadın “Bu kadar çok mu?” dedi. Listede en az yüz isim olmalıydı.

Bay Beasley üzgün bir şekilde başını salladı. “Arkadaşlarım ve ben şikayet etmemeliyiz. İş arayan binlerce eski asker ve denizci var ve yaşadıkları onca şeyden sonra bu işi bizden daha çok hak ediyorlar. Ama...”

“Yine de ailelerinizi geçindirmelisiniz. En azından denizciler ve askerler evlerinden uzaklaşmayı kendileri seçti. Siz seçmediniz.” Kendi listesini önlüğünün cebinden çıkardı. “Sizin durumunuzdan bahsetmişken, bu hafta biraz zamanımı annemin eski gravürcü arkadaşlarını araştırarak geçirdim ve deneyimli bir gravürcüye ihtiyaç duyan gravürcülerin isimlerini bana vermekten mutluluk duydu.”

Bayan Beasley, listeyi ona uzattığında Bay Beasley şaşkın bir ifadeyle baktı. İsimleri gözden geçirdi ve okudukça yüzü aydınlandı; muhtemelen bunların Londra’nın en iyi gravür sanatçılarından bazıları olduğunu fark etmişti. “Ah,

Bayan Morris! Bunun benim ve ailem için ne anlama geldiğini bilemezsiniz!" Elini tutarak defalarca öptü. "Yemin ederim ki siz dünyaya inmiş bir meleksiniz!"

Tory kızarıyordu ve elini nasıl kurtaracağını düşünürken, arkalarından bir kıkırdama sesi geldi.

"Gerçekten de öyle," dedi Jon odaya girerken. "Bayan Morris'in melek gibi yeteneklerini tam olarak ne için kullandığını sorabilir miyim?"

"Ah, Ekselansları," diye haykırdı Bay Beasley, "Bayan Morris bana deneyimli gravürcülere ihtiyaç duyan gravürcülerin bir listesini verdi! Bu... çok nazik, çok cömert, çok..."

"...Bayan Morris'e çok yakışır," diye Jon onun sözünü tamamladı. Sonra Tory'ye dönerek ona sıcak bir bakış attı. "Hem kendim hem de Beasley adına, bunu yaptığınız için teşekkür ederim hanımefendi. Bunun onun ailesi için çok anlamlı olacağını biliyorum."

"İkinize de çok teşekkür ederim, Majesteleri. Ah, işte işe ihtiyacı olan tutukluların listesi." Listeyi ona uzattığında parmakları birbirine değdi.

Jon'un bakışları ona yöneldi, gözlerinde tutku ve son kez birlikte oldukları anın anıları vardı. Tory'nin bakışı ise hem tatlı hem de acıydı. Jon'un kendisine karşı ne hissettiğini hâlâ bilmiyordu.

Sonra Bay Beasley ile baskılar hakkında biraz daha konuştu.

Onu iki gündür görmedikten sonra, Tory bu fırsatı değerlendirip onu doya doya seyretti. Vay canına, ne kadar çekici görünüyordu! Rüzgârda dalgalanan saçları, bronz renkli geyik derisi pantolonu, çizgili yeleği olan kestane rengi binici ceket, keçi derisi eldivenleri ve bir çift kestane rengi çizme. Zevkle bir iç çekiş kaçtı dudaklarından. Zayıf olabilir, ama yine de yakışıklı bir adamdı.

Balo gecesi yaptıkları göz önüne alındığında, artık onunla ilgili her türlü ayrıntıyı fark ediyordu. Vücudunun ne kadar orantılı olduğu, dar deri pantolonun içindeki uyluklarının ne kadar kaslı görüldüğü, ellerinin ne kadar büyük olduğu gibi.

Aniden sessizlik oldu ve kız, adamın şimdi Bay Beasley'in tutuklular listesini incelediğini fark etti.

"Bu arada, Bay Beasley," dedi çok rahat bir şekilde—aslında fazla rahat bir şekilde. "Tutuklular arasında Giselle Bernard ve annesiyle karşılaştınız mı?"

Bay Beasley yine rahatsız görünüyordu. Hatta, kelimeleri adeta ciyaklayarak söyledi: “Burada mı? İngiltere’de mi? Neden rastlayayım ki? Onlar Fransız.”

“Evet, ama Heathbrook bana bir tutuklunun bir barda Bernard’larla karşılaştığını söyledi. Bir şekilde İngiltere’ye giriş vizesi bulmuşlar ve ülkemizde yaşıyorlar. Ancak hangi kasabaya yerleştiklerini bilmiyordu.” Jon başını listeden kaldırıp Bay Beasley’e sertçe baktı. “Siz de bu konuda bir şey bilmiyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, Ekselansları, kesinlikle yok.” Bay Beasley ona gizlice bir bakış attı. “Bay Morris’in arkadaşından bahsediyorsunuz, değil mi?”

Şimdi de Jon’un rahatsız görünme sırası gelmişti. “Gerçekten arkadaş mıydılar? Yoksa sadece tanıdık mı?”

“Kesinlikle arkadaştılar sanırım. Bay Morris ona İngilizce öğretmişti.”

Bu, Jon’u şaşırtmış gibiydi. “Ben... bunu bilmiyordum.”

“Oh, evet. Mademoiselle Bernard, siz dördünüz Bitch’e gönderilene kadar düzenli dersler alıyordu. Sonra Verdun’dan Paris’e gitti ve onu bir daha hiç görmedim.”

“Ah. Anlıyorum.” Tutukluların listesini cebine koydu. “Peki, fotoğraflarıma bakmaya geldiğiniz için size minnettarım. Beni takip edin, işinizin ücretini ödeyeyim.” Ona döndü. “Ve tüm yardımlarınız için teşekkür ederim, Bayan Morris. Eminim akşam yemeğinde görüşürüz. Bildiğim kadarıyla, bu akşam için sabit bir programımız yok.”

Kadın yüzünü buruşturdu. “Şey, bu akşam izinliyim, Ekselansları. Her cuma izinliyim.”

Adam ona şaşkın şaşkın baktı. “Doğru. Özür dilerim, tamamen unutmuşum.” Hafifçe gülümsedi. “O zaman yarın görüşürüz. İzin gecenizin tadını çıkarın.”

“Keyfini çıkaracağım, teşekkür ederim.”

Ama Sinclair’lerin kütüphanesinde geçirdikleri gece kadar keyifli olmayacaktı. Zaten, *bununla* kıyaslanabilecek başka bir şey bulabileceğinden de şüpheliydi.

Jon, akşam yemeğinde Tory’yi görebilmeyi diledi. Heykel derslerine devam etmeyi diledi. Beasley’nin bugün Jon’dan daha fazla zaman geçirebilmiş olmasına tahammül edemiyordu.

Ve Tory'nin gerçekten kimseyle evlenmek istememesi hâlâ onu rahatsız ediyordu.

Bu yüzden bu akşam yemeğinde, annesinin *sosyete mensuplarından* birinin işlediği bir skandal hakkında durmadan konuşmasını dinlemeye dayanamıyordu. Ya da kız kardeşinin Heathbrook hakkında yine sorularla onu sıkıştırmasına. Bunun yerine, White's'a gidiyordu; Alban'ın üyeliğini kendisine devredecekler mi diye merak ediyordu ve zaten bir beyefendiler kulübünün üyesi olmanın bir değeri var mıydı?

Ama Falcon House'un ön kapısından çıkarken, Tory'nin yan kapıdan çıkıp kendisiyle ters yönde ilerlediğini fark etti. Durup onun caddede yürümesini izledi. Her zaman hızlı yürüdüğünü fark etmişti. Bayan Victoria Morris için yavaşça dolaşmak diye bir şey yoktu, hayır. Her zaman işini verimli bir şekilde halletmeye hazırdı.

Bu gece sade mavi bir elbise giymişti ve ne yazık ki saçlarını onun görüşünden gizleyen bir şapka takmıştı. Saçları açıkken onu hiç görmediğini fark etti.

Kahretsin. Artık pişman olduğu bir şey daha vardı: iki gece önce fırsatı varken kızın saçlarını açmamış olması. Elbette bu, onu mahvetmek kadar kesin bir şekilde onu mahvederdi, ama yine de...

Bir yan sokağa döndü ve gözden kayboldu. Merdivenlerden indi ve tam diğer yöne doğru gitmek üzereyken, kapüşonlu bir pelerin giymiş birinin meydandaki küçük parktan karşıya geçip aynı yan sokağa doğru yürümeye başladığını fark etti.

Anında, tüm içgüdüleri teyakkuzda oldu. Tamam, adam tesadüfen aynı yöne gidiyor olabilirdi, ama ya öyle değilse diye, Jon dönüp ikiliyi takip etmeye başladı. Köşeye vardığında, yan sokağa baktı ve o beyefendiyi — ya da hanımefendiyi, hangisi olduğunu anlamak zordu — Tory'yi takip ederken gördü; onun farkına varmayacağı kadar gerideydi.

Bu onu endişelendirdi. Şu anda alacakaranlıktı, ama yakında hava kararacaktı ve bu alçak — kim olursa olsun — gerçekten onu takip ediyorsa, Tory tehlikede olabilirdi. Yıllarca Courcelles'in jandarmalarından kaçmak,

gerektiğinde sessiz ve dikkat çekmeden yürümeyi öğretmişti, bu yüzden takipçiyi takip etmeye başladı.

Üçlü geçit töreninin bir noktasında, adamın önündeki Tory'yi gördü ve onun takip edildiğinden haberi olmadığı açıktı. Bu onu daha da öfkeliendirdi. Onun bir haydut tarafından tehlikeye atıldığını düşünmek bile, yanında bir tabanca olmasını dilemesine neden oldu, ama bıçağıyla idare etmek zorundaydı.

Ancak, hep birlikte yürüdükleri sokak ıssız bir ormanlık alandan geçmesine rağmen, takipçisinin ona yetişmeye niyeti olmadığı kısa sürede anlaşıldı. Adamın niyeti neydi?

Tory artık bakımlı kulübelerin bulunduğu küçük bir mahalleye girmişti ve Jon birinin önünden geçerken, bir köpek uyanıp ona havladı. İleride Jon, takipçinin durup geriye baktığını gördü. Jon, kapüşonun altındaki yüzü görebilecek kadar yakın değildi, ama o kişi onu kesinlikle görmüştü, çünkü alçak herif iki evin arasından koşarak uzaklaştı.

Jon, adamın az önce bulunduğu yere doğru koştu, ama adam ortadan kaybolmuştu. Jon, takipçiyi daha uzaklarda aramayı düşündü, ama Tory hâlâ yürüyordu ve Jon, adamın onun önüne geçme riskini göze alamazdı. Üstelik, o haydutu bulamazsa Tory'yi nasıl bulacağını bilemezdi ve adam daha sonra onu yalnız yakalamak için geri dönebilirdi.

Bu düşünce Jon'un midesini bulandırdı. Bu yüzden, Tory'yi kulübesine kadar takip etmeye ve karanlık çöktükten sonra adamın geri dönmediğinden emin olmak için nöbet tutmaya karar verdi.

Mahallenin kenarındaki şirin bir taş kulübeye varana kadar yaklaşık dört yüz metre kadar yoluna devam etti. Oraya yaklaşırken, yaşlı bir kadının kulübenin kapısından çıkıp Jon'un ters yönüne doğru yürüdüğünü gördü. Bu, Tory'nin, kendisi çalışırken yanında kalan hizmetçi olarak bahsettiği Bayan Gully olmalıydı.

Bu açıkça bir yalandı. Bayan Gully, Tory'nin dediği gibi temizlik yapmış ve akşam yemeğini hazırlamış olabilirdi, ama yemeğin yenmesini izlemek için orada kalmadığı belliydi.

Tory orada tek başına mıydı? Bu başlı başına tehlikeliydi, özellikle de hırsızlar ortalıkta dolaşırken. Mayfair'deki hırsızlar konusunda annesiyle dalga geçtiğini boş verin. Burası açıkça Mayfair değildi. Burası, Falcon House'un batısındaki, Londra'nın daha kırsal bölgeleriydi.

Bir pislik onu takip ederken Tory'yi burada tek başına bırakması söz konusu bile olamazdı. Jon en azından o alçağı geçici olarak korkutup kaçırmıştı, ama bu, adamın geri dönmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ne yazık ki, en şık akşam kıyafetiyle sokağın ortasında duran Jon dikkat çekmeye başlamıştı. Bu yüzden, ayakkabısından bir taş çıkarıyormuş gibi yaptıktan sonra, köyün görüş alanından çıkana kadar yürümeye devam etti. Sonra geri döndü, ama bu kez kulübelerin arkasındaki orman içinden.

Beklediğinden daha küçük olan Tory'nin kulübesine geri döndüğünde, komşuları tarafından fark edilmeyeceği, ancak hem önü hem de arkasını görebileceği bir yer buldu. Sonra bir kütüğün üzerine oturup beklemeye başladı.

Bu zor değildi. Son on bir yılını hayatının yeniden başlamasını bekleyerek geçirmişti, bu yüzden bu onun için çocuk oyuncağıydı. Gece çökmeden önce kuşların cıvıltılarını dinlemeyi, güneşin batışını izlemeyi, küçük mahallenin hareketliliğinin uğultusunu hissetmeyi seviyordu.

Gördüğü kulübelere herhangi birinin o pislik Dixon'a ait olup olmadığını anlamaya çalıştı. Bir gün, Tory hakkında dedikodular çıkmadan nasıl yapacağını bulabilirse, o adamı bulup ona Tanrı korkusu aşılamaı planlıyordu.

Kız şu anda içerideydi, kil yoğuruyor, mermeri yontuyor ya da belki de bronz bir heykelcik için kalıp yapıyordu. Onu bu şekilde düşünmek hoşuna gidiyordu, belki de yoğun bir şekilde çalışırken kıyafetlerini temiz tutmak için önlük giyiyordu.

Aniden, sanki düşünceleri onu oraya çağırmış gibi, şimdiye kadar karanlık olan karşısındaki pencerede kızın yüzü belirdi. Onu görebilecek kadar ışık olmalıydı ki, kız arka kapıdan dışarı çıktı.

Kahretsin. Eh, belki de böylesi en iyisiydi. Çünkü gece burada tek başına kalmasının ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak duyması gerekiyordu.

Bölüm 18

Tory inanamıyordu. Jon buradaydı. Ama nasıl? Falconridge ailesinden kimse onun nerede yaşadığını bilmiyordu. Bunu sağlamak için büyük çaba sarf etmişti, çünkü onun üvey kardeşlerinin buraya gelmesini istemiyordu.

Ama farklı nedenlerden dolayı *onun* burada olmasını istemiyordu. Neyse ki Cyril'i çoktan yatırmıştı. Ne yazık ki buraya o kadar aceleyle gelmişti ki, üzerinde sadece geceliği ve sabahlığı olduğunu unutmuştu. İkisi birlikte onu yeterince örtüyordu ama komşularından biri onu görürse...

Eh, buraya, ormanın içine geldikleri sürece kimse görmezdi. Jon kütükten kalkıp onu oldukça dikkatli bir şekilde süzdü, o da aynısını yaptı, ancak onu günahkar bir siyah frak, pantolon ve hatta yelek içinde görünce boğazını yutkunmak zorunda kaldı. Sadece kravatının beyazı ormanda parlak bir şekilde parlıyordu.

Tanrım, neden akşam kıyafetleriyle her zaman bu kadar çekici görünmek zorundaydı ki?

Sanki bunun bir önemi varmış gibi, kahretsin. "Burada ne yapıyorsun?" "Sana göz kulak oluyorum."

O sözlerin tatlılığına tepki vermemeliydi. Ya da onun, saçlarının dağınık olduğunu ve giyinik olmadığını fark etmesini sağlayan o heyecan verici tavrına. "Bana göz kulak olmana gerek yok," dedi kararlı bir sesle.

Adam ona baktı, gözleri alacakaranlığın azalan ışığında parıltıyordu. "Korkarım ki ihtiyacın var. Kulübüme gitmek üzereydim ki bir adamın—ya da belki bir kadının—seni takip ettiğini gördüm."

Bu endişe verici geliyordu, ama yine de... "Muhtemelen benimle aynı yoldan eve dönen komşularımdan biriydi."

"Yılın en sıcak mevsiminde kapüşonlu bir pelerin giyen biri mi? Falcon House'dan çıkmanı bekliyordu."

Titremesini gizlemek için kollarını belinde kavuşturdu. "Nasıl emin olabilirsin?"

Jon, ona sert bakışlarını sabitledi. “Seni, sen gelene kadar beklediği parkın karşısındaki caddeden buraya kadar takip etti.”

Aman Tanrım. “Şey... şey, nedenini hayal bile edemiyorum.” Gerçekten edemiyordu.

“Ben de, o yüzden onu gizlice takip ettim. Ne yazık ki, kulübene çeyrek mil kala beni fark etti ve bir yan sokağa daldı. O anda izini kaybettim. O yüzden, geri dönüp sana saldırmayacağından emin olmak için eve kadar seni takip ettim.”

Sonunda, eve geleli epey bir zaman geçtiğini fark etti. “Ve sen bunca zamandır burada mı oturuyordun?”

“Bayan Gully’nin ayrıldığını görmek ve artık yalnız olduğunu anlamak için yeterince uzun süre.” Adam kaşlarını çatı. “Bana onun hakkında yalan söyledin. Bütün gece seninle kaldığını söylemiştin.”

“Bazen kalır,” diye yalan söyledi.

Adam ona inanmış gibi görünmüyordu. “Mesele şu ki, seni korumasız bırakamazdım. O alçak herifin niyeti belli ki kötüydü. Sabahın erken saatlerinde, sen uyurken geri dönmeyeceğinden hâlâ emin değilim.”

Kız, içini kaplayan korkuyu yuttu. “Her zamanki gibi kapıyı kilitleyeceğim.” “Evet, birinin pencereyi yumruklayarak kırması çok zor,” dedi alaycı bir tonla. “Peki ya sen burada olmadığında? Biri içeri girip seni bekleyebilir.”

O zaman Bayan Gully, o alçağın kafasına tavaşıyla vurup ortalığı birbirine katardı. Ne yazık ki, ona *bunu* söyleyemezdi, özellikle de gündüzleri burada kimsenin olmadığını zaten söylemişken. “Saçmalıyorsun.” İçtenlikle onun saçmaladığını umuyordu.

“Yine de, bundan sonra kulübeye geldiğinde en azından bir uşakla gelmelisin. Ya da istersen bir seyis ya da ben seni faytonla buraya getiririz. Ama yanında biri olmalı. Özellikle o ormanlık bölgeden geçerken.”

Endişe onu gerginleştirdi. “Öyle *mi*, Ekselansları?” Ona doğru yürüdü ve sesini alçaltarak konuştu. “Baloda yaptıklarımız size bana şartlar dikte etme hakkı vermez!”

“Lanet olsun, Tory, seni güvende tutmaya çalışıyorum!”

“Tanrı aşkına, sesini alçalt,” diye tısladı. “Komşuların duymasını istemiyorum.”

Adam elini saçlarının arasından geçirdi. “Eve kadar eşlik edilmenin ne zararı olabilir ki?” diye sordu, sesi şükürler olsun ki daha alçaktı.

Uşak ya da seyis Cyril'in oyun oynadığını fark edebilir, ya da beni selamlayan mahalle sakinlerinden biri Cyril'den bahsedebilir, ya da... her şey olabilir. Ve bir kez sır açığa çıkarsa, tabiri caizse, onu bir daha asla gizleyemem.

Bunların hiçbirini söyleyemedi, göğsünde yükselen paniği de bastıramadı. “Buna gerek yok, hepsi bu. Ayrıca, bana bu tür bir ilgi göstermeye başlarsan, hizmetçilerin de farkına varır, komşularım da. Çok geçmeden benim senin metresin olduğumu düşünmeye başlarlar ve itibarım mahvolur. O yüzden eve git!”

Kapıya doğru dönerek, onun ipucunu anlayacağını umdu, ama elbette anlamadı. Hemen arkasına takıldı ve onu takip ederek kulübeye girdi. “Bu gece gitmiyorum, sana söylüyorum! Tehlikedesin! O kalın kafana bunu sokamıyor musun?”

“Sen burada olduğun sürece itibarım daha büyük tehlike altında.” “Hayatından çok itibarını mı korumayı tercih ediyorsun?”

“Elbette hayır,” dedi. “Ama . . .” Cyril'i uyandırıp gerçeği öğrenme ihtimali vardı. Cyril'le karşılaştığında onun şok olmuş ifadesini—ya da daha kötüsü, Cyril'le karşılaştığında geri çekilme tepkisini—görmeye dayanamazdı. Sonrasında ne olacağına da katlanamazdı.

Ama bu konuyu halledene kadar, tercihen Cyril'i uyandırmayacak bir yerde, gitmeye niyeti yoktu.

Şu anda içinde bulundukları mutfak, bu amaç için pek uygun değildi. Oturma odasında onunla konuşamazdı, çünkü oda sokağa bakıyordu ve perdeler kağıt kadar inceydi. Bütün mahalle, burada bir erkek olduğunu görürü. Ama çalışma odası Cyril'in yatak odasının yanındaydı ve bu da ona göre fazla yakındı. Geriye tek bir uygun oda kalıyordu: evin arka tarafına bakan yatak odası.

“Peki. Benimle gel. Bu konuşmayı sürdürmekte ısrarcı olduğuna göre, komşularımın dikkatini çekmeyecek bir yerde olmalı.”

Yatak odasına girdiğinde, adam onu kapıya kadar takip etti, sonra birden irkildi. O anda, odasını seçerken ne düşündüğünü anladı.

. Hızla lambaları yakıp ışığı açtı. Ona herhangi bir fikir vermek istemiyordu.

Adam orada durup yatak odasını inceledi, sonra mutfığa ve oturma odasına göz attı. “Burası çok rahat bir eve benziyor. Peki, heykel çalışmalarını nerede yapıyorsun? Bu kulübede en fazla birkaç oda olabilir.”

“Atölyem bu odanın yanında. Ve sen bir şey söylemeden önce söyleyeyim, malzemelerle o kadar dolu ki iki kişinin içinde dolaşması bile zor.” Bu, diğer bahaneler kadar iyi bir bahane gibi görünüyordu.

“Anlıyorum.” İçeri girdi ve ona dikkatle baktı. “Bu kulübeyi kiralamaya devam etmeyi düşünmediğine emin misin? Haftada sadece bir kez kullandığın bir yer için çok rahat bir ortam yaratmışsın.”

“Şey, buradayken uyumam gerekiyor, biliyorsun. Annem hayattayken olduğu gibi bırakmak daha iyi. Ama hayır, kiralamaya devam edemem. Çok pahalı.”

“Neden öyle olduğunu anlayabiliyorum. Aslında...” Kaşlarını çattı. “Avukatın bana, paranız olsa bile burayı tekrar kiralamanıza izin verilmeyeceğini söyledi. Bir grup yatırımcı, imar amacıyla tüm bu araziye satın alıyor ve sahipler kira sözleşmelerini satmayı çoktan kabul etmişler. Bu da, sizin ve komşularınızın yakında taşınmak zorunda kalacağınız anlamına geliyor.”

Kalbi sıkıştı. “Söylentileri duymuştuk, ama bu kadar... acil olduğunu fark etmemiştim. Her şeyi toparlamak için birkaç aylık bir süre tanınmasını umuyordum.”

“Üzgünüm tatlım, ama Londra artık seninle benim burada büyüdüğümüz zamanki gibi değil. Her gün genişliyor. Tavistock Meydanı, Brunswick Meydanı, Russell Meydanı... Ben ayrıldığımda bunlar daha yoktu bile. Vauxhall Köprüsü ben yokken inşa edildi. Ondan önce, eğlence bahçelerine gitmek için tekneye binmek zorundaydık.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Zamanı durduramazsın. Sen olsan da olmasan da zaman akıp gidecek ve bu süreçte ezilmemek için elinden geleni yapmalısın.”

O cevap vermek üzereyken koridorun sonundan bir ses geldi. Şüphesiz Cyril, lazımlık kullanmak için kalkıyordu. O ve Bayan Gully, ona bunu kendi başına yapmayı öğretmeyi ancak kısa süre önce başarmışlardı.

Ama bu ses Jon'u alarma geçirdi. "Evde biri var," diye fısıldadı. "Burada kal."

Kız, Jon'un kolunu tuttu. "O benim kedim. Ona aldırma." Yatak odasının kapısına doğru yürüyüp kapıyı kapattı. Jon kaşlarını kaldırıncaya, "Sadece onu buradan uzak tutmak için," diye ekledi. Ve Cyril'in onları duyması ihtimalini azaltmak için.

Jon ona şüpheyile baktı. "Evcil hayvanın mı var?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Sen altı gün boyunca yokken onu kim besliyor? Arkasında kalan pisliği kim temizliyor?"

"Tabii ki Bayan Gully. Yakınlarda oturuyor ve anahtarı var. Yıllardır ailemizin yanında." En azından bu kısmen doğrudu.

"Kedinin adı ne?" diye sordu, açıkça kadının açıklamasına hâlâ şüpheyile yaklaşıyordu.

"Fluffy."

"Bir erkek kedi için tuhaf bir isim."

"O da tuhaf bir erkek kedi," dedi kadın.

Adam başını yana eğdi. "Burada olmadığınız günlerde evcil hayvanınızı özlemiyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. O annemin kedisiydi ve yaşılanıyor, kör oluyor. Bu yüzden bir şeylere çarpıp gürültü yapıyor. Ama hâlâ fare yakalamakta çok başarılı."

"Kör kedin fare yakalamakta iyi mi?" dedi şüpheyile. Kız ne cevap vereceğini bilemediğinde, Jon ekledi: "Peki, onu Falcon House'a getirmek istersen, eminim annem ve Chloe'nin bir sakıncası olmaz. Chloe hep bir evcil hayvan istemiştir."

"Teşekkür ederim. Düşüneceğim, ama tanıdığı bir yerde daha rahat." Açıkçası, Jon'u göndermesi gerekiyordu, yoksa sorular sormaya devam edecekti. "Şimdi, mahalledeki biri burada olduğunu fark etmeden gitmelisin."

"Nasıl anlarlar ki? Ayrıca, senin bir refakatçiyle gelip gitme meselesini halledene kadar buradan ayrılamam."

"Ah, ama hallettik. Eskorta ihtiyacım yok." "Tanrı aşkına, Tory—"

"Çok fazla endişeleniyorsun, Jon." Yanına yaklaşıp elini onun yanağına koydu. "O adamın neden beni takip ettiğini bilmiyorum, ama belli ki

artık gitmiş. Eminim onu sonsuza kadar kaçırdın.”

“Sanmıyorum.”

Cyril’in odasından yine bir ses geldi—kardeşi lazımlık kullanırken çok gürültü yapabilirdi—ve Jon irkildi. “Bu, duyduğum en büyük kedi sesi.” Ondan uzaklaşmaya başladı, ama kız onu kendine çekti. “Gitme,” dedi, umduğu kadarıyla baştan çıkarıcı bir sesle. “Seni özledim.”

Sonra uzanıp onu tam ağzından öptü.

İlk başta Jon direndi, ama yatak odasının dışından başka ses gelmeyince, onu kendine çekti ve büyük bir coşkuyla öpmeye başladı. Ve her zamanki gibi, dudakları dudaklarına değdiği anda, kalbi çarpmaya başladı ve kanı kulaklarında gümbürdedi. Jon bu gece sadece yakışıklı görünmekle kalmamıştı, aynı zamanda taze kolalanmış çarşaf gibi kokuyor ve cennetten bir parça gibi tadı vardı.

Son iki gündür onu arzulayan tüm aptalca yanları uyanıp farkına vardı. Bu adil değildi.

"Jon," diye fısıldadı, "ne yapıyoruz biz?"

"Bilmiyorum. Umurumda değil." Onu yavaşça yatağa doğru itti, giderken yanağını ve boynunu öptü. "Son iki gündür aklımda senden başka bir şey yok. Kollarımda tekrar eriyip gitmeni hissetmem lazım."

"Bu sefer olmaz," dedi kararlı bir sesle.

"Neden?" diye sordu Jon, boğuk bir sesle.

Kızın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra kulağına fısıldadı, "Çünkü *senin* kollarımda eriyip gitmeni görmek istiyorum." Sonra elini onun pantolonunun ön kısmına koydu ve orada belirgin bir şişkinlik olduğunu görünce sevinçle coştı.

Bunu sadece onun dikkatini dağıtmak, koridorda neler olup bittiğinden uzaklaştırmak için yaptığını kendine söyledi.

Ama bu bir yalandı.

Ona bunu yapabilmenin, onda bunu uyandırabilmenin çok... nefes kesici bir yanı vardı. Ve onu okşarken onun verdiği inilti, onun hevesini daha da artırdı. Bunun günahkar bir şey olması, bekaretini kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşması artık umurunda değildi.

O buradaydı, onu istiyordu ve o da, lanet olsun, onu istiyordu. Bir kez birlikte olmanın ne zararı olabilirdi ki? Adet dönemi her an başlayabilirdi, bu yüzden hamile kalması pek olası değildi ve Jon'dan sonra başka biriyle evlenebileceği de yoktu. Neyi kaçırdığını bilmek *istiyordu*. Hayatını bakire olarak geçirmek istemiyordu. Jon, onun onu istediği kadar onu istiyorken, bunu yapmak istemiyordu.

Sadece bir kez olacağına emin olması gerekiyordu.

"Ama beni memnun etmek için ne yapmam gerektiğini göstermen gerek," diye devam etti, bir eliyle ceketinin düğmelerini açarken, diğer eliyle onu okşuyordu.

"Şu anda yaptığın şey beni memnun ediyor," diye homurdandı Jon ve kendini kadının eline doğru itti. "Beni daha fazla memnun edersen, zevk fazlalığından ölebilirim."

"Bu *beni* memnun ediyor," diye fısıldadı kız, utangaç bir gülümsemeyle.

Sonunda pantolonunu elini içine sokabilecek kadar açabildi, ama orada açması gereken başka düğmelerle karşılaştı. Muhtemelen iç çamaşırının düğmeleri idi.

O anda adam sabırsızlandı ve elini kenara iterek düğmeleri kendisi açtı. Sonra kadının elini, annesinin deyimiyle "sertleşmiş penisine" koydu ve kadın şaşkına döndü.

"Heykellerden erkek anatomisini öğrenmemenin ne demek olduğunu anlıyorum," diye mırıldandı. "Bu... oldukça beklenmedik." Düşündüğünden daha büyük, daha sert, daha kalın... ve dokunmaya daha duyarlıydı. Nitekim, onu okşadığı anda, sanki kendi hayatı varmış gibi elinde sıçradı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen... Tory... sıkı tut." Merakla, kız onun dediğini yaptı ve o şey daha da sertleşti. "Evet," diye fısıldadı. "Şimdi... çek onu."

Hmm. Bunu yaptığında, deri hareket etti. Elini bıraktı. "Oh! Canını mı yaktım?"

"Sadece... beni... zevkten... deliye çevirmeni sayarsan." Elini tutup, onu uyarılmış organının üzerine koydu, sonra parmaklarını etrafına doladı. "Şöyle... gibi."

Elini onu okşaması için yönlendirdi ve kız bunu büyüleyici buldu. Annesinin ona anlattıkları ya da heykellerin gösterdiği hiçbir şey onu *buna* hazırlamamıştı. Gözleri kapandı, yüzünde o kadar saf bir

yüzüne yayıldı ki, kız da bu zevkin tadını çıkarmaktan kendini alamadı.

"Ah... Tory... tatlım... Senin... bunun nasıl bir şey olduğunu...
. nasıl bir şey olduğunu... bilmiyorsun."

"Umarım senin elin *üzerimdeyken* hissettiğinle aynıdır."

Buna karşılık daha da sertleşti. Sadece birkaç okşamadan sonra, elini çekti. "Bunu yapmaya devam edersen," diye boğuk bir sesle söyledi, "başka bir sürprizle karşılaşabilirsin."

"Beklenmedik şeyleri severim," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Ama sana bunu verirken içindeyim.

Ve bu... Yapamayacağımı biliyorum..."

"Yapabilirsin," dedi kız yumuşak bir sesle. "Bunu yapmanı istiyorum."

Gözlerini birden açtı ve kadının yüzünü inceledi. "Masumiyetini elinden almak istemiyorum."

"Almıyorsun." Geceliğini çözdü ve yere bıraktı. "Ben veriyorum."

Sanki geceliğinin içinden göğüslerini çıplak olarak görebiliyormuş gibi ona bakıyordu. Kız, geceliğinin önünü neredeyse beline kadar açacak şekilde düğmelerini çözmeye başladığında, adam keskin bir nefes aldı.

Bu onu son derece memnun etti. "Geçen gece beni tüm çıplak ihtişamımla görmek istediğini söylememiş miydin? Artık görebilirsin."

Pantolonu ve iç çamaşırı hâlâ açıktı, bu yüzden sertleşmiş penisinden *bunun* hoşuna gittiğini anlayabilirdi. Nefesi hızlanırken, dişlerini kullanarak her bir eldiveni çıkardı ve yere attı. Sonra önü açarak göğsünü ortaya çıkardı. Bir parmağıyla göğsünün şeklini izleyerek, meme ucunda durakladı ve onu sertleşene kadar okşadı.

Böylesine narin bir dokunuş onu nasıl daha fazlasını istemeye çıldırtabilirdi? Ama öyle oldu, bu yüzden elini göğsüne tam olarak bastırdı.

Gözleri lamba ışığında parladı. "Senin bir baştan çıkarıcı olduğunu hiç tahmin etmemiştim, tatlım."

"Bu rolü deniyorum."

"Tanrı yardımcım olsun," dedi boğuk bir sesle, onu kendine çekip her şeyi yutan bir öpücük verirken, bir süre göğsünü okşayarak

. Sonra geceliğini yavaşça üzerinden sıyırdı ve onu tamamen bakışlarına serdi.

"Tanrı ikimize de yardım etsin." Adam sertçe yutkundu. "*Sonunda*, yemyeşil vücudunun üzerine sarkan altın sarısı saçlarıyla, tüm çıplak ihtişamıyla seni görebiliyorum." Adam, kadının saçlarından bir tutam aldı, öptü ve sonra onu kadının göğsünün üzerine bıraktı. "Sen gördüğüm en güzel kadınsın. Bunun farkında mısın?" Her iki elini de omuzlarından kalçalarına doğru kaydırды. "Ama zaten öyle olacağını biliyordum. Geceleri yatağında seni defalarca böyle hayal ettim..."

"Öyle mi?" dedi kadın, şaşkınlıkla. "O zaman neden beni başka biriyle evlendirmeye bu kadar kararlıydın?"

"Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun." Ellerini kalçalarının üzerinde gezdirdi. "Ama artık umurumda olmadığını düşünmeye başlıyorum. Seni o kadar çok istiyorum. Ve sana sahip olamamaktan bıktım."

"Artık bundan bıkmaya gerek yok," dedi kız, onun sözlerinden heyecanlanarak. "Artık bana sahip olabilirsin."

"Alabilir miyim?" diye boğuk bir sesle sordu, sonra onu geriye itti, ta ki kız yatağın üzerine poposunun üstüne düşene kadar. "Umarım ne yaptığının farkındasıdır."

"Bilmiyorum. Ama öğrenebilirim."

Adamdan bir kahkaha kopuverdi. "Sen tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Çok iyi," diye mırıldandı adam, dizlerini ayırarak kadının kasıklarına bakarken.

Aniden, onun, inceleyip durduğu tüm o heykellerle nasıl karşılaştırılabileceğini merak eden kız, elini uzatıp frakını çekmeye başladı; adam sabırsızca frakını çıkardı. Sonra kız, adamın telaşla yeleğini ilikleyip onu da çıkardığını izledi.

"Şimdi de gömleği," diye fısıldadı. "Lütfen. Çıplak göğsünü görmeyi çok istedim."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Heykelin için model mi arıyorsun?"

"Her zaman."

Kıkırdayarak kravatını çözdü ve bir kenara attı, sonra gömleğini başından çıkardı.

Vay canına. Michelangelo'nun heykeline layık bir göğsü vardı, her yeri ince işlenmiş kas ve sinirlerle kaplıydı, sadece meme uçlarının çevresinde ve göbeğine doğru inen bir çizgi halinde, sonra da daha aşağıya doğru uzanan birkaç koyu renkli kıl vardı. Heykeltçilere göre yargılayacak olursak, o oldukça etkileyici özel bölgelerine ulaşana kadar başparmaklarıyla o çizgiyi takip etti. Sonra pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru itti.

Adam hızla pantolonunu tekmeledi ve ona doğru eğildi, yüzünde ani ve net bir niyet belirmişti. Kız, kaçmaya mı çalışıyor yoksa ona uyum sağlamaya mı çalışıyor emin olamadan yatağa doğru kaydı. Ama adam yatağa sürünerek bacaklarının arasına diz çöktüğünde, bunun ikincisi olduğunu anladı.

O geriye uzandığında, adam elini uzatıp bacaklarının arasına dokundu; iki gece önce hissettiği aynı sıcak ıslaklığı orada hissetti. Sonra boğuk bir sesle, "Görüyorum ki benim için hazırsın," dedi. Orayı o kadar ustaca okşadı ki, birkaç saniye içinde nefes nefese kalmasına neden oldu. "Hâlâ bunu yapmamı istediğinden emin misin?"

"Evet, lütfen," diye fısıldadı ve bacaklarını açtı.

"Acıtabilir."

"Hallederim." Ona baktı, elleri onun şaşırtıcı derecede kaslı kollarını sıkıca kavradı. "Ayrıca, başka kimse olmasın da sen olsan daha iyi."

Yüzünde önce memnuniyet, sonra da tereddüt belirdi. "Sana zaman ayırmalı, seni daha fazla tahrik etmeliyim."

"Beni daha fazla tahrik edersen, zevk fazlalığından ölürüm," diye mırıldandı, onun önceki düşüncesini tekrarlayarak.

"İçine girmek istemeseydim, seninle tartışırdım," dedi boğuk bir sesle.

"Al beni, sevgilim Jon."

Onun içine girmesini sağlamak için tek söylemesi gereken buydu.

Acı hissetmeyi bekliyordu, ama bu... her şeyden çok daha garipti. Durduğunda, görünüşe göre tamamen içine girmişken, onun başka bir şey yapmasını bekledi. Daha fazlası olması gerektiğini biliyordu. Bunun daha fazlası nasıl olmazdı ki?

"İyi misin?" diye eğilip kulağına fısıldadı.

Kız başını salladı ve "*İyiyim, ama pek zevk almıyorum*" diye düşündü.

Sonra Jon hareket etmeye başladı ve her şey değişti.

Bölüm 19

Jon hareket etmeden duramadı. Tanrım, onun içinde olmak o kadar iyi hissettiriyordu ki, onu hızla alıkoymaktan kendini zorlukla alıkoyabiliyordu. Onun sıcaklığı... şimdiye kadarki tepkisi... daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Ancak gözlerindeki kararsızlıktan, bunun onun için henüz zevkli bir deneyim haline gelmediğini anlayabiliyordu. Her şeyden çok, bunu başarmak istiyordu. Onu baştan çıkarma konusundaki kendi kuralını çoktan çiğnemiş olduğuna göre, ona sunabileceği en azından bir zevk olmalıydı.

Keşke bunu yapmak için yeterince uzun süre dayanabilseydi.

"Rahatsız edici, değil mi?" diye sordu, çılgın bir boğa gibi defalarca ona dalmak istese de.

"H-Hiç de değil," dedi kız.

"Yalancı," diye fısıldadı, sonra karışık saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ama senin için daha iyi hale getireceğim, söz veriyorum." Önce bir tarafındaki dizini yukarı çekti, sonra diğerini. Bu, sadece onun içine daha derine girmesini sağlamakla kalmadı, aynı zamanda kızın gözlerini de genişletmişti.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Çok," diye fısıldadı kız, omzuna yaslanarak.

"Bekle," dedi ve aralarına elini uzatıp birleştikleri yeri parmaklarıyla okşadı. Ancak o zaman tekrar içine girdi. "Ah, tatlım, sanki... sıcak kadife gibisin. Senin içinde olmayı... çok seviyorum."

Özellikle de kız her geçen dakika daha da gevşiyordu. Bu cesaret vericiydi. Ulaşabildiği her yeri öptü ya da okşadı — muhteşem göğüslerini, kuğu gibi boynunu, ıslanan yarık...

"Jon!" diye bağırdı kadın, sanki onu içine çekmek istercesine kalçalarını kavradı. "Bu... ah, *tanrım*..."

Sonunda.

Ancak o zaman kendini bıraktı, gerçekten istediği gibi ona girdi, inlemelerinden ve onun altında kıvrılmasından, sanki ona verebileceği her damla zevki elde etmek istercesine ona sarılmasından zevk aldı.

Artık o, lanet olsun, onundu. *Onundu*. Onu ilk gördüğü andan beri istediği gibi... "Tory..." Onun adını dudaklarında bir dua gibi mırıldanırken, o leziz vücuda giriyordu. "Tory... Tanrım, *Tory...*

. benim sevimli meleğim . . . benim tatlım. Benim. Benim. *Benim.*"

Ve onun çığlık attığını ve penisinin etrafında kasılmaya başladığını hissettiğinde, onu sağıp kendine ait kıldığında, sıcak, sıkı vajinasının içine boşaldı ve üstüne yığıldı.

Orada, doymun ve tatmin olmuş bir şekilde yatarken, onun altında o kadar harika bir şekilde titrediğini hissederken... boşalmadan önce çekilmeyi planladığını hatırladı.

Artık önemi yoktu. Artık evleneceklerdi. Bu düşüncenin onu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mutlu etmesi, ne kadar derine batmış olduğunun bir göstergesiydi. Morris'i ve onun bu konuda ne hissedebileceğini düşünmeyi zihninin en arkasına itti. Artık önemi yoktu. Tek önemli olan Tory'di.

Yanına uzanmak için kenara çekildi. Ona o kadar mutluluk dolu bir gülümseme attı ki, onu bir kez daha almak için can atıyordu. Ama bunun için henüz çok erkendi. Birincisi, uyluklarındaki kan izinden bunun onun ilk seferi olduğunu görebiliyordu, ki bundan şüphe duymamıştı zaten. İkincisi, ona acı vermek istemiyordu.

Bunun yerine, ona uzun ve sıcak bir öpücük verdi. Geri çekildiğinde, "Tamamen tatmin olmuş bir kadın gibi görünüyorsun," diye mırıldandı.

Kız kollarını başının üzerine uzattı. "Gerçekten de tatmin olmuş bir kadın gibi *hissediyorum*. Sanırım Fransa'da bu işi bu kadar iyi yapmayı öğrendin?"

"Aslında, gençliğimi oldukça boşa harcadım," dedi, yıllar önce hissettiği utancın yankısı derinlerde yankılanıyordu. "Bu yüzden babam beni büyük bir tura gönderdi." Onun kınamasını bekledi.

"Anlıyorum." Elini göğsünden aşağıya doğru kaydırды. "O zaman boşa harcanmış gençliğin için şükret."

Kadının tepkisi onu hazırlıksız yakaladı, sonra da bu konuda, diğer pek çok konuda olduğu gibi, kadının bu kadar alışılmadık davranmasından memnun oldu. "Böyle bir yaramaz olacağınızı hiç bilmiyordum, Bayan Morris."

Gözleri ona bakarken parladı. "Ben de bilmiyordum. Bu oldukça sürpriz oldu." Ciddi bir ifadeye büründü. "Ama sabrınız için minnettarım. Ne yaptığımı bilmiyordum."

"Sizi tatmin etmek için gerekirse günlerce sabırlı olabilirim," dedi içtenlikle.

"*Günlerce mi*, efendim?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Belki günlerce değil, ama en azından birkaç saat. Bu gece istediğimden biraz daha hızlı davrandım, ama bunu yapmayalı uzun zaman oldu..."

Ona öpücük vermek için eğildi, sonra yanağını okşadı ve yataktan kaydı. "Maalesef şu anda saatlerce vaktimiz yok," dedi geceliğini bulup giyerken. "Bayan Gully kahvaltımı hazırlamak için oldukça erken gelir ve seni burada bulmamalı." Kız, artık kanıyla lekelenmiş çarşaflara hüznle baktı. "Ve o gelmeden önce bunları saklayıp yenilerini sermem gerekecek. O yüzden, seni dışarı atmadan önce giyinsen iyi olur, efendim."

"Hâlâ bolca vaktimiz var, tatlım," diye homurdandı adam, ama onu yatıştırmak için yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. "Tanrıya şükür, çünkü konuşacak çok şeyimiz var."

Kız ona temkinli bir şekilde baktı. "Buraya her geldiğimde bir uşakla eve göndermeni izin vermeyeceğim," dedi, "ve bu karar kesin."

"Konuşacağımız konu bu değil." Adam yanına yaklaşıp onu kollarına aldı. "Evlenmemiz gerektiğini biliyorsun."

Kız ona bakarak gözlerini kırptı. "Ne?"

Kahretsin. Bu ihtimalden daha çok memnun olmasını beklemişti. "Senin masumiyetini aldım, sevgilim. Evlenmeliyiz."

"Seninle evlenmeyeceğim." Ondan uzaklaşarak pencereye doğru yürüdü ve karanlık ormana bakmaya başladı.

Boğazı acıdı. "Benimle evlenmek o kadar da kötü bir şey mi?"

"Elbette olmaz." Yine de ona sırtını dönmüş duruyordu. "Ama daha önce benimle evlenmekten hiç bahsetmemiştin. Ve ben,

sadece vicdan azabını dindirmek için evlenmeni istemiyorum. Seni ben baştan çıkardım. Bu konuda tüm sorumluluğu senden alıyorum.”

Hayal kırıklığına uğramış ve kendinden emin olmayan bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Seni affetmek için evlenmiyorum. Geçen gece sana söylediğim gibi, seni hak etmiyorum ve bunun farkındayım.”

“Bu saçmalık. Benden çok daha iyi birini hak ediyorsun. Bir prenses ya da bir dükün kızı ya da senin rütbenine daha yakın birini.”

“Onlardan hiçbirini istemiyorum. *Seni* istiyorum, Tory.”

Kız aniden dönüp ona öfkeyle baktı. “*Ne* için? Bunun için mi?” Az önce yattıkları yatağı işaret etti. “Bunun için istediğin herhangi bir kadına para ödeyebilirsin. Tabii beni bu yüzden istemiyorsan. Çeyizim için.”

“Ah, Tanrı aşkına,” diye tersledi, “Senin lanet çeyizini istemiyorum ya da ihtiyacım yok. *Sana* ihtiyacım var.”

Yüz hatları yumuşadı ve tam bir şey söyleyecekmiş gibi görüldüğü anda kapı açıldı ve ikisini de ürküttü.

Geceliği giymiş, yıpranmış bir battaniyeye sarılmış, on ya da on bir yaşlarında bir çocuk, uykulu gözlerle onlara bakarak orada duruyordu. “Sissy? Bayan Gully nerede?”

Sissy mi?

Lanet olsun. Burada bir çocuk vardı. Bir *çocuk*, Tanrı aşkına. Jon çocuğu incelerken aklına milyonlarca soru geldi. Morris'in mi? Bu mümkündü. On bir yaşında görünüyordu ve Morris'in tıpatıp aynısıydı.

Jon'a gergin bir bakış atan Tory, çocuğa cevap verdi. “Bugün Bayan Gully'nin izin günü, Cyril, hatırladın mı? Bu yüzden Sissy burada.”

Küçük bir çocuğun yapacağı gibi, yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. Sonra Jon'u fark etmiş gibi görüldü. “Sen kimsin?” diye sordu, kız kardeşinin yatak odasında yabancı bir adam bulan on bir yaşındaki bir çocuğun asla kullanmayacağı masum bir sesle.

Neyse ki Jon giyinmeyi bitirmişti. “Ben—”

“Bu Sissy'nin arkadaşı.” Jon'a uyarıcı bir bakış attı. “Bir şey mi istiyordun, sevgili oğlum?”

Jon ona tatlı ve masum bir gülümseme attı. “Küçük atımı bulamıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun? Geceleri yalnız kaldığında korkuyor.”

“Mutfakta. Benimle gel, onu alalım. Ama sonra yatağına dönmelisin. Anladın mı?”

Başını salladı, sonra elini uzattı ve battaniyesini göğsüne sıkıca sararak onunla birlikte gitti.

Küçük Cyril’in çocuksu ses tonuna ve davranışlarına bakılırsa, ya çok uykulu ya da aklı başındaydı. Jon’u duygular sardı — acıma, suçluluk ve tarif edilemez bir hüznün. Morris bunu bilemezdi, yoksa mutlaka bir şey söylerdi.

Kadın geri gelip kapıyı kapattığı anda, “Cyril, babanız gittikten sonra doğmuş, değil mi?” dedi.

“Evet. Neredeyse tam dokuz ay sonra.”

“Bu kulübeyi tutmanın sebebi o çocuk, değil mi? Sanırım Bayan Gully ona bakmak için burada kalıyor.”

Derin bir iç çekişi duyuldu. “Evet.”

“Ve sanırım bir kediniz yok.” Gözlerini kaçırdı. “Hayır.”

Adam bir sonraki sorusunu nasıl ifade edeceğini düşündü. “Cyril... iyi mi?”

Yani, on bir yaşında bir çocuk için çok... çocukça davranıyor.”

Kadın başını salladı, sonra derin bir nefes aldı. “Sanırım her şeyi bilseniz iyi olur. Cyril fiziksel olarak sağlıklı, eğer kastettiğiniz buysa. Ama zihinsel durumu...”

“O böyle mi doğdu?”

“Evet, ama sadece doğum sırasında göbek kordonu boynuna dolanmış olduğu için. Ebe onu kurtarmak için epey uğraşmak zorunda kaldı. İlk başta iyi görünüyordu. Ama büyüdükçe, belli oldu ki... ki...”

“...beyninde bir hasar oluştuğu.” Başını salladı.

“Morris, annenin onu doğurduğunu biliyor muydu?”

“Annem mektupta ona söylemeye kıyamadı, bu yüzden onun hakkında hiçbir şey söylemedi. Ve başlangıçta, Cyril’in yaralı olduğunu fark etmediğimizde, babamın yakında eve döneceğini düşünmeye devam ettik. Sonra savaş yeniden başladı ve uzun bir süre babamın nerede olduğunu bilemedik, o zamana kadar Cyril... diğer çocuklar gibi olmadığına dair işaretler göstermeye başlamıştı. Emeklemeye, yürümeye, konuşmaya geç başladı.”

Adam başını salladı. “Kampta da benzer bir durum yaşamıştık, küçük bir kız vardı. Doğumda bir şey olmuş ve zihni hiç gelişmemişti. Ama çok tatlı bir çocuktı.”

Tory ona keskin bir bakış attı. “İnsanlar ona iyi davranıyor muydu? Yoksa onu bir aptal gibi mi görüyorlardı, alay ediyorlar mıydı, görmezden geliyorlar mıydı ya da ona kötü isimler takıyorlar mıydı? Çünkü İngiltere’de insanlar böyle davranıyor.”

Beklenmedik bir şekilde, suçluluk duygusu onu sardı. Morris Fransa’da olmasaydı, kızından bahsetmeye gerek bile yok, karısına ve oğluna bakabilirdi. Ama Morris, aile adını tehlikeye atacak kadar pervasız hale geldiği için ebeveynleri tarafından uzaklara gönderilen, aptal genç dükün oğluna yardım etmek zorunda kalmıştı.

Jon yutkundu. “Bu açıdan Fransa, İngiltere’den o kadar da farklı değildi, Tory.”

“Ne kadar şok edici,” diye mırıldandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Onun kendisinden uzaklaştığını görebiliyordu ve bu onu derinden yaraladı. “Bu yüzden mi evlenmek istemiyorsun? Cyril yüzünden mi?”

Gözleri onun gözlerine dikildi. “Elbette! Hiçbir erkek, kardeşim gibi bir çocuğu olan bir eş istemez. Özellikle de her geçen gün büyüyen, ama asla kendi başının çaresine bakamayacak, arkadaşları ve ailesi tarafından her zaman acımasızca muamele görecektir ve kocası için sonsuza kadar bir yük olacak bir çocuğu olan birini.”

“Tory, ikinize de bakacak gücüm var. Fark etmiş olabilirsin, oldukça büyük bir evim ve onunla ilgilenmek için fazlasıyla yeterli hizmetçim var. Cyril bizimle yaşayabilir...”

“Sen onunla uğraşmaktan yorulana kadar ve... ve onu, onun gibi insanları koydukları o korkunç yerlerden birine gönderene kadar!” Gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Onu çok seven Bayan Gully bile, onu kırsalda bir çiftliğe göndermemi tavsiye ediyor; orada... çalışabilir ve yabancılarla yaşayabilir. Sen neden göndermiyorsun?”

Ona gerçekten bu kadar az mı güveniyordu? Bu Jon’u biraz sarsmıştı. Neden ona bunu söyleyemeyeceğini düşünmüştü ki? Ama elbette öyle düşünmüştü. Ondan en karanlık sırlarını saklamıştı ve o da bunu biliyordu, her zamanki keskin Tory sezgisiyle bir şekilde hissetmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, onun sırları daha kötüydü.

Yine de... “Unutuyorsun sevgilim, ben babanla birlikte üç yıl hapiste kaldım. Kayınbiraderimi, Morris’in *oğlunu*

—böyle bir yere asla koymazdım, bakımı ne kadar zahmetli olursa olsun.”

Göz yaşlarını sildi ve o, ona mendilini uzatmak için yanına yaklaştı. Mendili ondan alıp gözlerini sildi ve burnunu sildi.

Sonra kaskatı kesildi. “Annenin bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir, farkındasın.”

“O, Morris’in oğlundan haberdar değil mi?”

“Komşularım dışında kimse bilmiyor. Ne Chloe, ne düşes, ne de hizmetçileriniz. Neden ev halkından kimsenin beni eve kadar eşlik etmesine karşı çıktığımı sanıyorsun?”

“Ah. Doğru.” O, herkesin bunu bildiği halde ondan sakladığını merak ediyordu. Durumun böyle olmadığını duyunca ne kadar rahatladı.

“Bu yüzden annen hakkında endişeliyim,” dedi kadın.

Haklıydı. Annesi tahmin edilemez biriydi. “Annem Cyril’in bizimle yaşamasına karşı çıkarsa, o şehirde kalabilir, biz de benim birçok malikanemden birine taşınırız.” Cesaretini toplayıp onu kollarına çekti. “Onu sadece belirli durumlarda görürüz.”

“Bunu istemezsin,” diye fısıldadı. “Aileni yeni geri kazandın. Onları asla terk etmezsin.”

Bu, planındaki en zor noktaydı. Kendi ailesini değil, onun ailesini seçmek zorunda kalabilirdi. Bunu yapabilir miydi?

Belki de buna gerek kalmayacaktı. “Bu yüzden annem Cyril’i kabul edecek.

Çünkü ona emredeceğim, yoksa gitmemi izleyecek.” “Jon... sen bunu yapmazsın...”

“En azından bir düşün, olur mu? Annemle ben ilgilenirim.”

Kız, kızarmış gözleri ve burnuyla ona baktı ve o, kızın kendisine o anda hiç bu kadar sevimli görünmediğini fark etti.

Kız içini çekti. “Sadece sen de düşünürsen. Neyi üstlenmeyi teklif ettiğinin farkında mısın, emin değilim.”

“Muhtemelen hayır. Ama sana sahip olmak için buna değer.” “Ciddi değilsen bunu söyleme.”

“Ciddiyim.” Adam kadının kollarını tuttu. “Bana bir şans ver, Tory. Sadece bir düşün.”

Kızın gözleri adamın yüzünü taradı. “Düşüneceğim. Ama şimdilik gitmelisin. Sabahleyin mahalleden biri seni sabahlık giymiş halde buradan çıkarken görürse...”

“Elbette. Zaten yeterince zor durumda olan işlerini daha da zorlaştırmak istemem.”

“Teşekkür ederim.”

Koridora çıktı, o da onu takip etti. Ama arka kapıya ulaşmadan, onu belinden yakalayıp kendine çekti. Sonra onu uzun ve derin bir öpücükle öptü, kardeşinin durumu onun için hiçbir şeyi değiştirmediyini ona göstermeye kararlıydı.

Geri çekildiğinde, kız neredeyse yine gülümsüyordu. “*Şimdi*, Ekselansları.” Onu arka kapıya doğru itti. “Gitmelisiniz! Tanrı biliyor ki, Cyril’i gece yarısı yatak odamda bir adam gördüğünü kimseye söylememesi için ikna etmek zaten yeterince zor olacak.”

Tanrım, bunu hiç düşünmemişti. Ve Cyril gibi bir çocuğun sır saklamayı bilmeyeceğinden oldukça emindi.

“Yarın görüşecek miyiz?” diye sordu.

“Elbette. Tabii beni kovmayı planlamıyorsan.”

“Saçmalama,” dedi arka kapıyı açarken. “Bana hâlâ heykel dersleri borçlusun.”

“Sen de bana bir sosyeteye giriş borcun var,” diye espri yaptı kız, gözleri ona parıldayarak. “Kim bilir? Belki de bir dükten daha iyi biriyle evlenmek için hâlâ bir şansım vardır. Kraliyet dükü için umudumu koruyorum. Ya da belki Lord Knightdale.”

Her şeye rağmen, kız onu güldürmeyi başardı. “Onunla evlenemezsin,” dedi Jon, dışarıya doğru ağır adımlarla yürürken. “Sen *benimle* evleneceksin.”

“Göreceğiz,” dedi kız, sonra kapıyı kapatmadan önce yumuşakça gülümsedi. Evet, gerçekten de göreceklerdi.

Bölüm 20

Tory yavaşça uyandı ve alışılmadık yerlerinde ağrı hissettiğini fark etti. Birkaç saniye içinde bunun nedenini anladı ve sonra sadece bu nedenin tadını çıkarmaya başladı. Masumiyetini kaybetmişti. Bundan pişmanlık duyması gerekirdi, ama nasıl duyabilirdi ki? Jon ona karşı çok düşünceliydi, ama aynı zamanda ona olan arzusu da çok şiddetliydi. Şimdi bunu düşünmek bile onu bayılmak istemesine neden oluyordu. Bu yüzden artık iffetli olmaması onu hiç rahatsız etmiyordu. Kimse bunu asla bilmeyecekti, Bayan Gully bile.

Bir an paniğe kapıldı ve saate baktı, sonra saatin henüz sabahın altısı olduğunu görünce rahatladı. Bayan Gully henüz gelmemişti ve zaten Tory, sadık hizmetçisinden gerçeği saklamak için elinden geleni yapmıştı. Dün gece yatağı yeniden yapmış ve kanlı çarşafı çantasına saklamıştı, Falcon House'daki çöp kutusuna atmayı planlıyordu.

Kocasının onun iffetli olmadığını öğrenmesi konusunda ise, zaten evlenmeyi seçeceği tek erkek Jon'du ve o da bunu zaten biliyordu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Jon. Sevişmelerinden sonra söylediği tatlı sözler ve beklenmedik evlilik teklifi onu oldukça şaşırtmıştı.

Elbette, balo gecesi de böyle şeyler söylemişti, ama o bunlara inanmaya cesaret edememişti. Ta ki dün gece evlilik teklif edene ve Cyril'le tanıştıktan sonra bile teklifinden vazgeçmeyene kadar.

Cyril! Tanrım, Cyril'e Bayan Gully'ye "arkadaşından" bahsetmemesi konusunda uyarmayı unutmuştu! Sonra koridordan sesler duydu; Bayan Gully'nin sıcak sesi ve ardından Cyril'in çocuksu sesi.

Kadın bu kadar erken saatte burada ne arıyordu? Genelde saat yediye kadar ortalarda görünmezdi bile!

Tory yataktan atladı, sabahlığını giydi ve mutfığa koştu. Cyril'in giyinmiş ve kahvaltı yapıyor olduğunu görünce şaşırdı

. "Günaydın, Sissy!" dedi neşeyle. "Bayan Gully bana yumurtalı ekmek ve domuz pastırması yaptı!"

"Ne güzel!" dedi Tory, sesine neşe katmaya çalışarak. "Ona 'Teşekkür ederim' dedin mi?"

"Teşekkür ederim, Bayan Gully!" dedi Cyril, yumurtaya batırılmış kızarmış ekmek dilimlerine saldırırken.

"Benimle salona gelin, hanımefendi," dedi Bayan Gully. "Siz burada kalın, Cyril Bey, ve yumurtalı ekmeğin tadını çıkarın. Kız kardeşinizle biraz konuşmam gerekiyor."

Bu hiç iyiye işaret değildi. Midesinde bir korku hissi uyanan Tory, onu oturma odasına kadar takip etti. Bayan Gully kapıyı kapattığında, bir şeylerin ters gittiğinden emin oldu.

"Görmen gereken bir şey var," dedi Bayan Gully somurtkan bir şekilde ve Chloe'nin okumayı çok sevdiği dedikodu gazetelerinden birini ona uzattı.

Gazete belirli bir sayfada açılmıştı ve belirli bir köşe yazısı daire içine alınmıştı. Yazıda şöyle yazıyordu:

Güvenilir kaynaklardan edindiğimiz bilgiye göre, şu anda sosyete çevrelerinde bir mirasçı olarak görünen eski bir mürebbiye, aslında öyle değil. Fransa'da ölen tanınmış bir ayı avcısı olan rahmetli babasının ona sağladığı sözde çeyiz, aslında babasının öğrencisi ve yeni dönen bir dükaliğin varisi olan F—— Dükü tarafından sağlanıyor. Bu, dükün eski öğretmenine minnettarlığını göstererek adamın kızına yardım etmesi mi? Yoksa onunla Bayan M—— arasında kimsenin bilmediği başka bir şey mi var?

Tory'nin zihni, tüm yazının en önemli çıkarımına ulaşana kadar dönüp durdu: Jon'un onun çeyizini sağlayan kişi olduğu. Bu doğru muydu? Bu, dedikodu gazetelerinin bile uydurmayacağı türden bir şey gibi görünmüyordu. Ve eğer durum böyleyse, bu,

Onunla eyizinden dolayı evlenmek istediği konusunda alay ettiğinde neden bu kadar sinirlendiğini açıklardı.

Yine de, neden ona bir çeyiz sağlasın ki? Hiç mantıklı değildi. Ve kim basına bunu anlatarak ve bunun müstehcen bir Şeyin döndüğünü ima ederek onun itibarını zedelemek istesin ki? Böyle bir kişi bunu nasıl öğrenmiş olabilir ki?

Bayan Gully ellerini belinde birleştirdi. “George kendi içime bakmam gerektiğini söylüyor, ama ben senin çocukluktan kadınlığa geçişini izledim ve yanlış bir Şey gördüğümde sana söylememek doğru gelmez, özellikle de artık bir annenin olmadığı düşünülürse.”

“Bayan Gully, açıklayabilirim...” diye başladı Tory.

“stelik, o delikanlıdan gece yarısı bir erkeğin seni ziyaret ettiğini duyduğumda...”

“ncelikle, gece yarısı değildi. Cyril’i bilirsiniz. Yatağa girdikten sonra olan her Şeyi ‘gece yarısı’ olarak görür. Aslında güneş battıktan hemen sonraydı. Ve evet, buradaki Ekselanslarıydı. Uğramıştı da... Şey...”

“Ne için? Cyril, yatak odanızda birlikte olduğunuzu söylüyor, hanımefendi.

Yatak odanızda!”

O, bir iniltiyi bastırdı. “yleydik. Majestelerinin Cyril’i duymayacağından ya da görmeyeceğinden emin olabileceğim tek yer orasıydı; ayrıca oturma odasının perdelerinden komşuların bizi göremeyeceği tek yer de orasıydı. Hatta itibarımı korumak için arka kapıdan girdi.”

Bayan Gully, dolgun göğüslerinin üzerinde kollarını kavuşturdu. “Peki, kötü bir niyeti yoksa neden buraya geldi ve bunu insanlardan sakladı?”

Tory ona gerçeği söylemeyi düşündü; Jon’un onu takip eden bir adam gördüğünü, ama Bayan Gully bunun Jon’un onunla yalnız kalmak için uydurduğu bir bahane olduğunu söyleyecekti.

Öyle miydi?

Hayır, bu saçmalıktı. Onu malikanesinde yalnız yakalamanın ne kadar kolay olduğunu zaten kanıtlamıştı. Bunun için onu eve kadar takip etmesine gerek yoktu.

Yine de, Bayan Gully’ye onu takip eden adamdan bahsetmek, kadını o kadar telaşlandırabilir ki, burada *kendi* güvenliğinden endişe etmeye başlayabilirdi

Belki de Tory, dün gece olanların bir kısmını Bayan Gully'ye anlatmalıydı. En azından o zaman kadından tavsiye alabilirdi. "Dük bana evlenme teklif etmeye geldi." Sonuçta olan buydu, yani *tamamen* yalan sayılmazdı, değil mi?

Bayan Gully gözlerini kırptı, sonra geniş bir gülümsemeyle patladı. "Gerçekten mi? Ekselansları sizinle *evlenmek* mi istiyor? Aman Tanrım, bu her şeye son vurur—bir mürebbiyenin bir dükle evlenmesi!" Yüzünü buruşturdu. "Durun—yani, sizinle evlenmek için beyefendilere gerçekten çeyiz mi teklif ediyor?"

"Evet. Babamın bana miras bıraktığını söylediğimde şüpheli davrandığınızı hatırlıyor musunuz? Haklıydınız. O dedikodu gazetesine inanacak olursam, Ekselansları çeyizim için o parayı teklif ediyordu." Zorla gülümsedi. "Ama görünüşe göre beni kendisi için istediğine karar vermiş."

"Öyle mi? Eh, senden daha iyisini bulamazdı, sen de *ondan* daha iyisini bulamazdın. Eminim teklifini kabul etmişsindir."

Yutkundu. "Ona düşünmem gerektiğini söyledim." "Ne?"

Bayan Gully kükredi. "*Neden*, Tanrı aşkına?"

"Tabii ki Cyril yüzünden."

Bayan Gully'nin yüzü düştü. "Ah, doğru. Cyril'in de bu adamın hayatına girdiğini unutmuşum. Sanırım dük için, o delikanlıyı birdenbire öğrenmek bir şok olmuştur." Kadın iç geçirdi. "Sanırım Ekselansları, Cyril gibi bir kardeşi olan bir eşe pek sıcak bakmamıştır."

"Aslında dük, Cyril'i evine alacağını söyledi. Annesi bundan hoşlanmazsa, beni ve Cyril'i kırsalda yaşamaya götüreceğini söyledi."

"O zaman neden teklifini kabul etmedin?" Kaşları çatıldı. "Gerçi annesini geride bırakmasını pek sevdiğimi sanmıyorum. Düşes, onun eve dönmesini uzun zamandır bekliyordu."

Tory kanepeye çöktü. "Biliyorum. Sanırım dük, Cyril konusunda beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ama korkarım ki..."

Bayan Gully yanına oturdu. "Ne oldu canım?" Tory'nin dizine hafifçe vurdu. "Bana söyleyebilirsin."

"Onun eline düştüğümde, Cyril'i . . . Cyril'i uzaklara göndereceğinden korkuyorum. Asla yapmayacağına söz vermişti, ama . . . şey . . . Dün gece pek çok güzel

söyledi. Ama aşk hakkında hiçbir şey söylemedi. Bana aşık olduğu hakkında. Ve şimdi, çeyizi kendisinin teklif ettiğini öğrendiğime göre, acaba... tüm bunlar, babamın onun öğretmeni olduğu için ona borcunu ödemenin bir yolu mu, yoksa babamın ölmüş, kendisinin hayatta kalmış olmasından duyduğu suçluluk duygusunu hafifletmek için mi, yoksa... Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Bayan Gully, kızın ellerini kendi elleriyle kavradı. “Peki ya sen? *Onu* seviyor musun?”

“Bilmiyorum. Hiç kimseyi sevme şansım olacağını düşünmemiştim, bu yüzden aşkın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum.”

“Ah, canım. Bunu kendin çözmen gerekecek. Ama kendine şunu sor. Onun yanında olmak seni mutlu ediyor mu? Onu daha da çok görmek istiyor musun? Daha çok hoşlandığın başka biri var mı? Çünkü ilk ikisinin cevabı evet, sonuncusunun cevabı hayırsa, o zaman bunu çözmenin yarısını halletmiş sayılırsın.”

Tory, birleşmiş ellerini okşadı. “Üç koca geçirdikten sonra, muhtemelen aşk hakkında benim bile bilemeyeceğim kadar çok şey biliyorsundur.”

“Bunu bilemem. İlki hiç sevmedim—sadece onunla evlenerek evden uzaklaşmak istedim. İkincisini sevdiğimi sanıyordum—ama o öldüğünde, beklediğim kadar özlemedim. Ama George? O yanımda olmazsa ölürüm. Benim için aşk budur.”

“Öyle görünüyor. Sadece dükle aramızda ne olacağı konusunda ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Peki, bu konuyu düşünmeye başlamadan önce, belki de tüm sorularını Ekselanslarına sormalısın. Çünkü onunla neden evlenmek istediğini bilmelisin ki, gerekçesi yeterince iyi mi karar verebilesin. Sence de öyle değil mi?”

“Öyle.” Tory uzanıp, kendi babasından bile daha uzun süredir onlarla yaşayan kadını kucakladı. “Tavsiyen için teşekkür ederim. Seninle bunu konuşunca kendimi daha iyi hissediyorum.”

Salonun kapısı açıldı. “Sissy, yumurtalı ekmek ister misin?”

Uzun yıllara dayanan tecrübesinden, Cyril'in hepsini kendisi yiyebilmek için hayır demesini umduğunu biliyordu. “Şu anda pek yemek istemiyorum tatlım. Neden sen bitirmiyorsun?”

“Yerim!” diye bağırды ve mutfığa koşarak geri döndü.

"İşte her zaman ne istediğini tam olarak bilen bir delikanlı," dedi Bayan Gully dedi.

"Özellikle de karnıyla ilgili olduğunda."

İkisi de güldü. Ama Bayan Gully mutfağa döndükten sonra da Tory uzun süre orada oturup kadının söylediği her şeyi düşündü.

Ne istediğini anlayabilmesi için Jon'un hisleri hakkında daha fazla şey bilmesi gerekiyordu. Ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Onunla konuşması gerekiyordu.

Jon bu sabah inanılmaz derecede mutluydu, her ne kadar uşağı Jon'a giyinmesine yardım ederken tuhaf bir şekilde durgun ve sessiz görünse de. Eh, hizmetçilerin de kendi ruh halleri olabilirdi. Bu, onun keyfini kaçırmayacaktı. Tory ile evlenmek zorundaydı, hepsi bu kadar. Bu koşullar altında Morris bile bunu onaylardı.

Hayır, Morris kızını baştan çıkardığı için onu dövmek isteyecekti.

Jon bu düşünceyi kafasından attı. Morris ölmüştü ve Jon adama verdiği sözü tutmuştu. Tabii Tory onu kabul ettiği sürece. Ama kabul edecekti. Jon, Tory kabul edene kadar ona kur yapmaya niyetliydi.

Hâlâ oldukça neşeli hissederek kahvaltı için yemek odasına girdi, ancak annesi ve kız kardeşinin, uşağı kadar ciddi bir ifadeyle onu beklediğini gördü. Şüphesiz annesinden, toplum kurallarını ihlal ettiği için bir sürü azarlamaya maruz kalacaktı.

Ama bunun kendisini etkilemesine izin vermeyecekti. Tory ile evleneceğini söyledikten sonra, yaptıklarını tamamen unutacaklardı.

"Bu sefer ne var?" diye sordu gülümseyerek tabağını doldurmaya başlarken. "Baloda önemli birine hitap etmeyi mi ihmal ettim? Geçen akşam yemekte patatesleri uzatırken yanlış elimi mi kullandım?" Masada Chloe'nin karşısına otururken ona sırıttı. "Yanlışlıkla taliplerinden birini mi aşağıladım, abla?"

Chloe yüzünü buruşturdu. "Bunu okusan iyi olur, Jon." Okumayı sevdiği o saçma dedikodu gazetesinin bir kopyasını masanın üzerinden ona doğru itti.

"Şu anda hiç havamda değilim..."

"Oku şunu evlat," diye emretti annesi. "*Hemen.*"

"Peki, tamam." Gazeteyi eline aldı ve bir köşenin işaretlendiğini fark etti. Okudukça kalbi sıkıştı. "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır..." Onlara baktı. "Tory bunu gördü mü?"

Annesinin kaşları kalktı. “*Tory* mi?”

"Bayan Morris," diye tersledi. "Bunu gördü mü?" "Henüz gelmedi," dedi Chloe. "Yani, muhtemelen görmemiştir."

"Ona gösterme." Ayağa kalktı, kahvaltısını unutmuştu. "Eninde sonunda öğrenir," dedi annesi, "muhtemelen daha

."

"Şansımız yaver giderse, o zamana kadar bu mesele hallolmuş olur," dedi Jon. "Bunu düzeltebileceğimi biliyorum. Bir şekilde."

"Saçmalama oğlum," dedi annesi. "Bunu 'düzeltmek' için yapacağın her şey, durumu daha da kötüleştirir. Tabii çeyizle ilgili bilgi tamamen yalan değilse." Annesi umutla ona baktı. "Öyle mi?"

Jon gerildi, onlara bir şeyler söylemesi gerektiğini fark etti. "Hayır. Doğru. Ama beni azarlamadan önce, Bayan Morris'e evlenme teklif ettiğimi söylemeliyim."

Annesi ona şaşkın şaşkın baktı, ama Chloe alkışlamaya başladı. "Ne harika! İkiniz için çok mutluyum!"

"Bu biraz erken olabilir, abla. Henüz evet demedi."

Chloe elini küçümseyici bir şekilde salladı. "Ama evet diyecek. Biliyorum ki diyecek. Demezse aptal olur. Birbiriniz için mükemmelsiniz. Ve artık bir *kız kardeşim* olacak! Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir."

Ancak annesi henüz fikrini belirtmemişti. Gülümseliyordu da. "Chloe, canım," dedi sonunda. "Jon'la bana birkaç dakika yalnız kalmamıza izin verir misin?"

"Peki." Chloe şaşkın görünüyordu, ama annelerine karşı gelmemeyi bilecek kadar akıllıydı.

Chloe odadan çıkar çıkmaz Jon, "Anne, ne diyeceğini biliyorum, ama..." dedi.

"Bildiğini sanmıyorum," dedi annesi soğuk bir sesle. "Aslında, Victoria'nın durumuyla ilgili senin bilmediğini düşündüğüm bazı şeylerden haberdarım."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. "Ne gibi?"

"Birincisi, onun... pek iyi olmayan bir erkek kardeşi var."

Jon nefesini tuttu, midesinde bir şok hissi yayıldı. "Cyril'i mi biliyorsun?"

"Oh!" dedi annesi. "Demek sen de onu biliyorsun."

“Evet.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ama bana senin bilmediğin söylenmişti.”

“Annen, senin sandığın kadar kafası çalışmayan biri değil. Chloe’nin dadısı olarak Victoria’yı işe almadan önce, onun evdeki durumunu *biraz* olsun öğrenmek istedim. Bir süredir mahallesinde casuslarım var. Yani, evet, genç Cyril’i biliyorum, ama Victoria’ya bu konuda tek kelime etmedim.”

Kadın, kendine bir fincan çay doldurmak için masaya doğru yürüdü. “Ayrıca, Victoria’nın kardeşini başka bir yere göndermeme konusundaki kararlılığını da biliyorum, bu yüzden onun seninle evlenme ihtimalinin çok düşük olduğunu anlıyorum.”

Bu, konuyla ilgili kendi kesin düşüncelerini sarsmıştı. “Eğer onun asla evlenmeyeceğinden eminsen, neden onun sosyeteye girmesine izin verdin ki?”

“Çünkü yanıldığımı umuyordum. Anlamalısın ki... Victoria’yı epey severim. Kardeşini de yanına almadan onu evlenmeye ikna edebilecek bir beyefendiyle tanışmasını umuyordum. Ya da en azından onu evine kabul edecek bir beyefendi çıkmasını. Reddetmesi aptallık olacak türden bir eş bulmasını. Ama onun yakaladığı beyefendinin sen olacağını hiç hayal etmemiştim.”

“Neden? Dük olduğum için mi? Bana söylediğin kişiyle evleneceğimi düşündüğün için mi?”

“Tabii ki hayır... Ben sadece...”

“Bilesen iyi olur—ona Cyril’in bizimle yaşayabileceğini söyledim.” Annesine baktı. “Ve bunu ciddiye aldım.”

“Bunun sonuçlarını tam olarak kavradığınızı sanmıyorum...”

“Aslında anlıyorum. Garip olacak. Dedikodular çıkacak. Cyril’e bakacak anlayışlı hizmetçilere ihtiyacı olacak.” Jon öne eğilip ellerini masaya koydu. “Onlara sahip olmasını sağlayacağım. Tory’nin benimle evlenmesini istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Kadın gözlerini kırptı. “Anlıyorum. Demek onunla evlenmeye kararlısın.” “Öyle.”

Büfeye doğru yürüyen kadın, altındaki dolaplardan birini açıp bir şişe konyak çıkardı, ardından çayına bolca

miktarda ayına döktü ve bir yudum aldı. Böylece güçlenmiş olarak, bir kez daha ona döndü. “ocuğun, yani varisin, Cyril’in... sorununu miras alırsa ne olacağını düşündün m?”

Jon, bu anlamsız tartışmadan bıkmış bir şekilde içini çekti. “Bu pek olası değil, anne. Cyril’in ‘sorunu’ doğarken meydana geldi. Göbek kordonuyla ilgili bir talihsizlik yüzünden nefes alması çok uzun süre kesildi. Böyle bir şeyi ‘miras’ almazsın.”

“Nereden biliyorsun? Hatta, Tory’nin sana anlattıklarının doğru olduğunu nereden biliyorsun...”

“Bana bu konuda yalan söylemez,” diye homurdandı.

“Ben yle demek istemedim,” dedi annesi aceleyle. “Demek istediğim, Tory sana annesinin ya da ebenin *ona* anlattıklarını aktarıyor. Bu, olayların gerçekten öyle olduğu anlamına gelmez.”

Aklına bir düşünce geldi. “Cyril’le hiç tanıştın mı, anne?” Annesi gözlerini kırttı. “şey... hayır. Nasıl tanışayım ki?”

“Onunla tanışana kadar yargını saklasan nasıl olur? Çünkü ben onunla tanıştım. Ve bence onun çok tatlı bir ocuk olduğunu göreceksin.”

Annesi kaşlarını çattı. “Peki. Sanırım en azından bunu yapabilirim.” “Evet.”

Uzun bir sessizlik oldu, bu sırada annesi brendi katılmış ayından yine bolca bir yudum aldı.

“şimdi, bana verecek başka uyarıların yoksa,” dedi Jon, “gitmem gerek.” “Nereye?”

“ncelikle, Tory’nin çeyiziyle ilgili gerçeği kimin öğrendiğini bulmaya. Belli ki alışanlarımdan biri ağzı gevşek.”

“Arkadaşlarından biri olabilir,” dedi annesi. “Onlar biliyor muydu?”

Jon, Scovell ve Heathbrook ile yaptığı konuşmaları düşündü. “Anladılar, ama çok yakın zamanda. Ve beni asla ele vermezler. Ama bunu düzeltmeden önce bu meselenin köküne inmeliyim.”

“Sana daha önce de söyledim oğlum, bunu yapamazsın...”

“Evet, evet, seni duydum... ‘Dzeltemem’. Ama denemeliyim. Onun hatırı için.”

“Ben de tamamen seninleyim,” dedi annesi. “Victoria, başına getirdiğin bu skandalı hak etmiyor.”

“Yani *şimdi* onun tarafındasın?” diye sordu şüpheyile.

“Ben her zaman onun tarafındaydım. Ve senin tarafındaydım. Sadece ikinizin bir çift olarak tarafında değilim.”

“*Henüz*,” dedi. “Ama olacaksın. Sadece bir şans ver. Tek istediğim bu.”

Cevabını beklemedi. Artık bu evliliği kabul etmeleri için ikna etmeye çalıştığı iki kadın vardı ve bu çaba beklediğinden daha büyük hale gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, bundan ne anlam çıkarması gerektiğini tam olarak bilmiyordu.

Yine de, en azından çeyizle ilgili gerçeği kimin ifşa ettiğini bulması gerekiyordu. Tory, kasabada hakkında kurnaz imalar yapılmasından daha iyisini hak ediyordu. Onunla evlenmek bu imaların çoğunu ortadan kaldırabilirdi, ama yine de fısıltılar devam ederdi. Bunları en başından etkili bir şekilde ortadan kaldırmak daha iyi olurdu.

Önce, deniz geçit töreninden kasabaya dönmüş olması gereken Heathbrook ve Scovell'e notlar göndererek, öğlen saatlerinde her zamanki buluşma yerinde buluşmalarını istedi. Jon'un takviyeye ihtiyacı vardı.

Sonra dedikodu gazetesinin ofisine giderek, çeyizin kaynağını onlara kimin söylediğini öğrenmek istedi. Cevap vermekte tereddüt ettiklerinde, bunu açıklamazlarsa gazeteyi tamamen kapatmakla tehdit etti. Sonunda, aslında kimin söylediğini bilmediklerini itiraf ettiler. Bilgi, kimse bakmıyorken ofise bırakılan isimsiz bir mektupta gelmişti. Ancak Jon'un bankasından alınan belge kopyalarıyla desteklenmişti ve bu, onların bilgiyi meşru kabul etmeleri için yeterliydi. Düzeltme yazısı yayınlamazlarsa dava açmakla tehdit ettikten sonra, öfkeyle dışarı çıktı.

Öfkeden köpüren Jon, bankacısını ziyaret etti; bankacı, Jon'un özel hayatıyla ilgili belgeleri kimseye vermediğini kesin bir dille reddetti. Ancak büyük bir utanç ve coşkulu özürlerle, belgelerin bankadan geldiğini kabul etti ve bu konuyu derinlemesine araştıracağını söyledi.

Jon, dedikoduları henüz okumamış olan avukatıyla konuştu ve bu onu rahatlattı. Hatta Morris'in avukatıyla da konuşmaya gitti, ancak Jon geldiğinde Bay Trimnell bir müvekkille görüşüyordu, bu yüzden adam

onunla görüşemedi. O sırada, Jon'un Scovell ve Heathbrook ile buluşma vakti gelmişti.

Travelers' Inn and Tavern'da buluştuklarında, onların somurtkan ifadelerinden, dedikodulardan onun kadar memnun olmadıklarını anlayabildi.

"Bayan Morris'e babasının adına bir çeyiz vermeyi kararlaştırmadan önce bize danışsaydın keşke," dedi Scovell. "İkimiz de seve seve katkıda bulunurduk ve o zaman bu karmaşanın içinde olmazdın."

"Ona evlenme teklif ettiğim anda bu karmaşaya düşecektim zaten."

"Evlenme teklif mi edeceksin?" diye sordu Heathbrook.

"Zaten evlenme teklif ettim," dedi Jon iç çekerek. "Sadece henüz teklifimi kabul etmedi."

"Neden?" diye sordu Scovell, inanamıyormuş gibi.

"Açıklayamayacağım bir sorunu var. Ama bu sorunu çözmeye çalışıyorum ve sorunun çözüleceğinden eminim."

"Tanrım, dostum," dedi Heathbrook, "konunun çözüleceğinden 'emin' misin? Sanki avukat gibi konuşuyorsun. Bu tür bir dil kullanmak bir kadının kalbini kazanmana yardımcı olmaz."

"Bak, şu anda kalplerden bahsetmek istemiyorum," diye tersledi Jon. Özellikle de teklifine verdiği yanıtın ardından kalbi biraz sarsılmıştı.

Hayır, Tanrı aşkına, kalbi değil. Kalbinin bu işe karışmasına izin vermeyecekti. Çünkü kız onu kesin olarak reddederse, nasıl toparlanacağını bilmiyordu.

"Çeyiz hakkında basına kim bilgi verdiğini bulmam lazım," diye devam etti Jon ve öğrendiği her şeyi anlattı. "Ayrıca ikinizin de dün gece olan bir şeyi dinlemeniz gerekiyor."

"Öyle mi?" dedi Scovell, Heathbrook'la göz göze gelerek.

"Biri Bayan Morris'i evine kadar takip etti. Ya da en azından denedi. Onu takip ettiğini görünce ben de peşinden gittim, ama yol üzerinde beni fark etti ve kaçtı."

Bu, iki arkadaşını da alarma geçirdi. "Neden biri onu takip etsin ki?" diye sordu Heathbrook.

"Açıkçası bilmiyorum. Bunu anlamak için kafamı yoruyorum."

Scovell odada volta atmaya başladı. "Morris'le ilgili olmalı."

Jon, Heathbrook'a baktı. "Scovell, Mademoiselle Bernard'ın İngiltere'de olduğunu biliyor mu?"

"Vardığımızda ona söyledim," dedi Heathbrook. "Ama onun bununla ne ilgisi olabilir ki?"

"Asla bilemezsin," diye karşılık verdi Jon. "Ama Bayan Morris'i takip eden kişi kapüşonlu bir pelerin giymişti; o kişinin cinsiyetinden emin olamadım. Mademoiselle Bernard da olabilirdi, ya da onun tuttuğu bir adam. Sonuçta, bizi ihanet eden oysa, Morris'in karısının hâlâ hayatta olup olmadığını ve onun ihanetini bilip bilmediğini öğrenmek isteyebilir. Ya da Bayan Morris'in neler olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek isteyebilir. O ya da tuttuğu adam, Bayan Morris'i susturmak isteyebilir."

Scovell güldü. "Eğer planı buysa, bunu gerçekleştirmek için çok dolambaçlı bir yol seçmiş. Bayan Morris'in evine gidip onunla konuşmasına *ya da* 'onu susturmasına' gerek yoktu. Herhangi bir halka açık etkinlikte Bayan Morris'le buluşup Morris'i tanıdığını söyleyebilirdi. Tıpkı bizim tiyatrodaki yaptığımız gibi."

Jon kaşlarını çattı. "Mademoiselle Bernard, Bayan Morris'in neye benzediğini ya da hangi yerlere gittiğini bilmiyor."

"Yine de senin evinden onu takip etmeyi başardı?" dedi Scovell. "O değildi, sana söylüyorum. Aklım almıyor."

Scovell mantıklı davranıyordu, bu da her zaman sinir bozucuydu.

"Miss Morris'i takip eden kişinin basından biri olması ve çeyiz hakkında bilgi toplamaya çalışması çok daha olası," diye devam etti Scovell. "Ama sen onu korkutup kaçırdın."

Çok sessiz kalan Heathbrook, "Bence o da değil," dedi. "O gece tiyatrodaki Jon, sen ve Scovell içecek almaya gittiğinizde, Morris'in sonunda parası kalmadığını bildiğim için Chloe'ye çeyiz hakkında sorular sordum. O da Bayan Morris'in ölmeye önce çok kötü bir mali durumda olduğunu doğruladı; annenin Morris'in kızını işe almasının sebebi de buydu. Sonra tesadüfen yan locadaki bir adamın konuşmamıza dikkatle kulak verdiğini fark ettim."

O ayrılmadan önce onu sadece bir an gördüm, ama tanıdık geldi. Sadece kim olduğunu çıkaramadım.”

Jon inledi. “Eğer o bir détenu idiyse, o konuşmadan Bayan Morris’in çeyizini benim finanse ettiğimi anlaması çok da zor olmazdı, özellikle de o adam biz oradayken Verdun’da bulunmuşsa ve Morris’in durumunu biliyorsa. Gerçi bankada onlara yardım edecek birini tanımaları gerekirdi. Peki neden Bayan Morris’in itibarını mahvetmeye çalışarak onu cezalandırsın ki?”

“Neden *bizi* Courcelles’e ihanet ederek cezalandırsın ki?” dedi Scovell. “Eğer bir détenu olsaydı, o kişinin sadece parayı ya da Courcelles’in uşağı olmanın getirdiği ekstra avantajları istediğini varsaymıştık. Ama başka bir nedeni de olabilir.”

“Doğru,” dedi Jon, bir eliyle yüzünü ovuşturarak.

“Morris’in avukatı yok muydu?” diye sordu Heathbrook.

“Evet,” diye cevapladı Jon. “Vasiyetnamenin ekini kabul eden oydu.”

“Belki de ek maddeden şüphelenip, onu senin tahrif ettiğini anladı,” dedi Heathbrook.

“Sen *tahrif ettin* mi?” dedi dedi. “Tanrı Tanrı , Jon, bu sahte!”

“Bunu kanıtlamaları gerek, ve inan bana, kimse kanıtlayamaz.”

Heathbrook, dirseğiyle Scovell’a hafifçe vurdu. “Bunu Beasley’e yaptırdı.”

“Bu daha da kötü,” dedi Scovell. “Sen böyle bir suçlamayla mücadele edecek paraya sahipsin, ama Beasley...”

“Beasley’in bu yüzden asılmasını izin vermem, lanet olsun,” dedi Jon sinirli bir şekilde. “Ve o ağzını açmadıkça, kimse onun yaptığını düşünmez.”

“Kaçmamıza yardım ettiğini öğrenirlerse düşünebilirler,” diye düşündü Heathbrook yüksek sesle. “Ve hainimiz de bunu biliyor olabilir.”

“*Beasley* basına giden kişi olabilir mi?” diye sordu Scovell.

“Hayır,” dedi Jon kesin bir sesle. “Bayan Morris ona paha biçilmez bir iyilik yaptı; iş bulamadığı sırada Londra’daki bir matbaacıya iş bulmasına yardım etti. Ona zarar verecek hiçbir şey yapmaz. Bu arada, benim isteğim üzerine Beasley bana, dönüşlerinden beri iş bulamayan tutukluların bir listesini verdi. İkinize de listenin bir

birer kopyasını verirsem, ikinizden biri kendi malikanesinde veya başka bir işyerinde bunlardan bazılarını yer ayarlayabilir mi?”

“Elbette,” dedi Heathbrook. “Birkaç kişiye ihtiyacım var ve en azından bunlar muhtemelen tanıdığım erkekler ve kadınlar. Ayrıca, ihanet eden kişi de aralarında olursa, onları daha yakından gözlemleme fırsatım olur.”

“Teklifimin bir nedeni de buydu; böylece genel olarak tutuklu topluluğuna daha yakın olabilirdik.”

“İyi fikir,” dedi Scovell, “Bana listeyi verin, ne yapabileceğime bir bakayım.”

“Teşekkürler. Sadece işe ihtiyacı olanların bunu takdir edeceğini biliyorum. Ayrıca bu, hainimizi bulmamızı da sağlayabilir.” Jon iç geçirdi. “Gitmem gerek. Sadece ikinizin Bayan Morris’le ilgili bu meselenin ne olduğunu bilmenizi istedim, böylece hepimiz gözümüzü dört açabiliriz. Ve henüz Morris’in avukatıyla konuşmadığım için, oraya geri dönüp onunla görüşmeye çalışacağım.”

İkisi de başlarını salladı.

“Olaylar gelişmeye başladığına göre artık daha sık görüşmeliyiz,” dedi Scovell. “Bir süre Londra’da kalacağım. Ben... şey... komisyonumu satıp burada kalabilirim.”

“Harika!” Heathbrook sırtına bir şaplak attı. “Nedenini sorabilir miyiz?”

“Bunu başka bir gün konuşalım, olur mu?” dedi Scovell. “Jon önce bu karışıklığı halletmeli.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Jon. “Ama öğrendiğim şeyleri mümkün olan en kısa sürede size bildireceğim.”

Üç arkadaş, yakında tekrar buluşmak üzere anlaşıp tavernanın kapısında ayrıldılar. Jon arabasına bindiğinde, Tory'nin içinde onu beklediğini gördü.

Ve elinde o lanet olası dedikodu gazetesi vardı.

21. Bölüm

Jon arabaya bindiğinde onu görünce şaşırmış gibi göründü. Bu, Tory'yi oldukça memnun etti. Her zaman onu şaşırtan Jon'du; bu seferlik de *onu* şaşırtan kişi o olsaydı ne olurdu ki? Jon'un buraya bir kadınla değil, arkadaşlarıyla buluşmak için geldiğini öğrenince rahatlamıştı.

Sonra Jon, ne düşündüğünü asla belli etmeyen, Tory'nin alıştığı o ifadesine büründü. "Nereye?" diye sordu yavaşça.

"Nereye gittiğin umurumda değil," dedi kız sinirli bir şekilde. "Sen nereye gidiyorsan oraya.

Sadece seninle baş başa konuşmam gerekiyordu."

"Demek gizlice arabama sızdın?"

"Tabii ki hayır. Hizmetkarlarını tanıyorum, hatırladın mı? Sadece arabacı Will'e seninle burada buluşmam gerektiğini söyledim, o da seve seve arabada beklememe izin verdi."

"Anlıyorum." Sürücü bölmesinin kapısını açtı ve "Eve, Will," dedi.

"Peki, Ekselansları."

Araba gürültüyle hareket eder etmez Jon perdeleri kapattı. "Kimsenin bizi birlikte görmesi iyi olmaz. Will'in bu konuda sessiz kalacağını biliyorum." Ona döndü. "Beni nasıl buldun?"

Omuz silkti. "Bay Trimnell'in sekreteri, onunla görüşmek için beklediğinizi ama yakında geri döneceğini söylediğinde, seni takip etmesi için bekleyen at arabamı çağırmak üzere hemen dışarı koştum. Bay Trimnell'le işim büyük ölçüde bitmişti zaten."

"Trimnell'in görüştüğü müşteri *siz* miydiniz?"

"Elbette. Babamın vasiyetnamesinin ekini incelemek için oradaydım. Bunu daha önce yapmalıydım. O zaman gazetede çıkan bu karışıklığı önleyebilirdik." Dedikodu gazetesini havaya kaldırdı.

Jon'un yüzü bembeyaz oldu. "Anlıyorum."

“İtiraf etmeliyim ki, ek maddenin son kısmını taklit eden kişi çok yetenekliymiş. Vasiyetnamenin geri kalanındaki babamın el yazısına o kadar benziyordu ki, farkları görebilmek için çok yakından incelemem gerekti. Tabii ben bir sanatçıyım, bu tür şeyleri fark ederim. Ama bunu senin yaptığını hayal edemiyorum. Sanırım o kısmı Bay Beasley taklit etti, değil mi?”

Jon derin bir nefes aldı. “Açıklayabilirim...”

“Güzel. Bu yüzden buradayım. Açıklamanı dinlemek için.” Ellerini kucağında birleştirdi. “Sonuçta bu çeyiz meselesini ayarlamak için büyük çaba harcadın.”

Jon gerildi. “Buna girmeden önce, Trimnell’e bunun sahte olduğunu düşündüğünü söylemedin, değil mi?”

“Elbette hayır.” Kız çenesini kaldırdı. “Sonuçta sahtecilik yasadışı ve ben Bay Beasley’i severim. Onun asılmasını istemem. Ayrıca, kaçışınızda rol oynadığını bana zaten söylemişti ve nasıl olduğunu anlamam çok da zor olmadı. Dördünüze Fransa’da dolaşabilmeniz için sahte pasaportlar sağladı, değil mi?”

“Evet,” diye itiraf etti. “Bize ne kadar yararı oldu ki.”

Bu ilginç bir bilgiydi. Görünüşe göre, onları kullanma fırsatı hiç olmamıştı. Kadın dedikodu gazetesini masaya bıraktı. “Peki. Şimdi bana kendi cebinden karşıladığın bir çeyiz uydurmanın *nedenini* açıklayabilirsin.”

“Bu çok açık olmalı.”

“Bana acıdın mı?” dedi kız, midesi düğümlenerek. “Hayır!” Jon telaşlandı. “Evet. Sayılır.”

“Hangisi?” diye sordu kız yumuşak bir sesle.

Jon içinden bir küfür mırıldandı. “Baban ölüm döşeğinde sana iyi bir koca bulmama yardım etmemi istediğinden, bunu yapmanın en iyi yolu bu gibi göründü. Ona çok şey borçluydum. En azından senin iyi bir evlilik yapmanı sağlayabileceğimi düşündüm.”

Bu, beklediğinden daha çok canını yaktı. “Yani, seni doğru anlıyorsam, tüm bunlar babama borcumu ödemek içindi? Evlenmek *istemediğimi* söylememe rağmen mi?”

“Bunu sadece Cyril yüzünden söyledin.” Öne eğilip ellerini tuttu. “Dürüstçe söyle bana, Cyril doğmamış olsaydı,

şu ana kadar evlenmiş olacağını düşünmez miydin?”

“B-bilmiyorum,” dedi dürüstçe. “Yine de Chloe’nin mürebbiyesi olurum çünkü annem yine de ölürdü. Cyril’in bununla hiçbir ilgisi yoktu. Ve Chloe’nin mürebbiyesi olarak çalışırken, bana çekici gelen kimseyle tanışmadım. Hiçbir erkek de bana ilgi göstermedi. Şey, daha... yasak bir ilişki isteyen erkekler hariç.” O inleyince, kız aceleyle ekledi, “Yani, Cyril’in durumunu hesaba katmasam bile evlenmek benim için zor olurdu.”

“Bu yüzden devreye girdim. Hayatın boyunca yalnız kalman doğru gelmedi bana. Özellikle de babasını benim yüzümden kaybettiğin için.”

Bu söz onu şaşkına çevirdi. “Neden böyle bir şey düşünüyorsun ki?”

“Çünkü bu gerçek.” Ellerin bırakıp koltuğa yaslandı. “Sana her şeyi anlatmadım. En başından anlatmalıydım, ama ben... Anlatırsam benden nefret edeceğini biliyordum.” Ona acı dolu bir bakış attı. “Ve seninle tanıştıgımda, benden nefret etmeni kaldıramazdım.”

“Babamı soğukkanlılıkla öldürmediğin sürece,” dedi kız şefkatle, “benden nefret etmemi sağlayacak hiçbir şey söyleyemezsin.”

“Geri kalanını dinleyene kadar böyle söyleme.” Pencereden dışarı baktı. “Her şeyden önce, baban benim öğretmenim olmak istememişti. Seni ve anneni terk etmek istememişti. Gitti çünkü babam, on yedi yaşındaki bir delikanlı olarak davranışlarımdan endişe duyuyordu, hatta utanıyordu. Babam onu ikna etti.”

“Biliyorum,” dedi kız.

Bu onu şaşırtmış gibiydi. “Biliyor musun?”

Kız omuz silkti. “Yani, ailenin seni büyük tura göndermesinin sebebinin boşa harcanmış gençliğin olduğunu söylemiştin. Ayrıca, babam bunu annemle de konuşmuştu. Ama seni yanına almakta isteksizdi çünkü bu görevi yerine getirebileceğinden emin değildi. Daha gençken, daha önce birilerini büyük turda gezdirdiği zamanlarda durumun farklı olduğunu söyledi. O zamanlar dayanıklılığı vardı. Ama şimdi kırklı yaşlarındaydı ve sana ayak uyduramayacağından endişeleniyordu.”

Jon burun kıvırdı. “Baban kırklı yaşlarında, birçok erkeğin yirmili yaşlarında sahip olduğundan daha fazla enerjiye sahipti.”

“Ben küçük bir kızken bana kesinlikle enerjik gelirdi. Şüphesiz, annem bu yüzden ona, genç bir asili yola getirebilecek ondan daha iyi birini düşünemediğini söylemişti. Babamın seninle uzun uzun konuştuğunu ve senin, Londra’nın zevkleri yüzünden yoldan sapan parlak bir genç olduğunu belirlediğini söylemesi de yardımcı olmuştu. Yurtdışında geçireceğin bir süre, daha pervasız yanını yumuşatıp daha iyi niteliklerini geliştirmeni sağlayabileceği konusunda babanla hemfikir.”

Jon şüpheli bir ifadeyle baktı. “Gerçekten öyle mi dedi?”

“Evet. Gerçi, kadınlara karşı biraz ilgisi olduğunu da söyledi.” Gülümsemesini zor tuttu. “Sanırım bu, dün gece bahsettiğin ‘boşa harcanmış gençlik’ti, değil mi?”

“Evet,” dedi Jon hüzünlü bir gülümsemeyle. “Korkarım öyleydi.”

“Yani durum bu mu? Büyük bir seyahate çıkma ihtiyacının, babamı benden ve annemden uzaklaştırdığını mı düşünüyorsun?”

“Ve Cyril’den.” Derin bir nefes aldı. “Ama hayır, bu sadece küçük bir kısmı. Sanırım en baştan başlamalıyım.”

“Duruma bağlı,” dedi kız hafifçe. “Fransa’da geçirdiğin on bir yılı anlatmak için arabamızdaki yolculuğun yeterince uzun olacağından emin değilim.”

Kaşını kaldırdı. “Bu konuyu oldukça şakacı bir şekilde ele alıyorsun.”

“Affet beni. Sadece ne söyleyeceğin konusunda gerginim. Ve gergin olduğumda, ben... şaka yapma eğilimindeyim.”

“Ah. Bende de biraz o alışkanlık var. Ayrıca düşüncesiz davranma ve bana yapılmaması söylenen şeylere karşı gelme eğilimim de var.” Hafifçe gülümsedi. “Seni baştan çıkarmak gibi.”

“Beni baştan çıkarmamanı kim söyledi?” diye sordu kadın.

“Kendime söyledim. Görünüşe göre, kendi sağduyuma bile başkaldırıyorum. Bu arada, seni baştan çıkardığım için hiç pişman değilim, ama bu kesinlikle hayatını mahvetme potansiyeli taşıyor.”

“Ya da zenginleştirebilir. Bunu sadece zaman gösterecek.” Ona utangaç bir bakış attı. “Ayrıca, bence baştan çıkarma oldukça karşılıklıydı.”

“Yine de, baban beni pervasızlıktan kurtarmak için çok uğraştı ve seni baştan çıkarmak kesinlikle pervasızcaydı.

Görünüşe göre, amacına sadece kısmen ulaşmış.” Jon iç geçirdi. “Verdun’dan kaçmaya çalıştığımız gece bu açıkça ortaya çıktı.”

Aniden tekrar gerginleşerek, el çantasının askısını elinde çevirmeye başladı. “Kaçışın, onun ölümünden kendini sorumlu tutmanın bir nedeni olabileceğini düşünmüştüm.”

“Dürüst olmak gerekirse, küçük bir kısmından daha fazlası.” Omuzlarını dikleştirdi. “Geriye dönüp baktığında, kaçma isteğimiz sana muhtemelen aptalca geliyor, biliyorum. Ama ailelerimize yardım edemediğimiz, kendimize bile zar zor yardım edebildiğimiz ve zamanla daha da kötüleşen durum yüzünden öfkeyle kaynadığımız o günlerdeki çaresizliğimizi tahmin bile edemezsin.”

“İyi tahmin edebiliyorum.” Ama elbette edemezdi. Nasıl ederdi ki? Binlerce insanın on yıl boyunca hayatlarını durdurmak zorunda kalması fikri, korkunçtan başka bir şey değildi.

“Yeni komutan geldiğinde Verdun’daki hayat daha da zorlaştı,” diye devam etti Jon. “Courcelles acımasızdı. Mahkumları ve tutukluları diğer kamplara zorla yürüyüşe gönderirdi, bazen aileleri ayırırdı. Her fırsatta para isterdi ve eğer biri *apel’e* – günlük şartlı tahliye kayıtlarını imzaladığımız an – beş dakika geç kalırsa, Courcelles onu Verdun’un hapisanesi olan Citadel’e atardı.”

Jon başını salladı. “Bir adam karısını geride bırakarak kaçtığında, Courcelles karısını hapse attı. Bir başka sefer, Citadel’de isyan çıkaran bazı deniz harp okulu öğrencilerine kızarak, en baş belası on dört kişiyi tek bir hücreye tıkadı; orada neredeyse boğuluyorlardı. Kahretsin, hatta bizimle birlikte kaçması gereken arkadaşlarımızdan birini —en ufak bir ihlal yüzünden başka bir depoya gönderdi. Gerçek şu ki, hepimiz bir sonraki skandalı beklerken diken üstündeydik.”

Sadece başını sallayabildi; babasının ve Jon’un her gün bu tür şeylere katlanmak zorunda kaldığını hayal etmeye çalışıyordu.

“Savaşın o aşamasında Napolyon kazanıyor gibi görünüyordu,” diye devam etti Jon, “ve orada sekiz yıldır bulunduğumuz için, hayatımızın geri kalanını Verdun’da geçireceğimizden korkuyorduk. Önümüzde sadece kasvetli bir gelecek görüyorduk. Bazı esirlerin kısa süre önce kaçmayı başardığı gerçeği bize cesaret verdi ve arkadaşlarımızla birlikte biz de kaçmaya karar verdik.”

“Peki ya babam?”

Jon sertçe nefes aldı. “İlk başta gitmeyi reddetti. Bunun akıllıca olmadığını düşünüyordu. Bunun dezavantajlarına dikkat çekti, kaçışları başarısız olanların sonu gibi olabileceğimizi, bazılarının kaçmaya çalışırken öldüğünü söyleyerek bizi uyardı. Biz dinlemedik. Onunla ya da onsuz yapacağımızı anladığında, bizimle geleceğini söyledi.”

Sesinde duyduğu pişmanlık, kızın elini tutmak için uzanmasına neden oldu, ama o elini çekip attı. Bu hikayeyi tek başına anlatmaya kararlı görünüyordu. Bu yüzden kız, ne kadar ürkütücü olursa olsun, onun hikayesini bitirmesine izin vermek için geriye yaslandı.

“Babanın bize katılmasını istedim ve o da katıldı. Kalmak istemesinin nedenlerinin daha çok... kişisel olduğunu biliyordum — artık önemi yok

—ama Verdun’da kalması için yeterince güçlü nedenler olduğunu düşünmemiştim. Ve planımdan o kadar emindim ki—başarılı olacağından, sonunda özgür olacağımızdan—onu gitmesi için zorladım. Bunu asla yapmamalıydım.”

“Eminim o da en az senin kadar gitmek istiyordu. Sadece temkinli davranıyordu.”

“Muhtemelen,” dedi, neyi sakladığını merak ettirecek kadar belirsiz bir ses tonuyla. “Her neyse, planımızı hayata geçirdik. Şartlı tahliye edilenler olarak, ara sıra kırsal bölgelere geziye çıkmak için kasaba surlarının biraz ötesine gitmemize izin verildiğinden, bir balık tutma gezisi planladık.”

“Ve sonra geri dönmediniz mi?”

“Korkarım o kadar basit değildi. Dışarı çıkmamıza izin *verildiğinde*, bu sadece birkaç saatlikti ve pasaportlarımızı geride bırakmak zorundaydık. *Nöbet* için zamanında dönmezsek, alarm çalınır ve kırsal kesimdeki tüm köylüler, kaçakları yakaladıkları takdirde alacakları ödül için bizi aramak üzere her yeri didik didik ararlardı. Kaçışın başarılı olabilmesinin tek yolu, kaçmak için daha fazla zamanımız olan geceydi. Ve kış en uygun zamandı, çünkü mahkumların bu zorlu koşullara göğüs gereceğini asla beklemezlerdi.”

Yutkundu. “Sanırım kışın Verdun çok soğuk olur.”

“Çok. Daha önce başarısız olan kaçışlarda, adamların donma nedeniyle uzuvlarını kaybettiğini duymuştum. Bu yüzden kar yağmaya başlamadan önce gitmeye karar vermiştik.

. Verdun'dan çıkmak, planın sadece ilk aşamasıydı.”

“Fransa'dan nasıl kaçmayı umuyordunuz?” diye sordu.

“Ren Nehri'ni geçip, Avusturya'ya ulaşana kadar oradaki kırsal bölgeleri geçerek. Napolyon'un düşmanları olan Avusturyalıların bizi hoş karşılayacaklarını ve eve dönmemize yardım edeceklerini biliyorduk.”

“Bu çok uzun bir yol gibi görünüyor.”

“Öyle olurdu. Bu yüzden tüm esir kampları, Fransa'nın iç kesimlerinde veya Fransa'nın müttefikleriyle sınırda bulunan yerlerden seçilmişti, ancak o noktada Almanların hangi tarafta olduğu kimse tarafından bilinmiyordu.”

“Anlıyorum,” dedi kız, ancak savaş hakkında yeterince bilgisi olmadığı için hiçbir şey “anlayamıyordu”.

“Her neyse,” diye devam etti, “balık tutmaya gitmeden önce, haftalardır biriktirdiğimiz eşyaları topladık: erzak, küçük aletler, paltolarımıza diktığımız paralar ve sahte Fransız pasaportları. Kaçışımız için kullanmayı düşündüğümüz ince, sağlam bir ip de temin etmiştik ve onu giysilerimizin altına, vücudumuza sarmıştık. Balık tutmak için kasabadan ayrıldığımızda, jandarmalar bizi ya da piknik sepetimizi çok yakından aramadılar; muhtemelen buna şaşırmamız gerekirdi, ama şaşırmadık.”

Parmaklarını sinirli bir şekilde uyluğuna vurdu. “Şehir kapılarının görüş alanından çıkar çıkmaz, çalıların büyümüş olduğu bir ağaçlık bulduk ve paltolarımızın içindekileri ve erzaklarımızı bir çuvalın içine sakladık, hayvanlardan korumak için de bir dala astık. Hikayemizi desteklemek için yakaladığımız birkaç balıkla donanmış olarak, kasten on beş dakika geç döndük.”

“Neden, Tanrı aşkına?” diye sordu kız, kafası karışmış bir şekilde. “Bu, dikkatleri üzerinize çekmedi mi?”

“Evet, ama biz de bunu istiyorduk. İster inan ister inanma, geceleri kapılar kapandıktan sonra Verdun'dan kaçmak, nasıl yapılacağını bilen biri için Citadel'den kaçmaktan daha zordu. Daha önce bir ihlal nedeniyle hapisaneye girmiştik, bu yüzden zayıf noktalarını biliyordum. Bunlardan biri, eğer oraya ulaşabilirsek, Citadel'i özgürlükten ayıran tek şeyin bir ucundaki duvar olmasıydı. Oraya ulaşmak için bir planım vardı—buna girmeyeceğim. Zor olan kısım, duvarı aşmaktı

duvarın üstünden geçmekti. Bir tarafı, nöbetçilerden kaçabilirsek tırmanması kolaydı, ama diğer tarafta, dışarıdan gözlemlediğim kadarıyla, surun hangi ucunda bulunduğumuza bağlı olarak yaklaşık otuz ila elli fitlik bir yükseklik farkı vardı.”

Midesi bulandı. Babasının düşerek bacağını kırıldığını söylemişti. Nasıl olduğunu bildiğinden korkmaya başladı. Jon'un ölümcül derecede solgunlaşmasına bakılırsa, doğru tahmin etmişti.

“O gece tutulduğumuz yerden kaçmayı başardık ve neredeyse hiç nöbetçiye rastlamadan surlara vardık. Ama kaçınamadığımız bir nöbetçi vardı ve hava çok karanlıktı. Bu yüzden surun başka bir bölümüne geçmek zorunda kaldık.”

Kendine kapandı gibi görünüyordu. “Toplayabildiğimiz tüm ipleri getirmiştik—on beş metreye yetecek kadar—ve onları birbirine bağlamıştık. Plan, Scovell’in önden gitmesiydi, çünkü yıldızları takip ederek bizi ormanlık alana geri götürebilirdi. Heathbrook ikinci, ben üçüncü ve baban sonuncu olacaktık.”

“Neden sonuncu?”

“O ısrar etmişti, biz de hepimiz kabul etmiştik, çünkü aşağıda bizi bekleyen askerler varsa, baban ipi aşağı atıp kimse fark etmeden hücreye geri dönebilirdi. O en yaşlıydı ve kaçmaya en az hevesli olanıydı, bu yüzden ona mümkün olduğunca az risk yüklemeyi sorun etmedik.”

Derin bir nefes aldı. “O andan itibaren her şey altüst oldu. Duvarın o kısmından düşüş, elli beş fit değil, altmış beş fit oldu. Scovell, bu durum onu şaşırtmış olsa da, fazladan on fitlik mesafeyi sorunsuz bir şekilde atladi. Ama o, uzun mesafeli atlamalara alışkın bir deniz subayıydı. Yine de, sesini çıkararak nöbetçiye uyandırmadan bize bu ekstra yükseklik konusunda uyarıda bulunamazdı. Sonuç olarak, Heathbrook düşüş sırasında oldukça kötü yaralandı, ama en azından hiçbir kemiği kırılmadı.”

“Ve sen... ellerini incittin,” dedi boğuk bir sesle.

O omuz silkti. “Ellerim büyük, ipi kavramam daha zordu, özellikle de aşağı inmeye çok hevesli olduğum için. Yolun çoğunu katetmiş olmama rağmen, ipin dibinden birkaç fit önce tutuşumu kaybettim ve aşağı kayarak ellerimi kestim. Neyse ki, düştüğümde

düşerken kısmen Heathbrook'un üzerine düştüm, o da düşüşümü yumuşattı ve hiçbir yerimin kırılmasını önledi."

"Ama bu, Lord Heathbrook'un morluklarını artırdı, değil mi?" Adam burnunu çekti. "Hâlâ bazen bu konuda bana sataşıyor."

Gülmesi gerekirdi, ama gülemedi. Henüz babasından bahsetmemişti. "Peki ya babam?"

Öne uzanarak ellerini tuttu. "Sonuncu olmayı istediğini, bunu yapmayacağını düşündüğüm için sanmıştım. Keşke haklı olsaydım. Bize katılmasaydı, şimdi seninle birlikte burada olurdu." Elleri baktı. "Ama katıldı. Ancak yere düştüğünde, geri kalanımızdan daha kötü bir şekilde düştü ve bacağını incitti."

Ellerini bıraktı. "İlk başta uyluk kemiğinin kırıldığını anlayamadık. Dışarı çıkan kemik yoktu ve tek bildiğimiz, çok acı çektiydi. Heathbrook gibi sadece kötü bir çürük olduğunu düşündük. Asıl planımız karanlıkta yolumuza devam etmektir ama bacağının sabaha kadar iyileşeceğini umarak sabaha kadar saklandık. Ne yazık ki, ayakta zor duruyordu. Yürüyene kadar korulukta kalmaya kararlıydık, ama hiç fırsatımız olmadı. Jandarmalar bizi kuşattı ve dışarı çıkmamızı emretti."

"Yani... bu yüzden mi üçünüz birinin sizi ihanet ettiğini düşünüyorsunuz?" diye fısıldadı. "Saklandığınız yeri buldukları için mi?"

"Aslında, Scovell bir jandarmın Fransızca olarak ihanetten bahsettiğini duymuştu. Scovell akıcı konuşur, bilirsin. Ne yazık ki, jandarma kim olduğunu söylemedi, sadece 'kendi adamlarından biri' olduğunu söyledi. Heathbrook bunu bir İngiliz olduğu şeklinde yorumladı, ama Scovell ve ben çevremizdeki herhangi biri olabileceğine inanıyoruz. Bunu bilmek zor. Ama evet, her kim ise saklandığımız yeri biliyordu, çünkü jandarmaları oraya gönderdi. Ayrıca hangi gece kaçmayı planladığımızı da biliyor olmalıydılar. Ancak henüz kim olduğunu öğrenemedik."

Bunu iyice düşündü. "Ama... ama jandarmalar kaçmaya çalışacağınızı biliyorduydu, neden duvardan inerken dördünüzü de yakalamadılar?"

"Öncelikle, o geceye kadar *biz bile* tam olarak nereden ineceğimizi bilmediğimiz için, onlar da bilemezdi. Ayrıca,

Courcelles'in bizi bir gösteri haline getirmek istediğini sanıyorum, bu da gün ışığını gerektiriyordu. Bizi prangaya vurup sokaklarda gezdirmek, diğer mahkumlara artık kaçıışların hoş görülmeceğini aşılama için tasarlanmış bir tiyatro gösterisi olarak çok daha etkili olurdu.”

“Babamı da prangalı olarak yürüttüler mi?” diye sordu, boğazı ağlamaktan kısılmıştı.

“Hayır. Özel dersleri verdiği için Fransızlar arasında çok sevilen biriydi, bu yüzden onu zincirli halde sürüklediler ama Tanrıya şükür bir arabada.” Jon'un yüzünde utanç dolu bir ifade belirdi. “Ancak ona gösterdikleri tek nezaket buydu. Günlerce bizi sindirip, kaçıış kimin planladığını ve pasaportlarımızı kimin sahte yaptığını bulmaya çalıştıktan sonra, bizden hiçbir şey öğrenemeyeceklerini anladılar. O zaman dördümüzü de Bitche'ye gönderdiler.”

Perdeyi çekip pencereden dışarı baktı, sanki nerede olduklarını ve ne kadar zamanları kaldığını anlamaya çalışır gibi. “Neredeyse eve vardık. Bekle.” Panjuru açarak arabacıya onları Hyde Park'a götürmesini ve o aksini söyleyene kadar parkın etrafında dönmesini söyledi.

“Şimdi,” dedi, “nerede kalmıştım? Ah, evet. Bizi Bitche'ye kadar yürüdürdüler tabii ki, sıradan suçlular gibi birbirimize zincirlenmiş halde.” Ona bakmıyordu. “Bunu bir gün yaptıktan sonra, babanın bunu kaldıramayacağı anlaşıldı ve onu zorlarlarsa Bitche'ye varmak haftalar sürerdi. Bu yüzden isteksizce onu tekrar bir arabaya bindirdiler. Ama gece konakladığımız her kasabada, dördümüz de oradaki hapishaneye atıldık.”

Göz yaşlarını tutmak için mücadele ediyordu, ama her geçen saniye bu daha da zorlaşıyordu. Zavallı babası. Ne kadar acı çekmişti! Bu iğrenç bir şeydi.

“Böyle bir kasabada,” Jon sert bir ses tonuyla devam etti, “sonunda bir doktoru onu muayene etmesi için buldular. Adam elinden geleni yaptı, bacağını sardı ve ona bir koltuk değneği verdi, ama kemiğin ne kadar kötü kırıldığını görmek için bacağını kesmesi gerektiğini ve bunun akıllıca olmadığını söyledi. Babanın enfeksiyondan ölme riski, Morris'in bacağını olduğu gibi idare etmeyi öğrenmesinden daha büyüktü.”

“Ama... ama bu, onun acı içinde yaşadığı anlamına gelmez miydi?” diye fısıldadı.

Jon gözlerini kapattı ve sanki kızın her sözü kalbini bıçakla deliyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Evet. Her gün acı çekiyordu.

Bitche'de geçirdiğimiz son günlerimize doğru, Morris düştü ve bu düşüş bir kemik parçasını yerinden çıkarmış olmalı ki, kemik yüzeye doğru çıkmaya başladı. Deriyi yırttı ve... Fransız doktorun korktuğu enfeksiyonu getiren bir yara açtı. Baban kangren oldu. O... Napolyon'un tahttan çekildiğini öğrendiğimiz sırada bu yüzden öldü.”

Kız sadece oturup ona bakabilirdi. Onun korkunç  yk s , Fransa'dan ayrılmadan önce kendisinin ve arkadaşlarının ne kadar acı çektiğini gösteriyordu. Babasının Bitche'de ne kadar acı çektiğini. Bu korkunç bir şeydi. Babası son üç yılını sürekli acı içinde geçirmişti, hepsi acımasız bir komutan ve o yaşta yüksekte düşmesine neden olan kaderin cilvesi yüzünden.

Bu düşünce sonunda gözyaşlarının barajını yıktı. Jon, gözyaşlarını görünce endişelenmiş bir şekilde ona mendilini uzattı ve kız minnetle kabul etti. Böyle devam ederse, sonunda epey bir mendil koleksiyonu biriktirmiş olacaktı.

Ama umursamadı. Babasının nasıl öldüğü için ağladı. Babasını asla tanıyamayacak olan küçük kardeşi için ağladı. Ve bu hayatta babasını bir daha göremeyecek olan annesi için ağladı. Tory adeta bir gözyaşı nehri döktü.

Bu sırada Jon, sanki onun bitirmesini beklermişesine, acı verici bir sessizlik içinde oturuyordu.

Bölüm 22

Jon, Tory'nin sessizce ama dağınık bir şekilde ağlamasını izledi; gözlerini silip burnunu siliyordu ve bu sırada Jon'un kalbine çiviler çakıyordu. Ona gerçeği söylemenin buna yol açacağını biliyordu, bu yüzden bu kadar uzun süre ertelemişti, ama ona ne kadar değer verdiğini artık bildiği için bunu izlemek daha da zordu.

Çeyiz meselesine pek kızmış gibi görünmemişti, bu yüzden her şeyin yoluna girebileceğini düşünmüştü. Açıkçası yanılmıştı.

Bir süre sonra, gözyaşları konuşabilecek kadar azaldı. “Beni affet,” diyerek onu şaşırttı. “Sanki ne zaman baş başa kalsak, ben... ben gevezelik eden bir çeşmeye dönüşüyorum. Aslında her küçük şey için ağlayacak biri değilim.”

“Her küçük...” Adam çılgınca bir kahkahayı boğazında tuttu. “Tanrım, tatlım, özür dileyecek hiçbir şeyin yok. Bu kesinlikle ‘küçük bir şey’ değildi.” Acısını yuttu, çünkü bunu yapmazsa bu konuşmayı asla tamamlayamayacağını biliyordu. “Babanıza olanlar için çok üzgünüm. Kaçıştan beri her gün bunun suçluluğunu hissediyorum. Aslında, bu yüzden sizi hak etmediğimi biliyorum. Benim yüzümden, babanız son üç yılında büyük acılar çekti. Benim yüzümden, eve dönmeyi başaramadı. Size bunu telafi etmenin bir yolunu bilseydim, yapardım, ama...”

“Bir dakika,” diye sözünü kesti, gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sen... ona olanlardan gerçekten *kendini* mi sorumlu tutuyorsun?”

Onun inanamayan sesi onu şaşırttı. Bunun onun suçu olduğunu nasıl göremezdi? “Elbette kendimi suçluyorum! O istemediği halde kaçması için onu zorladım. Aşağı inmemiz gereken duvarın yüksekliğini yanlış hesapladım ve bu yüzden bunu aşmak için yeterli ipimiz yoktu. Bu iki şey olmasaydı bacağını asla kırmazdı. Ve

kaçışımızın başarısız olması, onun Fransa'yı boydan boya sürüklenmesine, ardından da bacağını kullanma şansının hiç olmadığı bir zindan hücreğine atılmasına neden oldu..."

"Bunların hiçbirisi senin suçun değildi." Elini onun dizine koydu. "Seni suçladı mı?"

Acıyla boğuluyormuş gibi hisseden Jon, cevap vermeden önce tereddüt etti. "Suçlamadığını söyledi. Ama onun yerinde olsaydım, ben suçlardım."

"Bundan şüpheliyim. Bunu yapacak kadar keskin bir doğru-yanlış anlayışın var."

Ses tonunda o kadar çok samimiyet vardı ki, bu onu adeta mahvetti. Buna güvenebileceğinden pek emin değildi.

Kızın sesi o kadar samimiydi ki, Jon adeta mahvoldu. Buna güvenebileceğinden pek emin değildi.

"Hayır. Ama ikisi de kalıcı bir yaralanma yaşamadı. Oysa baban..."

"...tıpkı sizin gibi risk aldı." Vagonun onun tarafına geçip elini tuttu ve o elini çekmeye çalıştığında, bırakmayı reddetti. "Olanlar için seni suçlamıyorum, sevgilim."

Ona "sevgilim" mi dedi? Ve onu suçlamadığını mı söyledi? Bu nasıl olabilirdi?

"Babamı kaybettiğim için yas tutuyorum," diye ekledi, "ama o orada binlerce farklı şekilde ölebilirdi—hastalıktan, yaralanmadan, felçten ya da kalp krizinden. Ve sen bunu biliyorsun. Zor koşullarda tutuldukları için ölen diğerlerinden bahsetmiştin bana. Sen ve arkadaşların onu tehlikeden korumak için elinizden geleni yaptınız. Başka ne yapabilirdiniz ki?"

"Kaçmaya çalışmamış olsaydık?" dedi boğuk bir sesle. Meselenin özü buydu. Kaçmaya çalışmasalardı, Morris eve dönebilirdi.

"Şimdi, girişiminizin başarısızlığa mahkum olduğunu, savaşın üç yıl sonra biteceğini görebilirsiniz, ama o zaman bunu göremiyordunuz. Gençtiniz ve sonsuza kadar bekleyemezsiniz. Kaçmaya çalışmak zorundaydınız. Başkalarının da sayısız kaçma girişimi olduğunu söylememiş miydiniz? Neden siz farklı olacaktınız ki? Ve eğer babam sizi suçlamadıysa, ben neden suçlayayım... ve siz neden *kendinizi* suçlayasınız ki?"

Ona şaşşkın şaşşkın baktı. Anlamsız bir şey söylediğinin farkında mıydı? “Sen... onun ölümünden beni gerçekten suçlamıyor musun, olanlar için benden nefret etmiyor musun?”

“Hayır! Dördünüzün bu kadar uzağa gitmiş olmanıza şaşırdım. Eminim birçok kaçak bunu başaramamıştır.”

“Anlamıyorsun...”

“İnan bana, anlıyorum. Senin zihninde, ‘suçun’ babamı kaçmaya ikna etmiş olman ve duvarın yüksekliğini yanlış hesaplamış olman. İlki konusunda, babamın kendi iradesi olduğunu unutuyorsun. Kendi nedenleri olduğu için sizinle gelmeye karar verdi, muhtemelen evini özlemesi de bunlardan biriydi. İnan bana, babamı yeterince tanıyorum, kimse onu istemediği bir şeyi yapmaya ikna edemezdi.”

Elini sıktı. “‘Suçunun’ ikinci kısmına gelince, duvarın yüksekliğini ölçmeden yanlış tahmin etmen beni şaşırtmadı; doğru tahmin *etseydin* daha çok şaşırdım. Tanrı biliyor ki ben asla yapamazdım. Yani Papa’ya olanlardan dolayı affedilmeyi arıyorsan, sana bunu seve seve veririm.”

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilemezdi. Morris’in ölümünün suçluluğunu, tıpkı Verdun’da o zincirleri sürükledikleri gibi, üzerinde taşıyıp durmuştu. Yıllarca Morris’in çektiği acılar için kendini suçladıktan sonra, en azından onun kendisini suçlamadığını duymak, dayanabileceğinden daha fazla mutluluktu.

Sonra kızın yüzü bulutlandı ve eline baktı. “Ama şunu belirtmem adil olur sanırım: Eğer benimle evlenmek istemen, aileme verdiğini sandığın bir zararı telafi etmekten ibaretse, bunun için kendini feda etmene gerek yok. Bunu istemiyorum.”

“Fedakarlık mı!” Kalbi deli gibi çarparak, kadının elini iki eliyle kavradı. “Dün geceye kadar, seninle evlenme düşüncesine bile direndim çünkü sana layık olmadığımı biliyordum.”

“Sen kimseye layık olmayan biri *değilsin*,” dedi öfkeyle. “Açıkçası, seni esir alan bu suçluluk duygusundan tamamen kurtulabilmen için, babamla olanlar konusunda kendini affetmeyi öğrenmelisin.”

Bu, söylemesi yapmasından kolaydı. “Deneyeceğim. Ama demek istediğim, seni gördüğüm andan itibaren, bana

bana ders verecek bir mürebbiyeye ihtiyacım olduğunu, ama kız kardeşimle meşgul olduğun için bunu yapamayacağını söylediğin andan itibaren."

"Bunu hatırlıyor musun?"

"Seninle yaptığımız her konuşmayı hatırlıyorum," dedi ve elini öptü.

"Sana ders vermeme yeminimin ne kadar başarısız olduğu ortada," diye alay etti. "Son iki haftada Chloe'ye öğrettiklerimden daha fazlasını sana öğrettiğimi söyleyebilirim."

"Sadece anlaşmamız yüzünden," diye işaret etti. "Ve her anından keyif aldım."

"Doğruyu söylemek gerekirse, ben de öyle," dedi utangaç bir şekilde.

"Seni istemekten, sana ihtiyaç duymaktan vazgeçmek için aklıma gelen her yolu denedim. Ama hiçbirinde tam olarak başarılı olamadım. O yüzden şunu bil, Victoria Morris," dedi, bunun mümkün olduğunu anladığı için onu evlenmeye ikna etmek için son derece hevesliydi. "Seninle evlenmek benim için bir fedakârlık olmaz. Hayatımın en büyük ayrıcalığı olur, ama yine de bunu hak etmediğimi düşünüyorum."

"Bir dükü kocam olarak hak etmiyorum," diye karşılık verdi kız, "o yüzden evleneceksek, ikimizin de hak etmediğini kabul etmemiz gerekecek."

"Eğer?" diye sordu, gözlerini kadının gözlerine dikerek.

"Hâlâ cevaplanması gereken sorularım var, bunlardan bazıları..."

Onu uzun bir öpücükle susturdu, onu tekrar tatmadan bir an daha dayanamıyordu. Onun sorularını daha fazla duymak istemiyordu, çünkü bu sorular içindeki umudu sönükletirebilirdi. Sözleri onu suçlamadığını söylüyordu, ama o sözlerden çok eylemlere güveniyordu ve dokunuşuna nasıl tepki vereceği, ona gerçekte ne hissettiğini gösterecekti.

Neyse ki, kız kollarını onun boynuna dolayarak ve büyük bir coşkuyla öpücüğüne karşılık vererek tepki gösterdi. O anda, ona olan arzusu yeniden alevlendi. Balodaki özel anları onu dayanılmaz boyutlara ulaştırdığı için bu arzu hiç tam olarak kaybolmamıştı; sadece her yeni karşılaşmanın ardından bir süreliğine askıya alınmıştı.

Onun önünde diz çöktü, dün gece içindeki arzu yüzünden onu çok aceleyle aldığından daha fazla zevk vermeye kararlıydı.

Kız, onun omuzlarını tuttu. "Ş-şimdi ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bana sabır göster, tatlım. Yine pervasızca davranmak üzereyim." Babasının ölümünden dolayı ondan nefret etmediğini öğrendiği için artık kendini tamamen baş döndürücü hissediyordu. "Evlilik yatağını paylaşmanın sana sağlayabileceği avantajları hatırlatmak niyetindeyim."

"Bunun tamamen farkındayım..."

Eteklerini, dizlerini ayırmaya yetecek kadar kaldırdı.

"Jon!" diye bağırdı kız, adam eteğini beline kadar sıyırıp onu baştan aşağı süzerken. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Seni çıplak olarak heykelini yapacağım gün için, üzerinde çalışacağım alanı inceliyorum. Yeni moda olan iç çamaşırı giyme trendini henüz benimsemediğine çok sevindim."

Kız derin bir şekilde kızardı ve o kıkırdadı. Eteklerinin altında, bir Venüs heykeli kadar çıplaktı ve her yönüyle o kadar da güzeldi. Dün gece onu almaya o kadar hevesli olduğu için pek fırsatı olmamıştı, ama şimdi onu inceleyerek zamanını aldı. Sarı saçları burada kafasındakinden bir ton daha koyuydu, ama perdeli arabanın loş ışığında parılıyordu ve bu, onu tahrik etmiş olmaktan dolayı sevinç duymasına neden oldu.

"Ya arabacınız paneli açarsa?" diye fısıldadı kız. "Açmaz."

O akıllıdır."

"Peki... ya bizi duyarsa?"

"Umurumda değil." Jon, o bukleleri ayırarak, tahrikiyle nemlenmiş tatlı yarıkını ortaya çıkardı ve penisi taş gibi sertleşti.

"Ama eğer bizim... yapmamamız gereken bir şey yaptığımızı düşünürse..."

"Evlendiğimizde bunun bir önemi kalmayacak." Ağzını tam oraya, dilini sokmak istediği yere koydu.

"Tanrım," diye fısıldadı kız, "sen çok yaramazsın, değil mi?"

Cevap vermeden önce onu birkaç kez yaladı. "Sana gençliğimi boşa harcadığımı söylemiştim." Sonra onun incisini emdi ve kız neredeyse koltuktan düşecekti.

Ondan sonra kız başka bir şey söylemedi, sadece devam etmesini sağlamak için bilinçsizce başını kavradı. Tabii ki o da devam etti. Kızın tahrik olmasının misk kokusundan, kasıklarının seğirmesinden, emişini arttırdıkça çıkardığı düşük inlemelerden zevk aldı. Parmaklarının altındaki ipeksi uyluklarının hissini sevdi ve onları çok sert tutmadığını umdu.

En çok da, kız ağzına boşalmadan önce kendi pantolonuna boşalmaması için dua ediyordu. Çünkü tam uyarılmış haldeki Tory muhteşem bir manzaraydı. Keşke çıplak göğüslerini ve kıvrımlı kalçalarını da görebilseydi, ama bunun için onu tekrar bir yatak odasına, tercihen kendi yatak odasına götürebilene kadar beklemesi gerekecekti.

Sonra kız ağzına doğru itti ve o, kızın "Jon! Tanrım!" diye fısıldadığı anda boşaldığını hissetti.

Onun çığlıklarını bir fısıltıya indirgeyebilmesine sevinmeli miydi, yoksa bunu yapamamış olmasını mı dilemeli, bilemiyordu. Her halükarda, "onun zevk çığlıkları attırmayı" gelecekteki bir karşılaşmaya, evlendikten sonra gerçekten yatak odasında gerçekleşmesi gereken bir karşılaşmaya bırakacaktı.

Sonunda, kadın yumuşak bir inilti çıkardı ve ağzının altında gevşedi. Ancak o zaman ondan uzaklaştı. Dizlerinin üzerine çökerek kadının yanına oturmak niyetindeydi ki, kadın "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye mırıldandı.

Durup kadının uyluğunu öptü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana zevk verip kendin hiç zevk almaman konusunda ne hissettiğimi biliyorsun," diye fısıldadı kız. "Umarım bunu geçmiş için bir tür... kefaret olarak düşünmüyordun."

"Hayır. Sadece dün gecedен sonra... Yani, eminim ki ağrın vardır..."

"Biraz. Ama seni içimde hissetmek istiyorum." Yanağını okşadı. "Bunu burada da yapabilirsin, değil mi? Olduğun yerde diz çökerek?"

Penisi anında sertleşti. "Daha iyi bir fikrim var." Pantolonunu ve iç çamaşırını çözdü, aşağı indirdi ve karşısındaki koltuğa oturdu. Sonra onu üzerine çekti, koltuğa diz çöküp bacaklarının üzerine oturana kadar.

"Vay canına!" dedi kadın, bacaklarının arasında güzelce yerleşmiş olan erkeğin penisine bakarak. "Bu kesinlikle... ilginç."

"Birazdan daha da ilginç olacak. Çünkü şimdi *beni* baştan çıkarma sırası sende."

Araba bir viraj alırken kız, adamın omuzlarını tuttu. "Anlamıyorum."

Adam onu belinden tutarak yukarı kaldırdı. "Lütfen, sevgilim. Kalk ve üzerime... şey..."

"Oh!" diye haykırdı. "Sanırım şimdi anladım."

Eteklerini tekrar kenara çekip doğru pozisyona gelmesi biraz zaman aldı, ama sonunda üzerine kaydı, bu tam bir cennetti.

"Ohh, *evet*," dedi adam, yarı konuşuyor, yarı inliyordu. "Evet, işte *böyle*. Tanrım, sen... bir harikasın, gerçek bir harikasın, Tory."

Sanki rahat bir pozisyon bulmaya çalışır gibi onun üzerinde biraz kıvrandı ve bu onu çılgına çevirdi. "Şimdi ne yapacağım?" diye fısıldadı.

Aynı anda hem bu kadar tahrik olmuş hem de bu kadar sinirli olmasaydı gülerdi. "Şimdi, benim tatlı meleğim, *hareket* etmelisin."

Bölüm 23

Kalkmak mı? *Bunu* tam olarak nasıl yapması gerekiyordu?

Tory biraz kıpırdadı, ama bu onun istediği şey gibi görünmüyordu, çünkü yine o tuhaf hareketi yaptı; ellerini beline koyup onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

İşte o anda anladı. *Hareket etmek*. Dün gece onun içinde hareket ettiği gibi, sadece tersine. Doğru tahmin ettiğini umarak, dizlerinin üzerine biraz yükseldi, sonra tekrar üzerine indi.

"Ah, evet, tatlım, *evet*," diye mırıldandı, bakışları gözlerinin önünde eriyip gidiyor gibiydi. "İşte böyle. Tam da böyle."

"Yani doğru mu yapıyorum?"

"*Doğru* mu?" diye sordu Jon boğuk bir kahkaha atarak. "Hayır. Yaptığın şey doğru olmaktan çok uzak. Ama lanet olsun, çok iyi geliyor."

"Öyleyse..." Tekrar hareket etti ve bunun kendisine de oldukça iyi geldiğini fark etti. Jon'un ağzının onun özel bölgelerine dokunması kadar iyi.

Neredeyse.

Ama şimdi başka bir şeyin farkına vardı. İsteddiği gibi *yapabilirdi*. Çünkü hareketi o kontrol ediyordu ve istediği kadar hızlı ya da yavaş yapabilirdi.

Böylece, biraz deneme yaptı. Ve bu harika bir şey değil miydi? Ne kadar çok hareket ederse, o kadar çok his keşfediyordu. Bacaklarının arasında hoş bir sıcaklık oluşuyordu ve bu, kıvranıp yukarı aşağı hareketinin hızını artırmasını istetiyordu. Bazen, belirli bir şekilde aşağı indiğinde, küçük bir heyecan dalgası hissediyordu. Bu yüzden, *bunu* daha çok yaptı.

Eğer adam onun denemelerinden rahatsız olduysa da, bunu kesinlikle göstermedi, çünkü o da onunla birlikte sallanıyordu, gözleri kapanmış, yüzünde saf mutluluk ifadesi belirmişti.

Ve arabanın hareketi bunu daha da ilginç hale getiriyordu. "Sanırım ... bunu seviyorum, Jon."

"Güzel," diye boğuk bir sesle söyledi. "Bir araba tutacağız... sırf bunun için."

Yani, *evlendiğimizde* demek istedi. Parmaklarını onun omuzlarına geçirdi.

O, evleneceklerinden çok emindi. Ama kız o kadar emin değildi...

O düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Eğer bu, birbirlerinin bedenlerinin tadını çıkaracakları son sefer olacaktıysa, bundan en iyi şekilde yararlanmak niyetindeydi. Onu, kendisinin de onu gönderdiği, göndermekte olduğu aynı unutulmuşluğa göndermek istiyordu. Elleri onu teşvik ediyordu, bu yüzden onun ritmini takip etti, daha hızlı... daha sert... daha özgürce hareket etti.

Tanrım, o... tam bir mucizeydi. Ağzıyla uyandırdığı aynı duyguları, şimdi kendi özel ritmini bulan kalçaları ve diğer... bölgeleriyle hayata geçiriyordu. Kısa süre sonra, onu daha önce yukarı taşıdığı aynı arabada, özel güneş tanrısıyla birlikte gökyüzüne tırmanıyordu.

Tanrım.

"Tory... evet... işte böyle... benim tatlı meleğim..." diye mırıldandı.

Bu sırada, kız da zihninde, "*Sevgilim... evet... işte böyle... aşkım... benim sevgili, harika aşkım...*" diye mırıldanıyordu, kendini bu harekete kaptırmış bir halde.

O artık *onundu*... onun aşkı... onun...

...asla sevemeyeceği... Ne olursa olsun... o onundu...

... onundu . . . Onundu . . .

Ve bununla birlikte, onun özüyle dolduğunu hissettiği anda zevkin doruk noktasına ulaştı. Serbest bırakılmanın o lezzetli hissi onu sarmalarken, onu kendine sıkıca sarıldı. Sonra yavaşça aşağıya doğru süzüldü, ikisi hâlâ birleşmiş haldeydi ve o, kulağına yumuşak, hoş sözler fısıldıyordu.

Kendi sözlerinin bilincinde yankılanması biraz zaman aldı. Ona *aşkım* demişti.

Oh hayır. Jon'u *seviyordu*. Gerçekten seviyordu. Onunla evlenemeyebilirdi —bundan bile henüz emin değildi— ama yine de onu seviyordu.

Bu arada, onun fısıldadığı tüm o lezzetli sözler arasında o küçük kelime yoktu: *aşk*.

Şu anda bunu düşünmeyecekti. Sadece burada, kucağına uzanmış, onun kollarında ve öpücükleri altında olmanın tadını çıkaracaktı. Çünkü onu seviyordu. Ama ona söylemeye cesaret edemedi, çünkü Jon bunu

bunu ona karşı kullanarak onunla evlenmesini sağlayabilirdi. Evlenip evlenmeyeceğini bilmek için sorularına daha fazla cevap bulması gerekiyordu.

Onunla bir daha bu güzel şeyleri yapıp yapmayacağını.

Bunu da düşünmek istemediği için, kucağından kayarak yanındaki koltuğa geçti, ancak durup eteğini düzelterip aşağı çekti. Onun işaretini takip ederek, iç çamaşırını ve pantolonunu yerine oturtup yeniden bağladıktan sonra onu kollarına çekti.

Bir an sessizce oturdular, o, muhtemelen artık oldukça dağınık olan saçlarına öpücükler konduruyordu. Kızın umurunda değildi. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, bu da onun sorularına ne cevap vereceği konusunda onu tedirgin ediyordu.

"Annenle ve Chloe'yle benimle evlenmem konusunda konuştun mu?"

Adam başını salladı. "Chloe, tabii ki, çok sevindi." "Peki annen?"

Adam içini çekti. "O... temkinli. Meğer Cyril ve onun sorunlarından tamamen haberdarmış."

"Ne? Nasıl?"

Annesinin Chloe'yi gözetlediğini açıkladığında, öfkelenmek istedi, ama aynı zamanda düşesin endişesini de anlayabiliyordu. Ne de olsa Chloe onun kızıydı ve o sadece onu korumaya çalışıyordu.

Ama bu Tory'yi tedirgin etti. "Peki... Cyril hakkında ne düşünüyor?"

Kızın başına bir öpücük kondurdu. "Biraz temkinli. Ama fikrini değiştirecektir, özellikle de onunla tanışırsa. O delikanlı, annemi kendine hayran bırakmayacak kadar tatlı."

Tory o kadar emin değildi. Düşes tahmin edilemez biriydi. Yine de, o konuyu sonra hallederlerdi. Şu anda, daha acil endişeleri vardı.

Mesela babası hakkında söyledikleri gibi. "Jon, bana babamın ilk başta kaçmaya direndiğini söylemiştin. Bunun tehlikesini neden gördüğünü anlayabiliyorum, ama babamın kaçmak istememesinin nedenlerinin daha 'kişisel' olduğunu söylerken ne demek istedin?"

"Önemli bir şey değil," dedi o kadar çabuk ki, Tory bunun önemli bir şey *olmadığını* anladı.

“Lütfen söyle Jon. Bilmem gerek.”

Jon inleyerek parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. “Hiçbir şey söylememeliydim. Babam bunu istemezdi.”

“Sana söylememeni mi istedi?”

“Şey... hayır, ama son ana kadar sırrını sakladı, bu yüzden bunu, birine anlatabileceğimden korktuğu ve bunu istemediği için yaptığını düşündüm.”

“Sır” kelimesi onu ürküttü. Jon’dan uzaklaştı, nefesi boğazında düğümlendi. “Bay Beasley, bazı tutukluların Fransa’da yeni aileler kurduğunu söylemişti. Babamın başına da... bu mu geldi? O...?”

“Hayır, öyle bir şey olmadı.” Bir an daha tereddüt etti, sonra içini çekti. “Ama çok yakın bir kadın arkadaşı vardı—Mademoiselle Bernard adında bir Fransız kadın.”

“Ah, evet! Bay Beasley’nin bahsettiği, babamın İngilizce öğrettiği kız.”

“Evet. Ama ona İngilizce öğrettiğinden emin değilim. O... senden yaklaşık üç yaş büyüktü. Saatlerce birlikte vakit geçiriyorlardı ve ben de şüphelenmeden edemedim...”

“Onunla annemle olan evlilik yeminini bozduğunu,” diye keskin bir sesle söyledi Tory. “Bu Mademoiselle Bernard’ın onun metresi olduğunu düşündün.”

“Öyle demedim.”

“Söylemene gerek yoktu.” Ondan uzaklaşmak, nefes alabilmek için arabanın diğer tarafına geçti. Babasının teselli için başka bir kadına yöneldiği düşüncesi...

Hayır, yapmazdı. Asla yapmazdı. “Herhangi bir kanıt var mıydı?” diye sordu, kalbi titreyerek. Şimdi bu tartışmayı başlatmamış olmayı diliyordu. Ama babasının neden eve, yanlarına dönmek istemediğini bilmek zorundaydı.

“Hayır,” dedi Jon, acıyarak.

En azından bu da bir şeydi. “O... güzel miydi?” Babası tereddüt edince, “Doğruyu söyle, Jon. Bu kadarını anlattın. Gerisini de anlatsan iyi olur,” diye ekledi.

“Evet, oldukça çekiciydi.”

Ona baktı. “Onu vasiyetinin ekine mi yazdı? Yani ekin asıl kısmına, Bay Beasley’e

yazdırdığın kısmı değil.”

En azından yüzünü buruşturacak kadar nezaketi vardı. “Hayır.” Kadın kaşlarını kaldırıncaya ekledi, “Yemin ederim. Ek maddede ya da vasiyette Mademoiselle Bernard’dan söz edilmiyordu. Aslında bu beni oldukça şaşırttı. Ona bir şey bırakmış olabileceğinden korkuyordum. Çok... yakın görünüyorlardı. Verdun’da kaldığımızın neredeyse başından beri ‘arkadaş’lardı, yani isteseydi, vasiyetini revize etmesi için Trimnell’e bir mektup gönderebilirdi. Açıkça görülüyor ki, bunu yapmadı.”

Bu ilginçti. “Peki ya Komutan Scovell ve Lord Heathbrook? Onlar da onun muhtemelen metresi olduğu konusunda hemfikir mi?”

Hayal kırıklığıyla nefes verdi. “Scovell bu konuda açık fikirli. Heathbrook ise onun metresi olmadığına ikna olmuş.”

“Peki, sen neden bu kadar eminsin?” diye sordu kadın, artık meraklanmıştı.

Jon kollarını göğsünde kavuşturdu. “Genç bir kadınla bu kadar çok zaman geçirmek onun tarzı değildi.”

“Zina ilişkisi yaşaması da ona göre bir şey değildi. Belki de ona gerçekten sadece İngilizce öğretiyordu,” dedi kız huysuzca. “O ve annem her zaman çok yakındılar, birlikte çok mutlulardı. Her ne sebeple olursa olsun bir metresi olacağına inanmayı reddediyorum.”

Jon uzanıp ellerini tuttu. “Tatlım, evden sekiz yıl uzak kaldıktan sonra, her erkek bir kadının dokunuşunu özlemeye başlar. Kamptaki birçok erkek metresi vardı ve Beasley’in de bahsettiği gibi, bazıları—evli olanlar bile—Fransa’da aileler kurdu ve geri kalanımız serbest bırakıldıktan sonra orada kaldı. Onun da bir kadın arkadaşlığı özlemiş olması imkansız değil.”

“Ve bu Mademoiselle Bernard’ı, bu arada, oldukça güzel ve babam İngiltere’den ayrıldığında kendisi de sadece otuz dört yaşında olan anneme tercih mi etti?”

Bu onu biraz sarsmış gibiydi. “Evet, ama kaçmayı tartıştığımız sırada annen kırk iki yaşında olacaktı.”

“Umarım argümanını desteklemek için çaresizce bir bahane arıyorsundur,” dedi kız, ellerini babasınınkinden çekerek. “Aksi takdirde, kırk iki yaşına geldiğimde *bana* karşı nasıl hissedeceğin konusunda endişelenmeye başlamam gerekecek. Tabii evlenirsek.”

Gözlerinde bir endişe belirtisi belirdi. “Kadınların belli bir yaştan sonra çekici olmadıklarını ima etmek istemedim. Sadece babanın

babanın... yani...

“Demek istediğin, babamın biraz daha yaşlı karısına ve çocuğuna dönmek yerine genç Fransız kadınla kalmayı seçeceği. Üzgünüm ama buna inanamıyorum. Planlarının uygulanabilirliği konusunda endişeli olabileceğine inanabilirim. Babam her zaman aşırı temkinliydi. Ama bir kadın için kalmak...” Başını salladı. “Bir metresin mi vardı?”

O, koltuğa kendini bıraktı, açıkça sinirliydi. “Hayır. Kampta bulunan İngiliz kadınlar kocaları için oradaydılar ve kızları... iffetliydi. Kimse onlara dokunmadı. Öyleyse geriye Fransız kadınlar kalıyordu ve ben kendimi düşmanla o şekilde ilişki kurmaya ikna edemedim. Heathbrook yaptı, ama ben yapamadım.”

“Yine de, hayran olduğunu söylediğin, babam gibi gördüğün bir adamın, mutlu bir evliliği olmasına rağmen bir metresi olduğunu düşünüyorsun,” diye işaret etti.

Adam sertleşti. “Mutlu bir evliliği olduğunu iddia eden pek çok koca da metresi olur. Pek çok karı da sevgilisi olur.”

“Ve sen bunu bilirsin, değil mi?” dedi kadın. Adam ona temkinli bir bakış attı. “Ne demek istiyorsun?”

“Babamın anneme, seni Londra’nın ahlaksızlıklarından uzak tutmak için büyük tura gönderildiğini söylediğini duydum. Bu ahlaksızlıklar, seni evli bir kadınla yatmaya ve neredeyse kocası tarafından vurulmaya itiyordu. Bu doğru mu?”

Yüzündeki utanç ve kendinden nefret dolu ifadeyi gördüğü anda sözlerini söylediğine pişman oldu. Onu bu kadar incitmek istememişti... sadece babama ne kadar haksız davrandığını görmesini istemişti.

“Jon,” dedi yumuşak bir sesle, “ikimiz de ‘boşa harcanmış bir gençlik’ geçirdiğini biliyoruz. Seni bunun için suçlamıyorum—gençtin ve genç erkekler genellikle isyan ederler. Yine de Fransa’da bekârken bir metres bile almadın, oysa Londra’da senin sınıftan pek çok kişi bunu rutin olarak yapar. Öyleyse, babamın da bunu tercih etmemiş olabileceğini anlayabilirsin.”

Elini uzatıp Jon’un elini tuttu. “Ya da belki de evliliğe bu kadar alaycı bir bakış açısına sahip olmanın sebebi, tam da boşa harcanmış gençliğin ve kampta gördüklerin yüzündendir.”

“Bu konuda çok *gizemli* davranıyordu, lanet olsun!” diye bağırdı Jon, elini kızın elinden çekerek. “*Yıllarca* en yakın arkadaşıydım ve her adımında yanında durdum. Ama o... ona neden yakın olduğunu itiraf etmedi. Bu da bana, bundan utandığını gösteriyor.”

“Ama bunu saklamadı da, değil mi?” diye sordu kadın, gerçekten kafası karışmış bir şekilde. “Sen de, Bay Beasley ve arkadaşların da, onların birlikte vakit geçirdiklerini biliyordunuz. Genelde insanlar utandıkları şeyleri saklarlar.”

Bu sözler onu bir an duraksattı.

“Babamın karakterini ve annemle babamın evliliğini iyi tanıdığımı ve durumun senin düşündüğün gibi olmadığını söylediğimde bana güvenemez misin?”

“Tory—”

“Ama bana güvenemiyorsun, değil mi? Gerçek şu ki, genel olarak evliliğe oldukça olumsuz bir bakış açın var. Öncelikle, babama verdiğin sözü yerine getirmek için bana gizli bir çeyiz verdin, bu da servet olmadan bir koca bulamayacağımı düşündüğünü ima ediyor.”

“Hiçbir zaman öyle düşünmedim...”

“O zaman,” diye sözünü kesti, “bana kendin evlenme teklif ediyorsun, ama sadece aynı yatağı paylaştığımız için.” Midesine kurşun topu düşmüş gibiydi, devam etmesi zordu, ama devam etmesi gerektiğini biliyordu. “Ve son olarak, aralarında herhangi bir tür... müstehcen ilişki olduğuna dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen, babamın bir kadın arkadaşı olduğu için evlilik yeminini bozduğuna inandığını söylüyorsun.”

Derin bir nefes aldı. “Yine de benimle evlenmemi bekliyorsun, oysa senin bu kuruma pek inancın olmadığı ortada.”

“Ben öyle bir şey demedim,” diye itiraz etti. “Ayrıca, evlilik hakkındaki düşüncelerim önemsiz. Senin masumiyetini aldım. Evlenmek zorundayız.” Yüzünü buruşturdu. “Yani...”

“Demek istediğin bu, Jon. Sorun da bu. Çünkü evlenmek zorunda değiliz. Seçme şansımız var.”

Jon, içinden bir küfür mırıldandı. “Ama evlenmen gerekiyor. En azından bunu kabul et. Kadınlar için bir sanat okulu kurma hayalin bir yana, Cyril’e bakman gerekiyor ve ben bunu senin için yapabilirim, nasıl istersen öyle.”

“Peki ya aşk? Senin planlarında bunun hiçbir rolü yok mu?” Jon, açıkça hazırlıksız yakalanmış bir şekilde ona bakakaldığında, kız ekledi: “Sanırım cevabımı biliyorum. Ama mesele şu ki, seni seviyorum. Senin için bir önemi yoksa bunu söylememeliyim, ama seviyorum.”

Ona hüzünlü bir gülümseme attı. “Ve seni sevmek, yarı bir evlilik istemediğim anlamına geliyor. Gerçek bir evlilik istiyorum sevgilim, senin suçluluk duygundan ya da Cyril’e bakılması gerektiği için seçilmiş bir evlilik değil. Beni de sevdiği için benimle evlenen bir koca istiyorum. Bu yüzden korkarım ki bu, baş başa geçireceğimiz son zaman olacak.”

“Bunu ciddi olamazsın,” dedi boğuk bir sesle. “Seni istiyorum...”

“Bu çok güzel, ayrıca oldukça da zevkli. Ben de seni istiyorum. Ama aynı zamanda seni seviyorum ve bu her şeyden daha önemli.” Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu fark eden kadın, elini uzatıp paneli açtı. “Will, lütfen beni burada indirir misin?”

“Bunu daha fazla konuşmamız lazım, lanet olsun,” dedi Jon.

Araba sarsılarak durdu. “Ben istemiyorum,” dedi kız. “Bundan sonra ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.”

Yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. “En azından çeyiz parasını al... okulun için. İtibarını bu zor duruma sokan benim, en azından o parayı vererek bunu telafi edebilirim.”

Kalbi eridi. O sert, taviz vermeyen vücudunun içinde bir yerlerde, ona karşı açıkça *bir şeyler* hissediyordu. Ama bunu kendine itiraf edemediği sürece, bu onun için gerçek değildi.

“Parayı almamın akıllıca olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Ben idare ederim. Babam vasiyetinde bana biraz para bırakmış, ayrıca her zaman bir mürebbiye ya da sanatçı olarak başka bir iş bulabilirim. Şimdi eve gitmeliyim.” *Kendimi rezil etmeden önce. Ya da daha kötüsü, fikrimi değiştirmeden önce.*

“O zaman ben ineyim. Seni Hyde Park’ın ortasında tek başına bırakamam. Burası güvenli değil.” Kız itiraz etmek için ağzını açtığı anda, adam homurdandı: “Bu tartışmaya açık değil, Tory. Ya ben ineceğim ya da ikimiz de ineceğiz ve seni kulübeye kadar yürüyeceğim.” Cevabını beklemeden öne eğildi ve açık pencereden şöyle dedi: “Will, Bayan Morris’i gitmek istediği yere götür. Ben eve yürüyeceğim.”

Sonra, kız itiraz edemedi, arabadan atladı ve açıkça kızgın ve üzgün bir şekilde uzaklaştı. Kız onu geri çağırmak... ya da ona eşlik etmek istedi, ama bu sadece acıyı uzatacaktı.

Arabacıya kulübesinin adresini verdikten sonra, pencereyi kapattı ve gözyaşlarına boğuldu. Herkes ona aptal olduğunu söylerdi. Bir dükü koca edinebilirdi. Bu, sosyete mensup her kadının istediği şeydi.

Ama o hiçbir zaman sosyetenin bir parçası olmamıştı, en azından gerçek anlamda. Bir profesör ve bir sanatçı tarafından yetiştirilmişti ve o zamandan beri saygınlığın sınırlarında dolaşıyordu. Artık geldiği yere dönme zamanı gelmişti. Bir şekilde yolunu yeniden bulacaktı. Onsuz.

Gözlerini silip burnunu sümkürmek için kendi mendilini çıkardı, sonra sırtını düzeltti. İyi olacaktı. Gerçekten, olacaktı. Onu seven sevgili Cyril'i ve onu şımartan Bayan Gully vardı. Hatta birlikte vakit geçirebileceği arkadaşı Chloe bile hâlâ yanında olabilirdi... tabii Chloe bu konuda kardeşinin tarafını tutmazsa.

Ve bazen Tory, altın rengi gözleri, alaycı gülümsemesi ve bir kadını bayılttıracak yüzlerce yolu olan belli birini hayal etmekten kendini alamasa da...

Eh, bir kedi bir krala bakabilir, değil mi?

24. Bölüm

Jon, bir görevi yerine getirmeye kararlı bir adam gibi Hyde Park'ta dolaşıyordu. Ancak artık bir görevi yoktu. Çeyiz hakkında basına kim bilgi verdiğini bulmak için elinden geleni yapmıştı, ancak önemli bir şey öğrenememişti. Tory'ye kefareti ödemesi gerektiğine karar vermişti, ancak onun kendisini sevdiğini keşfetmişti.

Onu seviyordu! Bu kadın deli miydi? Kardeşini kurtarmak, düşes olmak ya da hatta o kadar hevesle tattıkları şehvetli zevkleri daha fazla yaşamak için onunla evlenmek isteseydi, bu mantıklı olurdu. Bunların herhangi biri ona tamamen mantıklı gelirdi.

Ama aşk için evlenmek istemek? Bu hiç de mantıklı değildi.

Ona layık değildi, bunu eninde sonunda o da anlayacaktı. Neredeyse babasını öldürmüştü, bunu da bir gün fark ederdi. Ve o, kalbi koruyarak bu an geldiğinde hazır olmak niyetindeydi.

Görünüşe göre kız, onun kalbini korumasını istemiyordu. Onun kalbini tüm yüreğiyle havaya atmasını ve kendisinin onu yakalayıp yere düşmesine izin vermemesini umuyordu.

"Ama bana güvenemezsin, değil mi?" demişti.

Hayır, güvenemezdi. Nasıl güvenebilirdi ki? Hayatının neredeyse yarısını kimsenin güvenilemeyeceği bir yerde geçirmişti. Sadece birkaç güvenilir arkadaş edinmişti ve Morris bu güveni ciddi şekilde sarsmıştı. Jon'un itiraf etmesi gerekiyordu ki, Morris ve Mademoiselle Bernard söz konusu olduğunda, Scovell ve Heathbrook neredeyse Tory ile aynı fikirdeydiler.

Ya Morris hakkında yanılıyorsa? Ya Heathbrook haklıysa ve Mademoiselle onları ihanet edecek hiçbir şey yapmamışsa? Ya sadece onunla aynı fikirde olmadığı için bir anlık öfkeyle Tory'yi bir kenara atıyorsa?

Hayır, o kadar dar görüşlü biri değildi. Aralarında yaşanan onca şeyden sonra olamazdı. Şüpheleri için iyi nedenleri vardı. Haklıydı ve o kız çok fazla şey bekliyordu.

Peki ya aşk? Planlarında bunun hiçbir rolü yok mu? ... Seni seviyorum... Ve seni sevmek demek... Gerçek bir evlilik istiyorum, senin suçluluk duygundan ya da Cyril'e bakılması gerektiği için seçilmiş bir evlilik değil. Beni sevdiği için benimle evlenen bir koca istiyorum.

Ona aşıktı. Dolayısıyla, kadın gerçekten de aptaldı.

Ama buna inanırsa, kadının suçluluğunu ortadan kaldırmak için söylediği her şeyi bir kenara atmak zorunda kalacaktı. Ve bunu istemiyordu.

Gözleri yaşardı ve dişlerini sıkı. Bunca zamandır o suçluluk duygusuyla yaşamıştı. Öyle yaşamaya devam edebilirdi. Aslında, kadının onu sadece onu sevdiği takdirde istediği gerçeği, gizlice onun o suçluluk duygusuyla yaşamaya devam etmesini istediğinin açık bir kanıtıydı. Değil mi? *Değil mi?*

Adımlarını hızlandırdı. Bu delilikti. Kız, onun kendi isteğine göre hareket etmediği için onu istemiyordu ve o bir daha asla kimsenin isteğine göre hareket etmeyecekti. Bu hayatta olmazdı.

Ama sonraki hafta boyunca, kendilerini konuşmalarını tekrar tekrar canlandırırken buldu; bazen ona katılıyor, bazen de kendi duygularını pekiştiriyordu. En azından o evdeyken, kahvaltıda ya da akşam yemeğinde onu görmeyi, belki de koridorda yanından geçmeyi dört gözle bekleyebiliyordu.

Artık değil. O gerçekten gitmişti. Yemekler... sıkıcıydı. Chloe sessizdi, bu da ona, hâlâ Tory'yi görüp de sadece bundan bahsetmediğini merak ettiriyordu. Annesi, özellikle dedikodu gazetesi onun talep ettiği düzeltmeyi yayınladıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı.

Hiçbir şey yapamıyordu. Deniyordu, ama çoğunlukla aynı kelimeleri ve sayıları defalarca okuyup tekrar okuyordu, ta ki bundan vazgeçip sonunda yatağa gidene kadar. Yalnız. Görünüşe göre ait olduğu yer orasıydı.

Geceler tam bir ıstıraptı.

Bu gece de bir başka ıstırap çekiyordu, Tory'ye olan özlemi göğsünde hiç geçmeyecekmiş gibi görünen bir acı yaratıyordu. Yatak odasında bir dakika bile geçirmemişlerdi, ama sanki geçirmişler gibi onu burada net bir şekilde hayal edebiliyordu.

Küçük kulübesinde giydiği geceliği giymiş olarak yatağına katılırdı. Gece uyanınca Bitche hapishanesini unuttururdu ona. Sonunda, acı çekerken Morris'le ilgili anıları silip süpürürdü.

Onu sıkıca sarar ve acı çeken kalbini yatıştırırdı...

Tanrım, kız yüzünden yine kalplerden bahsetmeye başlamıştı. Onsuz bir hafta daha geçerse, kalbini ona seve seve verecekti.

Bu o kadar kötü mü olurdu? Eğer yaparsa, onunla evlenirdi. Tek istediği bu değil miydi? Geceleri yatağında Tory'nin olması? Dükaliği eski ihtişamına kavuşturduğu günlerde? Hayatında?

O olmadan hayat, şimdiye kadar yaşamaya değmezdi.

Yaptığı hatanın farkına vardığında *ona* geri döneceğini düşünmüştü, ama bunu asla yapmazdı, değil mi? Tanıdığı ilkeli Tory, tüm kalbiyle seven ve evliliği asla yarım yamalak yaşamayacak olan Tory.

Beasley'e iş bulmak için elinden geleni yapan, ilkeleri olan aynı kadın. Küçük kardeşini, kendisi kadar şiddetle sevmeyen herkesten korumak için dişini tırnağına takarak savaşmaya hazır olan kadın. Sırf Fransa'da çektikleri acılar yüzünden ona ve arkadaşlarına gönlünü kaptıran kadın.

Babasının ölümünden duyduğu suçluluk duygusunu, o kadar tatlı ve sevgiyle ortadan kaldıran kadın.

Evet, aşk. O bir aşktı.

Ve o, aptalca onu kendinden uzaklaştırmıştı. Elbette, hâlâ işleri yoluna koyabilir, onu geri kazanabilirdi. Bir şekilde.

Evet, kendine böyle söyledi. Yapması gereken buydu. Onu geri kazanmak.

Bunu yapmaya karar verdikten sonra nihayet uykuya dalabildi.

Ama ertesi sabah, bunu nasıl yapacağı konusunda emin değildi. Onu görmek isteyecek miydi ki? Bir haftadır ona tek kelime etmemişti. Ya başka bir işe girmişse ya da... ya da kirayı ödeyemediği için kulübesinden atılmışsa?

Tam o panik anında Kershaw bir ziyaretçisi olduğunu duyurdu. Gerçekten de en beklenmedik ziyaretçi.

Mademoiselle Bernard'ın ta kendisi.

Bir an tereddüt ettikten sonra Jon, "İçeri al" diye homurdandı.

Sonra ayağa kalkıp kendine bir viski doldurdu, bunu yaparken elinin titrediğini fark etti. Bu kadın Morris'in metresi olabilirdi...

. . ya da daha kötüsü, onların haini. Söylediklerine dikkat etmesi gerekiyordu. Ama gerçeği bir kez ve sonsuza kadar ortaya çıkarmak niyetindeydi.

Tory'yi korumak için.

"Lord Jonathan... Yani, Ekselansları," dedi, hatırladığından daha az Fransız aksanı olan net bir ses. "Benimle görüşmek ne kadar nazıksınız. Bu günlerde çok meşgul olduğunuzu biliyorum."

Döndü ve olağanüstü güzel olduğunu hatırladığı kadına baktı, ancak onun Tory'nin yanına bile yaklaşmadığını fark etti.

Oh, yeterince güzeldi. Ama Tory'den daha uzun ve daha inceydi. Saçları maun rengindeydi, Tory'ninki gibi altın meşe renginde değildi. Ve teni, Tory'nin mermeri gibi beyaz teninden daha çok fildişi rengindeydi. Garip bir şekilde benzer kristal mavisi gözleri vardı, ama bunun ötesinde karşılaştırma yapılamazdı. En azından onun için. Onun gözünde Tory'nin güzelliği, kadıninkini gölgede bırakıyordu.

Aniden, cevaplarını öğrenmek için can attığı soruları sormak yerine, orada durup onu incelediğini fark etti.

Kolay bir soruyla başlayacaktı. "Sizi tekrar görmek güzel olsa da, mademoiselle, itiraf etmeliyim ki merak ediyorum: neden buradasınız?"

Kız ona gülümsedi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Ekselansları, ama sadece Monsieur Morris'in kızının adresini öğrenmeyi umuyordum. Bay Beasley, sizin bana adresi verebileceğinizi söyledi."

Jon sarsılmış bir şekilde ona baktı. "Sormamda sakınca yoksa, neden adresini öğrenmek istiyorsunuz?" Kız buna gözlerini kırpınca, Jon ekledi: "Kısa bir süre öncesine kadar ailem için çalışıyordu, bu yüzden onun iyiliğine özel bir ilgi duyuyoruz."

Sanki onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu. "Anlayacağınız, efendim... Yani

..." Omuzlarını dikleştirdi. "Elimde bir günlük ve babasından ona yazılmış bazı mektuplar var. Onu son gördüğümde, sizin... şey... Verdun'dan ayrılmaya çalıştığının hemen öncesinde, geri dönemezse diye bunları ailesine iletmem için bana emanet etmişti."

Çenesi titredi. "Onun ölümünü daha yeni Bay Beasley'den öğrendim, o bana Madam Morris'in de birkaç yıl önce öldüğünü söyledi. Bay Beasley, Mademoiselle Morris'in artık dünyada tek başına olduğunu söylüyor

. Bu yüzden elbette bu mektupları ona bir an önce vermek istiyorum.”

“Onları sizin adınıza ona iletebilirim,” dedi Jon, hâlâ temkinli bir tavırla. Ya genç kadın, Morris ile olan yasak ilişkisini Tory’ye anlatmak niyetindeyse?

Ama Mademoiselle Bernard sadece pişmanlık dolu bir ifadeyle bakıyordu, kurnazca değil. Aslında, hafızasında onun hakkında kurduğu entrikacı Fransız kadın imajı, karşısındaki endişeli hanımefendiyle hiç alakası yoktu.

“Affedin beni efendim,” dedi, “ama Monsieur Morris’e bunları kendi ellerimle ona vereceğime söz verdim. Bunun için çok uzun bir yol geldim. Bana nereye gitmem gerektiğini söylerseniz, size çok minnettar olurum.”

Ve işte o anda Jon, Tory’nin haklı olduğunu anladı. Mademoiselle Bernard’ın Morris’in metresi olduğuna inanmak için gerçek bir nedeni yoktu. Jon’un ihanet eden kişiyi ortaya çıkarma arzusu, bir şekilde Morris ile Fransız kadın arasındaki dostlukla iç içe geçmişti; oysa Morris, bu kadından her zaman son derece saygıyla bahsetmişti.

Tory başka bir konuda da haklıydı. Jon, Tory’ye güvenmeliydi. Yıllardır babasını görmemiş olabilir, ama onu annesiyle birlikte görmüştü, ki Jon bunu hiç görmemişti. Ayrıca insanları iyi tanırdı.

Onun hakkında. Jon kendi değerine bile inanmadığı halde, o ona inanmıştı. En azından Jon da ona inanmalıydı... ona güvenmekti.

"Bak ne diyeceğim," dedi Jon, viski bardağını masaya bırakarak. "Seni oraya götürsem en iyisi olur. Uzak değil. Yürüyerek kolayca gidebiliriz."

"Oh, size zahmet vermek istemem, efendim," dedi kız, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle.

"Rahatsızlık değil." Ve o, kızın ne düşündüğüne bakmaksızın gidecekti, kısmen mektuplarda ne yazarsa yazsın Tory’nin yanında olmak istediği için. Kısmen de, onu hemen görmez ve kalbindekileri söylemezse ölebileceği için.

Kalbinde mi?

Tanrım, onu seviyordu, değil mi? Kendini bundan korumak için çok uğraşmıştı çünkü sevdiği

sevdiği kişi elinden alındığında bunun çok acı vereceğini biliyordu.

Hayır, aptalca gururu yüzünden ondan uzaklaştırılırsa. Neyse, gururu boş ver. Onu seviyordu. Ona aşıktı. Ne pahasına olursa olsun onu geri alacaktı.

Çünkü sevdiği kadına sahip olamıyorsa, dk olmak, tüm bu güce, mülke ve servete sahip olmanın ne anlamı vardı ki?

25. Bölüm

Tory, salonda oturmuş Cyril için yeni bir gömlek dikiyordu. Evde geçirdiği bir hafta, ona yarım kalan işlerini halletmesi için zaman vermişti. Tory, sanat alanında iş ararken, Bayan Gully'nin Cyril'e bakmaya devam edebilmesi için onu yanında tutmuştu.

Pek başarılı olamayan Tory'ye, Bay Beasley, şu anda çalıştığı matbaada renkçi pozisyonu olduğunu söylemişti. Başvurmuş ve hemen işe alınmıştı. Maaşı pek iyi değildi ama en azından onu ve Cyril'i besleyebilirdi ve babasının vasiyetinde ona ve annesine bıraktığı yüz sterlin, şehrin daha ucuz bölgelerinden birinde bir yıllık kirayı ödemelerini sağlayacaktı.

Chloe, geri dönüp sadece ona eşlik etmesini için yalvarıp duruyordu ve bu Tory'yi çok cezbediyordu. Yaş farklarına rağmen, Chloe Tory'nin sahip olduğu en yakın kardeş gibiydi.

Ancak Jon'la evlenmemeye kararlı kalırken onu her gün görmek fikri ürkütücüydü. Onu çok özliyordu. Falcon House'da çalışırsa, çok geçmeden onun yatağında bulurdu kendini ve işler o andan itibaren tepetaklak giderdi.

Evlilik teklifini reddederek büyük bir hata mı yapmıştı? Bazı insanlar sevgisiz evlilikleri yürütmeyi başarırlardı, değil mi? Tabii ki, bu insanlar genellikle birbirlerine karşı karşılıklı bir sevgisizlik duyarlardı. Biri aşıkken diğeri değilse, aşık olan acı çekerdi. Jon'un bir gün uyanıp onu sevmeye karar vereceği boş umuduyla buna katlanamazdı.

Evlilik, aşk o/sa bile yeterince zordu. Bay Gully'nin annesine katlanmak için çabalayan Bayan Gully'ye bir bakın. Jon'un annesi, kendi oğlunun babası tarafından uzaklara gönderilip yıllarca sürgünde tutulmasını izlemişti; bu durum, evliliklerini zorlamıştı. Tombul, minyon karısına hayran olan Bay Beasley bile, en büyük oğullarının

geleceği konusunda onunla kavga etmişti. Evliliği sınavan şeyler her zaman vardı. Sevgisizlik ise evliliği sınırlarına kadar zorlayabilirdi.

Cyril'in gömleğine son dikişi attı, sonra ayağa kalkıp gömleği silkeledi. "Cyril!" diye seslendi, "Gel de bunu dene!"

Salonun kapısı açıldı ve Cyril, bir adamı elinden tutup içeri girdi. "Sissy, bak dışarıda kimi buldum! Arkadaşın!"

Jon.

Tory'nin kalbi bir an durdu, midesi de ona eşlik etti. Tek yapabildiği ona bakmak, ciddi ifadesini, solgun ten rengini ve kıyafetlerinin yine biraz daha bol durduğunu fark etmekte.

"Sen... iyi misin?" diye sormadan edemedi.

"İyi olmadığım bu kadar belli mi?" dedi hafif bir gülümsemeyle. "Ben sadece... sanki öyle görünüyor..."

Cyril, farkında olmadan onu kurtarmak için araya girdi. "Bir bayan da getirmiş!"

Gerçekten çok güzel."

"Giselle Bernard," diye açıkladı Jon aceleyle. "Seninle konuşmak istedi, ben de onu buraya getirmeyi kabul ettim. Babanın sana vermesi için ona verdiği bazı mektuplar ve bir günlük var." Kapıya doğru başını salladı. "Mutfakta bekliyor. Ama onu görmek istemiyorsan, ben de..."

"Hayır, onunla tanışmak isterim." Jon'un sürekli babasını baştan çıkaran bir Delilah olarak tasvir ettiği bu kadını görmesi gerekiyordu.

"Onu çağırayım mı, Sissy?" diye sordu Cyril.

"Eğer 'arkadaşım'ın bir sakıncası yoksa," dedi Jon'a bir göz atarak.

"Hiç sakıncası yok," dedi Jon, her zaman kanını kaynatan o g r sesiyle. "Cyril, ben kız kardeşinle biraz konuşurken sen onu getirmeye ne dersin?"

"Yaşasın!" dedi Cyril neşeyle ve kapıdan dışarı koştu.

"O gelmeden önce," dedi Jon, "sana haklı olduğunu söylemek istedim. Onunla baban arasında hiçbir şey yoktu."

"Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu Tory, kalbi k t küt atarken.

"Hayır. Bana, babanın ailine vermesi için ona mektuplar ve bir günlük bıraktığı dışında hiçbir şey söylemedi." Jon bir adım yaklaştı. "Sadece kalbimde sana g vendiğimi fark ettim, sadece bu konuda değil, her konuda."

Kalbi hızla atıyordu, ama aklında pek çok soru vardı. “Jon—”

“İşte geldi, Sissy!” Cyril, “hanımefendiyi” odaya çekerek duyurdu.

Her yere aceleyle koşan küçük kardeşini lanetleyen Tory, Giselle Bernard'ı eleştirel bir gözle süzdü. Jon, Fransız kadının görünüşü hakkında yalan söylememişti. Kadın, Jon'un annesinin genç hali gibi muhteşemdi; annesi de uzun boylu, zarif ve bir zamanlar esmerdi.

Jon tanıştırma yaparken, Mademoiselle Bernard Cyril'e gizlice bakışlar atmaya devam ediyordu. “Küçük Cyril, Monsieur Morris'in oğlu, *değil mi?*” diye sordu.

Tory başını salladı. “Annem, babam gittikten dokuz ay sonra onu doğurdu.” Kadın, babasının sadece bir arkadaşı olduğu halde Cyril'e garip bir ilgi gösteriyordu. Bu, Tory'yi biraz tedirgin etti.

“Cyril, canım,” dedi Tory, “yeni gömleğini bitirdim. Lütfen onu Bayan Gully'ye götür ve sana uyup uymadığını kontrol etmesi için denemesini iste. Sonra ona, bu sabah yaptığı elmalı pastadan sana büyük bir dilim vermesini söylediğimi söyle. O lezzetli kokuya bakılırsa, her an fırından çıkmış olmalı. Yanında biraz süt içebilirsin.”

Tory gömleği Cyril'e uzattığında, Cyril kararsız görünüyordu. “Arkadaşınla ve o güzel bayanla burada kalamayacak mıyım?”

“Yemeğini bitirip gömleği denedikten sonra hemen geri gelebilirsin,” dedi Tory.

Bu onu neşelendirdi ve gömleği arkasında sürükleyerek koşarak dışarı çıktı. Jon kapıyı hızla kapattı. “Mademoiselle? Oturup hemen işimize geçmek isteyebilirsiniz. Genç delikanlıları tanırıysam, Cyril'in çok uzun süre dışarıda kalmayacağını tahmin ediyorum.”

Tory kanepeye doğru yürüdü ve misafirinin oturmasını bekledi.

Kadın Jon'a bakarken aniden gerginleşti. “Affedin, Ekselansları, ama Bayan Morris ile yalnız konuşmayı tercih ederim.”

“Sorun değil,” dedi Tory. “Bana söyleyeceğiniz her şeyi Ekselansları'nın önünde de söyleyebilirsiniz.”

İkisine de değerlendirci bir bakış attı. “Anlıyorum,” dedi ve Tory'den çok uzak olmayan bir yere, kanepeye oturdu. “Peki.”

"Dük, bana babamın mektuplarını ve günlüğünü getirdiğinizi söyledi?"

Kız başını salladı ve mektupları ikisinin arasındaki kanepeye koydu. "Ama önce bir açıklama yapmam gerek. Baban, sen ve ben buluştuğumuzda bunu yapmamı istemişti, ama itiraf etmeliyim ki annen de burada olmadan bu çok daha kolay."

Midesinde bir korku hissi belirdi. Jon'a bir bakış attı, yüzünde zafer ifadesi görmeyi bekliyordu, ama gördüğü şey hayal kırıklığıydı. Anlaşılan, babası ve mademoiselle hakkındaki duygularındaki değişiklik konusunda doğruyu söylemişti. Tory bunun için sevinmeli mi, yoksa kendi içgüdülerine hayal kırıklığı mı duymalıydı, bilemiyordu.

"Sanırım biliyorsunuz," diye devam etti Mademoiselle Bernard, "babanız Fransa'ya ilk geldiğinde gençti. Yirmi sekiz yaşındaydı, değil mi?"

Tory gözlerini kırptı. Bu, duymaya hazırlandığı hikâye değildi. "Sanırım öyle, oui. O zamanlar Lord Bragg'ın baş avcısı olduğunu biliyorum." Jon'un kaşlarını çatıldığını fark etti ve ekledi, "Evet, Jon, babamın bu terimi sevmediğini biliyorum, ama o öyleydi ve sen de bunu biliyorsun."

Jon ona sıcak bir gülümsemeyle baktıktan sonra, ona ilk adıyla hitap ettiğini fark etti. Oh hayır.

Mademoiselle Bernard'ın ilgiyle bakan bakışını fark edince, aceleyle, "Ama lütfen devam edin, mademoiselle," dedi.

"Monsieur Morris o zamanlar bekardı ve Lord Bragg, Paris'te kendine ait odaları olacak kadar zengindi. Bu yüzden babanız, dedemin otelinde bir oda tuttu ve orada *annemle* tanıştı. Annem genç ve güzeldi ve dedemin oğluyla nişanlıydı, ama bu görücü usulü bir evlilik olacaktı ve o bundan mutsuzdu. Bu yüzden o... İngilizce'de nasıl denir? Ah evet, bir aşk ilişkisi yaşadı. Bir *histoire d'amour*." Mademoiselle Bernard durakladı ve yutkundu. "Babanla. O da... *benim babamdı*."

Bunun kafasına yerleşmesi biraz zaman aldı. Tory kadını yanlış duymuş olmalıydı. Hiçbir kuralı sevmeyen Profesör Isaac Morris, gayri meşru bir çocuk mu babasıydı? Bu, annemle tanışmadan önce olmuş olmalıydı, ama yine de...

Bunun hakkında ne hissedeceğini bilmiyordu. Bu çok olasılık dışı görünüyordu.

Bir dakika, bu şimdi bir *kız kardeşi* olduğu anlamına mı geliyordu? Üvey kız kardeşi, ama yine de...

Her zaman bir kız kardeşi olmasını istemişti.

Jon inlediğinde, kafası hâlâ bu bilgiyle dolup taşıyordu. “Tanrım, bu benim şüphelerimden çok daha mantıklı. Ve mavi gözleri de açıklıyor.”

Mademoiselle Bernard ona baktı. “*Excusez-moi?*”

Kendini toparlayan Tory, başını salladı ve kuru bir sesle, “Ekselansları, babam ve sizin hakkınızda kafasında kurduğu düşüncelerin açıkça yanlış olduğunu fark ediyor.”

İlk başta Fransız kadın şaşkın görünüyordu. Sonra derin düşüncelere daldı. Ardından öfkelenildi. “Efendimiz öyle düşünmemişt ki... ” Jon’a sertçe baktı. “Mösyö Morris ile benim... *Bizim...* ” “Öyle düşündü.” Tory uzanıp yeni üvey kız kardeşinin elini okşadı.

“Endişelenmeyin, hanımefendi. Ona yanıldığını söyledim.”

Bu, genç kadını yumuşattı. “Bana Giselle demelisiniz, Bayan Morris. Ne de olsa biz kardeşiz. Ve ben size... Victoria diyebilir miyim?”

“Tory,” diye cevapladı.

“Tory,” diye tekrarladı Giselle. Sonra güldü ve Jon’a baktı. “Ama Ekselansları, sizin böyle düşündüğünüze inanamıyorum...” Başını salladı. “Monsieur Morris tanıdığım en disiplinli beyefendiydi. Kurallara her zaman uyardı.”

“Kesinlikle öyleydi,” diye mırıldandı Jon. “Ne düşünüyordum bilmiyorum.”

“Baban, annenle ilgili kurallara uymamış olduğu açık,” dedi Tory üvey kız kardeşine yumuşak bir sesle.

Giselle başını salladı. “Ama babamız anneme evlenme teklif etmişti. Annem onu reddetti; zavallı bir profesör, üstelik İngilizdi. O ve Lord Bragg, büyük turlarının bir sonraki durağına geçtiler. Annem iki ay sonra Monsieur Bernard ile evlendi ve her şey bitti. Ben ‘erken’ doğdum ve başka bir şey bilmiyordum. Ta ki Monsieur Morris yeni bakımı altındaki Lord Jonathan’la Paris’e dönüp Maman’ı ziyarete gelene kadar. Ne büyük bir şok yaşadı!”

“Sen de,” dedi Tory, boğazı düğümlenerek.

“Evet. Annem de, o zamana kadar üvey babam ölmüş olmasına rağmen. Annem beni nefret ettiğim zengin bir fırıncıyla evlendirmeye çalışıyordu, ben de Monsieur Morris’i bulmak için Verdun’a kaçtım. Orada bir işe girdim, böylece birbirimizi daha iyi tanıyabilirdik. Gerisini sen tahmin edebilirsin.”

“Kaçtın, öyle mi?” Jon yavaşça konuştu. “Demek sen de buradaki Bayan Morris kadar asi birisin.”

“Onu boş ver,” dedi Tory, Giselle'e. “Kendi kaderini kendi eline alan her kadını asi olarak görüyor.”

Giselle kıkırdadı. “Monsieur Morris, Verdun'daki ilk günlerinde ona bir iki kez ‘asi’ demişti, o yüzden Ekselansları bizim de öyle olduğumuz için bizi suçlayamaz.”

Jon yüzünü buruşturdu, bu da iki üvey kız kardeşi güldürdü.

“Kim olduğunu öğrendikten sonra babamıza hiç 'baba' demedin mi?” diye sordu Tory.

“Oh, hayır. Başka biri yanıımızdayken unutup ona öyle sesleneceğimden korkuyordu. Cesaret edemedim. *Anneni* ya da seni utandırmak istemediğini biliyordum.” Tory'ye utangaç bir gülümseme attı. “Ama o da beni tanımak istiyordu.”

“Elbette öyle,” dedi Tory, Giselle'in elini okşayarak. “Sen çok sevimli birine benziyorsun.”

“Sen de öyle. Gerçi Monsieur Morris... yani gerçek babam... senin öyle olduğunu söylemişti.” Elini mektupların üzerine koydu. “Sana ve *annenize* açıkça çok düşkündü.”

“Öyleydi.” Tory'nin gözleri doldu, ama yine de Jon'un önünde ağlamayı reddetti. Üstelik bu mutlu bir andı. Bir kız kardeşi vardı! “Mektuplarda bu mu yazıyor? Sen ve annenle ilgili bir açıklama mı?”

“Mektupları okumadım, o yüzden bilmiyorum. Onun ve senin mahremiyetine müdahale etmenin doğru olmadığını düşündüm. Ama mektuplarda kim olduğumun yazdığını sanmıyorum. Sanırım diğer pek çok İngiliz gibi Verdun'daki yaşamdan bahsediyordur.”

Salonun kapısı birden açıldı ve Cyril içeri koştu. “Gömleğimi giydim, Sissy! Gördün mü? Ve elmalı pastayı da yedim.”

“Oh, ne güzel,” dedi Tory. “Tam zamanında geldin. Tanışmanı istediğim biri var. Bu Mademoiselle Giselle Bernard. O senin...”

“Fransa'dan gelen arkadaşın,” dedi Giselle. “Umarım çok *yakın* arkadaşın olmayı umuyorum. Bana Giselle diyebilirsin. Babanı tanıyordum.”

Tory ona minnettar bir gülümseme attı. Cyril'e başka bir kız kardeşi olduğu söylenmeye henüz hazır değildi ve bu konuyu asla saklayamazdı, bu da

mahallede soru işaretleri yaratacaktı.

Cyril ellerini çırpı. "Arkadaşları severim. Artık benim de bir arkadaşım var!"

"Gerçekten de var," dedi Giselle.

Jon ayağa kalktı. "Mademoiselle, Bayan Morris'i birkaç dakikalığına alabilir miyim? Ona çok önemli bir şey söylemem gerekiyor. Eğer burada oturup beklemek isterseniz, Cyril'i Bayan Gully'ye geri götürebilirim."

Giselle ikisine açıkça merakla baktı. "Gerek yok. Cyril burada oturup bana eşlik edebilir. Bana en sevdiği eğlenceleri anlatabilir."

"Size bugünün kelebeğini gösterebilir miyim?" diye sordu Cyril. "Her gün sadece bir tane tutuyorum. Sonra onu serbest bırakıp yenisini alıyorum. Kavanozda çok uzun süre kalmayı sevmiyorlar."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Giselle gülümseyerek.

Jon, kardeşinin saçlarını okşadı. "Ah, Cyril, bana Jon diyebilirsin."

Yüzü aydınlandı. "Tabii! Bu, bizim de arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor, Jon?"

"Çok iyi arkadaşlar." Tory'ye sert bir bakış attı. "Ama ne kadar iyi olacağımıza karar vermek kız kardeşine kalmış."

Kalbinde umut filizlendi, ama bunu kabullenmekte hâlâ tereddüt ediyordu. Jon'u dinleyene kadar.

"Bir yürüyüşe çıkalım mı, Bayan Morris?" diye sordu Jon.

"Elbette, Ekselansları. Ya da belki de heykel atölyemi görmek istersiniz."

Kaşlarını kaldırdı. "İçine giremeyecek kadar kalabalık olan mı?"

Aynı yatakta geçirdikleri geceye yapılan bu gönderme, kızın yüzünü kızarttı. "O zamandan beri orayı temizledim."

"O halde onur duyarım," dedi Jon, kolunu uzatarak.

Koridora çıktılar ve mutfağın girişinden geçtiler. Tory, Bayan Gully'nin çok meşgul olduğu için onları fark etmediğini görünce rahatladı.

Atölyesine girip, biraz mahremiyet sağlamak için kapıyı yeterince kapattıktan sonra, ona takılmaya dayanamadı. "Cyril'in size 'Jon' demesini gerçekten istiyor musunuz, Ekselansları?"

Jon ciddi bir şekilde gözlerine baktı. “Bana hitap etmek için çeşitli yolları aramak zorunda kalmaması onun için daha kolay olur diye düşündüm. Sonuçta, yakında benim kayınbiraderim olmasını umuyorum.”

O, onun sözlerine inanmak istese de, ona karşı dürüst olmaya kararlıydı ve sertçe nefes aldı. “Sadece aramızdaki şeyler değişmişse.”

“Değişti, en azından benim için.” Elini eline aldı. “Seni seviyorum, Tory,” dedi basitçe. “Sadece seni kalbime almaktan korkuyordum. Seni sevmenin sana güvenmek anlamına geleceğini biliyordum ve uzun zamandır kimseye güvenmemiştim.”

Şimdi umut, her tarafını sarmalamak için koşucularını gönderiyordu. “Fransa’da kimseye güvenmemenizi anlayabiliyorum,” dedi içtenlikle. “Biri size ihanet etti, sizi esir alanlar size kötü davrandı—bazen sırf keyfinden—ve kendi hükümetiniz varlığınızı görmezden geldi. Ama elbette ailenize ve arkadaşlarınıza güvenebilirdiniz. Elbette babama güvenebilirdiniz.”

Adam burnunu çektirdi. “Nasıl? Onun bir ilişki yaşadığından tamamen emindim. Morris’in ahlaki üstünlüğünü bile güvenemiyorsam, kime güvenebilirdim ki? Aileme mi? Benim ona ve babama bir yük olduğum için beni uzaklara göndermeyi kabul eden anneme mi? Yoksa ben yokken o kadar büyümüş ki onu zar zor tanıdığım kız kardeşime mi?”

Onun olayları nasıl gördüğünü duyunca kalbi sızladı. “Seni sevdiklerini bilmelisin.”

“Biliyorum. Artık. Ama eve ilk döndüğümde, kime güveneceğimi bilmek bir yana, kendime gelmek için bile zar zor zaman bulabiliyordum.” Elini öptü. “Arkadaşlarıma gelince, onlara senden, çeyizden, seni hayatımda ne kadar çok istediğimden bahsetmek için pek çok fırsatım oldu. Ama yapmadım. Yapamadım. Beni seni sevmeye cesaretlendirmelerinden korktum ve zaten istediğim bir şeyi bana daha fazla ikna etmelerine gerek yoktu.”

Ona baktı, duygularını okumak zordu. “Bunun yerine, babanın ölümünden duyduğum suçluluk duygusunu sana karşı bir kalkan olarak kullandım. Çünkü her şeyi öğrendiğinde benden nefret edeceğinden çok korkuyordum. Bu yüzden, güneşe çok yaklaşan İkarus gibi, sana fazla yaklaşmaya cesaret edemedim.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ama kendimi çok yaklaşmaktan alıkoyamadım. Seni her gördüğümde tek bir şey istedim: seninle olmak, seni benim yapmak, sadece yatağımda değil, hayatımın her alanında. Sen beni, Venüs'ün Mars'ı büyülediği kadar büyüledin ve sana karşı koyamadım."

Onu kollarına çekti. "Geçtiğimiz hafta, kendi kendime yarattığım bir cehennemdi. O gün Hyde Park'ta kalkanımı yıktın sevgilim, beni çıplak ve savunmasız bıraktın. Haklıydın. Önce kendimi affetmeden hiçbir şekilde kurtuluşa erişemezdim."

Kanı damarlarında, derisinde, kalbinde coşuyordu. "Peki affettin mi?"

"Anlamaya başlıyorum. Başka seçeneğim yok. Çünkü sen beni affedebiliyorsan, kendimi affetmemek en büyük kibir olur. Üstelik o gün Hyde Park'ta beni sevdiğini söylemiştin. Dolayısıyla, en azından o sevgiye layık olmaya çalışmazsam, gerçekten de bir asi olurum."

Kadın eğilip onu dudaklarından öptü. "Çaba göstermene gerek yok. Sen zaten benim sevgime fazlasıyla layıksın, ailenin, arkadaşlarının ve..."

O, o kadar tatlı ve ateşli uzun bir öpücükle sözünü kesti ki, kız, kalıptaki mum gibi eriyip gideceğini sandı. Sonunda geri çekildiğinde gülümsüyordu. "Bu, sonunda benimle evlenmeye hazır olduğun anlamına mı geliyor, aşkım?"

"Bunu yapmalı mıyım, bilmiyorum," dedi utangaçça. "Benim adıma bir çeyiz olmadan benimle evlenirsen aptal olursun, ve ben bir aptalla evlenemem."

Adam kıkırdadı. "Bak ne diyeceğim, çeyizini ben kendim vereceğim, sonra da seninle evlendiğim için kendimi çok zeki bir adam olarak göreceğiz."

"Öyleyse," dedi kız hafifçe, "sanırım seninle evlenmeye razı olabilirim. Tek bir şartla."

"Okulunu kurmana yardım etmem."

"Yapabilir misin?" dedi kız, onun böyle bir şey söylemesine şaşırarak. "Bu harika olurdu, ama bunu beklemiyordum."

"Neden olmasın? Ben düküm, sen de düşes olacaksın. Ve herkesin bana söylediği gibi, bu da ne istersem onu yapabileceğim anlamına geliyor."

Gülümsemeden edemedi. "Küfür etmek hariç."

“Peki. Koşul bu muydu? Küfür etmemeyi mi?”

“Hayır, ama eminim bu anneni mutlu ederdi. Sadece Cyril’in bizimle yaşamaya gelmesi fikrini hâlâ kabul edeceğini umuyorum.” Nefesini tutarak onun tepkisini bekledi, ama yüzünde hiçbir şaşkınlık belirtisi görmeyince rahatladı.

Adam alnına bir öpücük kondurdu. “Başka türlü olmasını istemezdim, tatlım.”

Cyril’in kulakları yanıyor olmalıydı, çünkü tam o anda koşarak içeri girdi. “Sissy, Giselle’le yürüyüşe çıkabilir miyim?”

Tory uzaklaştığında, Jon hâlâ bir kolunu onun beline dolamıştı. “Neden hep birlikte gitmiyoruz, Cyril? Sana sormam gereken bir şey var.”

“Tamam.” Cyril, Giselle’in koridorda beklediği yere neşeyle koştu.

Tory, Bayan Gully’ye yürüyüşe çıkacaklarını söyledi ve evden çıkıp mahallenin ortasında dolaşmaya başladılar. Komşuların, bir dük, bir bakire, bir çocuk ve egzotik bir Fransız kadından oluşan bu alışılmadık gruba bakmak için durduklarını görebiliyordu. Ormanlık alana varır varmaz Cyril, Jon’a, “Bana ne sormak istiyorsun?” dedi.

Jon saçlarını karıştırdı. “Kız kardeşinle evlenmek için iznin var mı?”

Giselle, Tory’ye şaşkın bir gülümseme attı, ama Cyril Jon’u dikkatle süzdü. “Babamın annemle evlendiği gibi mi? Ama ben babamı hiç tanımadım çünkü o Fransa’ya gitti. Sen de Fransa’ya mı gidiyorsun?”

“Elimden gelirse gitmem,” dedi

Jon. Tory gülmesini zor tuttu.

“O zaman nerede yaşayacaksın?” diye sordu Cyril. “Bizimle birlikte kulübede mi?”

Jon ona gülümsedi. “Senin benimle ve ablanla birlikte Falcon House’da yaşamayı umuyordum. Dük ve düşes her zaman orada yaşar. Ben düküm ve ablan benimle evlendiğinde düşes olacak.”

Cyril yolun ortasında durdu. “Ama düşesler *yaşlıdır*.”

“Şey,” dedi Tory aceleyle, “Jon’un annesi yaşlı bir düşes ve o da bizimle birlikte orada yaşayacak, ama genç düşesler de var ve ben de onlardan biri olacağım.”

“Bilemiyorum.” Cyril kaşlarını çatı. “Hepimiz kulübede yaşayamaz mıyız? Sen, Jon, Giselle ve ben?”

Tory, Giselle’in gülmesini zorla bastırdığını görebiliyordu. “Kır evinde hepimiz için yeterince yer yok, canım. Ama Falcon House’da çok daha fazla yer olacak. Giselle de ne zaman isterse ziyarete gelebilir.”

“Benim arabamla gezinebilirsin,” dedi Jon, “ve bahçede oynayabilirsin. Atlara elma verebilirsin...”

“*Atların* mı var?” dedi Cyril hayranlıkla. “Atları severim.”

“Atlardan başlamalıydın,” diye mırıldandı Tory, Jon’u güldürerek.

“O zaman karar verildi,” dedi Jon, Cyril’e. “Kız kardeşinle evleneceğiz ve sen de onunla birlikte benimle yaşamaya geleceksin.”

“Ve atlar,” dedi Cyril, sanki durumu netleştirmek istercesine.

“Ve atlar,” diye tekrarladı Jon, gülmemeye çalışırken. “Tabii senin için sorun olmazsa, onları evde tutmayacağım.”

“Atlar ahırda yaşar,” dedi Cyril, alt dudağını dışarı çıkararak. “Bunu biliyorum.”

“Elbette biliyorsun,” dedi Tory, Cyril’in duyguları incinmeden önce aceleyle.

Jon, Cyril’e baktı. “Bu, senin benim kardeşim olacağın anlamına da geliyor.”

Cyril’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu *harika* olur. Benim bir kardeşim yok.”

“Benim de karım yok,” dedi Jon. “Sen bir kardeş kazanırsın, ben de bir karı. Bu adil, değil mi?”

Cyril başını salladı.

“Peki ben bu anlaşmadan ne kazanacağım?” dedi Tory alaycı bir tonla. “Atlar kazanacaksın,” diye espri yaptı Giselle, yetişkinleri güldürerek.

Sonra Jon ona baktı, gözlerinde sevgi parlıyordu. “Seni seven ve sana tapan bir koca kazanırsın. Seni bulduğu için ne kadar şanslı olduğuna inanamayan bir koca.”

Yüzündeki sıcaklık, kızın kalbinde bir ısı uyandırdı. “Hayatımın geri kalanında sen yanımda olduğun sürece, ihtiyacım olan her şeye sahibim.”

Epilog

21 Eylül 1814

Jon iki arkadaşını çalışma odasına davet etti ve onlara viski ya da brendi ikram etti. Beklendiği gibi, hepsi viskiyi tercih etti.

“Hadi başlayalım,” dedi Heathbrook. “Ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk Elegant Occasions’ın partilerde her zaman sunduğu o muhteşem peynirli pufları yiyebilirim. Karının doğum gününde gizli toplantılarımızdan birini düzenlediğine inanamıyorum.”

Jon omuz silkti. “Sorun olmadığını söyledi. Ayrıca ikiniz de düğünümüz dışında Londra’dan uzaktaydınız, başka seçeneğim yoktu.”

“Doğru.” Scovell bir yudum viski içti. “Seçim şansım olsaydı, tüm zamanımı burada içerek geçirirdim. Kalabalıktan pek hoşlanmam.”

“Hiçbirimiz sevmiyoruz,” dedi Jon. “Hapishanede yeterince gördük. Ama ikinize de önceden bir şey söylemek istedim. Unutmayın, bunu üçümüz ve karımdan başka kimse bilmemeli, anlaşıldı mı? Ve eğer bu konuda bana sızlanmak zorundaysanız, bunu sadece bu toplantı süresince tolere edeceğim.”

“Şimdi meraklandım,” dedi Heathbrook.

Jon inledi. “Sanırım Mademoiselle Bernard partiye katılacağı için bu konuyu bir an önce halletmeliyim. Öyleyse, ortaya çıkan gerçek şu ki, Mademoiselle Bernard—Giselle—aslında Morris’in bir Fransız kadından olan gayri meşru kızı. Bu yüzden bu kadar yakındılar. Gerçek babasını tanıyabilmek için onu Verdun’a kadar takip etti. O zamana kadar, annesinin hamileyken evlendiği adam ölmüştü.”

İki adam da ona şaşkın şaşkın baktı.

“Ah,” diye devam etti, “ve Morris’ten Tory’ye bir yığın mektup ve bir günlük getirmiş. Eve dönemezse diye bunları Giselle’e teslim etmesi için bırakmış.

. Yani... şey... İlişkileri hakkında çok yanılmışım. Bunu şimdi itiraf ediyorum.”

“Eh, itiraf ettiğin sürece sorun yok,” dedi Heathbrook, Jon’un sesini kötü bir taklitle taklit ederek. “Tanrım, dostum, bu muazzam bir haber. Yani o burada mı? Mademoiselle?”

“Biz... şey... aslında onu epey sık görüyoruz,” dedi Jon.

“Tory bu konuda ne düşünüyor?” diye sordu Scovell.

“Görünüşe göre, bir kız kardeşi olmasını seviyor. Ama Cyril’e henüz söylemedik.

Kız, Cyril’in bunu saklayamayacağından ve bunun Giselle’i utandırabileceğinden korkuyor.” İki arkadaşı da Cyril’le düğünde tanışmıştı; neyse ki

kimse onun durumunu anlayacak kadar uzun süre onunla konuşmamıştı. Biri Cyril hakkında kötü konuşsaydı, bu Tory’nin düğününü tamamen mahvederdi. O, Jon gibi, o çocuğu çok seviyordu.

Heathbrook başını salladı. “Şu yaşlı köpek. Morris’in içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de,” dedi Jon. “Tory de şok olmuştu. Morris, ona ve annesine karşı bize karşı olduğundan daha da kurallara bağlıydı. Ama bu, annesiyle tanışmadan önceydi, yani sadakatsiz davranmış sayılmazdı, bu da onun için büyük bir fark yarattı.”

Scovell bir şeyleri düşünüyormuş gibi görünüyordu. “Karin mektupları ve günlüğü okudu mu?”

“Üzerlerinde çalışıyor, ama henüz bitirmedi,” dedi Jon. “Neden?”

“Çünkü bizi ihanet eden kişi bunların varlığından haberdarsa,” dedi Scovell, “Tory’nin elinde olduklarını varsayarak onu takip etmiş olabilir ve Morris’in mektuplarda ondan bahsettiğinden korkmuş olabilir.”

“Yani, kaçışla bağlantılı olarak mı!” diye haykırdı Heathbrook. “Başka neden Tory’yi takip etmeye çalışsın ki? Sonuçta kimse kulübesinin yerini bilmiyordu.”

“Annem biliyordu,” dedi Jon, “ama belki de o kişi bunun farkında değildi. Ayrıca, etrafta sorup durarak dikkat çekmek istemezlerdi.”

“O mektupları ve günlüğü kendin okumak isteyebilirsin, dostum,” dedi Scovell.

Jon başını salladı. "Harika bir fikir. Ama yine de, bu kişi onları nereden bilebilir ki? Giselle'e kimlerin haberi olabileceğini sormalıyız."

"Bunu ben yapabilirim," dedi Heathbrook.

Diğer iki adam ona şaşkınlıkla baktı.

"Ne?" dedi savunmacı bir tavırla. "Onu her zaman ilginç bulmuştumdur."

Jon kaşlarını çatı. "Yani onu her zaman yatılabilir bulmuşsun demek istiyorsun. O benim yengem, Tanrı aşkına. Dikkatli konuş."

"Her zaman eğlencemi mahvetmeye çalışıyorsun." Heathbrook boş viski bardağını masaya koydu. "Peki, işimiz bitti mi?"

"Sanırım," dedi Jon. "Bu sefer ne kadar süre şehirde kalacaksınız?"

"Bir süre." Heathbrook ciddileşti. "Kuzenimle birlikte haftalarca mahkemede olacağım. Ama iyi bir avukatım var. Kazanacağız. Yine de, bu çok karmaşık bir iş."

"Hatırlıyorum," dedi Scovell. "Ben de burada olacağım. En büyük ağabeyim kalp rahatsızlığı nedeniyle bir doktora görünüyor ve benim markiz olmaya hazırlanmam konusunda ısrar ediyor. Aptal herif, öleceğini sanıyor."

"Anneme söyleme," dedi Jon. "Kesinlikle seni Chloe ile evlendirmeye çalışır."

Scovell, somurtkan bir ifadeyle viski kadehini masaya koydu. "Lady Chloe'nin beni kabul edeceğini sanmıyorum, markiz olsam da olmasam da."

Jon buna itiraz etmek üzereydi ki kapı açıldı. "İşte buradasın Jon," dedi

Tory. "Parti başlamak üzere!

Her yerde seni arıyordum. Ev sahibi ve ev sahibesi olarak karşılama sırasına girmeliyiz."

"Geliyorum sevgilim," dedi Jon, ayrılırken iki bekârın kıkırdamasını görmezden gelerek.

Onların ne düşündüğü umurunda değildi. Evlendikleri sadece bir ay içinde, karısı hayatını çoktan zenginleştirmişti. Bir daha asla onsuz kalmak istemiyordu.

Bir saat sonra, iyi arkadaşı Greenwood ile bir malikanenin yönetimi hakkında heyecan verici bir sohbet ettikten sonra, annesinin oturduğu yere doğru yürüdü; annesi, Cyril'in ona yeni aldığı tahta atla oynamasını izliyordu.

Cyril için endişelenmesine gerek kalmamıştı. Jon'un beklediği gibi, annesi çocukla tanışır tanışmaz ona hemen bağlanmıştı.

Jon yaklaşırken, annesinin "Cyril, canım, gel büyükannenin yanına otur" dediğini duydu.

"Evet, büyükanne," dedi çocuk mutlu bir şekilde ve annesinin yanındaki kanepeye oturdu.

Annesi Jon'un kaşlarını çatıldığını fark edince, "Ne var? Onun hiç torunu yok ki. Sen ve Victoria bana gerçek torunlar verene kadar bu boşluğu ben doldursam da olur," dedi. Cyril'e döndü. "Büyükannen kaç yaşında?"

"Kırk!" dedi Cyril neşeyle.

"Aferin sana, genç adam," dedi annesi.

"Anne!" dedi Jon. "Ona yalan söylemeyi öğretmemelisin bence."

"Ne yalanı?" dedi annesi neşeyle. "O gerçekten benim kırk yaşında olduğumu düşünüyor. Bunda yanlış bir şey yok."

Jon başını sallayarak karısını aramaya gitti ama Chloe ve Giselle tarafından yolunu kesildi.

"Ona gösterdin mi?" diye Chloe oldukça yüksek sesle fısıldadı.

O ve Giselle, iki okul kızı gibi kıkırdadılar. Bu, en azından rahatsız ediciydi. Aralarında dokuz yaş fark olmasına rağmen, ikisi çok sıkı fıkı olmuştu, ya da annemin deyişiyle, hırsızlar kadar hızlı.

"Hayır, göstermedim," dedi Jon. "İkiniz ona doğum günü hediyesi olarak ne alacağımı ağzınızdan kaçırmadınız, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Chloe. "Sürprizi bozmayız."

"Gördüğünde *çok mutlu* olacak," dedi Giselle. "Ona gösterdiğinde biz de orada olabilir miyiz?"

"Hayır, tabii ki," dedi. "Bu, karıma *özel* bir hediye."

İkisi de iç geçirdi. Sonra Giselle odanın diğer ucuna baktı. "Yine sana bakıyor, Chloe."

"Kim?" diye sordu Jon sertçe.

"Arkadaşın Scovell," dedi Giselle.

Chloe gözlerini devirdi. "Sen ve Tory hep onun benden hoşlandığını düşünüyorsunuz, ama ben öyle görmüyorum. Her zamanki gibi sadece sinir bozucu davranıyor."

"İzninizle, hanımlar," dedi Jon, "ama gerçekten karımı bulmam gerekiyor."

Sonunda, şakayık kırmızısı elbisesiyle gözden kaçması zor olan Tory'yi gördü. Tory, çevrelerinde Rowlandson'ın çizimlerinin gravürcüsü olarak bir hayli ün salmış olan Beasley ile ciddi bir tartışma içindeydi. Tabii ki, Beasley aynı zamanda Tory'nin yeni açılan kadın sanatçılar okulunun öğretmenlerinden biriydi.

“Size söylüyorum, Bay Beasley,” dedi Tory, “okulun bir kısmı, baskı endüstrisi için renkçi yetiştirme merkezi olarak kullanılabilir. Moda dergileri, baskılarını renklendirmek için zaten seçkin bir grup kadını kullanıyor. Kaç tane dul ve tutukluların kızını, hatta tutuklu kadınları istihdam edebileceğimizi bir düşünün! Biliyorsunuz ki hanımlarınız acı çekiyor, özellikle de Verdun'da eşlerini kaybedenler. Onları işe alırsak, paranın bir kısmı okula gidebilir.”

“Katılıyorum, Ekselansları,” dedi Beasley. “Sadece mevcut konumumuzda yeterli yerimiz olduğundan emin değilim.”

“Bu, benim de katılmam gereken bir tartışma gibi görünüyor,” diye araya girdi Jon. “İşte buradasın Jon,” dedi Tory, elini “Lütfen Bay Beasley’e bunun yüzlerce kadına da fayda sağlayacak kârlı bir girişim olacağını söyler misin?”

Jon kıkırdadı. “Öncelikle, tatlım, annem ‘kârlı’ ve ‘iş’ kelimelerinin bir düşesin ağzından asla çıkmaması gerektiğini söylerdi.”

Tory başını yana eğdi. “Peki *sen* ne dersin?”

O gülümsedi. “Görünüşe göre sana doğum günü hediye mi erken vermek zorunda kalacağım.”

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu Tory temkinli bir şekilde.

“Chelsea’de baktığımız, senin çok sevdiğin ama okul için çok pahalı olduğunu söylediğin yeri hatırlıyor musun?”

“E-e-evet.”

Ona bir anahtar demeti uzattı. “Artık senin.” “Jon!” diye bağırdı, yüzü sevinçle parladı. “Yapmadın!”

“Yaptım. Ben bir dükküm. Ne istersem onu yaparım, unuttun mu? Ve karımın okuluna daha büyük bir bina hediye etmek beni mutlu ediyor. Zaten muhtemelen taktığın o yakut kolyeden daha ucuza mal olmuştur, o yüzden uzun vadede para tasarrufu yaptığımı düşünüyorum.”

Kadın kolyeyi sıkıca kavradı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, bunları çıkarıp güvenli bir yere koymalıyım."

"Sakın yapma," dedi adam gülerek. "Onlar Falconridge yakutları. Sence neden bu gece onları takmanı istedim? Onlar nesillerdir Falconridge dükesleri tarafından takılıyor. Artık sen de onlardan birisin."

Kadın uzanıp adamın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra Beasley'e döndü. "Duydunuz mu bunu, Bay Beasley?"

"Duydum, Düşes," dedi, kulaklarından kulaklarına kadar sırıtarak.

"Artık kadınlara renk uzmanı ve diğer türden sanatçılar olmayı öğretebiliriz," dedi Tori.

"Belki heykeltıraşlar bile," dedi Jon, dükün kendisine göz kırptığına şok olmuş görünen Beasley'e göz kırparak.

"Elbette," dedi Tory. "Ya da en azından Josiah Wedgwood için kabartma sanatçıları. Zaten onun yanında çalışan bir bayan var. Kim bilir yakında kaç tane daha olur?"

"Seni bu kadar mutlu görmekten çok memnunum." Jon, Beasley'e döndü. "Karımı birkaç dakikalığına alabilir miyim?"

"Hayır, elbette olmaz, Ekselansları," dedi Beasley. "Karımı bulup o peynirli tartlardan ister mi diye bir bakayım."

Jon, Tory'yi merdivenlere kadar eşlik etti, sonra onu sanat odasına doğru yönlendirdi.

"Ne yapıyorsun Jon?" diye sordu.

"Sana diğer hediyemi veriyorum." Merdivenlerin tepesine vardıklarında, ellerini gözlerine kapatmasını istedi, sonra onu sanat odasına çekti. "Tamam, artık bakabilirsin."

Tory gözlerini açtı, sonra hayretle odaya bakındı.

"Kira sözleşmesi zaten bitmek üzere olduğu için, kulübede bulunan çalışma odandaki her şeyi buraya taşıttım ve gerekli yerlere malzeme ekledim. Chloe ve Giselle bana yardım etti. Senin ne istediğini biliyorlardı."

"Burası çok güzel." Ellerini yanaklarına koydu. "Bütün bunları yaptığınıza inanamıyorum!"

"Elbette, çocuklarımız olduğunda ders odasını başka bir yere taşımamız gerekecek, ama evde kullanabileceğimiz başka odalar da var

ve burası zaten bir çalışma odası için ideal bir düzen değildi.”

Kadın dönüp onu dudaklarından öptü. “Bayıldım,” dedi, gözleri nemlenerek. “Kesinlikle mükemmel.”

“Ve derslerimin tamamen boşa gitmediğini göstermek için...” Onu, kendi de kabul ettiği gibi kötü bir elma heykelcikinin bulunduğu yere çekti. “Bu senin için. Anlayamadıysan – ki muhtemelen anlamamışsındır – bu ğretmenim için bir elma, çünkü ben bir döküm ve mevsim dışında bile bir tane alabilecek durumdayım.”

Kız alt dudağını çok sert bir şekilde ısıırıyordu. “Sorun değil, glebilirsin,” dedi.

“Sadece anlamaya çalışıyorum,” dedi kız, bastırılmış bir eğlenceyle titreyen bir sesle, “yuvarlak bir meyvenin modelini nasıl bu kadar çarpık yapabilmişsin?”

“Hiçbir fikrim yok.” Adam onu kollarına çekti. “İlk önce senin çıplak bir heykelini yapmaya *alıştım*, ama sonuç nasıl oldu tahmin edebilirsin. Ve hayır, onu saklamadım. Kili o elmaya dönüştürdüm. Açıkçası, bu evlilikte sadece bir heykeltıraş olacak.”

“Sorun değil,” dedi kadın gülerek. “Kocamın heykeltıraş olmasına gerek yok.”

Adam kadının alnını öptü. “Sanırım benim için kendi çıplak heykelini yapmazsın, değil mi?”

“Gerek yok.” Kollarını onun boynuna doladı ve göğüslerini ona imalı bir şekilde bastırdı. “Ne zaman istersen sana gerçeğini gösterebilirim.”

Onu hazırlıksız yakalayarak kuşağına aldı ve daha önce dersler için kullandıkları masaya taşıdı. Sonra onu masanın üzerine bıraktı. “Tanrıya şükür,” diye mırıldandı ve göğüslerinin eğimini öpmeye başladı. “En çok gerçeğini seviyorum.”

Yazarın Notu

Napolyon Savaşları'nın bu yönünü ilk kez Deirdre Le Faye'nin *Jane Austen's 'Outlandish Cousin': The Life and Letters of Eliza de Feuillide* adlı kitabındaki bir dipnotta okudum. (Eliza, Fransa'dan kaçmasına yardım etmesi için birine rüşvet vererek, kendisi de tutuklu olmaktan kıl payı kurtulmuştu.) Sonra tutuklular hakkında her şeyi öğrenmek istedim.

Günümüzde, on bir yıl boyunca Fransa'da tutulan İngiliz sivillerin toplu hapsedilme olayı hakkında pek bir şey yazılmamıştır, ancak o dönemde kaçan ya da savaştan sonra eve dönenler tarafından birkaç kitap yazılmıştır. Çoğu çevrimiçi olarak bulunabilen bu kitaplardan birkaçını kaynak göstererek, kitaba dahil ettiğim ve büyük ölçüde gerçek olan bazı hikayeleri anlattım.

Genç Newcastle Dükü, annesi ve üvey babasıyla birlikte büyük bir geziye çıkmışken, annesi onun serbest bırakılmasını ayarlayana kadar üç yıl boyunca tutuklu olarak kalmak zorunda kalmıştı. Tweeddale Markisi ve Markizesi, Verdun'da koleradan öldü. Bir dükün oğlu orada on yıl geçirdi. Kont, vikont, baron ve baronetlerin birkaç oğlu, Fransa'da mahsur kalan İngilizler için altın kaplı (ya da pek de altın kaplı sayılmayacak) kafesler görevi gören on kamptan birinde, çeşitli sürelerde tutuklu olarak kaldı. İş veya eğlence amacıyla Fransa'yı ziyaret eden daha da fazla sayıda İngiliz sıradan vatandaş, hayatlarını on bir yıl boyunca bir kampta durdurmak zorunda kaldı. Bütün aileler orada zaman geçirdi, bazıları para kazanma imkânı olmadığı için yoksullaştı.

Kahramanlarımın kaçışını şekillendirmek için birkaç farklı kaçış öyküsünden yararlandım. Bitche zindanı tam olarak anlattığım gibiydi ve alt zindanın bir resmini web sitemde bulabilirsiniz. Oraya gönderilerek cezalandırılanlar tarafından gerçekten de "Gözyaşı Köşkü" olarak adlandırılıyordu. Ve evet, Napolyon nihayet tahttan çekildiğinde

, tutukluların çoğu İngiltere'ye dönebilmeleri için sahile götürüldü.

Mahkumlar ve kamplardaki yaşam (ve kaçışlar) hakkında kitapların listesi için web siteme bakın. Belki de benim kadar büyülenirsiniz!

Sabrina Jeffries, *New York Times*'in en çok satan yazarlarından biridir ve elliden fazla roman ve kısa öykü yazmıştır (bazıları Deborah Martin ve Deborah Nicholas takma adlarıyla yazılmıştır). Kahveyle beslenen bir sersemlik içinde yazmaya harcamadığı zamanı, kocası ve yetişkin otistik oğluyla seyahat ederek ya da tutkularından birine—kitaplar, yapbozlar, çikolata ve müzik—kendini kaptırarak geçirir. Yirmi beş dilde altı milyondan fazla kitap satan Kuzey Carolina'lı yazar, eğlenceli kurgu yazmanın saf keyfi için akademik alanda gelişmekte olan bir kariyeri bir kenara atmış olmaktan asla pişmanlık duymaz ve bir gün yazdığı bir kitabın dünyayı kurtarmasını umut eder. Her zaman büyük hayaller kurar.

Web sitemizi ziyaret edin
KensingtonBooks.com
adresini ziyaret edin ve haber
bültenlerimize abone olun, en sevdiğiniz
yazarların yazdıklarını okuyun, kitap
serilerini inceleyin, okuma grubu
kılavuzlarını görüntüleyin ve daha
fazlasını keşfedin!

Between the Chapters Kitap Kulübü'nün
Between the Chapters Kitap Kulübü
Topluluğumuzun bir parçası olun ve sohbete katılın

[Betweenthechapters.net](https://www.betweenthechapters.net)

Kitap yorumunuzu gönderin ve başka hiçbir yerde
bulamayacağınız özel Between the Chapters hediyelerini kazanma
şansı yakalayın!_

<https://www.kensingtonbooks.com/pages/review/>

